

Một Ly Cà Phê Tình Yêu

Contents

Một Ly Cà Phê Tình Yêu	1
1. Chương 1: Latte Coffee - Cà Phê Latte	2
2. Chương 2: Ireland Coffee - Cà Phê Ireland	9
3. Chương 3: Vienna Coffee - Cà Phê Vienna	13
4. Chương 4: Café Au Lait - Cà Phê Olay	22
5. Chương 5: Charcoal Coffee - Cà Phê Than Cháy	29
6. Chương 6: Hawaii Coffee - Cà Phê Hawaii	34
7. Chương 7: Java Coffee - Cà Phê Java	38
8. Chương 8: Vanilla Coffee - Cà Phê Vanilla	43
9. Chương 9: Cà Phê Capuchino	54
10. Chương 10: Conpanna Coffee - Cà Phê Con Panna	66
11. Chương 11: Mandheling Coffee - Cà Phê Mandheling	71
12. Chương 12: Lemon Coffee - Cà Phê Chanh	78
13. Chương 13: Mint Coffee - Cà Phê Bạc Hà	82
14. Chương 14: Orange Coffee - Cà Phê Cam	85
15. Chương 15: Gloria Coffee - Cà Phê Gloria	89
16. Chương 16: Mocha Coffee - Cà Phê Mocha	94
17. Chương 17: Clypso Coffee - Cà Phê Calypso	99
18. Chương 18: Caramel Macchiato Coffee - Cà Phê Caramel Macchiato	102
19. Chương 19: Ngoại Truyện 1: Cuộc Sống Hôn Nhân	111
20. Chương 20: Ngoại Truyện 2 : Chuyện Trắc Nghiệm	113
21. Chương 21: Ngoại Truyện 3 : Chuyện Du Lịch (1)	115
22. Chương 22: Ngoại Truyện 4 : Chuyện Vòng Tay	117
23. Chương 23: Phiên Ngoại 5 : Chuyện Du Lịch (2)	118
24. Chương 24: Ngoại Truyện 6 : Thêm Một Lễ Giáng Sinh Mới Nữa	121
25. Chương 25: Ngoại Truyện 7 : Ngày Quốc Tế Thiếu Nhi	122

Một Ly Cà Phê Tình Yêu

Giới thiệu

“Anh xem hạt cà phê này. ” Ngón tay mảnh khảnh của cô nhặt lên một hạt nhỏ màu nâu, trong khoảnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-ly-ca-phe-tinh-yeu>

1. Chương 1: Latte Coffee - Cà Phê Latte

Hương vị ngọt ngào hay chua xót trong ly cà phê sữa sau màn gặp nhau ngẫu nhiên kia, đến tận cùng là ngọt ngào hay là đau khổ... chẳng lẽ bằng nhau sao? Liệu ai có thể liếc mắt nhìn đến chiếc ly cà phê đó đây? Đây là kết cục?

Lúc còn đi học đại học, Lý Quân Mạc từng cùng bạn bè đi dạo vòng quanh trên sân thể dục, sau đó cười nói, “Tương lai tớ muốn mở một quán cà phê nhỏ, không cần lo lắng đến kế sinh nhai của cuộc sống nữa, chỉ cần tình lặng như vậy là đủ rồi.”

Sau vài năm đi làm, bộn rộn nơi cái thành thị này đây, trung tâm cuộc sống của cô không gì ngoài gia đình cùng khách sạn. Nhiều giấc mộng nơi đây lòng nay đã phai nhạt đi – rút cuộc không thể hoàn thành. Cùng với quán cà phê nho nhỏ ở bên cạnh cùng với giấc mơ của mình có điểm giống nhau như đúc. Màu sắc bày biện cũng rất màu “Cà phê”, tấm biển xinh đẹp nơi cửa “Café Shop”. Ánh sáng vàng của buổi chiều lọt qua cửa sổ sát đất quét rọi lên chiếc ghế sofa lớn, còn chưa đi đến nhưng hơi thở ấm áp đã phả vào mặt. Cô cơ hồ không chút do dự đẩy cửa ra, nghiêng đầu đánh giá một chút, đi đến chiếc bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống, gọi tách cà phê Latte. Vì thế trừ bỏ chính mình còn độc thân trong ngôi nhà trọ nho nhỏ thì nơi này dường như là một mái nhà khác vậy, chỉ cần rảnh rỗi thì Quân Mạc lại chạy tới đây, im lặng ngồi cái gì cũng không muốn nghĩ. Kỳ lạ thật, rất nhiều chuyện như vậy in sâu tận dưới đáy lòng nhưng cô không cần phải cố ý suy nghĩ làm gì, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không có sự nặng nề như lúc trước nữa.

Cô chủ nơi đây ngoài 30 tuổi, rất thanh tú, không biết sao nhưng ánh mắt luôn có chút tang thương. Vì thường xuyên qua lại nên cũng có thể coi như là chỗ quen biết, Quân Mạc luôn kêu cô ấy là chị Lăng. Hai chị em thường cùng nhau nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên luôn hẹn nhau đi ra ngoài ăn cơm dạo phố. Các cô cái gì cũng nói đến nhưng chính là tránh đi vấn đề cuộc sống, ai cũng đều vô tình không nhắc tới chuyện xưa. Nhiều nhất là nói về quán, đặc biệt là các loại cà phê. Quân Mạc luôn mang theo máy tính xách tay, có khi dùng để viết tài liệu cùng báo cáo công tác, ngẫu nhiên nhìn ra bên ngoài, ánh mắt không ngừng nhìn quanh. Chị Lăng luôn tự làm các loại trang trí cà phê mới, thuần thục lôi ra các loại đồ án có liên quan, có cả hình cây thông Noel... chỉ có khi Quân Mạc đến đây cô ấy sẽ tự mình đứng dậy đi pha một tách cà phê cho cô.

Quân Mạc khi còn ở trường chưa bao giờ biết cà phê còn có nhiều vấn đề cần phải học như vậy, giống như những món ăn ngon có mùi vị khác thường mà thầy dạy ở trên lớp. Nestle hay maxwell cũng không có khác nhau là mấy nhưng chỉ là cô cố chấp thích, có đôi khi cảm thấy hiểu biết của chính mình thật nông cạn. Sau đó trong lòng cảm thấy có chút thẹn—kiến thức kém sớm đã không phải là một lời “ca ngợi” mới mẻ gì nhưng cô vẫn như cũ kiên định nói, “Tớ nhất định phải mở quán cà phê.” Nhưng sau này lại mới biết những thứ cần học về cà phê rất nhiều—những thứ học được trên giấy rất ít được áp dụng. Phải biết cách pha cà phê, cách đổ nước khi pha cà phê rồi cần phải lựa chọn, nhận dạng các loại cà phê. Phức tạp, khó khăn như vậy rất giống với cuộc sống, cho nên cuối cùng cũng không thỏa hiệp được thời điểm học thích hợp.

Kỳ thật chính cô cũng nói không rõ, là mê luyến hương sữa nồng đậm xen lẫn mùi cà phê sau khi uống cạn để có thể tập trung tinh thần làm việc, hay là lý do vô cùng đơn giản đó là vì tách cà phê mà cô đang cầm trong tay đây mà thôi?

Mùa thu phía nam rất tốt, những lá cây ngô đồng thật lớn đánh vòng rơi xuống, nằm trên mặt đất, một trận gió thổi qua, sào xạc tiếng lá rơi.

Màu trắng từ chiếc ly nhỏ có biểu tượng espresso, với một lớp bọt trắng ở trên, thêm một chút điểm nhấn, sau đó bồi bàn bưng lên “Xin mời dùng. Quý khách có thể gọi thêm nếu muốn.” Một đôi tình nhân đang ngồi nói chuyện, hai tay đặt trên tấm khăn trải bàn thô dây dưa với nhau. Quân Mạc ngồi ở một bên, yên lặng nhìn đột nhiên nhớ tới một lời nói như vậy...”Thờ ơ lạnh nhạt.” Cũng không phải thế sao? Trong cuộc sống của mình đều là người khác thì còn lại chính mình không biết trôi dạt không bến bờ ở nơi cái thành thị lớn bận rộn này. Kết quả là ngay cả chính mình làm việc gì cũng đều nhận thức không rõ.

Qua hai tháng nữa, trời chính thức chuyển lạnh.

Căn hộ của Quân Mạc gần trường đại học, giao thông đi lại phức tạp cho nên phòng ở không được thích hợp, cha mẹ giúp đỡ cô hơn phân nửa để mua căn hộ này. Quân Mạc cũng liền cảm thấy mỹ mãn khi mua được căn hộ này, cũng không cần hàng tháng tốn thêm tiền thuê nhà. Cô cho tới bây giờ cũng không có ý định mua xe trong đầu, dù sao trạm xe điện ngầm cũng gần. Mẹ cô muốn cô học lái xe, cô luôn lắc đầu, “Con chưa từng có mục tiêu đó, mẹ không biết sao?” Mẹ cô cũng sẽ không miễn cưỡng nhưng thật ra luôn vòng vo quanh một cái đề tài, “Hôm kia dì con còn nói muốn giới thiệu một người cho con.”

Quân Mạc chỉ cười trừ, mẹ cô vốn là người có chút truyền thống cổ chấp, bình tĩnh nhìn cô một cái rồi thở dài cái gì cũng không nói. Ngày rét lạnh không mưa, mặc dù có ánh mặt trời nhưng kỳ thật cũng thực vô lực. Bất quá điều hòa thực ấm cho nên vọng đi ra ngoài ánh mắt trời cũng như là có sinh mệnh, nét hoạt bát tỏa ra khắp nơi. Trong quán còn vắng vẻ, chị Lăng tình tế lau những chiếc tách cà phê. Một đôi sinh viên tiến vào, tiểu tụy hốc hác đang thấp giọng nói giỡn.

Quân Mạc mặc áo khoác dạ màu xám, quàng chiếc khăn kẻ ô, tóc bị gió thổi có chút thần mềm mại lướt trên bờ vai và trên chiếc khăn quàng cổ. Chị Lăng ngẩng đầu, gặp cô liền cười hỏi, “Em không lạnh sao?”

“Không sao ạ.” Quân Mạc đáp. Cô đem áo khoác để sang một bên, đưa ra một cái ly màu nâu đỏ, “Chị cho em ly cà phê Latte đi.” Chị Lăng đáp “Sữa nóng.”

Cô chậm rãi đi vào, mặc áo lông màu xám, ngón tay mảnh khảnh nắm lấy cái chén màu đỏ đi tới ở góc ngồi xuống, cuộn tròn tại góc đó. Sau đó bật máy tính của mình bắt đầu làm việc trên đó.

Ở ngoài cửa sổ một chiếc xe oto màu đen chậm rãi ngừng lại. Một người đàn ông mặc chiếc áo gió màu vàng nhạt đang bước xuống xe, tựa hồ nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ vì thế mang theo chút lạnh khi đẩy cửa vào, nghỉ chân đánh giá một chút sau đó hướng một bàn đi tới. Ánh mắt của người đó hữu lực, chỉ lướt qua một chút “Lam sơn”, giọng nói của người đó trầm thấp dễ nghe.

Lúc này vào buổi trưa, vừa đúng giờ nghỉ nên khách đã đến ngày càng nhiều hơn. Trong quán bất quá chỉ thỉnh thoảng xuất hiện vài cậu sinh viên kiêm làm phục vụ ở đây, Quân Mạc cảm chén đứng dậy muốn đi hỗ trợ. Chị lăng đem cái khay đưa cho cô, đưa cầm hất chỉ chỗ “Bàn kia gọi Lam Sơn.”

Quân Mạc trong lòng tán thưởng một tiếng, “Người đàn ông này thực sự hấp dẫn. Không thể nghi ngờ, bộ dạng anh ta cực anh tuấn, anh ta cũng dường như đang vô tình che giấu ưu điểm này, chính là liếc mắt nhìn lại một cái....khí chất xuất chúng nhưng cũng tự nhiên trấn định khiến cho bộ dạng của anh ta có vẻ như không chói mắt như vậy.”

Cô cẩn thận đem chén cà phê nhỏ đặt ở trước mặt người đó, “Cà phê Lam Sơn của anh đây, mời dùng.”

Động tác thích hợp, giọng nói mềm nhẹ - Hàn Tự Dương nhìn không được ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái. Quân Mạc hướng anh mỉm cười, ánh mắt sáng mà thanh lệ, “Anh hãy uống khi còn nóng. Anh có thể tiếp tục gọi thêm nếu muốn.”

Khách không chỉ có một người, cô xoay người thu thập những tách cà phê ở trên bàn bên đưa lưng về phía anh. Ánh mắt Hàn Tự Dương trong lúc vô tình xẹt qua, cô đang mỉm cười với cậu sinh viên nam mới ngồi xuống mà cái cậu sinh viên nam kia hai má ửng đỏ. Vì thế cô rõ ràng cố nén cười đi trở về quầy bar.

Cách một hồi, Quân Mạc trở lại chính chỗ ngồi của mình, vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình. Ngẫu nhiên cũng sẽ nghĩ đến vài điều, sau đó nhìn ra bên ngoài cửa sổ cầm lấy ly cà phê uống một ngụm. Thủy tinh trong suốt ngăn trở sự lạnh lẽo, sợi tóc thật dài chảy xuống che khuất khuôn mặt nhỏ nhỏ. Nụ cười của cô không tiếng động, không đàng hoàng chút nào...giống như một ngọn lửa nhỏ.

Hàn Tự Dương đảo mắt bắt gặp màn tinh tế tràn đầy ý cười kia, khiến khóe môi anh nhếch lên, hơi hơi động một chút. Chợt chuyển đổi mắt nhìn chiếc taxi dừng lại ngoài cửa sổ, một người phụ nữ bước xuống. Hần nhẹ nhàng uống ngụm cà phê sau đó liền trả tiền rời đi.

Thật lâu về sau Hàn Tự Dương bỗng nhiên hiểu được cái gì gọi là duyên phận ...Nếu chỉ gặp nhau một lần nhưng có thể nhớ mãi như vậy tất nhiên sẽ có lần thứ hai. Từ nay về sau , sự thân thiết hòa tan ở trong trí nhớ có một người lại cảm thấy khó có thể xóa mờ đi.

Ngày đầu tiên sau nửa tháng nghỉ ngơi, ở đại sảnh mọi người hưởng ứng lời của tổng giám đốc mà bắt tay vào công việc. Khẩu hiệu đại khái có thể nói là “Thử nghiệm dân tình”... Ân Bình từng ở sau lưng cô lắm nhãi như vậy. Quân Mạc vẫn phải tiếp thu toàn bộ... tuy rằng chính là công việc mỗi ngày nhưng vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Không chỉ có cô mà các đồng sự ở các bộ phận khác cũng khó chịu, không khí làm việc luôn trầm mặc, đồng sự cũng không thể tùy ý nói giỡn, sợ quản lý Lý báo cáo với cấp trên cất tiền thưởng với lý do “Thái độ làm việc không đúng quy định.”

Kỳ thật điều này trong lòng Quân Mạc đều biết rõ, cô cũng không có biện pháp. Ngày xưa ghét nhất công việc của mình phải tăng ca đến tối, cô đơn thuần chỉ một mình ở nơi các tầng trệt chạy tới chạy lui như vậy. Sau đó còn phải kiểm tra công tác phụ vụ, kiểm tra khách phòng, đứng ở một phòng quản lý nhỏ để điền báo cáo kiểm tra, còn muốn ngủ thì lại lo lắng đề phòng có hay không có tình huống đột phát cần xử lý...hiện tại lại ước gì buổi tối mau tới một chút.

Một ngày làm việc thực vụn vặt, trang trí hội trường, phục vụ khách, thuận tiện cũng chạy về văn phòng của mình xác nhận hộ một vị khách VIP, là thông tin nghề nghiệp của một vị họ Cự, sắp tới cùng khách sạn tiến hành rất nhiều hạng mục hợp tác. Trên thực tế hợp tác đã sớm bắt đầu, đêm nay cũng đã muốn tổ chức một buổi tiệc tối, cũng may cô đã đến giờ nghỉ ngơi tạm thời cô sẽ không phụ trách.

Nơi làm việc cùng với KTX nơi cô ở cách nhau khá xa, Quân Mạc mang đôi giày cao gót nghiêng ngả lão đảo chạy qua chạy lại, trong lòng thật có chút phẫn hận.

Khách sạn lớn nhất Nam Đại không nhất định là khách sạn xa hoa nhất, lại là khách sạn chuẩn mà mọi người đều muốn đến nhất, thị khách du lịch đến ngày càng nhiều. Vì thế rất có ít khi mà khách sạn có ít khách, hàng năm có những tình huống chật ních cho dù bỏ ra nhiều tiền cũng không nhất định sẽ có được một đêm ở được khách sạn này. Biệt thự hoa viên được xây dựng với kiến trúc mới ở gần một chiếc hồ nhỏ, nhất là mấy gian phòng ở cạnh hồ vào mỗi buổi sáng thức dậy, đẩy cửa sổ ra có thể ngắm mặt hồ, bước trên gỗ thô đi đến bên bờ hồ. Trên mặt nước sương mù chác hơi pha lẫn màu xanh của cỏ cây xanh ngắt ướt át. Đó là nơi cô thích nhất mặc dù đã làm việc ở đây mấy năm rồi.

Vì thế thuận theo cô đem mấy phòng nơi gần hồ đề cử cho thật nhiều bạn bè làm phòng tân hôn nhưng chính mình lại chưa từng được thưởng thức qua.

Kỳ thật Quân Mạc có quyền lợi này chỉ cần đến phiên cô quản lý... theo lý thì trách nhiệm của quản lý là có thể lựa chọn một gian phòng thuận tiện ồi lần đi đến phòng tổng giám đốc hoặc những phòng bình thường khác. Cô luôn cố chấp nói với chính mình rằng những ảo tưởng tốt đẹp gì đó ở trong lòng vẫn là không cần phải tiếp cận cho đến thỏa đáng. Có một ngày, cuộc sống mà bản thân chờ mong cũng chưa đến mới thực sự là vô vị.

Sau khi hoàn thành một loạt công tác kiểm tra, đã là 11h30', Quân Mạc vừa mới đi đến phòng mình còn không kịp ngồi xuống thì điện thoại liền vang lên.

“Thực xin lỗi, quản lý Lý. Có một vị khách nói gối và ga đệm giường có mùi khác thường, chúng tôi đã thay đổi 4 bộ rồi nhưng vẫn không vừa lòng, cô ấy đang làm âm ỉ lên ở đây.”

“Vị khách nào?” Quân Mạc thật ra sững sốt một chút, lý do trách cứ như vậy thực là không thỏa đáng.

“Là khách VIP của Thụy Minh.”

Đầu óc Quân Mạc ong lên một chút, người khách Thụy Minh này... Hôm nay các vị lãnh đạo còn đặc biệt cường điệu tập đoàn Thụy Minh cùng khách sạn hợp tác, cần phải “tận dụng thời cơ”. Còn cường điệu bỏ thêm ý này, tham dự hội nghị là đã giả ngầm hiểu rồi. Tin tức mỗi ngày đều nói rằng lãnh đạo tập đoàn Thụy Minh đang ở H, mà Nam Đại nếu cùng Thụy Minh ký hợp đồng hợp tác thì không thể nghỉ ngơi lại đem người đến đây để dò la.

“Cô đi chuẩn bị một cái phòng, toàn bộ thay bao gối cùng sàng đan mới, rồi đổi phòng đó cho cô ấy.” Quân Mạc dùng bả vai cùng lỗ tai kẹp lấy điện thoại, đồng thời mặc lại bộ đồng phục quản lý lao ra bên ngoài.

Khi cô đẩy cửa vào, cô nhìn thấy một người phụ nữ thực cao đứng ở trước giường, lạnh lùng đánh giá người phục vụ đang đổi sàng đan mà trên mặt đất đã chất đầy bao gối cùng sàng đan mới vừa được thay đi đổi lại. Người phục vụ nhìn thấy Quân Mạc đang tiến vào đều nhẹ nhàng thở ra “Quản lý Lý.”

“Cô Liêu, thực sự xin lỗi. Là sơ sẩy của chúng tôi làm cho cô bây giờ còn không thể nghỉ ngơi.” Quân Mạc mỉm cười chống lại khuôn mặt đang tức giận kia, ước chừng là cô ta vừa tham gia vũ hội, trang điểm cực kỳ tinh xảo lộ ra hình dáng phong tình. Cô chợt sửng sốt, khuôn mặt này rất quen thuộc, hình như chính mình đã thấy cô ta trong lần mua đọc một cuốn tạp chí người mẫu nổi tiếng.

“Cô là quản lý sao?” Liêu Khuynh Nhã tùy tay lôi ra một sàng đan, “Cô lại đây thử xem, đến tột cùng là có mùi gì hay không?”

Quân Mạc tiếp nhận, cúi đầu một chút sau đó khe nhú mày, “Cô Liêu, đây là sơ sẩy của phòng giặt quần áo. Mấy ngày nay thời tiết ẩm ướt, khả năng tẩy trừ sau đó hong khô không có đúng lúc. Tôi đã nhờ bọn họ dọn cho cô một gian phòng khác, sàng đan ở phòng mới cũng đã được thay cho cô. Cô trước tiên cùng tôi đi qua kiểm tra một chút, như vậy có được không?”

Liêu Khuynh Nhã lạnh lùng nhìn Quân Mạc liếc mắt một cái, gật gật đầu. Quân Mạc phân phó người phục vụ đứng ở bên nhanh chóng giúp đỡ thu thập hành lý, rồi mới chậm rãi giúp cô ta rời đi.

Quân Mạc tự mình thay cô ta mở cửa, rất nhanh người phục vụ đưa tới một bộ bao gối cùng sàng đan mới. Cô ta cùng Quân Mạc xem nhân viên trải sàng đan, đầu tiên cúi đầu ngửi một chút, sắc mặt dịu đi đôi chút, lúc này mới nói, “Được rồi.”

Quân Mạc tiếp nhận một ly sữa ấm từ người phục vụ, nhẹ nhàng đặt ở đầu giường lại thấp giọng nói, “Thật sự là thực xin lỗi, cô Liêu. Ngày mai chúng tôi sẽ đưa đến cho cô một vé VIP làm vật bồi thường. Tuy rằng đêm nay ảnh hưởng đến giấc nghỉ ngơi của cô nhưng vẫn hi vọng cô ở nơi đây thật thoải mái.”

Quân Mạc đóng cửa, thở phào nhẹ nhõm, người phục vụ đứng ở một bên, Tiểu Lương hơi uể oải hỏi, “Quản lý Lý, tình hình lần này có phải rất nghiêm trọng hay không?”

Quân Mạc vỗ vỗ bả vai cô, nhẹ nhàng nói, “Không cần lo lắng. Chuyện này tôi sẽ không báo lên, hôm nay gặp được hai vị khách khó chiều. Sàng đan của chúng ta đều trải qua thời gian tiêu độc cực nóng, thế nào còn có mùi gì chứ?”

Khách sạn cùng với Thụy Minh hợp tác vừa mới bắt đầu, cô thực sự không dám nhất thời đi đắc tội với khách quý của tổng giám đốc Thụy Minh, cho dù có uốn cong thành thẳng cũng đành phải vậy.

Khi trở lại căn phòng của mình, rốt cuộc cô cảm thấy kiệt sức, làm công việc ở khách sạn đúng là không cười vui không được, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi chán ghét. Khi làm việc cô mới hiểu được con người thời nay nếu có hai ngày nghỉ thì có ý nghĩa quan trọng như thế nào, nay được đi làm thành phần tri thức cấp cao, tiền lương làm cho người ta vừa lòng, khả năng trong lúc này lại vẫn là người uống nước, ấm hay lạnh chỉ người đó biết.

Vì thế ngày thứ hai suýt nữa đến muộn trong cuộc họp, Quân Mạc cơ hồ kéo dài đôi giày cao gót màu đen rồi mới nghiêng ngả lảo đảo ngồi xuống bên cạnh Ân Bình. Quen nhau vài năm, Quân Mạc quay đầu cũng biết Ân Bình bất mãn đánh giá cao thấp về cô. Cô tự mình kiểm tra một lần, nhận ra phần bóng loáng ở sau đầu, đồng phục vẫn thỏa đáng rồi mới quay đầu nhìn Ân Bình.

“Tối hôm qua lại gặp chút phiền toái.” Quân Mạc dùng hành động để truyền đạt, khóe mắt lúc này liếc hạ nước miếng tứ tung của Tổng giám đốc Từ.

“Quản lý Lý, buổi chiều hôm nay, khách VIP đến, lúc đó cô cùng quản lý Hứa đi tiếp đãi, tổng giám đốc tiêu thụ của Thụy Minh có khả năng còn muốn cùng các cô bàn về một số việc trong đại hội lần này.”

Quân Mạc vội vàng gật đầu, ghi xuống sổ rồi lại vụng trộm ngáp một cái. Ân Bình hung hăng liếc cô một phen. Quân Mạc có ý cười nhưng lại không dám thể hiện ra, chỉ chờ cuộc họp hoàn thành, chạy tới chạy lui mãi cuối cùng cũng bắt đầu sửa sang lại văn kiện. Sau đó đợi lát nữa khi có tiếng gọi cô mới miễn cưỡng mở miệng, “Chuyện gì thế?”

Ân Bình không nhịn được đành dặn dò cô, “Không phải vừa kết thúc nghỉ đông sao! Nhìn cậu hôm nay như chết vậy, ánh mắt đều thũng xuống, mà cũng không hề trang điểm.”

Quân Mạc liên tục xin tha thứ, “Tớ sai rồi. Nhưng tại hôm qua phải làm đến quá muộn.” Cô dùng một chút, vừa cười, “Tớ nghĩ mua cái túi kia thì tớ cạn túi rồi. Tiền thưởng tháng này có lấy được hay không cũng chưa biết, cậu nghĩ tớ có thể lấy gì để đưa tiền ăn cho cha mẹ tớ đây?”

Cô đem chuyện tối hôm qua kể lại chi tiết cho Ân Bình, chỉ thấy ánh mắt của Ân Bình tỏa sáng, tựa như bát quái, cảm xúc đều bị điều động lên – người mẫu xinh đẹp vào ở nhưng là vẫn lấy danh nghĩa tổng giám đốc đăng kí, “Không nghe nói tổng giám đốc Thụy Minh có tin đồn là có bạn gái, cậu nói xem...chúng ta đem tin tức này bán cho tạp chí giải trí... cậu có đủ mua cái túi kia hay không?”

Quân Mạc mặt căng thẳng, “Haizz, chú ý chức vụ của mình đi!” Chợt nghĩ nghĩ lại, “Tớ ưà tài nguyên chung cơ, còn không bằng lên mạng trực tiếp phát mấy cái bài thiếp.” Sau đó rút cục nhìn không được, cả hai cười một tràng lớn.

Nói giỡn rồi nói giỡn, khả năng làm việc vẫn phải hoàn thành. Cô phải sửa sang lại tư liệu của Thụy Minh, có thông tin về sản phẩm lớn của công ty trong quý cũng sắp bắt đầu được mở rộng diện tiêu thụ. Nam Đại bước đầu đã muốn cùng Thụy Minh bàn bạc, tuyên truyền quảng bá cho sản phẩm mới, một loạt dịch vụ chờ phục vụ khách hàng, điều này cũng đồng nghĩa Nam Đại sắp trở thành khách sạn quan trọng nhất trong việc tiếp đãi khách của công ty Thụy Minh. Quân Mạc về nghỉ ngơi, nhất thời trong đầu có cảm giác bất an.

Điện thoại vang lên tiếng linh, Quân Mạc vừa thấy hiển thị Tổng Giám đốc Từ, không dám chậm trễ, “Thưa tổng giám đốc Từ.”

“Như vậy, dạ được. Tôi lập tức đi chuẩn bị.” Gác điện thoại, Quân Mạc lập tức hỏi chuyện phòng ốc từ quản lý Hồ, “Quản lý Hồ, khu phòng của chúng ta còn mấy phòng vậy? Trợ lý của tổng giám đốc Thụy Minh vừa gọi điện đến yêu cầu thêm một phòng thường, có người phục vụ.”

“Ừ. Cái gì?” Quân Mạc ghi nhớ các phòng. “Tôi sẽ coi lại ngay. Ừm, là khách của lão tổng bọn họ phải không? Khả năng buổi chiều sẽ có phòng cho bọn họ.”

Bữa cơm trưa này thật là vô vị, mặc dù yêu thích nhất là cơm gà quay, Quân Mạc chỉ ăn vài miếng rồi buồn bực đặt đũa xuống. Cô hâm mộ nhìn thoáng qua Ân Bình rồi cầm ly nước lên uống. Cô hề hề thở dài đáng thương, “Cậu nói thử xem tớ vì sao thành như vậy, ăn cơm khẩn trương như thế này làm sao mà vô cho được.”

Ân Bình cười, cũng không để ý đến cô, “Làm trong cái nghề này thì cậu luôn tươi cười ngọt ngào mà nói. Thế có còn muốn làm bộ là khách nữa không hả?” Lời nói này một li cũng không sai, hướng ánh mắt tươi cười về Quân Mạc như “Vô hại”. Xưa kia rất khó chiều là lòng khách, chỉ cần cô để ý tránh tranh cãi, hướng nơi vừa đứng mà mỉm cười thành khẩn xin lỗi chắc chắn sẽ bách chiến bách thắng.

Quân Mạc rầu rĩ ăn mấy miếng cơm, còn muốn nói, “Lần này không giống.” Ân Bình rất ít khi thấy cô buồn như vậy, đặt đồ uống xuống, cố gắng phân tích cho cô, “Cậu có biết tổng giám đốc Từ giáo hoạt gian trá cỡ nào sao? Vì sao lại cho cậu cùng quản lý Hứa đi cùng nhau? Quản lý Hứa giống như đại mỹ nhân vậy. Đã có mặt ở đó rồi thì cậu dù không rên một tiếng thì cũng không chắc không có quan hệ.” Cô buông ly nước trái cây trong tay ra. “Huống hồ, cậu so với cô ta có gì mà phải nghĩ...Có cái gì phải sợ? Đến lúc đó

cậu cứ việc hướng phía sau cô ta mà đứng, chuyện gì cũng chẳng ảnh hưởng được tới cậu.” Cô ấy còn bĩu môi, “Dù sao cô ta cũng vì yêu mà dao động.”

Quân Mạc không nhịn được mà cười. Làm cái ngành khách sạn này, về sắc đẹp hợp ăn ở yêu cầu rất cao, mà quan hệ xã hội của quản lý Hứa lại là người nổi bật, dung mạo, tài ăn nói, dáng người, đều được công nhận tuyệt đối. Quân Mạc gật gật đầu, ánh mắt gian xảo mang chút điểm oán khí. “Lần này thực quá đáng, tớ mới được nghỉ ngơi còn không có thời gian chuẩn bị, thế này khiến cho người ta đi...” Cô không phải là bất bình đơn thuần, dù sao việc này quản lý cấp cao không phải không tiếp đãi qua, chính là lần này chuẩn bị chưa tốt. Quân Mạc có cảm giác như chưa đánh mà đã bại. Cô không khỏi cảm thấy trong lòng không vui.

Đeo đồ trang sức trang nhã, bộ phận hành chính của tổng bộ liền gọi điện tới giục Quân Mạc đến phòng tiếp khách. Quân Mạc vội vàng vàng chạy tới tầng cao nhất. Hứa Ưu đã đứng ở cửa chờ cô, dung mạo tao nhã, không chê vào đâu được làm cho Quân Mạc cảm thấy an tâm, cô hướng theo ưu điểm đó gật đầu rồi lẳng lặng đứng.

Giám đốc Từ cùng một người còn trẻ tuổi theo dòng người trong phòng họp đi ra. Quân Mạc hơi kinh ngạc, cảm thấy giám đốc Thụy Minh thật trẻ tuổi. Khi có chút ánh mặt trời qua đầu, tóc mượt không rối tung rối mù gì cả. Người đó vừa đi vừa hướng về phía hai người bọn cô, thái độ thành thật, thật là có cảm tình.

Tổng giám đốc Từ đứng một bên giới thiệu, “Đây là giám đốc tiêu thụ của Thụy Minh, Mã Sơ Cảnh. Ha ha, đây là hai người quản lý bên khách sạn chúng tôi, quản lý Hứa và quản lý Lý.” Quân Mạc không hề lên tiếng, liếc nhìn Hứa Ưu đáng vẻ muốn vươn tay, trong lòng cười nhạo chính mình, “Thật sự là nghĩ rằng thần không biết quỷ không hay sao? Người ta là giám đốc bộ phận của Thụy Minh làm sao có thể rảnh đến nỗi tự mình đến xem xét hội trường cùng mọi thứ” Nhất thời tưởng vậy cũng không hẳn khẩn trương mà thoải mái vươn tay nói, “Rất vui được gặp.”

Mã Sơ Cảnh nhìn hai vị quản lý cấp cao trước mắt, nhất thời cảm thấy như được mở rộng tầm mắt. Hướng chỉ vừa rồi trên đường đi đến phòng họp, hẳn có gặp một đám người phục vụ có dung nhan tinh tế, dáng người cao gầy. Anh vừa định mở miệng, di động liền vang lên: “Ừ. Được rồi, tôi lập tức đến đó cùng họ.”

Rồi anh xoay người hỏi giám đốc Từ, “Là như thế này, thư kí Trần ở yến tiệc nói Tổng giám đốc Hàn ở trong này đặt phòng. Cô ấy nghĩ xem trước một chút. Nếu được mong khách sạn có thể đưa chúng tôi đi chọn phòng. Cậu ấy lập tức đi ra.”

Tổng giám đốc Từ nói, “Quản lý Lý, chuyện phòng này buổi sáng tôi đã cho cô xác nhận qua. Cô nhanh chóng đi đến tầng trệt chờ, khách hàng có ý kiến gì liền lập tức cho phục vụ đi làm.”

Quân Mạc thở dài, mỉm cười, “Tôi lập tức đi ngay.”

Cô nhanh chóng đi thật nhanh, gió lạnh thổi vào làm gương mặt trở nên ửng đỏ, đi đến đại sảnh thì vội vàng đối mặt với mặt kính ở bàn tiếp tân để sửa lại mái tóc mai. Vừa quay người lại, một dáng người đàn ông mặc âu phục màu đen tiến lại đây. Quân Mạc liếc mắt một cái, thấy ngoài cửa có một chiếc xe màu đen Bentley đang dừng. Trong lòng không khỏi thán phục, lại nhìn chung quanh, Mã Sơ Cảnh cũng không nói với thư kí. Lúc này mới nhận được điện thoại, tổng giám đốc Từ đi tới thoáng giải thích một chút đương nhiên người đến là vị tổng giám đốc Hàn. Cô thật sự đang rất mệt mỏi, đành đón nhận thôi, “Tổng giám đốc Hàn sao? Rất vui được phục vụ!”

Chàng trai trẻ tuổi cao lớn trước có phần quen quen, sững sốt vài giây rồi mới tìm trong tư liệu kho trí nhớ không lồ được tập trung lại kia. Thì ra một ngày ở tiệm cà phê, cô đã gặp chàng trai này. Trong nháy mắt khiếp sợ qua đi, nhớ tới một ngày kia cô chính là kinh ngạc vì anh có khí chất hoàn mỹ. Bây giờ nghĩ lại quả thật là rất giỏi, một cái chớp mắt cảm khái, thần sắc của cô lập tức tự nhiên trở lại vươn tay tự giới thiệu. Đối phương lại không có phản ứng, Quân Mạc cũng mỉm cười xem anh ta là một người có thái độ kiêu căng là được rồi. Làm ở khách sạn này đến nay, cô đã sớm hiểu được chuyện này là rất bình thường.

Cô lặp lại một lần nữa, “Rất vui được phục vụ ” rồi sau đó lẳng lặng nhìn anh bằng hai tròng mắt. Ánh mắt anh trầm tĩnh, rất hợp với khí chất anh. Nhưng thật ra sắc mặt có chút ửng rỏ, con ngươi thẳng tắp nhìn lại đây, tựa hồ có chút đắm chiêu.

Hàn Tự Dương không hề phản ứng một giây nào, lại thật kì lạ ..nhớ về buổi chiều mùa đông với nụ cười ấm áp kia. Anh liếc mắt một cái đã nhận ra cô, một ngày kia ở tiệm cà phê cô làm bồi bàn nữ vì chính mình

đã bưng tách cà phê lam sơn cho anh, thì ra thật sự lại là quản lý khách sạn. Nhưng vừa rồi, cô đã đứng đối diện với mình cười, ngọt ngào mà tinh thuần, cảm giác trống vắng, giống như một đóa tường vi nở rộ, mở ra diễm mỹ, kì thật thấy gió thu sẽ tiêu điều.

Anh mỉm cười, cùng Quân Mạc bắt tay, tay anh thon dài lực mạnh, ôn hòa mà khô ráo. Quân Mạc hơi cúi đầu, móng tay của anh cũng cắt bằng làm sạch. Phía sau anh chàng trẻ tuổi, người bán hàng trung tâm phát ra tiếng hô lớn. Quân Mạc đi trước dẫn đường, hung hăng nhìn các cô vài lần, ám chỉ các cô ấy thời khắc quyết định như thế này không được phạm vào bệnh háo sắc. Một bên lại làm người giới thiệu cho khách, “Chúng tôi có hai phòng khách phù hợp với yêu cầu của tổng giám đốc đây, một cái là phòng kiểu tổng thống, ở lầu hai. Một cái khác là phòng doanh nhân ở lầu 3, anh xem thử rồi cho quyết định.”

Hàn Tự Dương sóng vai cùng cô đi tới, không được tập trung. Cô gái bên cạnh mình mặc bộ đồng phục màu xanh đen, giọng nói dịu dàng làm cho người ta cảm thấy như gió xuân đang thổi. Anh thậm chí không thể nói rõ hiểu biết về cô, giả như một ngày kia, kì thật nếu không tươi cười, ngẫu nhiên thói quen cũng chỉ khẽ mỉm cười, làm cho người ta cảm thấy có tâm sự. Chức vụ quản lý cô làm rất tốt, mọi người nhìn không thể tìm được sơ hở bên trong đó.

“Tổng giám đốc Hàn...tổng giám đốc Hàn.” Quân Mạc chặn chờ hô một tiếng. Cô hoàn toàn đồng tình cho nhân viên cấp dưới của vị tổng giám đốc Hàn này. Một người lạnh lùng cũng khó có thể tiếp cận, hẳn là rất khó thu phục.....Nhưng trước mắt cô đã lấy lại tinh thần, trước mắt xem cái người lạnh lùng này thì cũng nên đồng tình chính là mình.

“Ừ” Hàn Tự Dương bất động thanh sắc, lấy lại tinh thần, nhắc chân mở cửa vào gian phòng.

Hàn Tự Dương tùy ý nhìn phòng khách, thư phòng, ban công, phòng ngủ cùng phòng rửa mặt, không nói được lời nào. Quân Mạc đành phải nói, “Tổng giám đốc Hàn, trên lầu còn có một phòng cho danh nhân nữa. Anh có muốn đi xem không?”

“Được, phiền cô rồi.” Hàn Tự Dương gật đầu về phía cô nói.

Quân Mạc lại đưa anh lên lầu nhìn phòng khác. Gian phòng này là nơi cá nhân Quân Mạc rất thích vì phong cảnh của nó, màu sắc chủ đạo là màu lạnh, đơn giản mà không quá phô trương. Tuy rằng so với một khách sạn cao cấp, lại càng thanh thoát và thực dụng. Hàn Tự Dương đứng ở ban công, đối mặt với hồ nước, cho dù đối diện với nơi đây có lạnh như băng thì hơi thở vẫn ấm ứ. Quân Mạc đứng phía sau anh, chỉ thấy bóng dáng cao lớn rất tự nhiên của anh. Trong mơ mơ màng màng, cô chưa biết rằng chẳng bao lâu sau, chính mình sẽ dựa vào con người ấy cũng như có bả vai rộng lớn vậy.

“Quản lý Lý, cô thấy phòng này thế nào?” Hàn Tự Dương lơ đãng hỏi, đuôi lông mày hơi giơ lên.

Quân Mạc lấy lại bình tĩnh, “Nếu là tôi lựa chọn, đương nhiên thích phòng này.”

Chính là khẽ mỉm cười ngẩng đầu nhìn phản ứng của anh, cô cứ nghĩ rằng một người con trai độc thân lại làm về ngành sản xuất khoa học kĩ thuật điện tử thì thiên vị sẽ ít đi hơn một chút chứ.

“Vậy lấy gian này đi.” Anh gật đầu, khoe miệng hơi giương lên.

Quân Mạc thở phào nhẹ nhõm, hỏi, “Còn có cái gì anh không hài lòng sao ạ?”

Hàn Tự Dương ngồi xuống ghế sofa, mi mắt hơi rũ xuống, nhịn xuống chỗ rượu đang làm anh choáng váng sau đó lại nhẹ nhàng nói ra, “Tôi hiện tại sẽ dùng gian phòng này vậy.” Vốn định để thư kí Trần đến xem phòng nhưng anh tức thời cảm thấy không thoải mái, đơn giản muốn một gian phòng nghỉ ngơi. Quân Mạc sững sốt, việc gật đầu, “Được, anh nghỉ ngơi cho khỏe. Đợi một lát nữa tôi sẽ nói người đưa tạp chí lên đây cho anh.”

Hàn Tự Dương nhịn không được, quay đầu nhìn, dáng vẻ mảnh khảnh lo liên biến mất ở ngoài cửa. Anh chậm chậm thu hồi ánh mắt, cảm giác thật kì diệu

2. Chương 2: Ireland Coffee - Cà Phê Ireland

Quân Mạc tới trước quầy tiếp tân dần dò mấy người phục vụ, cô không dám quên, thời điểm đối mặt với một đám con gái đã hiểu rõ ràng được. Đại nhân vật như vậy cô thực sự đặc biệt không nổi, chỉ cần vài ánh mắt đã khiến ánh mắt của những cô gái này bay loạn, hiển nhiên là tâm trạng quý đạo rồi... Quân Mạc cười lắc đầu, đi trở lại văn phòng, vừa nhìn thấy thời gian cách giờ tan tầm rất sớm, không khỏi vui vẻ lên. Cô đơn giản chỉ là người bình thường như thế, thực dễ dàng cảm thấy thỏa mãn mọi thứ. Có lẽ bây giờ Hứa đại mỹ nhân chỉ sợ rằng đang còn mang đôi giày cao gót chạy loạn ở khách sạn. Thực sự may mắn chính bản thân mình có thể kiếm được chuyện thật sự đủ tiện nghi như thế này.

Gọi điện thoại thông báo tới các trưởng ca, cẩn thận nhấn mạnh tầm quan trọng của vị khách lớn này, mới vừa rồi còn nhớ rõ là đã đáp ứng với Tổng giám đốc Từ. Cô chỉ nói đơn giản tình hình đó, Tổng giám đốc Từ đã liền phân phó, “Tiểu Hứa gần đây còn phải tiếp đón đoàn du khách từ Mỹ, cô ấy cũng có chút việc trong quan hệ xã hội nên mới dẫn tới tình trạng như thế. Như vậy cuộc thông báo sản phẩm mới của Thụy Minh cô cũng nên đi tham gia, được không?”

Đây cũng nằm trong dự kiến của Quân Mạc nên cô cũng không có kinh ngạc gì, chỉ nói “Được”. Cô thừa dịp Tổng giám đốc Từ lấy hơi để nói cô vội vàng chen vào việc khác, “Ai nha, bên bộ phận phục vụ có lời mời. Tôi phải đi trước đây.” Vội vàng nhấn nút kết thúc cuộc gọi, Quân Mạc cười khổ ngồi trở lại trên ghế, ngồi ngầy ngốc ra một lúc lâu. Cô giờ chỉ hi vọng thời gian đi qua nhanh một chút, sáng sớm cô đã hẹn cùng Ân Bình đi dạo phố rồi.

Khó khăn xử lý xong công việc, xử lý xong việc khách hàng phàn nàn về việc âm thanh quá lớn từ công trường đang thi công ở bên ngoài gần khách sạn. Quân Mạc thay bộ đồng phục ra, thay vào bộ quần áo hưu nhân của mình rồi liền đi tới cửa sau đợi Ân Bình.

Theo quy định, nhân viên không thể đi cửa chính, hơn nữa cửa sau không giống như cửa chính là một con đường rộng lớn rợp bóng mát, không khí thoải mái, luôn luôn hiện lên trong tầm mắt những hãng xe danh tiếng. Cửa sau đó chính là một phố ăn vặt đầy nhộn nhạo, vừa đi ra ngoài sẽ dung nhập vào nơi náo nhiệt này, làm cho người ta cảm thấy tràn ngập sự ấm áp của trần thế.

Cảnh tượng kế tiếp sau đó làm cho Quân Mạc trợn mắt há hốc mồm, Ân Bình có thể đi trên đôi giày cao gót đó mà chạy vội đến chỗ cô, tốc độ đủ có thể lấy so sánh với chuyện trèo tường vượt biên à nha.

“Tớ nghe nói... nghe nói...” Ân Bình nắm lấy vai Quân Mạc, há mồm thở dốc.

“Tổng giám đốc của Thụy Minh siêu cấp đẹp trai đúng không? Đúng hay không?” Cô kiên nhẫn đợi bạn mình nói xong, khoe mắt nhìn không được ánh lên một tia giảo hoạt.

“Tin tức có đáng tin hay không vậy?”

“Đám người phục vụ bốn phương tám hướng kia có thể dừng háo sắc như vậy có được không? Tớ muốn không trừng các cô ấy cũng không được, một đám đều bị mê hoặc thành như vậy.” Quân Mạc nhẹ nhàng bâng quơ nói.

“Nói mau đi.” Ân Bình mất đi kiên nhẫn, hung hăng nắm lấy cánh tay Quân Mạc.

“Có thể nói như vậy, nếu không phải là người lắm tiền thì cũng là một người có khí chất khác người bình thường chúng ta.” Quân Mạc nắm tay bạn mình ra, “Cậu xem xem cái gọi là người đàn ông độc thân hoàng kim thì người nào không gian manh giảo hoạt chứ. Anh ta trưởng thành lên như vậy cũng không dễ dàng gì.” Cô cười, “Bất quá cũng phải nói, giám đốc tiêu thụ của bọn họ cũng thực là một soái ca nha. Cậu nên tận dụng thời cơ đi.”

Ân Bình hoài nghi nhìn cô một cái, thấy cô không giống hay nói giỡn mới nhìn không được than thở, “Chung thân đại sự của tớ, cậu đừng có gạt tớ đó. Vạ nhất chậm trễ nhân duyên tốt...”

Quân Mạc cười lớn, “Từ khi nào thì cậu đã muốn có nhân duyên tốt rồi vậy? Hiện tại nghiệp vụ của chúng ta cùng Thụy Minh nhiều như vậy, cậu cũng có thể nhìn thấy được.”

Các cô đi sau con phố nhỏ đến một quán cơm để ăn tối, theo thường lệ là “uyên ương” quán. Quân Mạc thích ăn vặt với một mảnh hồng hồng ớt, nhìn Ân Bình đang lú lười. Kỳ thật Quân Mạc sinh trưởng ở một

gia đình ở phía nam, từ nhỏ ăn những món này thành thói quen sau này lại đi đến phía bắc học đại học. Tuy không thích ứng được với khẩu vị mặn trong đồ ăn ở nơi học nhưng hiện tại trở về quê hương làm việc, lại thường nhớ tới, nhịn không được chỉ cần ăn quá một lần đã nghiện.

Ăn uống no đủ, ngoài trời gió lạnh thổi tựa hồ cũng không gây nên sự sợ hãi gì, chỉ cảm thấy gió thổi tới trên mặt rất là mát mẻ. Hai người khoác tay nhau, vừa đi dạo phố vừa thảo luận. Ân Bình đột nhiên đồng tình nhìn Quân Mạc liếc mắt một cái, “Biết sao không? Người đẹp Hứa vừa rồi đến chỗ tổng giám đốc để tố khổ.” Quân Mạc lập tức cảnh giác lên, “Như thế nào?”

“Chính là trai đẹp mà cậu đề suất kia, thực khó chơi nha. Đề ra nghi vấn rồi điều tra đông tây, người đẹp Hứa đều nhanh chóng bị làm cho đến phát khóc, đánh chết cũng không nguyện ý hợp tác nên lại đi xuống. May mắn trên tay còn có vài việc cần làm chỉ có thể nói qua loa cho xong thôi.” Ân Bình chậm rãi nói, bộ dáng giống như vui mừng khi thấy người gặp họa vậy.

Quân Mạc thiếu chút nữa là sặc, “Vừa rồi như thế nào lại không nói?”

“Sợ cậu không có khẩu vị mà ăn cơm thôi.” Ân Bình chậm rãi nói, “Tớ thấy cậu đừng đi dạo phố nữa, vẫn là nên về xem xem tình hình thế nào có lẽ tốt hơn.”

Quân Mạc âm thầm thở một hơi, cảm thấy Hứa Ưu cùng tổng giám đốc Từ đúng là không có chút phúc hậu nào. Ngược lại làm ra bộ dạng thanh thản nữa chứ, “Tốt xấu gì tớ cũng là nhân viên của lão, bọn họ còn có thể làm khó tớ tới mức nào chứ? Đi, đi dạo phố thôi.”

Về nhà sẽ không thoải mái như vậy, cửa đã được mở .. cô đem các loại túi to túi nhỏ hướng ghế sofa mà để nhưng cũng chẳng có hảo tâm đâu mà sửa sang lại, vội vàng mở máy tính ra kiểm tra và nhận mail từ Thụy Minh gửi đến, bên trong có hình ảnh tư liệu mà cô cần đã bị qua tay. Cái này nhất định là vào lúc ban ngày rồi. Cô theo thói quen tính đi đến tủ ly chén, lại phát hiện sớm rỗng tuếch — cô sớm đã quên pha cà phê. Ngần đầu nhìn trần nhà đã gần tới đêm khuya, ngẫm lại vẫn là nên quên đi, miễn ắt ngủ. Ngày thứ hai chỉ sợ còn phải toàn lực mà ứng phó thôi.

Kỳ thật tập đoàn Thụy Minh lớn như vậy, lý gì lại không có người tài. Việc Quân Mạc cần làm chính là vì bọn họ mà tìm kiếm một nơi phù hợp với các hạng mục chỉ tiêu cụ thể để chứng thực. Nghe thì thực là đơn giản lắm, kỳ thật Quân Mạc bắt đầu hiểu được sự khó xử của Hứa Ưu. Thụy Minh cẩn thận như vậy đến ngay cả một cái xe cụ thể đều phải so đo, Quân Mạc liền theo các bộ phận mà điều động nhân viên, để dàng cho tổ chức phối hợp.

Mã Sơ Cảnh về phần hợp tác cũng khá tốt, công việc cần Quân Mạc xử lý cũng có rất nhiều, cuối cùng cũng có chút an ủi. Trong quá trình làm việc thật là khắc nghiệt nhưng là dù sao cũng có thể coi như là một thanh niên ưu tú. Làm việc rất nhiều cũng cùng nhau nói chuyện phiếm hay đùa giỡn. Hai người phối hợp thực ăn ý, sau hai ngày kế hoạch sơ lược đã được đưa ra. Sản cụ thể cũng đã được xác định, Quân Mạc cười nói, “Khi nào thì cho tổng giám đốc của các anh xem qua?”

“Boss của chúng tôi không có quản chuyện này.” Mã Sơ Cảnh miễn cưỡng đóng laptop lại, “Đừng nóng vội, ít nhất còn phải sửa chữa 7 đến 8 lần nữa.”

Quân Mạc thở dài, cùng Mã Sơ Cảnh nói lời tạm biệt rồi trở lại văn phòng.

Nhân viên tiếp tân gọi điện tới phòng làm việc, “Quản lý Lý, tổng giám đốc Hàn hiện tại đang ở phòng.”

Theo lý mà nói phải ba ngày nữa, lúc đó mới điện thoại hỏi thăm đáp lễ trưng cầu ý kiến. Quân Mạc lên tiếng, nối đường dây riêng. Cô có cảm thấy có chút gì là khẩn trương, có thể trong nháy mắt làm cho bản thân mình lại cảm thấy buồn cười, sớm qua được bạn Kỉ Linh háo sắc rồi sao. Nhưng nhớ tới mặt danh kỳ diệu của con người kia không khỏi khiến cho con người có chút đen lại, cảm thấy không nên để tâm.

Đầu kia điện thoại vang đến giọng nói tựa hồ có chút mệt mỏi, khàn khàn, “Alo?”

Quân Mạc vội vàng chuẩn bị tinh thần, theo thói quen liên tiếp dùng từ phản xạ có điều kiện nói ra, cái này gọi là một tiếng trống làm cho tinh thần hăng hái thêm, “Xin chào tổng giám đốc Hàn, chúng tôi muốn trưng cầu một chút ý kiến của anh đối với sự phục vụ của khách sạn. Xin hỏi anh có vừa lòng khi ở đây không?”

Hàn Tự Dương nằm trên sofa, không vội lòng nói, “Tốt lắm.” Anh vốn không quá mức để ý đến những người này.

Quân Mặc dừng một hơi, ngữ khí cũng thoải mái lên, “Cảm ơn anh. Nếu có ý kiến gì, anh có thể trực tiếp gọi điện riêng đến nhóm quản lý, chúng tôi sẽ cố hết sức phục vụ chu đáo. Quấy rầy anh rồi...”

Cô đang muốn nói hẹn gặp lại, đầu kia điện thoại lẳng lặng mở miệng hỏi lại, “Xin hỏi cô là ai?”

Quân Mặc sững sốt, đành phải nói, “Tôi là Lý Quân Mặc. Ngày đó là người đưa anh đi xem phòng.”

Lời vừa ra khỏi miệng, bỗng nhiên cảm thấy có chút dưng thừa. Người như vậy làm sao còn có thể nhớ rõ ngày đó chứ.

Hàn Tự Dương thu hồi lực chú ý lên chiếc laptop, khóe miệng hiện lên nụ cười như có như không vậy. Anh thần nhiên cường điệu, “Xin chào, Quản lý Lý. Tôi thực vừa lòng với sự phục vụ của các vị.”

Tập toàn Thụy Minh.

Mã Sơ Cảnh cũng không chờ thư ký thông báo cho tổng giám đốc mà đi thẳng vào. Hàn Tự Dương chỉ mặc quần áo màu trắng, cổ áo buông lỏng cúi đầu xem văn kiện.

“Tổng giám đốc, anh như thế nào gần đây lại có chút nhàn như vậy chứ? Ngay cả doanh thu và các khoản tài trợ cho người mẫu đều nhúng tay vào là sao?” Hắc châm chọc cười cười, “Việc nhỏ như vậy không đáng kể gì, ngay đến cả tôi cũng lười quản nhưng anh như thế nào mà lại có hứng thế như thế hả?”

Hàn Tự Dương buông bút, gật gật đầu, “Không sai, chuyện này tôi đã trực tiếp quyết định.”

Mã Sơ Cảnh không để ý đến lời nói của anh, ngữ khí vẫn càng ngày càng cao, “Chúng ta đối với mỗi người mẫu đều có yêu cầu. Anh làm như vậy, ban đầu chúng ta muốn ký hợp đồng với đám người mẫu đó. Bây giờ phải làm sao?”

“Chỉ cần thử một lần.” Hàn Tự Dương nói xong im lặng dựa vào chiếc ghế dựa màu đen rộng thùng thình ở sau lưng, tựa hồ có chút không kiên nhẫn.

Mã Sơ Cảnh còn muốn nói nữa, Hàn Tự Dương đã muốn chuyển đề tài liền nói, “Cậu nói như vậy chứng tỏ cũng không có oán giận khi hợp tác? Thật sự là kỳ lạ.”

Mã Sơ Cảnh thở hắt mạnh ra, “Mặc kệ nói như thế nào, về sau cuối cùng vẫn là không cần như vậy... chúng ta rất khó làm.”

Tiếp theo sắc mặt nghiêm túc lạ thường, “Lần này người phụ trách khách sạn thực có khả năng, cô gái đó thực lưu loát.”

“Hử?” Hàn Tự Dương khẽ khiêu mi, trong giọng nói lộ ra vẻ hưng trí dạt dào.

“Anh cũng biết mà? Quản lý Lý, chính là người ngày đó dẫn anh đi xem phòng.” Mã Sơ Cảnh đứng lên, “Tôi phải đi rồi,”

Đi tới cửa cũng không quên quay đầu lại hung hăng nói, “Chỉ lần này sau, hi vọng lần sau không cần tự tiện can thiệp sự an bài của cấp dưới nữa.”

Hàn Tự Dương nhìn hắc đống sầm cửa, nhẹ nhàng lắc đầu. Mất như chuyển chỗ, dường như nhớ tới gần đây thường có thể gặp cô gái ấy ở khách sạn... khi thì lúc cô mang túi xách đi làm, gặp anh thì cười hỏi thăm. Hoặc là ngẫu nhiên khi đến kiểm tra phòng, ở hành lang chạm mặt. Anh trùng hợp nhìn thấy cô ngồi nửa thân mình trên mặt thảm để kiểm tra, sau đó quay đầu nói với nhân viên đứng ở phía sau. Ngữ khí mềm nhẹ, thần sắc còn thực sự rất chuyên chú. Vì thế anh đột nhiên cảm thấy tâm tình vô cùng tốt.

Bận rộn như ngày trước, Quân Mặc cũng rất thích. Lúc nghỉ ngơi, ngoài trừ đến tiệm cà phê, cô giống như cũng không đi đâu, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào cửa sổ, để những suy nghĩ bao vây lấy chính mình. Như vậy còn không bằng làm việc liên tục, về nhà chỉ có ngủ ngay, cả giấc mơ cũng giống như bận rộn mệt nhọc mà ít đi, mở mắt ra đã là một ngày mới.

Buổi sáng này, có người đưa một số người mẫu đi đến trước cửa khách sạn, như vậy so với sự trống trải bên trong này cũng có tâm ý. Quân Mặc liên tục lắc đầu, đối với việc Thụy Minh dùng hội nghị phát triển để

thể hiện phong cách thanh lịch của công ty thì cô có chút ý kiến, cảm thấy không thích hợp với đặc điểm di động được hiện đại hóa này cho lắm. Quân Mạc nắm bắt kế hoạch giống như Mã Sơ Cảnh nói là người kinh doanh lâu năm, phong cách cho đến thiên hướng sắc lạnh của màu sắc có thể cùng hợp với nhau thì càng tăng thêm sức mạnh.

Mã Sơ Cảnh nhíu mày, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, khác với dáng vẻ ngày thường rất xa. Vừa rồi hẳn cũng không ngần đầu lên phủ quyết trước đề nghị đó, nhưng có một chút cảm tình không tốt, “Ngoài trời sao? Vậy buổi tối hẳn phải để cho đám khách ăn không khí rồi?”

Hắn nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn phía Quân Mạc, “Quản lý Lý, hiện tại đem toàn bộ nhân viên thuộc kế hoạch lần này theo. Chúng ta đi nhìn xem đại sảnh lầu 2 sửa thành hội trường lớn như thế nào?”

Quân Mạc gọi điện thoại cho nơi đang tiến hành sửa, một bên đứng đây, “Đi thôi.”

Đoàn người lại vội vàng đi tới lầu 2, lập tức bắt đầu công việc.

Mã Sơ Cảnh vốn đứng ở cửa, cùng với các cấp lãnh đạo thấp giọng thương lượng cái gì đó, bỗng nhiên phía sau vang lên một giọng nói vắn vắn, vừa mới quay đầu lại nhếch miệng cười nói, “Tổng giám đốc Hàn như thế nào lại đến đây?”

Hàn Tự Dương vẻ mặt thoải mái, “Bạn có thể cho rằng tôi đến trông coi đi. Giám đốc Mã.. nếu hiệu quả cuối cùng không tốt, cậu tốt nhất chuẩn bị đi cơ sở rèn luyện một chút đi.” Anh nhìn quanh bốn phía rồi hướng đến Lý Quân Mạc đang ở phía xa xa.

Lý Quân Mạc đang cùng trưởng ca thấp giọng thương lượng việc an bài phòng cho khách, đột nhiên sắc mặt của cô ấy có chút quái dị vội vàng quay đầu. Phía sau là một người đàn ông tuấn lãng mà ôn hòa, hướng chính mình chào hỏi, “Quản lý Lý.”

“Xin chào, tổng giám đốc Hàn.” Quân Mạc vội vàng đáp, “Chúng tôi đang vội vàng trang trí lại nơi này. Anh có việc gì sao?” Mấy ngày nay nghiệp vụ cùng với Thụy Minh đến không ngừng, bọn họ thật ra vẫn thường chạm mặt lẫn nhau nên cũng có chút thân quen.

“Tôi chỉ đi ngang, tình cờ tới đây nhìn xem. Vất vả cho các cô rồi.” Hàn Tự Dương hướng trưởng ca phía sau cũng gật đầu thăm hỏi. Quân Mạc nhanh liếc mắt một cái, Tiểu Trương ở phía sau trưởng ca vẻ mặt đã muốn đỏ lên.

“Đây là công việc của chúng tôi, không vất vả.” Cô cười.

“Hôm nay không phải là ngày nghỉ sao?” Hàn Tự Dương giống như lơ đãng hỏi, “Các cô đều liều mạng làm việc như vậy, Tổng giám đốc Từ nên phải phát thưởng ọi người chứ?”

Quân Mạc vờ như không hiểu, cười giải thích, “Chế độ nghỉ ngơi của khách sạn chúng tôi cùng với các anh không giống nhau. Việc đến thì dù sao cũng phải đi làm, đợi cho nhân mới có thể nghỉ ngơi thêm. Mọi người làm việc ở đây đều đã thành thói quen.”

Hàn Tự Dương vừa lắng nghe vừa hơi hơi cúi xuống, nói với cô, “Xong việc rồi tôi mời mọi người ăn một bữa cơm đi.”

Quân Mạc sững sốt, chợt cười nói, “Điều đó thật tốt. Tôi thay mặt mọi người cảm ơn tổng giám đốc Hàn.”

Mắt thấy anh phong độ rời đi, Tiểu Trương ở bên tai hô nhỏ, “Trời ạ.”

“Em đó, hoàn hồn đi. Em có biết hay không biểu hiện vừa rồi của em thực sự ngốc.” Quân Mạc có chút không kiên nhẫn gõ đầu cô. Lúc này cửa mở, tiến vào từng đợt gió lạnh khiến cho tay Quân Mạc chỉ cảm thấy lạnh như băng.

Tiểu Trương ừ ừ, “Không phải đâu. Quản lý Lý, chị như thế nào mà không khẩn trương vậy?”

“Một đám tất cả các em, thật sự là Từ Mã Chiêu chi tâm thôi. Dù sao chị đối với anh ta không có ý đồ.” Cô cười một cách tươi sáng nhất với Tiểu Trương, nhìn những người ở trong tầm mắt mình cũng rất bí hiểm

Lại không có sao, kỳ thật đêm cũng đã khuya rồi. Phía nam chính là như vậy, vào đông ban đêm liền có gió lớn th%B

3. Chương 3: Vienna Coffee - Cà Phê Vienna

Có người nói đây là loại cà phê tích hợp của sự luyện ái và ôn nhu. Có đôi khi là tư vị yêu cùng chờ đợi... mạch lạc rõ ràng ba tầng : bơ mới mẻ, cà phê nóng bỏng, đường cát thô ráp. Biết làm sao chứ? Thời gian là nước, chậm rãi chảy qua, chuẩn xác mà ôn hòa. Nhớ rõ không cần phải quán lầy.

Thư ký của tổng giám đốc Thụy Minh không giống những người khác , đồng thời cũng vang dội mạnh mẽ, luôn là người mang trên mình những trang sức rất là xinh đẹp rạng ngời. Hàn Tự Dương hướng người này kêu một tiếng “chị Trần”. Người phụ nữ đó năm nay đã gần 50 tuổi, vô tình đã xuất hiện những nếp nhăn nơi khóe mắt, mỗi ngày đều mặc một bộ tay trang màu xám tinh tế mà không lạc hậu, lưu loát toát lên một nét đẹp nơi công sở. Mà ở trong cuộc sống, cũng chỉ có chị liên giống như người mẹ đối đãi với đứa con kiêm thủ trưởng này thôi.

Nơi công ty tập trung tuổi trẻ tràn đầy sức sống này, tựa hồ chỉ có chị ấy là nghiêm chỉnh mà hợp lễ nghi, tỷ như Mã Sơ Cảnh trong một lần xông vào văn phòng, sau suốt một tuần không dám một mình đi lên tìm tổng giám đốc liên tục ai thán “Ánh mắt của chị Trần có thể giết chết người.”

Chị Trần vẫn giống như ngày thường đúng chín giờ sáng tới công ty sửa sang lại tốt văn kiện cùng lịch trình sau đó đưa cho thủ trưởng xem qua. Vừa vào cửa, mây liền nhú lại, Hàn Tự Dương tay trái đặt ở bụng một tay lật văn kiện xem, ánh mắt hơi hơi nhăn lên.

Không cần phải nói cũng biết là bệnh đau dạ dày lại tái phát, chị Trần buông văn kiện, đi một cách quen thuộc đến bên phải văn phòng, đứng trước cái tủ lớn rút ra một cái ngăn. Chị đem thuốc cùng một ly nước ấm đặt ở trước mặt Hàn Tự Dương, dùng giọng điệu giải quyết công việc chung mà quở trách, “Tổng giám đốc Hàn, cậu tối hôm qua làm việc tới mấy giờ? Không phải nói qua cho cậu là không thể ăn mì ăn liền sao? Cậu lại lười, có thể gọi điện thoại cho đầu bếp của khách sạn làm đồ ăn khuya mà?”

Hàn Tự Dương ngẩng đầu, hơi hơi cười khổ, “Em biết rồi.” Chị Trần hung hăng trừng mắt liếc nhìn anh một cái, “Bất luận theo công hay tư, chị cũng không tán thành cậu ở khách sạn. Nếu đã quyết định dời công ty về đây thì cậu cũng nên mua lấy một cái nhà.”

Thời điểm chị ấy nói cái này trong dĩ vãng, Hàn Tự Dương vừa nghe qua đã bỏ ra ngoài tai nhưng hôm nay lại buông văn kiện trong tay xuống, dường như có hứng thú. Sau một lúc lâu, đuôi lông mày nhếch lên, thần nhiên nói, “Cũng được. Vậy chị giúp em tìm một căn nhà đi.”

Quân Mạc ngẫu nhiên vẫn sẽ là ở khách sạn gặp được Hàn Tự Dương, cô mỉm cười thăm hỏi, đôi phương cũng luôn hướng cô cúi đầu mà mỉm cười. Hiển nhiên bữa tối đặc biệt trong đêm kia của hai người cũng không có ảnh hưởng đến cái gì, trong lòng Quân Mạc thoải mái không ít, cùng với sự chân thật trong cuộc sống cô không muốn dây dưa không rõ ràng với ai đó, còn không bằng những tin tức trong giới giải trí của những ngôi sao nổi tiếng.

Nói đến đây đối tượng công tác mời cô ăn cơm đổi thành Mã Sơ Cảnh, cũng là không sai. Người này chỉ cần không làm việc thì hoàn toàn giống như một sinh viên: ba hoa, trang điểm, cũng bất quá. Cái này thì tốt lắm, Quân Mạc tưởng vô cùng buồn bã vì sao mỗi người đều hoài niệm lại thời đại học, ước chừng bởi vì đó luôn là thời gian đẹp nhất.

“Cùng tôi làm việc chung có phải là luôn cảm thấy tinh lực dư thừa không thể?” Mã Sơ Cảnh đồng dạng nói, ngồi xuống trước mặt Quân Mạc .

“Ừ, thật sự là chân lý.” Quân Mạc trừng mắt nhìn, mang theo sự châm chọc không phải không có kỳ vọng nói, “Biết nguyện vọng sắp tới của tôi là cái gì không? Chính là không nghĩ sẽ lại nhìn thấy anh nữa... giấc ngủ ba ngày của tôi đều miễn cưỡng có thể lên tới 12 tiếng. Hơn nữa, anh thật sự làm cạn kiệt tinh lực của tôi rồi.”

“Ai, Quân Mạc . Vậy cô nên đi tìm một người bạn trai, khi kết hôn sinh con sẽ muốn kiếm càng ngày càng nhiều tiền, làm sao có công phu mà oán giận tôi nữa chứ?” Mã Sơ Cảnh cúi đầu ăn canh, “Một người ở độ tuổi này như cô mà còn độc thân, cô có phải bị chứng ngại tâm lý thời thơ ấu không vậy?”

Quân Mạc cười lạnh, có lẽ anh ta là một người luôn xem [Võ Lâm Ngoại Truyện] rồi, đáp án của cô lại đơn giản hữu lực, “Anh lại cùng tôi múa mép khua môi, ngày mai tôi liền xin tổng giám đốc điều thư ký đến nơi đây hiệp trợ công tác cùng với anh.” Nói xong cô nhin không được muốn cười, thư ký của tổng giám đốc là Ân Bình, đối với tiểu soái ca này có ý đồ thì tất cả mọi người đều đã biết. Nhắc tào tháo thì tào tháo tới ngay, ngay giây tiếp theo quả nhiên Ân Bình từ đằng xa đi tới, ngồi ở trước mặt hai người.

Quân Mạc vội đến mức làm rớt mấy hạt cơm, vội xoay người bước đi, “Hai người cứ ăn đi.”

Ánh mắt Mã Sơ Cảnh mở thật to, giống như ai oán vậy, “Tôi có thể hiểu đây là cô ghét tôi sao?”

Quân Mạc nhin cười xuống, “Chúng ta đều là thanh niên tuấn tài, thời gian chính là tiền tài nha.”

Thời gian nửa tháng nháo cái mà qua nhanh, từng bước phát triển kế hoạch, Quân Mạc cảm thấy mỹ mãn khi nhìn hết thấy mọi thứ gọn gàng ngăn nắp. Cứ như vậy làm cho người ta thấy chưa đến thời điểm tổ chức chậm rãi đi qua, chỉ cảm thấy mỗi một phút đều có chuyện làm không xong, mỗi một phút tiếp theo đều có an bài hợp lý.

Ngày trừ bị này đã chuẩn bị thật lâu, Quân Mạc đi tới hậu trường đột nhiên ánh mắt dừng trên—những người mẫu xinh đẹp, một hình ảnh tinh tế. Đối với loại trường hợp này Quân Mạc không đến ứng phó, cô một lần nữa tình nguyện đi xác thực lại hội trường, cẩn thận kiểm tra thứ tự chỗ ngồi của khách, thậm chí An Bảo Bộ cũng không điện thoại nói xem tình hình khách đến thế nào rồi.

Thời gian tới càng gần, cảm thấy xúc động trong lòng làm người ta cảm giác bất an, cảm thấy không biết có quên chi tiết gì không. Mã Sơ Cảnh sớm chạy trốn không thấy bóng người, hiện trường còn lại nhân viên làm việc cùng chính cô mà thôi. Trước mặt một mẻ, máy móc đi đến kiểm tra, ước chừng cũng tìm không ra điều gì rõ ràng. Quân Mạc đứng trong một đám nhân viên phục vụ của Nam Đại, kiểm tra quần áo đột nhiên một người lấy khuỷu tay huých vào mấy người xung quanh, “Nhìn xem.”

Cô cũng quay đầu lại nhìn, bên cạnh Hàn Tự Dương là một mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp đi từ cửa vào, cô không khỏi ngoái đầu nhìn lại phía Tiểu Lương. Tiểu Lương hướng cô le lưỡi, hiển nhiên cũng đối với ký ức của người khách đêm khuya hầy còn mới mẻ.

Liêu Khuynh Nhã váy dài với một chiếc áo khoác xám, có dáng người cao gầy tinh tế, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn phía Hàn Tự Dương, có thể thấy được hai người rất quen thuộc. Khuôn mặt của cô lúc này có chút biến hóa, nhan sắc trở nên nhẹ nhàng ôn nhu, thấp giọng nói mấy câu hơi hơi ngừng bước chân, “Em đi về phía sau lễ đài.” Hàn Tự Dương gật gật đầu, “Gặp lại.”

Cách một lát, trùng hợp nhìn đến Mã Sơ Cảnh không khỏi cười nói, “Giám đốc Mã hình như không thích em thì phải.”

Hàn Tự Dương cười cười, “Hắn cứ như vậy, em không cần để ý đến hắn.” Anh nhìn theo Liêu Khuynh Nhã đi xa.

Cũng xoay người, ánh mắt nhìn quét chung quanh, lập tức đôi mắt chuyên chú nhìn về phía góc.

“Tổng giám đốc Hàn.” Mã Sơ Cảnh luôn luôn xuất quỷ nhập thần, đột nhiên xuất hiện ở bên người anh, hắn luôn có thói quen này, “Nếu là như thế này, tôi có thể lý giải vì sao anh muốn đổi người mẫu rồi.” Mã Sơ Cảnh cười ái muội, ánh mắt nhìn về phía hậu trường.

“Toàn bộ được anh trang trí tốt lắm.” Hắn không để ý tới lời nói của Mã Sơ Cảnh.

“Tất nhiên là phải tốt rồi.” Mã Sơ Cảnh có chút không yên lòng nhìn thoáng qua, bước nhanh tránh xa, “Tôi đi nhìn xem Quân Mạc ở bên kia.”

Xung hô vô cùng thân thiết như vậy, đột nhiên làm cho Hàn Tự Dương nheo mắt. Mã Sơ Cảnh đi về phía một đám nhân viên, mặt mang ý cười.

Hôm nay tất cả các nhân viên đều là những người có ngoại hình nhẹ nhàng, khoan thai giỏi giang, Quân Mạc thối lui vài bước, “Được rồi. Đến cho giám đốc Mã kiểm tra một chút, cẩn thận không có thu nhập thỏa đáng đâu.” Cô cười nâng cánh tay nói với Mã Sơ Cảnh, “Nếu không chúng ta vỗ tay hoan nghênh giám đốc Mã nói chuyện, được chứ nhỉ?” Cô trêu chọc Mã Sơ Cảnh mà Mã Sơ Cảnh cũng ha ha đi theo mọi người ra phía sau hậu trường.

Điện thoại trong tay Quân Mạc vang lên, cô liền đi tới một bên nghe điện thoại.

Lại là An Bảo Bộ điện thoại tới, mấy nhà truyền thông yêu cầu tăng thêm một số bàn mới. Quân Mạc nắm điện thoại nhìn xung quanh, muốn tìm Tiểu Trần thuộc bộ phận quan hệ xã hội của Thụy Minh, danh sách giới truyền thông là do Thụy Minh gửi qua, chuyện này không phải nằm trong phạm vi quyết định của cô. Nhìn quanh một vòng vẫn không có nhìn thấy ai, cô liền nhanh chóng gửi điện một số điện thoại quen thuộc để cho bọn họ chính mình đi liên lạc. Tắt điện thoại mới khiến cô kinh ngạc chính là bên người vẫn có một người đàn ông đang đứng, nhưng đó là Hàn Tự Dương. Ánh mắt của anh vẫn chưa nhìn cô nhưng hai người đứng cách nhau gần như vậy khiến cô sốt ruột cuống quýt rút lui từng bước, hiển nhiên sẽ không đứng vững, “Tổng giám đốc Hàn.”

“Cẩn thận.” Anh vươn tay ra đỡ lấy cánh tay của cô nhưng không có lập tức thu hồi, như nhớ tới một khắc kia làm cho Quân Mạc chỉ cảm thấy xấu hổ. Anh thu hồi cánh tay lại, một màn kia của cô đã rơi vào mắt anh. Cô cùng đồng sự đứng một chỗ sẽ không như thế này, vĩnh viễn ôn nhu lịch sự tao nhã, tỏ ra mình là một người phụ nữ của công việc.

Nương theo ánh sáng nơi hội trường, anh liếc mắt nhìn kỹ cô một cái, mỉm cười hướng cô hỏi, “Mệt lắm sao?”

Cô quả thật là mệt chết đi, nhưng ánh mắt vẫn hạ xuống cố gắng che giấu sự mệt mỏi. Quân Mạc che giấu cười cười, “Tốt lắm. Có cần tôi đưa anh đi kiểm tra xung quanh một chút không?”

Anh lắc đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn cô ... Quân Mạc cũng không biết có phải ảo giác hay không, lại cảm thấy kinh tâm vội vàng rời đi, “Tôi đi làm việc khác vậy.”

Anh nhìn theo bóng dáng của cô, lắng đọng lại trong suy nghĩ tựa hồ như tản ra trong không gian bận rộn này. Trong ánh mắt của anh nhìn không được cười nhẹ, chẳng lẽ cô vẫn nghĩ rằng anh là người tùy ý đến nhà một người phụ nữ độc thân yêu cầu ăn cơm trong nhà người đó sao?

Nhưng mà lúc này Quân Mạc không có thời gian tự hỏi loại vấn đề này, điện thoại gọi tới liên tục không ngừng nghỉ, giống như như có ma nhập vậy. Thời gian cuộc gọi dài ngắn khác nhau, chờ cô phục hồi lại tinh thần thì ..Cửa đại sảnh hội trường trong giây lát đã mở ra, các nhân viên cấp cao của Thụy Minh bắt đầu đi vào bàn. Có một chút hỗn loạn nằm trong trường hợp dự kiến nhưng vẫn chính thức mở màn bữa tiệc mừng doanh thu sản phẩm trong quý đầu tiên này. Hàn Tự Dương một thân âu phục thủ công của Italy, hai tay đút ở trong túi, trầm tĩnh nhìn xung quanh. Những nhiếp ảnh gia không ngừng lớn tiếng hô “Tổng giám đốc Hàn.”, cũng có những phóng viên ở một bên hỏi các loại vấn đề ... Nhưng anh cũng không phải là một ngôi sao giải trí, vô tình lấy lòng những nhà truyền thông làm gì? Chính là hơi hơi nheo mắt, đi một bước về phía trước... Bộ dạng này đã sớm siêu việt đơn thuần rất anh tuấn.

Quân Mạc đứng ở trong góc, không nói gì chỉ đứng thế nhìn nhưng bỗng nhiên cảm thấy có ý như muốn ngất đi. Cô cứ nghĩ rằng cho tới bây giờ mình cũng không phải là “sắc nữ” gì. Mỗi một lần tán thưởng, cũng chính là khí chất hoàn mỹ được ẩn chứa này, nghĩ như vậy ánh mắt liền không tự giác được mà dõi theo dòng người đang đi qua trước mặt kia.

Xuyên thấu qua lớp người ồn ào này, Hàn Tự Dương cũng tìm kiếm, đảo mắt đến người phụ nữ đứng ở trong góc xa . Cô dường như có điểm xuất thần, liền cụp xuống hai mắt không tự giác được lại tràn đầy loại hơi thở của ngày hôm đó. Di động cũng đã được khóa, không muốn bất kể kẻ nào quấy rầy sự im lặng này.. Anh đi nhanh qua bên người cô, rút cuộc nhìn không được đem ánh mắt hướng về phía cô nhưng mà ánh mắt kia khiến cô cảm thấy kinh động..... Quân Mạc phản xạ có điều kiện đem chính mình đứng sau tấm áp phích tuyên truyền lớn. Cô chợt sững sốt, cô đang trốn cái gì vậy? Trong đại sảnh như vậy, ánh sáng trắng từ những đèn treo thủy tinh giống như bầu trời đầy sao.

Theo lý ngày thường, nữ chủ trì thuộc đài truyền hình sẽ mời tổng giám đốc Thụy Minh lên trên sân khấu nói chuyện. Hàn Tự Dương thu hồi lại tâm tư, đứng dậy lên sân khấu. Ngọn đèn phối hợp với tâm trạng mọi người độ sáng dần dần sáng dần, ánh đèn quang soi rọi lên người anh. Đây là người đàn ông chúa tể chi phối cả nửa nền kinh tế đất nước, kết hợp song song với kế hoạch đón tiếp tân khách khiến cho nhân vật này dường như càng nổi bật hơn. Ánh mắt của anh quét quanh hội trường, trầm tĩnh mang theo sự tự tin mà mỉm cười, làm cho người có sở hữu cảm quan đều cảm thấy là hưởng thụ.

Quân Mạc hơi nheo lại ánh mắt, chỉ cảm thấy một màn này quen thuộc đến thế...anh cũng đã từng đứng trên sân khấu trong trường học, khí chất ôn hòa và vẫn giọng nói như ngày thường “Ngay từ khi tôi còn là học sinh của trường đại học cho đến khi trở thành giáo sư như hiện tại, tôi chỉ có thể cố gắng báo đáp sự dạy dỗ của thầy cô, bồi dưỡng học sinh và góp phần xây dựng trường học.” Đúng vậy, giọng nói của anh cũng bình tĩnh như thế, nhưng không ai có thể hoài nghi anh đối với trường học, đối với tình yêu nhiệt tình với học thuật. Cô đứng ở một bên, xuyên qua đám người nhìn vô số đàn em đứng lên vỗ tay, tuổi trẻ tràn đầy sức sống dào dạt. Lễ khai giảng nhiệt khí đầy trời, trên mặt mỗi người để bị sắc hồng ảm áp làm cho hòa thuận vui vẻ.

Cô nhớ mang máng chính mình lặng lẽ lui đi ra ngoài. Bên ngoài cũng đang có tuyết rơi, hơi vừa thở ra lập tức xuất hiện những đường dài màu trắng. Nhưng là liền ngay cả sinh mệnh cũng là lần cuối cùng, lại ngọt ngào cùng kiên định, lời thề cơ bản là không chịu nổi nhất kịch tình đó...

Đem Quân Mạc đang thất thần nhớ về quá khứ kéo trở lại là tiếng kinh hô phía trước, thời gian diễn ra buổi lễ đã sang màn khác. Mỹ nữ này thật đúng là có thể tự do đi ra như thế, Quân Mạc cũng cười trào phúng... nhưng là nhân vật chính cho dù tốt xấu gì thì thiên tính đều cho phép.

Người đứng trên kia làm cho Quân Mạc cảm thấy nhìn rất quen mắt, hồi phục tinh thần nhớ lại người đêm đó tính tình khó chiều là cô Liêu, khó trách vừa rồi lại đi vào hậu trường... Như vậy người phụ nữ xinh đẹp này sớm không cần dùng quần áo để thể hiện nữa rồi. Cô mặc một bộ lễ phục màu đen, cũng không đeo trang sức, móng tay tô đỏ khiến cho toàn thân màu đen hiện lên những chấm đỏ, hiện lên một tư thái yêu đã đẹp mắt.

Mị nhân được mở rộng, Quân Mạc xem như biết điều này từ đâu mà đến. Cô nhìn không được muốn nhìn một chút phản ứng của những người ngồi ở dưới, chính là bên cạnh nhìn lại Hàn Tự Dương mặt không chút thay đổi, ánh mắt không thấy lấy một tia ái muội, tựa hồ càng chuyên chú vào những thứ trên tay người mẫu.

“Tôi muốn học máu.” Giọng nam phía sau tựa hồ chán nản.

Quân Mạc lười quay đầu, “Làm sao vậy?” Cô cảm thấy tất cả mọi thứ đều tốt lắm.

Mã Sơ Cảnh lẩm bẩm nói, “Cô xem xem... sản phẩm nổi bật như thế nhưng thật ra bị người mẫu cướp sạch. Đây chính là việc tôi phải quyết định rất lâu trong cuộc họp.” Hắn lập tức nhìn qua Hàn Tự Dương dưới đài, trong ánh mắt có sự không cam lòng cực độ.

Quân Mạc tựa tiểu phi tiểu, tà tà liếc mắt nhìn hắn một cái, “Anh đừng nói cùng với tôi làm gì. Dù sao thì tôi cũng chỉ là người làm công, đến cầu nhàu với những người lãnh đạo công ty của anh ấy.”

“Cô cũng biết tổng giám đốc Hàn đối với cô ta...” Mã Sơ Cảnh thốt ra, chợt lúng ta lúng túng ngậm miệng lại.

Quân Mạc lập tức tới đây liền hứng thú, “Cái gì? Nói chuyện không cần ấp a ấp úng.”

“Không có gì, cô ta là đàn em của tổng giám đốc Hàn. Là bạn học cùng trường thôi.” Hắn giấu đầu hở đuôi hơn nữa lại còn thêm một câu.

Hắn nếu không chịu nói thì cũng không liên quan gì đến cô. Quân Mạc liền làm như vẻ vẫn chăm chú nghe, thuận tiện an ủi hắn, “Anh yên tâm đi, sắc đẹp trước mặt của cô ấy chính là không làm móng tay vẫn có thể hấp dẫn ánh mắt đàn ông. Ngày mai cô ta lên bản đầu đề các trang giải trí, còn ai có thể không chú ý đến di động trong tay cô ta nữa chứ?”

Tất cả trước mắt đều đã được làm từng bước, ngọn đèn lại có chút tối lại liền cảm thấy bắt đầu nhìn không được mà ngủ gà ngủ gật. Đúng lúc thân thủ của Quân Mạc đã không lừa tình chút nào muốn ngủ thì một cách tay khác chạm phải cô khiến cô miễn cưỡng thanh tỉnh một chút, nghe thấy giọng nói đang nói của Mã Sơ Cảnh, “Thấy ông già kia chứ? Người mạo hiểm đầu tư nhất của Thụy Minh chúng tôi chính là ông ta.”

Quả nhiên lực chú ý của Hàn Tự Dương đã bắt đầu di chuyển hướng đến bên cạnh người đàn ông luống tuổi kia, ánh mắt sắc bén chợt lóe lên rồi biến mất, đang thấp giọng nói chuyện gì đó với nhau.

“Đều là nhân tài nha. Khẳng định là đang tính kế với nhau.” Mã Sơ Cảnh bình luận.

Quân Mạc nhin không được mỉm cười, gật đầu nói, “Mọi người đều nói phụ nữ lắm mồm, giám đốc Mã nhất định là không đồng ý thì phải?”

Hai người vẫn người nói người nghe, thẳng cho đến khi đại hội gần tuyên bố kết thúc, nhiều vị khách quý đã muốn đứng dậy, Quân Mạc đẩy Mã Sơ Cảnh một phen, “Anh còn không đi qua đó.” Mà chính cô cũng muốn bắt đầu vội vàng thu dọn hội trường, chỉ duy nhất việc này phồng chùng lại đến nửa đêm. Cô gọi điện thoại cho khách sạn, trước tiên đặt một gian phòng.

Dàn dựng ước chừng nửa tháng nhưng tháo dỡ thì chỉ trong chốc lát, lập tức một hội trường hoa lệ nay đã vắng vẻ tiêu điều. Cuộc sống ở mức độ cao của thành phần trí thức, lại làm sao có thể có người đi ai oán cảm thán này nọ, như vậy còn không bằng mong chờ tiền thưởng tháng sau cho nó thực tế hơn một chút. Cô kéo bước chân có chút trệ nải hướng tầng 4 mà đi tới, thăm nghĩ hội nghị thường kỳ ngày mai phải báo cáo hoàn thành nhiệm vụ này, nếu như không có tiền thưởng cũng muốn buộc tổng giám đốc bỏ tiền trợ cấp chạy xe không hai ngày của cô.

Ở phía trước quầy tiếp tân, mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện cười khê của nam nữ, trong phim truyền hình thì nam tài nữ mạo luôn làm cho người ta cảm thấy giả nhưng thẳng đến khi thật sự xuất hiện ở trước mắt, mới cảm thấy quả nhiên trái với điều vừa nghĩ.

Quân Mạc ở một bên chờ lấy chìa khóa phòng cũng không nghĩ Hàn Tự Dương vẫn là đi thẳng đến hướng trưởng ca nên liền hô, “Tổng giám đốc Hàn”. Một bên ánh mắt mỉm cười nhìn Liêu Khuynh Nhã ở xa, người phụ nữ xinh đẹp lại khác xa một đêm ngạo mạn kia, gật gật đầu lập tức liền mở ánh mắt — vóc dáng cao gầy, lại làm cho người ta cảm thấy đơn bạc.

Anh cũng hướng cô cười nói “Xin chào”. Lập tức hướng trưởng ca nói “Cấp cho cô Liêu đây một căn phòng.” Phòng Quân Mạc đã được chuẩn bị xong, người phục vụ đưa chìa khóa tới tay cô, Quân Mạc gật đầu nói cảm ơn, xoay người tránh ra, cước bộ lại vừa vội lại nhanh. Mà đi qua bên người Liêu Khuynh Nhã, thần nhiên ngửi thấy mùi thơm nhưng cặp mắt kia của người đẹp tựa hồ như đang nhẹ nhàng đánh giá cô.

Vào phòng Quân Mạc phản xạ có điều kiện đi vào phòng tắm, coi bồn tắm lớn có hay không có một cọng tóc, khăn có chỉnh tề hay không, sau một lúc lâu mới nhớ tới hôm nay không phải trách nhiệm của cô, cũng không cần quá lo lắng đề phòng. Không khỏi ai thán đầu óc đã muốn hồ đồ của chính mình. Nhưng là thân thể càng mệt nhọc lại thường trần trọc ở trên giường, trong lòng nghĩ vị khách họ Liêu kia có thể hay không vừa giận dữ vừa yêu cầu đối sàng đan. Cô mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, trong mộng luôn bồi hồi nhớ lại thân ảnh kia, gần trong gang tấc lại xa tận chân trời. Thẳng đến khi đột nhiên bừng tỉnh, chỉ biết dùng sức cầm lấy sàng đan màu trắng, thương vụ phòng sạch sẽ không hề ý thức được vào trong mắt, trong đầu cũng chỉ là hình ảnh ông nội suy yếu nằm trên giường bệnh, gất gao nắm lấy cổ tay cô.

Cô đột nhiên mở to mắt, ba tầng rèm cửa sổ đem phòng che tối đen một mảnh, không có lấy một tia ánh sáng, xoay người sờ chiếc đồng hồ ở đầu giường.. đồng hồ sinh học vẫn rất chuẩn, còn so với bình thường sớm nửa giờ, vì thế rời giường dùng nước lạnh rửa mặt, sau khi rửa mặt chải đầu thì rời khỏi phòng.

Quân Mạc dừng cước bộ ở đại sảnh, thân ảnh kia đang ngồi tiếp khách trên sofa, trong tay cầm một tờ báo mới chuyên chú đọc mà những người phục vụ mới sáng sớm đã không ngừng trao đổi ánh mắt lẫn nhau. Hàn Tự Dương hình như có cảm thấy không bình thường buông tờ báo xuống, hai mắt vẫn như cũ sáng ngời, sáng ngời nhưng có lửa khiến Quân Mạc nghĩ tới anh cùng mình bình thường cũng ngủ trễ , không tránh khỏi hai mắt thâm quầng.

“Quản lý Lý, cùng nhau đi ăn điểm tâm sáng được không?” Anh đứng dậy, ngữ khí thoải mái, giống như chỉ là bình thường trùng hợp nhưng mà lời nói ra lại làm cho Quân Mạc cũng không thể cự tuyệt. Cô chỉ có thể tận lực cười một cách tự nhiên, bồi hấn đi đến nhà ăn.

“Tổng giám đốc Hàn mỗi ngày đều dậy sớm vậy sao? Tinh thần thật tốt.” Quân Mạc tùy tiện lấy chút mì xào, lại cầm một ly sữa đậu nành, ngồi đối diện với Hàn Tự Dương. Anh ăn lại thật tây hóa, sandwich cùng nước chanh. Anh nhướn mày nói, “Cô không uống cà phê sao?” Quân Mạc sững sốt, “Thực ra thì chỉ có một số lúc nào đó tôi mới uống.” Cô ngẩng đầu nhìn anh hỏi, “Anh làm sao mà biết tôi thích cà phê?”

Hàn Tự Dương uống nước trái cây không đáp, ánh mắt trầm ổn trong lúc đó mang theo ý cười lại chỉ nói, “Đại hội tới hôm qua làm tốt lắm, đồng sự của chúng tôi cũng rất vừa lòng.”

Dù sao đây cũng chính là khẳng định công việc của cô, lại kịch liệt không biểu hiện bộ dạng đắc ý ra ngoài, về mặt Quân Mạc khiêm tốn khích lệ Mã Sơ Cảnh.

Hàn Tự Dương liền buông ly nước trái cây trong tay, cười to, “Tôi còn không biết hần sao? Theo tôi được biết, đây là lần đầu tiên hần cùng hợp tác với đối phương mà không trở mặt.”

“Hả? Phải không? Đáng tiếc tổng giám đốc Từ của chúng tôi không ý thức được điều này, bằng không nên tăng lương cho tôi chứ.” Quân Mạc cũng rất là tiếc hận.

Quân Mạc tuy nói là nói chuyện phiếm nhưng dù sao cô cũng đang mặc đồng phục công tác, khó tránh khỏi người phục vụ ở nhà ăn hiểu lầm thành đến đây kiểm tra, huống hồ như vậy làm ảnh hưởng người khác cũng không tốt, cô cũng không nghĩ sẽ ngồi lâu.

Lúc này ánh mắt của tất cả thực khách bị hấp dẫn bởi người phụ nữ từ ngoài cửa đi qua, dáng người cao gầy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đeo chiếc kính râm, tuy che khuất đi phần lớn khuôn mặt nhưng gờ tay nhấc chân vẫn như cũ tràn ngập sự phòng tình đến chân thành. Quân Mạc ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, nhanh chóng đem sợi mì cuối cùng cho vào miệng, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười mơ hồ không rõ, làm như trêu chọc lại giống như hiểu rõ nội tâm người khác.

Hàn Tự Dương liếc mắt nhìn cô một cái, khóe miệng có chút cường ngạnh mím lại. Ánh mắt anh vẫn nhu hòa nay lại lạnh lùng, xem cô gờ tay xem thời gian tự nhiên đứng lên nói, “Tôi đã đến giờ đi làm. Mời tổng giám đốc Hàn cứ chậm dùng.”

Thời cơ thật sự là vừa đúng lúc, Liêu Khuynh Nhã đi tới trước bàn. Quân Mạc cười ân cần hỏi thăm cô ta, “Cô Liêu, buổi sáng tốt lành.” Lập tức ngoắc tay ý bảo người phục vụ lau sạch bàn, cô xoay người đi tìm trưởng ca, giao một chút việc vừa còn chưa đi tới cửa, lập tức kinh ngạc khi nhìn thấy Hàn Tự Dương đang đi từng bước đến trước mặt mình, từ trên cao nhìn xuống cô, lấy ngữ khí đứng đắn nói, “Quản lý Lý, lần hợp tác này thực thành công. Tôi đối nhóm phục vụ của các cô thực vừa lòng.”

Quân Mạc nhất thời không phản ứng lại được, “Tổng giám đốc Hàn, điều này anh đã nói qua.”

“Đúng, nhưng là cô không có cho tôi số điện thoại liên hệ.” Anh nói, ánh mắt trực tiếp nhìn vào ánh mắt của cô, cẩn thận nắm giữ biểu tình của cô.

Anh hoàn toàn không cần làm như vậy, lấy thân phận của anh, cần cùng cô trực tiếp liên hệ sao?

Quân Mạc cảm thấy giọng nói của chính mình trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhanh chóng đưa cho anh một dây số, lập tức dùng tiêu chuẩn công tác cười nói, “Đây là dây số tôi dùng khi làm việc. Nếu như tổng giám đốc Hàn có công việc tìm tôi, tùy thời gọi tới số này.” Cô cố ý nhấn mạnh “Công việc”, ánh mắt liền dẫn theo vài phần khiêu khích, không hề giống với bộ dạng tao nhã cùng trầm tĩnh thường ngày, có vài phần hoạt bát nắm bắt thời vận.

Đáy mắt sâu thẳm của anh pha một chút ý cười, tựa hồ lơ đãng, “Được.” Cô xoay người bước đi, vài sợi tóc phân tán xuống dưới, tùy gió nhẹ thổi phía sau đầu. Hàn Tự Dương trong lòng vừa động, tự nhiên nhận thấy được cô không hề giận, anh cố gắng kiềm chế sự xúc động của chính mình không đuổi theo cô, thoáng sững sờ là vài giây nhìn bóng dáng Quân Mạc rời đi.

Khi Quân Mạc đi ra đến ngoài cửa, cô dừng ngay trước cửa. Cô tưởng rằng loại cảm giác này có tên chùng là “khó chịu”. Hàn Tự Dương đối với thái độ của cô có chút dị thường. Cô không phải không có phát giác được nhưng là cảm thấy anh không phải là hoa hoa công tử luôn ngắt hoa ngắt cỏ, trong lòng vốn cũng tồn tại vài phần hảo cảm. Nhưng là thái độ như thế này của anh, thật sự là khiến cô hoài nghi động cơ mời ăn cơm lần trước... chẳng lẽ chính mình nhìn qua giống như loại phụ nữ chậm hiểu, vẫn bị người khác xem như một phục vụ viên tùy thời thôi sao?

Khóe miệng Liêu Khuynh Nhã mỉm cười, tự nhiên thấy được một màn này... tuy rằng không nghe rõ hai người đó nói gì. Thật lâu sau cũng không nói gì, mới uống xong một ngụm nước ấm, chậm rãi nói, “Anh thức dậy rất sớm.”

Hàn Tự Dương cũng thần nhiên đáp, “Còn có công việc.” Lúc này hần có chút không yên lòng, nhẹ nhàng cầm di động trong tay, ánh sáng buổi sáng màu vàng xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu xuống, chiếu vào ngũ

quan trên người anh, trấn định như núi như biển, như là một người quân chủ tuổi còn trẻ, cần nắm chắc kỹ càng những kỹ năng của đối thủ trong tay.

Hội nghị thường kỳ vào sáng sớm, tổng giám đốc Từ tán dương đoàn đội phối hợp với Thụy Minh hoàn thành tốt công việc. Quân Mạc cảm thấy trên mặt có chút hẫ hẫ, nhin không được hưởng Ân Bình với ánh mắt đặc ý, lập tức chú ý tới ánh mắt sắc nổi trội của Hứa Ưu. Cô thu lại ánh mắt, ngồi thẳng đúng quy củ cho đến tan họp. Sau đó cô đuổi theo quản lý Phí của phòng hành chính tổng hợp yêu cầu xin nghỉ, lý do là sau việc này quá độ mệt nhọc, tinh lực thâm giảm. Quản lý Phí bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ cho hai ngày nghỉ ngơi, cũng may công việc gần đây nhất với Thụy Minh đã xong rồi, vốn không có việc gì lớn... Quân Mạc cảm thấy sảng khoái vô cùng, liên tục nói lời cảm ơn, lập tức cảm thấy đối với công việc ngày hôm nay nhiệt tình lên rất nhiều.

Trong nhà ăn của nhân viên cao cấp Thụy Minh, thời gian cơm trưa ngắn ngủi của Mã Sơ Cảnh vẫn như cũ không chịu buông tha cho Hàn Tự Dương, cơ hồ lải nhải thân là tổng giám đốc cũng không nên tự tiện sửa đổi kế hoạch.

Hàn Tự Dương trầm mặc hồi lâu, rút cục cũng mở miệng, “Tôi cũng không nói quá, ban giám đốc đối với kế hoạch hoạt động lần này thực sự vừa lòng?”

“Nói hai lần... nhưng là tôi không có nói cho người ta là cái chủ nghĩa hoàn mỹ mà anh theo đuổi?” Mã Sơ Cảnh đứng lý hợp tình đã trở về.

Hàn Tự Dương lại lần nữa lâm vào trầm mặc.

“Về sau còn không hợp tác với Nam Đại nữa sao?” Mã Sơ Cảnh có chút chờ mong hỏi, “Lập tức không có người chèn ép tôi, thật đúng là không thích ứng.”

Hàn Tự Dương tựa hồ có chút hưng trí, giương mắt nhìn tấm thủy tinh nơi cửa sổ, cực ả không gian cực kỳ trong suốt khiến cho người ở trong đó tựa hồ cũng có thể trôi nổi lên, rơi xuống trần thế... nổi lòng gần đây nhất của mình là như thế nhưng cũng cảm thấy rất bình thường. Ánh mắt trời lóe ra, làm cho hắn nhớ tới cặp mắt ngọc lưu ly bàn hoa chuyển vận kia..vì thế cười nhẹ hỏi, “Ai dám chèn ép cậu?”

“Lý Quân Mạc đó, tiểu cô nương này rất đặc biệt.” Mã Sơ Cảnh là giám đốc bộ phận doanh thu và tiêu dùng, tâm lý người tiêu thụ thuộc lâu, ở phương diện xem lòng người cũng rất tốt, “Lão đại, anh có biết là người nào không? Tôi duyệt không có người nào không đúng, hắc hắc, cô ấy khẳng định rằng tâm lý có chứng ngại.” Lập tức đứng dậy, “Quên đi, anh cũng không cần quan tâm việc nhỏ này làm gì. Tôi đi trước.”

“Sơ Cảnh, ngày đó tôi nói muốn mời mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm. Anh đi an bài một chút đi.” Anh kêu Mã Sơ Cảnh, lại có chút suy nghĩ.

“Được, tôi sẽ kêu mọi người ở Nam Đại đi.” Mã Sơ Cảnh thích náo nhiệt, một điều đáp ứng, “Muốn hay không kêu đàn em của anh cùng đi?”

Hàn Tự Dương cười nhẹ, “Không cần.” Hàm nghĩa thực xác minh, anh không nghĩ tiếp tục đề tài này. Mã Sơ Cảnh lên tiếng, lập tức cọt nhả, “Anh không phải là coi trọng người phụ nữ nào chứ? Cái này cũng không giống với phong cách của anh rồi?”

Khó được khi thấy Hàn Tự Dương không có phủ nhận, chính là nhú nhú mày, “Anh nói nhiều quá.”

“A.. hiểu được... tôi sẽ tận lực đem người có thể mời liên mới đến hết. Lão đại, không làm cho anh thất vọng.”

Khoảng cách một lần nữa cứ thoải mái tự nhiên như vậy, ước chừng có thể đi xa một thế kỷ. Quân Mạc vẫn như trước, lười nhác tựa vào chiếc gối dày, mái tóc dài buộc bằng dải lụa đang xả toán loạn, thẳng đến khi bụng thực sự có chút đói cô mới không tình nguyện rời giường. Kỳ thật cô là một người rất chậm chân, về phần vì sao trong học tập và công việc thường đạt hiệu suất cao như vậy cô luôn tức giận nói, “Đều là tôi thích làm việc đó nên đương nhiên phải nhanh chóng làm xong rồi. Nếu không thì không phải trong lòng sẽ hốt hoảng sao?”

Cho nên cô có lúc đem lý do đó ở lý ở café shop, yên tâm thoải mái nhìn ánh nắng chiều lạng lẽ nhuộm đầy thành thị này, nồng nặc một màu tơ lụa dường như có thể đem sang mua đông để xua đi cái lạnh bình

thường, Quân Mạc bỗng nhiên cúi đầu nói, “Xem, lại tối nữa rồi.”

Chị Lăng tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, “Quân Mạc, em có phải là có bệnh tâm lý không?”

Quân Mạc không chút để ý liền nói ra, “Chưa từng có... đàn ông quỳ gối dưới váy của em là đếm không hết, chị đừng lo lắng. Em tuổi trẻ, mĩ mạo đáng yêu, không yêu đương chẳng qua chứng mất người bình thường mà thôi.”

Lời nói này được nói ra vô cùng có thứ tự, kêu chị Lăng làm sao có thể không cười. Cô chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, chính là nhìn qua một chiếc xe thể thao màu trắng bạc, “Chỉ Tôn Bảo của em ít nhất cùng là loại xe này, vừa mới vào khỏi mắt của em có đúng hay không?”

[Chỉ Tôn Bảo: nhân vật trong Tân Tây du ký] do Châu tinh Trì đóng, 1 người từ hiện đại xuyên không về thời nhà Đường, phát hiện Tôn Ngộ Không là kiếp trước của mình..]

Quân Mạc bật cười, “Em có nông cạn như vậy sao? Vị kia của em, phải học nhiều về xe, thâm trầm uyên bác, tốt nhất là trả hết nợ nần một cách êm đẹp bởi vì em hướng đến không phải là điệu bộ...”

Lời của cô còn chưa nói xong, điện thoại đã rung lên. Một lát sau, cô nói quanh co vài tiếng, không tình nguyện ngắt điện thoại, vẫn cứ quyến luyến nhìn thoáng qua căn phòng cà phê nhỏ ấm áp, “Bữa ăn, thôi không xong được rồi.”

Chị Lăng thở dài, “Người nào mời cơm sao? Có mặt mũi như vậy, ngay cả người lười như em mà cũng mời sao?”

“Thật thông minh, người ta có quyền thế nên em chưa bao giờ dám đắc tội.” Quân Mạc nhún nhún mày, trong giọng nói có vài phần tiêu điều.

Cho đến khi đến giữa nhà ăn lớn nhất của Nam Đại, cô nâng cổ tay xem thời gian đã trễ hơn nửa giờ. Đẩy cửa vào, ba bàn lớn cả nam lẫn nữ, đập vào mắt đều ồn ào thiếu chút nữa không làm cho cô không thở nổi. Thật sự toàn là soái ca, mỹ nữ.... Nam Đại chủ yếu là những mỹ nữ nổi tiếng, Thụy Minh là những người đàn ông trẻ tuổi diện mạo tốt, khí chất... không khí sao lại không hòa hợp chứ?

Lập tức có người chào hỏi, “Quản lí Lý đến đây?”

Mã Sơ Cảnh túm cánh tay của cô, bắt mắt hỏi, “Mỹ nữ, đến muộn... tìm cô đúng thật là khó khăn nha?”

Quân Mạc cũng không biết xấu hổ cười cười, “Hôm nay tôi nghỉ ngơi.”

Mã Sơ Cảnh đem cô kéo đến một bàn đã biết, không khỏi phân trần ngã chén rượu cười nói, “Không uống không thể nào nói nổi.”

Chỉ có thể tiếp nhận, uống hết một chén... hôm nay người đến đây không ít, có mỹ nữ có tiếng của Nam Đại. Quân Mạc tức giận khiến cho Mã Sơ Cảnh quả nhiên lại đi tìm người khác, ít nhất tạm thời buông tha cho cô.

Cô chán đến chết khi nhìn bàn đầy sơn hào hải vị, liếc mắt một cái lại nhìn đến người đàn ông đối diện... cô biết là anh mời khách, bởi vì vốn trong điện thoại Mã Sơ Cảnh nói như vậy nhưng nghĩ đến anh chỉ nói như vậy mà thôi... thật không ngờ anh thực sự đến đây.

Hàn Tự Dương mặc quần áo màu trắng, từ khi cô vừa vào cửa, ánh mắt liền chưa rời đi. Cảm xúc nhộn nhạo khó có thể nói ra bằng lời, chống lại ánh mắt của cô chỉ cười... Tim Quân Mạc đập mạnh giống như mất đi nhịp điệu vốn có, biểu tình cứng ngắc lên, giống như đã quên mỉm cười như thế nào, chỉ có thể che giấu cúi đầu ăn một miếng rau trộn.

Ở bên cạnh, Ân Bình nhin không được hừ một tiếng, “Cậu nhìn Hứa Ưu kia.” Như vậy cũng tốt, cô chuyển khai lực chú ý nhìn quanh bốn phía.

Hứa Ưu tự nhiên tại đây trở nên khéo léo, đang ở giữa một đám người trẻ tuổi mời rượu, Quân Mạc liếc mắt một cái nhìn lại, người nọ giống như lại không rành nói về rượu, liên tục bị bắt uống vài chén rượu, đối với Hứa Ưu mặt đã đỏ ửng... không biết là do rượu hay là còn ý khác. Nam Đại còn nhiều mỹ nữ, hơn nữa Thụy Minh cũng có nhiều thanh niên tinh anh, nói như vậy bữa tiệc này có thể thúc đẩy không ít chuyện tốt.

Cô nhện không được miên man suy nghĩ, hồn nhiên không có chú ý tới vị trí bên người đã sớm rối loạn, mỗi người giao tới giao lưu cùng kính rượu nói giỡn, trên một bàn tựa hồ chỉ có hai người lù lù bất động, có tâm sự.

Mã Sơ Cảnh đứng đến bên người Quân Mạc , “Đến đây, Quản lý Lý, lại làm một ly.”

Cô mỉm cười uống chén rượu, tiếp theo đó bất động thanh sắc nhẹ giọng nói, “Tôi đi toilet.” Khi đứng dậy nhìn đến Ân Bình cảm xúc mơ hồ khi uống chén rượu, ánh mắt mơ hồ.

Đứng ở cửa há to miệng hô hấp không khí mới mẻ, trong lúc nhất thời thật đúng là có chút ý nghĩ không trở vào, không khí mát mẻ lập tức mang đi cái nóng trên mặt, lại có cảm giác ấm áp, không cần phải né tránh ánh mắt đối diện, luôn cảm thấy tự do vụn vặt.

Đợi đến khi trở lại, vị trí của cô đã bị Mã Sơ Cảnh chiếm cứ, cô nheo mắt lại đánh giá xung quanh, ảo não phát hiện vị trí duy nhất còn trống chính là bên cạnh Hàn Tự Dương.

Thật muốn trốn ra ... nhưng là ánh mắt của anh rõ ràng đã đảo đến trên người cô, mang theo một chút hứng thú được khơi mào nơi đuôi chân mày... Cô chỉ có thể chậm rãi đi qua, tận lực ngồi xuống một cách tự nhiên. Cô nghĩ một ngày kia chính mình tự đối với hắn mà nói chuyện, cái này thực sự là khó có thể mở miệng. Cũng vì thế, thẳng tắp ngồi xuống. Vì thế mà tự nhiên thấy được người đàn ông trẻ tuổi ngồi đối diện. Vừa rồi cũng không có chú ý tới nhưng là ngọn đèn đánh vào bên cạnh anh, cực kỳ giống với mặt bên của hình ảnh kia nơi sâu nhất trong trí nhớ của cô. Vì thế nhện không được giương mắt vụng trộm nhìn đi nơi người đàn ông đối diện xa lạ kia... trên người anh có một khí chất rất quen thuộc với cô, có lẽ chính là phong độ của người tri thức.. Cô hồi lâu không thấy, tham luyện cảm giác như vậy... chính là một lúc lâu sau, vẫn là hoàn hồn, kỳ thật là cả hai người hoàn toàn khác nhau.

Lại cảm thấy kỳ quái, chung quanh rõ ràng náo nhiệt như vậy nhưng là vì sao tựa hồ chỉ có hai người trầm mặc mà không gian yên tĩnh, không ai vô tình đánh vỡ. Quân Mạc chịu không nổi nữa, chỉ có thể đối với hắn cười cười, tìm ý nói, “Tổng giám đốc Hàn như thế nào lại ăn ít như vậy?”

Hàn Tự Dương hơi kinh ngạc, tựa hồ hơi hơi chịu đựng cười nói, “Tôi ăn ít? Quản lý Lý vào đây đến bây giờ ăn được nhiều rồi?”

“Thật không?” Cô cũng chỉ có thể cười cười, giữa hai người lại rơi vào im lặng.

“Quản lý Lý, tôi nghĩ đối với hành vi sáng hôm đó nên giải thích một chút.” Giọng nói của anh ôn hòa mà bình tĩnh, khiến cho Quân Mạc chống lại hai tròng mắt của anh, mà Hàn Tự Dương cũng như đã chuẩn bị kỹ, chậm rãi nói, “Tình cảnh xấu hổ vào buổi sáng đó của tôi... Cô cũng biết cô Liêu cùng với tôi..” Anh lo nghĩ, “Không thích hợp ngồi cùng nhau cho nên tôi mới đuổi theo cô nói mấy câu.”

Anh nói hàm súc “không thích hợp ngồi cùng nhau”...cho nên lấy cô ra làm bia đỡ đạn, cũng là có thể hiểu được, Quân Mạc chỉ mỉm cười.

Cô cẩn thận che giấu, Hàn Tự Dương vẫn là nhìn ra một tia không cho là đúng... cô đương nhiên không cho là đúng, cô vô tình đuổi theo cứu tình yêu của anh. Mà trên thực tế, hai người sắc sảo lóa mắt như vậy có khúc mắc, cô cũng hoàn toàn vô tình mà dây dưa trong đó.

Anh vẫn lại ấm áp cười, “Thái độ của tôi có gấp gáp một chút nhưng là vì liên quan đến tâm tình. Nếu có cái gì không phải thì mong cô đừng để ý”... đây chính là nói cho cô hiểu, chính là bởi vì khi đó có cô ở đó mà thôi không phải bởi vì cô là Lý Quân Mạc .

Quân Mạc thở dài một hơi, cảm ơn lời giải thích của anh... thật tình trong lòng cười cười, “Tôi không để ý. Chuyện tình phát sinh trong công việc, tổng giám đốc Hàn có thể tùy thời điểm mà tới tìm tôi. Làm sao có thể không lo?”

Hàn Tự Dương nghe cô nói với ngữ khí thoải mái, rút cuộc yên tâm. Từ khi vào cửa cho đến tận đây, thần thái của cô thủy chung mang theo sự cảnh giác. Anh tự hỏi cũng không có lừa cô, nhưng lại bày ra tư thái bức người như vậy lại thật sự là bất đắc dĩ. Lý Quân Mạc , tựa hồ chỉ nghĩ tất cả sự tình cùng mình không có quan hệ gì, dễ dàng buông lỏng tâm tình mà vui vẻ... nhưng cô như vậy đem chính mình bảo vệ tựa hồ đã buộc anh không thể không như vậy một lần nữa xử lý quan hệ của hai người.

Cà phê Viên (Vienna) là tên một loại đồ uống truyền thống phổ biến của Áo. Nó được pha bằng cách chuẩn bị hai shot cà phê strong black espresso (1 shot khoảng 25 – 30 ml) đựng trong một cốc cà phê tiêu chuẩn (standard), đổ/phun whipped cream (kem tươi) cho đến khi đầy cốc (thay cho sữa và đường). Sau đó, kem được xoay tròn, thêm chocolate sprinklings lên trên, uống bằng cream top (ống hút kem)

4. Chương 4: Café Au Lait - Cà Phê Olay

Tạp chí, bánh mì, cốc mocha nóng. Hai tay vây kín lấy thân chén hình trụ lớn, khiến cho cả ngày ấm áp, bắt đầu một ngày mới bằng ly cà phê vào buổi sáng sớm. Ngày ngày như thế.

Thời gian giữa trưa, thời tiết trở nên ấm lại, ánh mặt trời chói mắt. Quân Mạc nghĩ tới những ngày còn bé trước đây, vào giờ này luôn được ông nội ôm đi ra bờ sông nhỏ ngồi trên chiếc ghế làm bằng mây, trên đó có để một cái đệm thật dày, ấm áp phơi nắng. Chính mình luôn đang cầm ly trà có hương vị đậu xanh nhưng lòng như lửa đốt luôn muốn kiếm cái chén có mây hồng hồng của tử đình hương cùng màu xanh biếc của đậu xanh để uống. Ngay cả trong không khí cũng đều có hương vị ngọt ngào đó.

Quân Mạc lôi kéo Ân Bình hướng nhà ăn công nhân viên đi tới, bỗng nhiên đã bị Ân Bình kéo lấy, chỉ chỉ phía trước, “Cậu xem.”

Phía trước, tổng giám đốc Từ và Hàn Tự Dương đang đi đến phòng ăn, Hàn Tự Dương một đen với chiếc áo khoác đầy gió bụi nhưng rất phong độ.

Hai người không tự chủ được mà bước chậm lại nhưng thật ra tổng giám đốc Từ đã thấy, ngoắc tay về phía hai người.

Ân Bình ở bên tai Quân Mạc nói nhỏ, “Thật muốn cùng soái ca ăn một bữa cơm trưa.”

“Hai người lại đây.” Tổng giám đốc chào hỏi nói, “Cũng không còn xa lạ gì, cùng nhau đi ăn bữa cơm trưa.”

Quân Mạc mỉm cười với khẩu hình “Giấc mơ trở thành sự thật.” Cô nghiêng đầu nhìn Hàn Tự Dương ở phía trước, cái loại cảm giác này Quân Mạc nghĩ rằng thật là hoàn mỹ không sút mẻ, cận trọng... Tuy rằng tuổi trẻ, lại chỉ thấy trầm ổn, anh tuần làm cho người ta cảm thấy không chê vào đâu được.

Bốn người đi đến trước phòng tiệc, cô gái phục vụ liền tiến đến hỏi, “Tổng giám đốc Từ, vẫn là đi Liên Hoa phòng?”

Tổng giám đốc Từ đã muốn gật đầu, Quân Mạc đã thấy khóe miệng Hàn Tự Dương hơi hơi mân lại, liền chuyển ý, lúc này cười nói “Tổng giám đốc Từ, vẫn là chúng ta giúp chúng ta thôi. Chúng ta giúp họ làm cơm cũng xem như là một sản phẩm đặc biệt đi. Huống hồ tổng giám đốc Hàn là đại ân nhân như vậy, cũng không thể để chậm trễ thời gian của anh ấy.” Ngữ điệu trong lời nói của cô vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, tựa hồ như con thuyền bên hồ bì bà bì bôm mà qua. Hàn Tự Dương cười nhìn cô, cô nói rõ ràng là tiếng phổ thông lại gọi cho hần nhớ tới một nơi - Giọng nói vùng Giang Tô, rất khó nói nhưng cũng rất tự nhiên, không làm cho người ta cảm thấy như là một bé gái nhỏ làm nũng.

Trên thực tế Quân Mạc đã nói đúng, Hàn Tự Dương chính là tình cờ gặp được tổng giám đốc Từ, cũng không có hẹn trước cùng nhau ăn cơm. Anh đồng ý với đề nghị của Quân Mạc, cười, “Không sao, tổng giám đốc Từ mới là người đang có việc gấp.”

Tổng giám đốc Từ sao có thể không nghe ra ý trong đó liền nói, “Người trẻ tuổi chính là yêu cách thức đơn giản.” Quân Mạc trang trí một cái bàn gần cửa sổ ở đại sảnh, cô dừng lại cuối cùng. Hàn Tự Dương liền đi chậm chậm lại. Ân Bình sâu sắc nhìn anh một cái, lại muốn nói gì với Quân Mạc nhưng rồi thôi, ánh mắt nhìn thấy một tia ái muội.

Đứng dậy tự đi lấy giúp mình, Quân Mạc cơ hồ cau mày nửa ngày, tuy là một loại ngọc đẹp, lại ngũ quan thập sắc làm người ta tham ăn mà chảy nước miếng. Vừa rồi rõ ràng là rất đói bụng nhưng là vòng vo nữa

ngày cũng chỉ cầm một chén cơm rang trứng, tay lại tùy tiện gấp chút rau dưa . Hàn Tự Dương lặng yên đứng ở bên người cô, hỏi “Luôn ăn ít như vậy sao?”

Quân Mạc cười, “Vây là đủ rồi. Tôi đang giảm béo.”

Hàn Tự Dương sau khi nghe xong một lúc lâu không nói, nhíu mày đánh giá cô, “Cô còn giảm béo sao?” Anh tựa tiểu phi tiểu nói, “Cô phải béo lên một chút mới tốt.” Ngụ ý giống như sâu xa, Quân Mạc sững sốt, lại chỉ nhìn thấy anh mỉm cười tránh ra.

Ăn cơm xã giao cũng là chuyện bình thường, Quân Mạc chỉ cần ngồi ở chỗ kia, hợp thời thì cứ thể mỉm cười hoặc nói chuyện tiếp bồi họ. Tổng giám đốc Từ và Ân Bình cũng là những nhà quán quân xã giao, cho nên từ cách nói chuyện với nhau cực kỳ thuần thực giống như tốc độ hòa tan cà phê vậy, lời nói khách sáo thoải mái lướt qua cổ họng, kỳ thật cái gì cũng không có lưu lại... liền ngay hướng đến mỹ nữ Ân Bình cũng là đoan trang thực huệ mà ngồi. Toàn bộ thế giới đều đội mặt nạ.

Quân Mạc ngẩng đầu, vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt nhẹ nhàng mở lớn, cười rộ lên hoặc là nheo lại thành một lưỡi liềm nhỏ — cô vốn mang khuôn mặt búp bê, khiến người ta cảm thấy cô đang rất ít tuổi. Hàn Tự Dương khẽ nhếch khóe mắt, ánh mắt cô trước nay trong suốt nhưng giống như có khả năng nhìn thấu được mọi thứ, chính là cô cố ý trốn tránh, hoặc là ánh mắt vụt sáng. Anh cũng biết, khi cô làm việc thì sẽ không như vậy, cô luôn nhìn khách bằng ánh mắt cực kỳ thẳng thắn, chân thành làm cho người ta cảm thấy ấm áp, nhưng mà cũng làm cho người ta cảm thấy hình như đó cũng không phải là cô thật sự.

Nhưng lần này cô lại quên lãng tránh, trong lòng Hàn Tự Dương cũng cả kinh, tình cảm phức tạp như vậy có thể nhìn thấy từ ánh sáng thủy tinh từ đôi mắt ngọc ấy.

“Tổng giám đốc Từ, còn có chuyện này không biết thư ký của tôi đã nói chưa? Vị khách người Mỹ của chúng tôi đang ở tại khách sạn, Powell. Ông ta là người thích lịch sử, có thể nhờ một nhân viên đi cùng không? Ông ấy muốn đi tham quan bảo tàng cùng với số di tích cổ trong vài ngày.” Hàn Tự Dương trầm ngâm một hồi, “Nhưng tiếng Anh tốt cũng chưa đủ, tốt nhất là phải có kiến thức về phương diện lịch sử.”

Tổng giám đốc Từ cười ha ha, “Đã nói qua, nói qua rồi.” Vỗ vỗ bả vai Quân Mạc , tựa như dâng vật quý vậy, “Không phải nói đâu xa, Quản lý Lý chính là sinh viên chuyên ngành lịch sử.”

Sao đúng lúc này lại nhớ rõ như vậy, Quân Mạc buồn bực quay mặt đi, rất muốn nói rằng khoảng thời gian ba năm qua cô đã đem toàn bộ kiến thức học lịch sử học được thời đại học trả lại cho thầy cô rồi — nhưng ánh mắt tổng giám đốc Từ tha thiết như vậy, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

“Khách sạn của chúng tôi dù có lập tức đảm nhận một diễn đàn học thuật lịch sử, cũng đương nhiên không có vấn đề gì.” Tổng giám đốc Từ cười nói.

Quân Mạc phải nhắc nhở ông ngay, “Tổng giám đốc Từ, tin tức bên kia vừa tới, việc thương lượng tài trợ có vấn đề, bây giờ cũng không nhất thiết phải làm.”

Tổng giám đốc Từ vội nói, “Thật không?” Nhưng ngược lại rất sững sốt, “Chuyện khi nào?”

Quân Mạc thở dài, “Vừa nhận được điện thoại.”

Hàn Tự Dương im lặng nghe, nói tiếp một câu, “Phong cảnh Nam Đại thật ra thích hợp tổ chức diễn đàn lịch sử.”

Vì thế bỏ đề tài này qua một bên không nói nữa, không nhanh không chậm mà ăn cho xong bữa cơm.

Phục vụ đã đem xe đến cửa khu vực yến hội, bốn người đi ra, Hàn Tự Dương nghiêng người mở cửa xe, chào một câu liền xoay người rời đi.

Tổng giám đốc Từ cũng vội vàng đi, bộ dáng nhặt lí vụn ky. Ân Bình cười khì, “Cậu nhìn Tổng giám đốc Từ đi, lại đang chuẩn bị đi ngủ trưa rồi.”

(Nhặt lý vụn ky: ngày đi vụn dăm)

“Cậu đừng có mà khi dễ người già thế chứ.” Quân Mạc có chút mệt mỏi mà đáp lại, cô lập tức cảm thấy kỳ quái, “Làm sao mà mặt mũi cậu lại hớn hở thế kia hả?”

Ân Bình giơ tay lên làm hình chữ V, “Tớ qua phòng nghỉ, nói ấy bà tám bên đó tớ vừa ăn cơm với ai.” Cô ấy quay người bỏ chạy, để lại một mình Quân Mạc phì cười.

Tan tầm đi ngang qua lầu 4, gặp trợ lý trẻ tuổi của Hàn Tự Dương, từng ra mở xe cho Hàn Tự Dương, cầm một tập văn kiện đi ra. Cô hướng cậu ta chào hỏi, người thanh niên trẻ tuổi kia cũng cười cười, “Quản lý Lý, có muốn tôi tiễn cô một đoạn đường không?”

Quân Mạc vội vàng lắc đầu cảm ơn cậu ta, nghiêm túc đi đến cửa hàng sách Tân Hoa, chọn vài quyển sách hướng dẫn du lịch, cô tự thấy mình có một ưu điểm, chính là áp lực càng lớn thì thời gian càng chặt — ngược lại càng có thể khiến chính bản thân mình liều mạng chiến đấu với mức hạn thời gian đang đến gần.

Về đến nhà, lẩm bẩm ngồi xuống đọc. Tên gọi các kiến trúc kỳ lạ, khí cụ Thanh Đồng, thời kỳ đồ đá — thẳng đến khi ánh mắt bắt đầu đăm đăm — làm cho cô có thể buông được cuốn sách xuống, Quân Mạc lại mất ngủ một lần nữa, cô bật cười, cảm thấy mình như một kẻ nghiện thuốc sắp chết, một tia dự cảm tuyệt vọng gần đến, không chỗ nào có thể trốn được, nhưng vẫn như cũ làm cho cô cảm thấy tràn ngập dự hoặc. Ba năm trước đây, cô không thể yêu, không thể hận nhưng ba năm sau, cô vẫn như cũ tiến thoái lưỡng nan — sống lâu như vậy rồi mới hiểu được, có thể phân biệt chuyện đúng sai, mới là chuyện đơn giản nhất thế gian. Nhưng mà trong lòng cô cũng rất rõ ràng, phân ra ai đúng, ai sai thì có tác dụng gì?

Hàn Tự Dương quan tâm đến vị khách quý ngoại quốc đã nhiều ngày một mực ra ngoài khảo sát, cũng không cần sốt ruột — ngày thứ hai đối phương truyền đến tin tức, nói là một lần nữa tìm tài trợ, cơ bản xác định tiếp, Quân Mạc vừa vịn ra tay nắm bắt những chuyện liên quan đến diễn đàn học thuật. Lập tức nhận được điện thoại từ thư ký ở bên Thụy Minh vào ngày thứ bảy, quay một vòng rồi lại một vòng, cư nhiên Thụy Minh lại là nhà tài trợ.

Lần họp này, cấp trên rất coi trọng, “Chúng ta muốn bắt cả hai tay — buôn bán nắm chặt lấy khách hàng lớn như Thụy Minh, mà tổ chức hội nghị học thuật cũng đề cao được phẩm vị và văn hóa của khách sạn. Quay trở lại công việc, công ty tài trợ lần này là Thụy Minh, cho dù đối với Thụy Minh cũng chỉ là một cách phục vụ đây chuyện mà thôi, nhưng cho dù như thế nào cũng phải làm cho tốt.”

Quân Mạc không nghĩ ngợi nhiều, cho rằng chỉ là sinh ý lui tới, công việc cứ từng bước mà làm.

Thời gian chưa bao giờ gọi người chờ — chờ mong cũng tốt, chán ghét cũng tốt, kỳ thật nó luôn từng giọt từng giọt chảy, cho tới bây giờ cũng không phải do chúng ta có thể cân nhắc, không chế.

Buổi tối thứ năm là trách nhiệm của Quân Mạc .

Cô một mình đi kiểm tra, cuối cùng là bộ phận giải trí của khách sạn, quán bar hai tầng trên dưới. Kỳ thật so sánh ra thì quán bar rất im lặng, ánh sáng màu lam hơi tối, thừa thớt vài bóng người. Tổng cộng chỉ có ba lô ghế, trưởng ca vội vàng đi ra, “Quản lý Lý.”

Quân Mạc hướng cô cười cười, “Hôm nay đông khách không?”

“Vâng. Chị cuối cùng cũng sắp xong rồi sao?” Cô hâm mộ thở dài, “Em giờ mới bắt đầu này.”

Gần mười một giờ, Quân Mạc nhìn lầu một duy nhất có lô ghế phòng Minh Nguyệt, cửa chính rất dày, ngăn cách vàng son cùng xa hoa lãng phí ở bên trong. Cô gật gật đầu, điện xong báo cáo mới đi, của chính trùng hợp mở ra, cô sững sốt, ánh đèn u ám chiếu lên khuôn mặt sâu sắc của người đàn ông này. Anh nhướng mày, hiển nhiên không nghĩ gặp được cô trong này.

“Tổng giám đốc Hàn, xin chào.” Quân Mạc cười chào hỏi, “Chơi vui vẻ.”

Tay anh đang cầm điện thoại, ước chừng là đi ra ngoài nghe điện thoại, lúc này bỏ điện thoại vào túi, chậm rì rì nói, “Vào ngồi một lúc không?”

Trưởng ca sớm thức thời lên lầu hai tiếp đón, Quân Mạc bỏ giấy bút xuống, cười cười, “Được”.

Cô đi phía sau anh, khoảnh khắc nhìn trưởng ca đang đứng ở trên cầu thang cười khổ một chút — hiển nhiên không tình nguyện, vài nhân viên thấy rõ, còn có người khẽ cười rộ lên.

Hàn tự Dương quay đầu liếc cô một cái, trong mắt tràn đầy ý cười, “Thế nào?”

Cô điều chỉnh biểu tình. “Không có gì, không có gì.”

Vốn tưởng rằng đi vào trong, tất nhiên là oanh oanh điểm điểm, màu sắc rực rỡ, cảnh sắc náo nhiệt, mình uống vài chén, tiếp đón một chút là có thể thoát thân — nhưng mà lò ghề to như vậy, lại chỉ có tám người đàn ông. Ánh sáng không tính là quá sáng, so với bên ngoài cũng tốt hơn một chút, Quân Mạc nhìn thoáng qua, không lên tiếng, liếc Hàn Tự Dương ở bên cạnh một cái.

“Nhanh như vậy mà cậu đã nói chuyện điện thoại xong rồi đấy à?”

Hàn Tự Dương cười cười, quay sang Quân Mạc nói, “Đến đây, tôi giới thiệu cho cô một chút.”

Anh nói rất nhiều tên cùng khuôn mặt, Quân Mạc đều có chút quen thuộc, đều là quản lý cấp cao của Thuy Minh, cũng là những người còn trẻ, giống như hội độc thân tụ tập vậy.

“Phí Hân Nhiên”. Hàn Tự Dương chỉ chỉ vào người đàn ông ngồi ở góc, Quân Mạc đột nhiên nhớ tới, chính là người đàn ông mình gặp được hôm ăn cơm, có khí chất quen thuộc — là trí nhớ đang ngủ đông ở trong góc lâu như vậy, ẩn phục ử rữ nhắc nhở chính mình sao? Cô bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, cơn nóng giận tự nhiên xộc tới.

Một đám không chỗ nào không phải là trẻ tuổi ngập tràn sức sống, lễ độ hàn huyên với nhau, dùng lời Ân Bình mà nói, đây nên là “Cực phẩm trai đẹp”, trừ bỏ người cuối cùng — “ha ha, Quân Mạc, cô rơi vào động sới rồi.”

Mã Sơ Cảnh hơi say, nói chuyện liền không dùng qua đầu óc, Quân Mạc trong lòng rất vui nên cũng không thêm so đo, rốt cuộc biết được hai người quen, không đến mức quá xấu hổ.

Hàn Tự Dương ngồi xuống một bên, thấy chân tay cô có chút luống cuống, rốt cuộc cô cũng chỉ là một cô bé, bỗng nhiên ngồi với một đám con trai, quả thật không biết phải làm gì cho đúng — nhất thời có chút hối hận, lẽ ra không nên mang cô ấy vào đây.

Cũng may Mã Sơ Cảnh là người nói nhiều, đã lâu không gặp Quân Mạc liền lôi kéo cô ngồi xuống, nói lung tung không có chủ đề nào, Quân Mạc nhin không được liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái, đây là lần đầu tiên cô nhìn anh hút thuốc, đốm lửa nho nhỏ lóe lên trên tay anh, bờ môi anh thật đẹp, thời điểm nhếch môi giống hệt đao phong.

Hàn Tự Dương chú ý tới ánh mắt của cô, cười xin lỗi, “Thật xin lỗi.” Thuận tiện dập tắt điếu thuốc, “Trể thế này vẫn còn làm việc sao?”

“Trách nhiệm của tôi thôi.” Quân Mạc nói đơn giản, một bên Mã Sơ Cảnh vội vàng kêu cô cầm một chén rượu đi.

Cô xoay người thấp giọng hung hăng cảnh cáo cậu ta: “Này, đừng bắt tôi uống rượu.” Cô nói vừa nhẹ lại vừa vội, Hàn Tự Dương nhin không được nhìn cô cười yếu ớt.

Mã Sơ Cảnh nhếch miệng cười, “Lão đại lần đầu tiên mang phụ nữ đến chỗ hội độc thân tụ tập, thế nào cũng phải uống một ly.”

Cũng may, người bên ngoài nói chuyện phiếm, trong lò ghề âm nhạc nhẹ nhàng vang lên làm cho người ta cảm thấy an tâm không ít. Quân Mạc xấu hổ không nói lên lời, mà ánh mắt Hàn Tự Dương dường như đang nhìn cô, lại tựa hồ như đang nhìn chén rượu trước mặt cô, cũng không biết là có nghe thấy những lời này hay không.

Cô thiếu chút nữa không nhin được đứng lên, bị anh giành trước, “Chuyện diễn đàn đã chuẩn bị tốt chưa?”

Quân Mạc nghe anh nhắc tới diễn đàn, trong mắt hơi thoáng qua ý cười, dưới ánh sáng mờ mịt dường như linh động lóe ra chút lạnh lùng, “Rất tốt rồi, có liên quan đến luận văn, tổng giám đốc Hàn cảm thấy hứng thú sao? Có muốn tôi đưa một phần lại đây không?” Cô cười hỏi, “Tổng giám đốc Hàn có hứng thú độc sức vì văn hóa Trung Quốc không thế?”

Anh nhíu mày nhìn cô, ngược lại bộ dạng thật sự có chút hứng thú, “Kỳ thật cũng không hiểu lắm, học đòi văn vẻ một chút thôi. Coi như vì xã hội cống hiến đi.” Anh nửa đùa, “Quản lý Lý đừng cười như vậy, tôi biết cô hiểu rõ – không phải mượn cơ hội làm quảng cáo hay sao?”

Quân Mạc cười, “Đâu phải vậy? Qua vài ngày nữa tôi sẽ đưa cho anh mấy quyển sách.” Cô dừng một chút, ánh mắt vô thức nhìn mặt bàn, ngửi khí sâu kín, tựa hồ nhớ tới điều gì, “Phần nhiều là thầy giáo trước đây của tôi viết.”

Hàn Tự Dương nâng mắt nhìn cô, khinh thường cười, “Thật không?”

Quân Mạc nâng cổ tay xem giờ, khẽ nhíu mày, “Tổng giám đốc Hàn, tôi còn có chút việc, các anh cứ vui vẻ. Tôi đi trước.”

Hàn Tự Dương bưng chén rượu, dựa vào sô pha, mang theo ý cười thản nhiên, “Được”

Cô mới ra đến cửa, ánh mắt Mã Sơ Cảnh lập tức trấn tĩnh lại, không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào Hàn Tự Dương, “Thực sự có vấn đề.” Giọng nói của anh ta cực vang, lại ngân dài, trong lúc nhất thời, khiến mọi người trấn tĩnh.

Lại có người cười, “Cười thật dịu dàng.”

Vì thế lại có người hưởng ứng, “Tôi cũng biết là có vấn đề.”

Chỉ có Hàn Tự Dương bất động thanh sắc, lại châm một điếu thuốc, ánh mắt hơi nheo lại, tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy sự hưng phấn ở chung quanh mình.

“Cậu xử lý xong việc người Hongkong nợ trách cứ chưa?” Ân Bình đập đập bàn Quân Mạc, người đang mệt mỏi nằm úp sấp trên mặt bàn, bộ dạng không phấn chấn thêm ăn gì đó nữa.

“Không riêng gì người Hongkong đó, còn ông bác người Tây bắc với cô gái Thượng Hải, còn có báo cáo mở rộng sản phẩm của Thụy Minh.” Quân Mạc lạnh lùng nói, “Rốt cuộc cậu chạy tới đây làm cái gì?”

Ân Bình ngượng ngùng cười, “Hiệu suất làm việc của cậu cũng thật là cao, không gì sánh được nha!”

“Tâm tình không tốt.” Quân Mạc cũng không chịu được gật đầu, “Xin hỏi, ngài rốt cuộc có việc gì không?”

“Không có.” Ân Bình sợ tới mức đã quên mất ý đồ đến, “Đến xem cậu thôi, nằm trong những chuỗi hành vi bình thường. Tổ đi đây.”

“Uh.”

“Nhưng mà tớ muốn hỏi cậu một chút, nghe nói mấy ngày trước tổng giám đốc Hàn muốn cậu gọi điện thoại tới?” Ân Bình không nhận được, đứng ngoài cửa thăm dò hỏi.

“Đi ra ngoài.” Cô hung hăng cầm quả cầu phát tiết đập về phía Ân Bình. Ân Bình sợ đến mức quay đầu chạy luôn.

Quân Mạc thở dài, đứng dậy nhặt quả cầu phát tiết hình quả trứng gà kia lên — đó là quả cầu cô mua ở hàng vỉa hè trong chợ đêm. Sau đó, lại cầm phần thông báo, “Thông báo về việc đảm nhận diễn đàn học thuật lịch sử toàn quốc”. Cô thật sự phiền não: Danh sách đã ở trên tay rồi — có tên anh rõ ràng. Cô cứ muốn trốn tránh hồi ức như vậy cũng không được, cô dùng công việc bận rộn làm tê liệt tinh thần, vết thương của cô vẫn chưa lành. Thật là buồn cười, chính là vì khả năng nhìn thấy anh — toàn bộ đều như muốn thất bại trong nháy mắt. Châm chọc hơn nữa là tất cả mọi chuyện đều không có đúng sai. Cô cũng không biết tại sao lại nhớ đến một câu: dù cố gắng hết sức làm những việc nằm trong khả năng của con người, thiên mệnh cũng không nhất định thuộc về mình.

“Cậu nên mời khách. Lão tổng hai lần giao việc tiếp đãi trọng yếu như vậy cho cậu phụ trách, lần sau cạnh tranh cậu sẽ có ưu thế.” Ân Bình nói một cách chuẩn xác.

Quân Mạc quay đầu bước đi. Theo thường lệ, đi kiểm tra các bộ phận công tác, cô cảm thấy đặc biệt không thuận lợi, lúc trước chỉ mắt nhắm mắt mở với các bộ phận, giờ cô xuống tay không lưu tình chút nào: Trưởng ca lâu năm bởi vì có mạng nhện ở đại sảnh mà bị trừ điểm, lâu ba thăm hại hơn, theo dõi khu vực phục vụ chậm một phút lập tức bị hung hăng giáo huấn một hồi.

Cô soạn soạn cầm bút viết xuống, mấy đồng sự có quan hệ vô cùng tốt với cô cũng sợ đến mức không dám tiến lên bắt chuyện, chỉ là trên dưới liều mạng kiểm tra quần áo, dung nhan, sợ kẻ tiếp là đến phiên mình.

Từ trước đến nay Quản lý Lý ôn hòa như vậy, cứ nhiên lại tật ngôn lệ sắc (lời nói có chút giận dữ, thần sắc nghiêm nghị), nhưng mà cũng chỉ có Quân Mạc tự biết mình ngoài mạnh trong yếu. Trước đây thói quen của cô cũng thế — gặp chuyện không vui luôn thích giận chó đánh mèo ở bên ngoài, phát hỏa với toàn bộ những người xung quanh. Sau lại rồi cuộc chậm rãi thu liễm, người còn không gặp lại, tính tình đã trở lại như cũ.

Quân Mạc cầm báo cáo hồi sáng lên gạch chéo danh sách bị trừ điểm, thở dài thật mạnh, e-mail ấy nhân viên, thông báo chuyện hồi sáng chỉ cảnh cáo.

Khi không vui vẻ thì bí quyết lấy lại tinh thần là liêu mạng làm việc, bí quyết chán ghét công việc là đẩy nhanh tiến độ — vừa may là một vòng tròn. Hiện tại mặc kệ tất cả, Quân Mạc nằm úp trên bàn, mũi bắt đầu cay cay. Máy tính báo một tiếng, có e-mail mới.

Quân Mạc dụi mắt, mở ra. Nhất thời sững sốt, cái tên quen thuộc như vậy, ba năm — không ngờ thời gian dài như thế, sớm nghĩ mình đã quên hình dáng của anh. Hiện tại bây giờ, từ trong đầu hiện ra rõ ràng.

Ngày đó, cô ngồi đọc sách ở thư viện. Sau đó vừa ngẩng đầu, thấy Lâm Hiệt Tuấn đứng cách đó không xa nhìn mình, lúc ấy mình ngẩn người ra, không biết làm sao, không nói được đến một câu “Em chào thầy.” Anh hướng mình cười, trước sau nho nhã bình tĩnh, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, cũng lặng lẽ đọc sách.

Cô và anh, đều cảm thấy trong lòng bình thản, giống như dòng thời gian tĩnh lặng trôi chảy.

Khi đó, Quân Mạc bị bạn cùng phòng gọi là “sinh viên tốt có chí tiến thủ mạnh mẽ”. Học tập chăm chỉ, mục tiêu chính xác. Chương trình học được lên kế hoạch lâu dài, ví dụ mỗi ngày đều học tiếng Anh. Các kỳ thi có thể chạy nước rút xoay chuyển toàn bộ, nhất định ngồi sau cùng, thì thảo tụng từ mới tiếng Anh. Từ nhỏ, cô đã là cô bé ngoan, lúc trước cha mẹ cũng không đồng ý cho cô đi học xa như vậy, sau lại vất vả đến đây, thật sự là học tập chăm chỉ — cho tới bây giờ vẫn nói với bản thân như vậy.

Phòng ngủ bốn người từ trước đến nay, giữ chỗ đều là do Quân Mạc - một người đầy kinh nghiệm bản thân mà đích thân làm, bởi vì cũng chỉ có mình cô dậy sớm. Từ căn tin đi ra, sau lưng một cặp sách thật lớn, trong tay là ấm giữ nhiệt lớn, xa xa thấy bình minh đang đến, ngoài mình đến giữ chỗ chỉ còn đúng một giám sát viên, ước chừng mình là người thứ nhất rồi.

Sáng sớm lúc bạn cùng phòng mơ màng nói thầm, “Quân Mạc, nhớ giúp bọn tớ giữ chỗ nhé!” Cô sáng khoái nói, “Biết rồi”, sau đó nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa lại.

Cầm lấy quyển sổ đánh dấu, Quân Mạc rồng bay phượng múa ký ngay cả bốn tên, sau đó đứng lên. Sinh viên nam bên người mở miệng nói, “Bạn học...”

Quân Mạc thậm chí không thèm liếc mắt nhìn cậu ta một cái, sợ cậu ta lại ngăn mình, thuận miệng đáp, “Buổi sáng tốt lành.” Lắc lắc đuôi ngựa rồi đi. Giám sát viên phần lớn cũng đều là sinh viên, phần lớn đối với hành vi này cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua. Quân Mạc cũng không cho là đúng.

Lâm Hiệt Tuấn có chút dăm chiêu nhìn bóng dáng sinh viên nữ này, lắc lắc đầu, khoe miệng mỉm cười, cúi đầu xem lớp của cô.

Quân Mạc đến phòng học, tới chỗ cuối cùng ngồi xuống, mới nhớ đến phải giữ chỗ cho bạn học. Cô đứng lên, hướng dãy đầu tiên sắp xếp, xoay xoay thả năm quyển sách lên trên, nhớ tới đối thoại với bạn học hôm qua.

“Ngày mai, tiết của thầy Lâm ai giúp tớ giữ chỗ với?”

“Ai nha, lần này cũng không phải sắp xếp như học kỳ trước nữa, không cần đến sớm hai tiếng để nhận chỗ đi, lớp nhỏ luôn có chỗ ngồi phải không?”

“Cậu không nghe nói gì sao? Các lớp khác đã hỏi thăm rồi, đúng là sẽ sang dự thính.”

Sao đó vài ánh mắt tập trung trên người Quân Mạc, Quân Mạc chậm rì rì nói, “Được rồi, tớ đi chiếm chỗ.”

Bạn cùng phòng vui vẻ ra mặt, Minh Văn ôm vai cô cười cười, “Quân Mạc, tớ muốn ngồi cạnh cậu.”

“Cậu muốn một loạt ngồi cuối cùng sao?” Quân Mạc có chút kinh ngạc.

“Thôi, quên đi.” Minh Văn bất đắc dĩ thở dài, “Tiết của thầy Lâm, cậu lại muốn ngồi cuối cùng cả đám à?”

Quân Mạc cười cười, “Tớ không phải là người theo đuổi thầy ấy, ngồi đâu chả nghe được bài?”

Đợi đến khi mình đọc xong một bài mục từ mới, phòng học không lớn đã dâng không khí bưng bưng, ngoại trừ cuối cùng đã có người, phía trước đã chật ních đầu người. Mấy sinh viên nữ dùng ánh mắt phần hân nhìn năm vị trí đầu tiên mà mình đã sắp xếp kia, Quân Mạc chột dạ cúi thấp đầu.

Sau đó nghe được đằng sau có người cười nhẹ, “Hôm nay thầy Lâm là giám sát viên đánh dấu, phía trước đó là một sinh viên nam ký một lúc mười cái tên mới phát hiện ra thầy đang nhìn, chân đều nhuyển ra.”

Quân Mạc nghe được âm thanh phía sau, bỗng nhiên nghĩ đến mà cảm thấy sợ, có lần một thầy giám sát điểm danh, bắt vài người ký hộ điển hình, mỗi người đều chịu cảnh cáo. Cô cố gắng nhớ lại diện mạo sinh viên nam chỗ điểm danh, nhưng vẫn cảm thấy rất mơ hồ, thở dài, nhất thời không có học thuộc từ mới nữa.

Cái gì đến sẽ phải đến, không bao giờ tránh được.

Lúc Lâm Hiệt Tuấn bước vào, phòng học đang ồn ào liền trở nên yên lặng không một tiếng động, sau đó ầm ầm vang lên tiếng vỗ tay. Nhưng mà anh liếc một cái nhìn đến, sinh viên nữ ngồi cuối cùng kia, cúi đầu đọc sách, có thể thấy chung quanh vắng vẻ thế nào.

Quân Mạc ngẩng đầu nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang đứng trên bục giảng, đang chuyên chú trình chiếu slide, cô vô số lần nói với bạn cùng phòng, “Bình tĩnh mà xem xét, thực sự về ngoài của thầy chỉ bình thường thôi.” Cũng hình như là không ai cùng ý kiến với mình, cô chỉ còn có thể ngậm miệng.

Nhưng ngay cả Quân Mạc cũng không thể phủ nhận, khí chất thông dong tự nhiên cùng giọng nói ấm áp nho nhã khi anh đứng trên bục giảng, quả thật có thể mê đảo phần lớn sinh viên nữ. Mà chính mình cũng bỏ qua cho việc học thuộc từ mới, bút ký đã chi chít, thế mới thấy thời gian trôi qua thật nhanh kinh khủng.

Chuông báo tan tiết thứ nhất vang lên, Quân Mạc nâng nâng cái cổ đau nhức. Lúc này mới kinh ngạc, thầy Lâm đang chậm rãi dựa vào vị trí bên cạnh mình, cô có chút không tự nhiên dời ánh mắt, lại nghe thấy anh ôn hòa hỏi, “Đang học tiếng Anh?”

Kỳ thật vừa mới rảnh tay nên tiện thể đem sách học từ mới đặt ở bên cạnh mà thôi — Quân Mạc tự nhận mình là một sinh viên hay soi mói, nhưng chỉ có thể thừa nhận tiết học của anh vô cùng hay. Vì vậy mặt cô bắt đầu nóng lên.

“Sao lại ngồi ở cuối lớp thế này? Có thể thấy được bài giảng sao?” Lâm Hiệt Tuấn hỏi, “Vẫn cảm thấy tôi dạy không hay?”

“Em có thói quen ngồi cuối lớp rồi.” Quân Mạc cũng cười.

Thầy giáo trẻ tuổi này thật sôi nổi, cũng thật sạch sẽ, giữ lại đầu tóc ngắn ngắn, thông dong ôn hòa như đi học trước kia vậy. Khí chất của anh, giống như là giữa những năm bốn mươi, năm mươi vậy, một đám sinh viên đi trên đường phố, ánh mắt thanh minh, tài tình hơn người, mà cõi lòng đầy lý tưởng cứu giúp quốc gia, cách ăn nói độc lập mà tự do.

Chính là như vậy mà chậm rãi đắm chìm vào hồi ức, Quân Mạc lắc lắc đầu, tựa hồ muốn cố gắng không nhớ lại.

Cô mở e-mail, tay run run.

“Thứ Sáu anh đến, có thể gặp mặt được không?”

Vẫn là theo ý của cô, nếu cô không muốn, như vậy sẽ không gặp.

Anh đã trở về rồi sao? Trong lòng Quân Mạc tự châm biếm chính mình, một năm trao đổi giáo viên, sớm đã nên trở về, cũng có nguyên do — thì ra tiềm thức của mình, tình nguyện làm như anh vẫn còn ở nước ngoài.

“Chia tay” Hai chữ này so với rượu độc trên thế gian này còn khiến người ta đau nhức đến tâm can.

Quân Mạc trả lời, “Em ra sân bay đón anh.”

Sáu từ ngăn ngừa, lại giống như hao phí bao nhiêu tinh lực, mệt mỏi rồi, lại mơ hồ chờ mong .

Café au lait là loại cà phê sữa pha theo kiểu Pháp. Người ta pha café au lait bằng cách thêm sữa nóng vào cà phê espresso “gấp đôi” (espresso doppio) hoặc cà phê espresso “kéo dài” (espresso lungo), hoặc cũng có thể là cà phê phin. Café au lait được đựng trong một cái tách lớn được gọi là bol. Loại cà phê này hay được dùng trong bữa sáng và thường không tìm thấy ở các quán cà phê. Theo một hủ tục, bánh sừng bò cũng như các loại bánh khác dùng để nhúng vào café au lait không xứng với truyền thống của quán cà phê.

Trong các quán ăn ở Pháp thì café thường dùng để chỉ loại espresso của Ý hơn là loại cà phê phin của Pháp, café crème sẽ có thêm một ít sữa ấm hoặc kem sữa

5. Chương 5: Charcoal Coffee - Cà Phê Than Cháy

Cậu cũng biết đấy, không phải là cứ sấy càng lâu thì cà phê càng đắng. Khi cà phê pha thoang thoang mùi gỗ thơm dịu, trở về vị ban đầu, vị giác ở đầu lưỡi bùng nổ, vẫn chỉ cảm thấy được vị đắng.

Ngày thứ hai, cái gọi là ‘ăn không biết vị, hôn không ở trên người’ nhưng vẫn chịu đựng được đến giờ tan tầm, Quân Mạc vội vàng thay đồng phục. Đi cửa trước, trên một bên cửa kính dài, thấy bóng dáng của chính mình hiện lên, cô bỗng giật mình dừng lại.

Áo ca rô màu đỏ mặc bên trong dày mà ấm áp, là chút màu sắc màu tươi sáng duy nhất trong ngày đông nặng nề, u ám và lạnh lẽo này. Cô không khỏi dừng chân, đánh giá bản thân mình trong gương. Màu da vẫn trắng ngần như cũ, vẫn ít son phấn như cũ, bên thái dương có thể nghiễm nhiên thấy mạch máu xanh nhạt dưới da thịt mỏng manh, tóc buộc đuôi ngựa đen bóng đằng sau — tóc cô khi đi làm vẫn vậy, lại còn hơi xoắn một chút. Hóa ra trên người vẫn còn có chút khí chất sinh viên, nhưng mà dung mạo có thể như trước, thời gian lại không thể quay về.

Cô ở ngoài cửa đón taxi. Cảnh sắc bên ngoài lướt qua như bay, may mắn không có kẹt xe hay tắc đường gì, rất thuận lợi đi vào sân bay. Cô lấy áo khoác vắt gao bao lấy mình, đi hơi cà nhắc nhìn ở nơi cửa ra.

Thật ngoài ý muốn nhìn thấy bóng dáng một cô gái, khoác trên người chiếc áo khoác đen, dáng người mỏng manh như tờ giấy, đứng rất bình thường trong cả đám người nhưng thật ra lại nổi bật hơn người. Khuôn mặt lạnh lùng của cô ấy khi nhìn thấy cô thì có hơi do dự trong nháy mắt, hơi hơi gật đầu, cũng trong chớp mắt phản xạ có điều kiện theo nghề nghiệp của Quân Mạc nổi lên, lập tức mỉm cười lại. Liều Khuynh Nhã không dừng chân, lập tức bước đi. Quân Mạc sắp xếp lại tâm trạng của mình, lúc ngẩng đầu lên, bóng người thon dài cao gầy ấy liền xuất hiện trong tầm mắt. Cô thật sự khó có thể bình tĩnh được, lẳng lặng đứng ở nơi đó, thậm chí không hướng anh vẫy tay ra hiệu nữa, cô biết anh tất nhiên đã nhìn thấy mình, anh luôn là người đầu tiên nhìn thấy cô, cho dù cô có ngồi cuối cùng trong một góc hoặc đứng giữa biển người bao la rộng lớn đi chăng nữa.

Lúc tan học trước kia, bên ngoài phòng học của anh luôn khiến người khác chú ý cho nên hẹn nhau sẽ chờ ở một chỗ — khi vào lớp anh rất nghiêm túc, luôn muốn đem tất cả nội dung dạy cho bằng hết, sẽ có vài lần dạy quá giờ, cô thường trà trộn vào đám sinh viên rồi ngồi yên lặng đếm thời gian. Thời điểm đó cô là lớp trên, khóa học cũng không nhiều, cũng biết thói quen của anh — nhân khí cao, tính tình lại tốt, bên người anh luôn có nhiều sinh viên vây quanh, vẫn còn thảo luận những vấn đề liên quan đến bài giảng. Tính tình Quân Mạc lại hay nóng nảy, thường không kiên nhẫn mà chờ, nhưng chỉ cần anh đi ra, ánh mắt luôn có thể tìm chuẩn xác mà tìm ngay được ô, không lăm lăm chút nào, ôn hòa mà sùng ái như vậy, lại có chút hối lỗi, tất cả có thể khiến cô nguôi giận.

Vài lần Quân Mạc giận dỗi, “Sao hỏi bài anh lại toàn là sinh viên nữ thế chứ? Có dụng ý gì đây chứ?” Cô ôn ào như thế, Lâm Hiệt Tuấn chỉ nắm chặt tay cô, nhận lấy giận dỗi từ cô, từ trước đến giờ chỉ cười cười.

Quân Mạc thích quán ăn này, vì trong tất cả các quán cơm phương Bắc chỉ có chỗ này làm món sườn chua ngọt có mùi vị giống ở quê nhà. Cô là người phía nam, không quen ăn cay, cho nên mỗi lần ăn cơm Lâm

Hiệt Tuấn đều ăn những món xanh ngắt phía nam, ngẫu nhiên những lần khác sẽ bảo người bán cho ít ớt hơn.

Sau này Quân Mạc ngẫm lại đều cảm thấy xấu hổ, với một người phương Bắc chính hiệu như vậy mà lại không được ăn cay thì quả là chẳng vui vẻ gì, dám chiều mình không ăn cay đến tận hai năm, cô cứ xa xỉ như vậy nhưng lại rất quang minh chính đại, yên tâm hưởng thụ sủng ái của anh trong hai năm.

Lần động tâm đầu tiên của cô là ở trong buổi học của anh, đó là buổi học cuối cùng của khóa học, tinh thần anh hào hứng giảng xong bài giảng, thoải mái nói với sinh viên có thể thắc mắc tất cả mọi vấn đề.

Có sinh viên không chút ý tốt nào mà muốn xin bộ đề, anh trả lời cẩn thận, “Xem trong bài giảng thôi.”

Vì thế trong tiếng cười ồn ào đó, sinh viên nam kia xám xịt ngồi xuống.

Có sinh viên nữ lớn mật hỏi, “Thầy ơi, thầy kết hôn chưa ạ?”

“Trước mắt là độc thân.” Anh cũng không chút nào để ý mà trả lời.

“Thầy ơi, ý các bạn ấy nói là, thầy cảm thấy chuyện xưa của Thẩm Tùng Văn và Trương Triệu Hòa thế nào?” Sinh viên nam lúc trước bỗng nhiên đứng lên nói, một bên nhìn lướt qua đám sinh viên nữ, một đám đang che miệng cười.

(Thẩm Tùng Văn: Nhà văn Trung Quốc, là một trong những người có ảnh hưởng nhất đến đời sống văn học TQ thế kỷ XX. Ông được coi là “Tiểu thuyết gia trứ danh lớn nhất TQ hiện đại”. Vợ ông là Trương Triệu Hòa, kết hôn cùng ông năm 1933, là sinh viên của ông. Ông có một đoản thiên tiểu thuyết được Nhã Nam xuất bản ở Việt Nam năm 2006 tên “Biên Thành”, tác phẩm này rất nổi tiếng.)

Thật sự là một vấn đề có trình độ — Quân Mạc cũng cười, buông bút ngừng đầu nhìn thầy giáo trẻ tuổi không mấy khi có chút ngưng ngừng.

Giọng nói của anh trầm thấp, lại mang theo ý cười, “Một đoạn giai thoại. Cứ như vậy cũng hay.”

Ánh mặt trời chiếu rọi trên chiếc áo sơ mi trắng, phần tiêu sái cùng tươi cười ấy, những tiếng cười giữa không gian lơ đãng ấy, giống như tuổi trẻ của anh, tài hoa hơn người của anh. Quân Mạc cảm thấy tim mình đập nhanh hơn một chút, nghe thấy các sinh viên nữ bên người đều đang nói, “A... ah!”

Tất cả trong lòng đều như sống lại, Quân Mạc theo thói quen cười gọi anh, “Này!” Lâm Hiệt Tuấn kéo vali đứng trước mặt cô, mỉm cười đánh giá, “Tiểu nha đầu, vẫn không biết lớn nhỏ như vậy à.”

Cô luôn gọi anh “Này”, vì thời điểm mới ở cùng nhau cô vẫn cảm thấy xấu hổ, dù sao cũng là thầy giáo của mình, lại không thể gọi anh là thầy, vì thế cứ này rồi lại này thành quen, anh cũng để tùy theo ý cô.

Anh cũng không thay đổi gì nhiều, khí chất vẫn che đi con người thật sự của anh, ánh mắt anh vẫn ảm áp tựa biển như trước đây, cứ như có thể đem tình cảm ảm áp ấy mà bao dung cô vậy. Anh đánh giá cô, đến tốt cùng anh cố ý biến thành như vậy sao? Ba năm trước đã thất sắc trước mặt cô, cô dường như không thay đổi, anh phát hiện mình vẫn nhớ rõ ràng rành mạch về buổi sáng ngày hôm đó, khi cô xoay người đi, mái tóc dài chợt vụt qua bên người anh.

Nhưng mà đúng là bây giờ đã không còn giống với trước kia. Bọn họ cùng ngồi trên một chiếc xe, không khí vì thế mà trở nên ngại ngùng hơn nữa, cô đã không còn giống như trước kia nữa, biết rõ anh thích an tĩnh, lại lú lú rú rú dùng các loại việc vặt làm phiền anh. Quân Mạcchẳng phải cõi lòng đang đầy tâm sự sao? Cô lui lại một góc, cũng không nói thêm tiếng nào nữa.

Thì ra thời gian qua đi khiến con người có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng họ lại vẫn có thể im lặng. Hóa ra bị thời gian làm phai nhạt mọi thứ là thế này, chung quy vẫn không thể biệt lai vô dạng.

(Biệt lai vô dạng: một dạng câu thăm hỏi sức khỏe khi gặp lại.)

Cửa xe mở ra, đã là sao đây trời.

Không khí giống như bạc hà mạnh mẽ, một đường thẩm nhập tim phổi vậy, “Đi lấy phòng xong chúng ta đi ăn cơm nhé?” Quân Mạc nhìn đồng hồ hỏi.

Ở bên cửa đã có người tiếp nhận hành lý của Lâm Hiệt Tuấn, ân cần đứng trước dẫn đường.

Lâm Hiệt Tuấn ngẩng đầu đánh giá đại sảnh, theo thường ánh mắt đánh giá bốn phía, tựa hồ như đem ánh sáng rực rỡ của toàn bộ nhân gian hợp lại trong không gian này, mà đá cẩm thạch trong suốt dưới đất in mỗi bước người đi qua nó, giống như khách qua đường vội vã đi rồi đến mà thôi. Anh mặt nhăn mày nhíu, nhìn cô gái bên cạnh mình, cô từng rất thích một câu.

“Na kham đắc chẩm thượng thi thư nhân xử hảo

Môn tiền phong cảnh vũ lai giai

Độc tọa ẩm xuân trà.”

(Chưa từng đem thơ gởi đầu thì chưa biết nhân rồi là tốt như thế nào

Trước cửa phong cảnh hòa lẫn gió mưa.

Một mình ngồi thưởng thức trà xuân.)

Cô cố chấp mà cho rằng Đào Uyên Minh thật sự tìm chốn đào nguyên, luôn nói muốn đi tìm vận may, cô nói trước đây lý tưởng của mình là làm nhà thơ cùng tiểu thuyết gia, đi khắp chín châu, giống như Giới Minh Thành. Thế nhưng Giới Suất sau lại rất thảm, cô tịch cả đời.

Bây giờ lại đang ở trong khách sạn này, nhìn như một thế giới thu nhỏ phồn hoa bậc nhất nhân gian — con người ở trong này chính là rộn ràng đi qua đi lại, mục đích bất đồng hoặc tụ họp lại hoặc giải tán, như gió mưa lưu chuyển, cô lại muốn một mình lẻ loi giữa đại ngàn phồn hoa. Anh rất muốn dừng lại, hỏi cô trong lòng rốt cuộc hạnh phúc chứ? Nhưng anh không dám, trong những năm qua anh có bao giờ thực sự suy nghĩ về chuyện này chứ, mà giờ muốn hỏi, chẳng phải ngay cả chính mình cũng cảm thấy nói ra thật giả dối sao?

Quân Mạc khẽ nhếch khóe mắt, nhìn Lâm Hiệt Tuấn sắc mặt có chút không vui, cười kéo tay áo anh, “Thế nào?” Vẫn là tính trẻ con ấy, trước kia vẫn là như vậy, chỉ cần hai người có chút bất hòa — nếu anh không chọc đến nơi không nên chọc vào của cô thì cô sẽ chủ động làm nũng với anh, bởi vì có đôi khi cô không cần lý do cũng nổi giận dùm dùm. Cho tới bây giờ, cô vẫn đối xử với anh như vậy, cũng không để ý đến ánh mắt người khác — trong nháy mắt, giống như họ vẫn còn là đôi tình nhân ngây ngô ngày trước, anh vẫn còn là một thầy giáo trẻ tuổi vừa mới bắt đầu công tác, thân phận đặc thù như vậy, sợ chỉ làm người ta cảm thấy đoạn tình cảm này có phần đặc biệt đẹp đẽ, cho tới bây giờ vẫn còn khiến người khác cực kỳ hâm mộ.

Anh không đành lòng giật tay cô ra, chỉ chậm rãi nói, “Không có gì, chỉ có chút mệt mỏi.”

Quân Mạc không nói gì nữa, đầu kia đại sảnh đi ra từng tốp người, huyền não dị thường, trong giọng nói của anh có sự mệt mỏi rõ rệt. Cô đứng ở một bên, chờ Lâm Hiệt Tuấn làm thủ tục xong xuôi. Nâng má nhìn chữ của anh anh, mà chữ của anh vẫn giống như cũ, tựa như chữ viết trên bảng đen hồi đó, sáng sủa mà thanh tú.

Hàn Tự Dương đứng ở ngoài cửa, mặt hướng ra bóng đêm, ánh mắt cũng lảng động xuống. Anh đưa khách đến ăn cơm, mà một màn kia lại khiến anh thất thần — hai tay tinh tế nhẹ nhàng nắm lấy, rõ ràng là cô nắm lấy vạt áo của người đàn ông trẻ tuổi kia, nhưng tay cũng nắm thật mạnh lấy rồi đưa lên trước ngực mình. Dáng vẻ tươi cười ấy của cô giống như anh chưa bao giờ nhìn thấy được, trong suốt tinh thuần giống như nước suối, cả mặt mày đều thấy mát lạnh. Anh biết, anh đã gặp chàng trai trong bức ảnh kia.

Chính là đang lúc phân thần, phía trước còn có giọng nói gọi anh, “Sư huynh, đang chờ anh nữa thôi.” Giọng nói theo tiếng gió đêm đưa tới, anh bất động thanh sắc quay sang, thần nhiên lên tiếng. Dưới ánh đèn, cô gái cao gầy đối diện anh nhướng mày cười yếu ớt, ánh mắt nhìn về phía sau, làm như lơ đãng, cười nói, “Là Quân lý Lý? Khéo như vậy sao?”

Cô hơi hơi cao giọng, “Quần lý Lý?” Đôi môi của Hàn Tự Dương vừa động, tựa hồ muốn ngăn cô lại, cuối cùng lại chỉ hơi nhếch nhếch khóe miệng, xoay người lại.

Quân Mạc nói bên tai Lâm Hiệt Tuấn câu gì đó, bước nhanh tới, “Tổng giám đốc Hàn, Liêu tiểu thư, mọi người ăn cơm trong này sao?” Về mặt cô có vẻ hơi sốt ruột, ngữ khí cũng khách sáo có lẽ hơn. Chút khó chịu trên mặt Hàn Tự Dương chỉ lóe lên một chút rồi biến mất, nhưng có chút hứng thú liếc nhìn Liêu Khuyên Nhã một cái, khóe miệng mang theo ý cười.

“Mấy người bạn chúng tôi tụ họp, hôm nay Quản lí Lý không có ca trực sao?” Cô cười có chút giảo hoạt, lông mi thật dài chớp chớp, “Buổi chiều còn gặp cô ngoài sân bay.”

Quân Mạc cười cười, “Đúng vậy, tôi đi đón một người bạn.” Cô không chút để ý nhìn lướt qua về phía sau, “Không làm lỡ thời gian của hai người nữa, chúc hai người vui vẻ.” Cô vội vàng cười, xoay người đi về phía đại sảnh. Liêu Khuynh Nhã nhún vai nhẹ một cái, nói với Hàn Tự Dương, “Đi thôi.” Hàn Tự Dương đi bên cô, trong ánh mắt trong trẻo kia tựa hồ có chút khó chịu, dường như phát hiện ta trong lòng cô giấu giếm chút tâm cơ nhỏ nhỏ gì đó. Liêu Khuynh Nhã cố gắng giấu đi phần nôn nóng đó, bước chân đi nhanh hơn một chút, gót giày gõ trên mặt đất thanh thúy mà lưu loát.

Quân Mạc nói muốn ăn lẩu, Lâm Hiệt Tuấn lắc đầu, “Không cần đâu, em không thích ăn cay mà.”

Quân Mạc hé miệng cười, “Em thích ăn cay lâu rồi — tốt nghiệp xong liền phát hiện hóa ra mình có thể ăn rất cay.”

Cô dẫn anh đến quán lẩu thường đến. Đúng thời gian ăn cơm chiều, trong quán chật ních người, bọn họ tìm vị trí ngồi xuống, một quán nhỏ như vậy, nào nhiệt như vậy, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập vị cay. Anh không nhịn được muốn nói, “Chân tướng khi đó...” cuối cùng vẫn không nói gì, lại thấy cô vui vẻ hài lòng nói, “Em thích nhất ở trong này. Bởi vì giống quán lẩu ngày xưa.”

Một bàn đầy đồ ăn, theo thói quen anh lấy cho cô một phần nước sốt, đặt trước mặt cô. Quân Mạc im lặng nhìn, nhiệt khí từ nồi lẩu dường như phả vào mắt, nhìn không được cô trừng mắt nhìn. Một nồi lẩu đầy thức ăn mà cô lại chỉ uống một ngụm sữa chua.

Lâm Hiệt Tuấn buông đũa, ánh mắt hẹp dài sáng ngời nhìn cô qua làn hơi trắng từ nồi lẩu, “Sao lại ăn ít vậy?”

Trong trí nhớ, cô lúc nào có thể ăn là sẽ ăn, mỗi lần ăn cơm đều là cô bắt đầu và kết thúc. Một lần bọn họ cùng nhau ăn cơm, một đám sinh viên trước mặt thầy đều có vài phần rụt rè, nhất là mấy sinh viên nữ, ăn cơm như gà mổ thóc vậy. Anh chú ý tới cô, lúc đầu hình như không có ý tứ, sau đó cũng không muốn nói chuyện phiếm, chỉ chăm chú dùng bữa — đáng yêu như vậy, một miếng một miếng ăn, đối với tất cả mọi việc xung quanh làm như không nghe không hỏi.

Cô ngẩng đầu lên, sắc môi hình như do dính ớt, đỏ tươi, đẹp như một đóa hồng, “Lớn tuổi rồi, ăn uống cũng không tốt như trước kia nữa..”

Lâm Hiệt Tuấn bật cười, từ già này mà dùng với cô thì thật sự không thích hợp. Thời gian chậm rãi trôi, tiếng cười sung sướng thuần túy vẫn là nhạt đi, cho dù quán ăn nhỏ náo nhiệt, chạm cốc, chơi đoán số, mà hai người bọn họ rốt cuộc không nói câu nào, cả bàn yên lặng. Tay Quân Mạc vớt lên, vẫn không nhúc nhích, thật lâu thật lâu, mới chậm rãi đặt ở bên miệng nhẹ nhàng thổi — nóng đỏ, thế nhưng có vấn đề gì chứ? Lại đau, hóa ra có một nơi lại càng đau hơn.

Cô không nhớ rõ chính mình còn nói những gì, chính là lặp lại một bài hát cô nhớ tới.

” Mười năm sau,

Chúng ta là bằng hữu liệu còn có thể ân cần thăm hỏi

Chỉ là sự dửng dưng này rốt cuộc cũng không tìm thấy lý do nào nữa.”

Hóa ra còn không đến mười năm. Cái gọi là tình cảm, thật sự có thể mỏng đến như vậy.

Sau lại cuống quýt lấy điện thoại trong túi ra, đêm nay đến lượt Ân Bình trực, kiểm tra một nửa lại đột nhiên đau dạ dày, cũng không thể không biết xấu hổ mà đi tìm người khác thay ca, chỉ có thể gọi điện tìm Quân Mạc. Quân Mạc hơi thấp đầu, nghe thấy đầu bên kia điện thoại Ân Bình đang khàn khàn giọng hít ngụm khí lạnh, cô vẫn không hé răng. Cuối cùng Ân Bình nhớ tới cái gì, bỗng nhiên nói, “Ài, tổ quên mất, hôm nay cậu đi gặp bạn học? Thôi xong rồi, để tớ nghĩ xem còn cách nào khác không đã nha?”

Tâm tư Quân Mạc theo làn khói trắng mềm mại từ nồi lẩu kia mà có chút hoảng hốt, chậm rãi trả lại lời nói của Ân Bình, “Không có việc gì, tớ đến ngay đây, đang ở sau ngã tư.” Cô tắt máy, miễn cưỡng cười, “Anh có muốn về nghỉ sớm một chút không? Em phải về thay ca cho đồng nghiệp.”

Kỳ thật ăn không nhiều, hai người đều có rất nhiều tâm sự, chẳng có mấy khẩu vị, quán lẩu gần khách sạn, cô liền đưa anh trở về, một đường trầm mặc. Lâm Hiệt Tuấn cúi đầu, thấy tay cô hơi nắm thành quyền — anh dời ánh mắt, chăm chú nhìn phía trước — ba năm trước đây, anh có thói quen nắm đôi tay này, cứ như vậy, khi trời trở lạnh thì cô không lúc nào nhớ đến việc mang găng tay.

Đến khi lên tận phòng khách sạn rồi, hóa ra một đường trầm mặc im lặng như vậy dĩ nhiên là có thể tới được, cô cảm thấy có chút buồn cười, lại có chút vớ vẩn. Từ trước làm sao như vậy? Trong khoảnh khắc khi anh xoay người, bỗng nhiên cô mở miệng hỏi anh cực nhỏ cực nhỏ, “Sao anh lại muốn tới đây?”

Sắc mặt Lâm Hiệt Tuấn có chút tái nhợt, ánh mắt thoáng buồn bã, vẫn giống như trước kia, chỉ cần là đối với cô, tựa hồ cả thế giới đều làm từ ngọc lưu ly, quá nhẹ thôi cũng cảm thấy luyến tiếc — ngữ khí của anh ôn hòa, lại có phần ử rũ, “Quân Mạc, đây là công việc của anh.” Trên khuôn mặt tuấn tú của anh mang chút bất đắc dĩ khó nén được cùng sự mất mát, rốt cuộc vẫn là xoay người đi.

Quân Mạc đứng ở cửa một hồi, nếu có thể cô thực nguyện ý rời lệ đầy mắt nhìn anh rời đi, nhưng mà đôi mắt gương gạo khô khan, mơ hồ chưa xót. Biết một chiếc xe đang đến gần, ánh đèn mạnh mẽ quét qua, đột nhiên làm chính mình che đi ánh đèn — cô bừng tỉnh, nhớ tới mình phải thay Ân Bình trực ban, đồng phục cũng không đổi — cũng may là buổi tối, trong lúc nhất thời cô không nghĩ được nhiều vậy, vội vàng tới phòng yến hội. Buổi tối 8h là thời gian tiệc rượu linh đình, bên cửa có nhân viên phục vụ, nhìn thấy cô tinh thần lập tức hăng hái, mỉm cười chào hỏi.

Kỳ thật cũng không xảy ra chuyện lộn xộn gì lớn, Quân Mạc vội trở về đổi đồng phục, qua đại sảnh đi một vòng, lại nói với trưởng ca lưu tâm chuyện sẽ ra ngoài. Khi Hàn Tự Dương từ thang máy đi ra, nhìn thấy bóng lưng của cô, tinh mạch như luôn bị lạc long ở phía sau vậy, tức giận trọng lòng đều biến mất, tựa như có thể thổi một cái là bay đi, và ký ức là nụ cười yếu ớt ngẫu nhiên của cô gái ấy, hai người đều như bừng tỉnh.

Đêm nay vốn là mấy người bạn đại học tụ họp, nhân số cũng không nhiều, đều là mấy người bạn tốt trước kia, không quan hệ gì đến công việc và cấp bậc. Theo lẽ thường đến quán bar ngồi riêng một lô, người khác đều tự động tự giác tránh đi để Hàn Tự Dương ngồi cùng Liêu Khuynh Nhã, thực sự đã đem hai người bọn họ coi như một đôi. Kỳ thật, một đám huynh đệ tụ họp, mang theo Liêu Khuynh Nhã trái lại là đúng dịp, bất quá Liêu Khuynh Nhã mấy hôm trước đã gặp bạn tốt của Hàn Tự Dương thuận miệng nói nên cũng được mời đến. Cô nhanh chóng kết thúc công việc liền bay trở về. Thật là khéo, Quân Mạc ở sân bay đón người đàn ông đó lại là người cùng chuyến bay với mình. Sau cô lại ở sảnh sân bay đứng một hồi, gần đến mức có thể thấy một bên mặt của Lý Quân Mạc, trong nháy mắt khi nhìn thấy người kia, cô ấy lộ ra nụ cười tinh thuần như nắng — khí chất của cô ấy trước nay có chút dịu dàng, giờ phút này bỏ đi tầng áo khoác ấy, sáng rõ như hoa quả trong lành, tươi mới. Liêu Khuynh Nhã đứng yên hồi lâu, trong ngực nổi lên cảm xúc buồn vui khó phân biệt, rõ ràng hai người không liên quan gì đến nhau, cô thậm chí còn đối với cô ấy vẫn có chút địch ý mơ hồ, nhưng là ngay vừa rồi, cô nghĩ không ai có thể hiểu rõ được người con gái kia như mình — ánh mắt cùng vẻ mặt kia, quen thuộc khiến lòng cô chưa xót, cô hoảng hốt nghĩ rồi lại cảm thấy buồn cười: thì ra mình luôn coi cô ấy là kẻ địch sao?

Thế nhưng điều đó tựa hồ khiến Hàn Tự Dương chú ý cô gái đó, thật sự là có một khoảng trời của riêng mình, cũng chưa bao giờ cố để lộ ra thái độ rằng cô vô ý tiếp xúc. Thẳng đến khi người đại diện thở hổn hển tìm được cô, Liêu Khuynh Nhã không nhận được quay đầu lại nhìn thoáng qua, chậm rãi thu hồi suy nghĩ của mình, bước chân nhanh hơn một chút.

Lúc này, Liêu Khuynh Nhã đang ở bên người Hàn Tự Dương, ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía người con gái phía trước, cô phát hiện thật rõ ràng người đàn ông bên cạnh mình trong nháy mắt đang chần chừ — điều đó và tác phong của anh từ trước đến giờ không giống nhau, trong ấn tượng của cô, anh cho tới bây giờ vẫn luôn là kiên nghị và quyết đoán. Anh mở lời gọi cô ấy, mang theo chút do dự mà tựa hồ anh cũng không biết, “Lý Quân Mạc.”

Quân Mạc chớp mắt một cái quay đầu lại, hình như lại là người quản lý khách sạn quen thuộc nhất kia — người luôn dùng nụ cười thư thái đem chính mình bao quanh lấy. Hàn Tự Dương hơi nhú mày, không khí liền có chút kì lạ.

Còn lại một ít người đã bị nhân viên dẫn ra quán bar, Liêu Khuynh Nhã khẽ cắn môi, vẫn ở bên người Hàn

Tự Dương, áp chế tâm tình của mình, cũng cười tiếp đón cô, “Quản lí Lý.”

Thần sắc cô mệt mỏi không che giấu được, cười có chút miễn cưỡng, “Đã ăn xong rồi sao?” Rốt cuộc không nghĩ ra gì để nói, chỉ có thể xấu hổ đứng đó, tựa hồ muốn tống hai người đi. Hàn Tự Dương đứng trước mặt cô, trong lòng xẹt qua một tia hoảng loạn nhợt nhạt, rồi cũng ổn định tâm tư, mở miệng hỏi cô, “Buổi tối không có việc gì sao? Có muốn cùng đến quán Bar ngồi một lúc không?”

Quân Mạc lập tức nhớ đến lần ngồi ở quán bar đó, bị anh mang đi chào hỏi, xấu hổ không hiểu, chỉ có thể cười từ chối, “Tôi phải thay ca cho bạn, Tổng giám đốc Hàn, hai người chơi vui vẻ, lần sau cùng đi.” Bỗng nhiên cô có chút phiền lòng, vốn tính tiếp tục đứng ở bộ phận giải trí, lại không muốn đi cùng đường với họ, dứt khoát thoải mái xoay người, “Tôi còn muốn đi kiểm tra bộ phận ăn uống, hai vị đi thông thả.” Mang theo thái độ khiêm nhường và cung kính đối với khách hàng, ẩn chứa sự cự tuyệt đối với người khác, đạm mạc xa đến ngàn dặm.

Hai tay Hàn Tự Dương trong túi hơi dùng sức nắm chặt, vẫn như cũ hiện lên ý cười, “Được, vậy để lần sau đi.”

Quân Mạc trở về tiệc rượu trong phòng khách, lại không biết làm gì, đứng hai phút, đoán bọn họ đã đi xa mới bước ra cửa đi về phòng làm việc.

Đổi đồng phục, nói muốn đi ra ngoài, lại nhớ ngăn kéo có sôcôla, nhin không được trở về lấy ra, bẻ một miếng bỏ vào miệng cố gắng ăn, miệng đầy hương vị ngọt ngào. Cô im lặng đứng trong vườn – ba năm đã qua, tình cảm kiềm chế trong lòng như sóng biển quay cuồng lay động. Ngày hôm nay rốt cuộc gặp được, cô từng nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện gì — ít nhất có thể so sánh với dừng khí khi còn trẻ, nhưng hóa ra lại không phải vậy, thì ra áp lực cũng có thể trở thành một loại thói quen. Không khí lạnh ào vào trong mũi, cô ngáp một cái thật dài, chỉ là tại nơi không có người mới dám buông thả, phóng túng chính mình, liền làm bộ quên đi. Cô sớm nên biết, mình chẳng bao giờ có dừng khí lớn như vậy – lớn đến mức độ vứt bỏ hết tất cả mọi thứ. Mà tất cả mọi thứ đó nếu cô có thể bỏ qua, ba năm trước cũng đã bỏ qua

6. Chương 6: Hawaii Coffee – Cà Phê Hawaii

Cà phê Hawaii ẩn giấu mùi hương của quả hạch, hồi ức cùng hiện thực đan xen.

Lý Quân Mạc từ trước đến nay đều có thói quen của đà điểu, vùi đầu trong cát trốn tránh mọi chuyện. Cô âm thầm bội phục chính mình, ăn lẩu còn cay hơn cả hạt tiêu, còn có thể ăn đến tê cả đầu lưỡi, cô nghĩ cứ già vờ như không biết không thấy gì cả, thì tất cả đều có thể chết lặng đi.

Ngày thứ hai mới là ngày các học giả chính thức được mời đến, Đại học L cũng có nhiều học giả lớn tuổi, trong đó có khá nhiều người trước đây là thầy của Quân Mạc, Lâm Hiệt Tuấn đến sớm hơn một ngày liền ra sân bay đón. Quân Mạc vùi đầu vào làm, cả ngày nhốt mình trong văn phòng không ra đến cửa, thời điểm kiểm tra buổi sáng lại gặp được mấy giáo sư đã già, tựa hồ rất thích mặc kiểu Tôn Trung Sơn, tóc hoa râm nho nhã — cô tự dưng nghĩ, Lâm Hiệt Tuấn sau này già đi, có phải cũng sẽ như vậy: vừa khiến học trò cảm thấy dễ gần, lại khiến học trò cảm thấy khả kính.

Khi ra đến cửa thì sững sốt, rõ ràng là Minh Văn — cư nhiên không có chút thay đổi nào so với trước, vẫn là nụ cười sáng khoái đó, vừa thấy cô liền hô to gọi nhỏ, “Quân Mạc !”

Nhân viên ở bên cạnh không nhin được ghé mắt nhìn, Quân Mạc vừa vui mừng vừa kinh ngạc, không nhin được cười, “Sao cậu lại ở đây? Trong danh sách có tên cậu đâu?”

“Giáo sư hướng dẫn tớ có chút việc, viện cử tớ đi thay.” Minh Văn ngồi xuống với cô ngay đại sảnh, “Càng ngày càng đẹp! Hi hi, tớ lại già mất rồi?”

Làm sao mà già được chứ? Rõ ràng là có thêm hơn một phần phong độ tự nhiên của người trí thức, Quân Mạc cười nói: “Ừ, vĩnh bảo thanh xuân!” (vĩnh viễn bảo toàn tuổi thanh xuân.)

Chợt nhớ ra, cô đẩy Minh Văn một cái, “Diễn đàn này của bọn cậu phải điểm danh, cậu đi chưa thế?”

Minh Văn sững sốt, lập tức cười rạng rỡ, “Hay cậu điểm danh giúp tớ đi?” Hai người cùng cười, hóa ra mọi người đều nhớ rõ khoảng thời gian đó.

Buổi chiều diễn đàn khai mạc, Quân Mạc không đi, chợt nhớ đã hứa mang tài liệu cho Hàn Tự Dương, vội vàng vàng chuẩn bị một ít đi ra, vừa vặn đúng thời gian nghỉ trưa, cầm tài liệu trên tay, đi đến dãy nhà thứ 4. Tầng dưới cùng của dãy nhà này có gian phòng tổ chức hội nghị lớn nhất khách sạn, lúc này cửa chính đóng, làm Quân Mạc an tâm không ít.

Cô đi đến trước sân khấu, đang muốn nhấn chuông ca kiêm quản lý phòng này tranh thủ thời gian nghỉ ngắn mang tài liệu đến phòng Hàn Tự Dương, cửa chính đại sảnh vô thanh vô tức mở ra, cô đang phân tâm, lại đem tài liệu, xoay người cười với Hàn Tự Dương, “Tổng giám đốc Hàn, mang tài liệu đến cho anh đây.”

Hàn Tự Dương “À” một tiếng, quay đầu lại nhìn biểu ngữ chào đón, chữ đỏ xen trắng -Hoan nghênh các học giả- phía trên cùng là Logo Thụy Minh cùng tiêu chí, “Sao không phải ngày hôm nay?” Anh có ý bảo cô cùng đi, bước chân chậm lại, dường như có chút lơ đãng hỏi, “Không đến đây nhìn qua sao? Có rất nhiều đồng học của cô phải không?”

Quân Mạc khẽ lắc đầu, nụ cười có chút xa cách:, “Tốt nghiệp đã lâu như vậy, chữ nào của thầy thì cũng đã trả cho thầy rồi, làm sao còn mặt mũi mà gặp lại?” Cô nói như tự giễu, sắc mặt cũng có chút vô tình, mặc dù đã đánh má hồng nhiều lên, vẫn như cũ không che giấu được chút yếu đuối mơ hồ.

Trong mắt anh đầy thâm ý, trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói, “Tôi muốn đi xem.” Quân Mạc sững người trong chốc lát, mới bắt đầu phản ứng lại, trong mắt hiện lên chút bối rối, “Đi nơi nào?”

Sắc mặt anh có chút nghiêm nghị, ngay lập tức có khí thế bức người, cầm hơi hếch cằm về phía hội trường, ánh mắt chuyển về trên mặt Quân Mạc. Quân Mạc do dự, theo lý cô không thể từ chối yêu cầu của họ khách, bây giờ có thể khiến cô bước qua cửa chính, thật sự khó hơn lên trời.

Giống như giằng co một lát, Hàn Tự Dương bỗng nhiên cười khẽ đứng lên, cầm quyển sách trên tay cô, sắc mặt liền vui vẻ như đón gió xuân vậy, ánh mắt vụt sáng trong một thoáng tựa hồ mềm xuống, tự nhiên thay đổi đề tài, “Quên đi, đến giờ làm rồi phải không? Không quá rầy cô nữa.”

Quân Mạc thật sự như được đại xá, thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười cười, “Đúng vậy, tôi đi làm việc đây.” Cô nhắc chân bước đi, cửa chính phòng hội nghị bị một nhân viên đẩy ra, ầm ầm có nói một hai câu nhẹ nhàng được phát ra, Quân Mạc nghe xong mà kinh ngạc quay mặt đi chỗ khác, giọng nói quen thuộc như vậy, nói nhỏ tựa như rất thân mật — cô bước chân nhanh hơn, cũng không quay đầu lại nhìn mà đi ra ngoài.

Hàn Tự Dương đứng ở chỗ cũ, thân ảnh cao lớn bị ánh mặt trời kéo dài, hất lên tường, anh gọi nhân viên, cúi đầu nói vài câu, cô nhân viên nhỏ kia đỏ mặt dẫn anh vào hội trường, thấp giọng hỏi anh, “Tổng giám đốc Hàn, còn chuyện gì phân phó nữa không?”

Hàn Tự Dương hơi hơi khoát tay, cuối cùng tìm một chỗ ngồi xuống. Anh cũng không nghe nhiều về vấn đề học thuật hội nghị đang thảo luận, ánh mắt chỉ hướng đến người đàn ông đang đứng trên đài, chỉ liếc mắt cũng không khó để nhận ra chính là người đàn ông tối qua. Tay anh vô thức gõ gõ nhẹ lên tay vịn của ghế dựa, bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh Lý Quân Mạc tối hôm qua, chợt cảm thấy điều hòa phòng họp thật sự không đủ, tay không khỏi nói lỏng cổ áo. Người đàn ông đó, lấy ánh mắt nhìn của anh, cũng thật sự được đánh giá là ôn nhiên nho nhã. Anh vừa mới đứng lên muốn ra ngoài, mới đi vài bước, anh đụng phải Mã Sơ Cảnh ở trước mặt, mà tên này còn hắc hắc cười vài tiếng, “Lão đại, sao anh lại tới nơi này? Buổi tối cùng ăn cơm không? Đây là mấy giáo sư lớn tuổi đức cao vọng trọng.” Anh ta bắt quả chỉ đùa một chút, cũng thật là chẳng ra làm sao — lại bị Hàn Tự Dương cắt ngang, “Người trên đài là ai?”

Mã Sơ Cảnh lên tiếng, “A, là Lâm Hiệt Tuấn. Nghe nói là sư huynh của Quản lý Lý.” Anh ta nói một cách đỉnh đạc, “Tôi đang định gọi Quản lý Lý một tiếng, mọi người cùng nhau ăn cơm.” Hàn Tự Dương khoanh tay nhìn lên đài, ánh mắt hơi mị lên, có hứng thú, “Mọi người định ăn tối ở đâu thế?”

Bữa tối vẫn ăn ở Nam Đại, Hàn Tự Dương đẩy cửa vào ghế lô, thản nhiên nhìn lướt qua, Quân Mạc đang ngồi bên cạnh Lâm Hiệt Tuấn, đầu ngón tay nhẹ nhàng cầm một tách trà thủy tinh nóng. Mã Sơ Cảnh thay anh giới thiệu, thẳng đến lúc ngồi ăn, anh nghiêng người cùng lão tiên sinh nói chuyện với nhau vài câu, lúc

này ánh mắt vừa nhìn đối diện. Quân Mạc ngồi cạnh một cô gái trẻ, hai người đang thấp giọng nói chuyện, vẫn mang theo mỉm cười — nhưng tư thế ngồi của cô thật cứng nhắc, giống như cố ý duy trì khoảng cách với người đàn ông bên cạnh.

Ngồi bên cạnh nhóm lão tiên sinh không chỗ nào là không phải bằng cấp sử học trong tay làm bọn hậu bối như sấm bên tai, Quân Mạc giật mình cảm thấy như trở lại thời đại học, nghe các giảng viên giảng việc nghiên cứu của các vị tiền bối, kiến thức cả một đời bôn ba trong bốn biển năm châu của những vị thầy giáo già này, một chút tích góp làm nên văn hóa tinh hoa dân tộc. Trong bữa tiệc không ít người hỏi Lâm Hiệt Tuấn tình trạng sức khỏe thầy hướng dẫn Trương lão tiên sinh của anh, anh nhất nhất đáp lại, lão tiên sinh hơn nửa thời gian là nằm trong bệnh viện điều dưỡng, mắt nhìn có chút khó khăn, chỉ có thể nằm nghe người khác đọc sách, rất mong gặp một ít học trò trẻ tuổi. Mà diễn đàn lần này, Lâm Hiệt Tuấn là học trò của thầy ấy đến, nguyên nhân phần nhiều là do sách của thầy ấy sắp xuất bản.

Quân Mạc ngưng thần lắng nghe, cảm thấy trong miệng ngậm một lá trà xanh, vị đắng chậm rãi lan trong miệng, cô cuống quýt cúi đầu, trong nháy mắt, cảm thấy bị làn hơi nước làm mờ hồ. Bữa cơm này thật gượng gạo, cô căn bản không muốn đến, cuối cùng bị thúc giục không có biện pháp nên đành phải gạt mọi chuyện sang một bên, quyết định bảo trì im lặng, tai nghe những lời nói khác nhau của nhóm lão tiên sinh, tâm tình liền sa sút: Thì ra là mấy thứ này, thật sự đã xa xôi quá rồi, thế giới từng quen thuộc với cô đều không hề có biến hóa, mà chỉ có cô thay đổi.

Hàn Tự Dương đứng lên, hướng tất cả mọi người đang ngồi đây mà kính rượu, Quân Mạc ngẩng đầu, ánh mắt hai người đều trong trẻo, dáng người cao gầy lại giống nhau, hai mắt gặp nhau trong không khí này liền có chút xúc động, tựa hồ xuất hiện chút gợn sóng trong suốt, dưới ánh đèn chất lỏng đỏ thắm trong chén sóng sánh nhẹ, tia sáng do khúc xạ mà lóe lên, Minh Văn ở bên cạnh nhỏ giọng bên tai Quân Mạc hỏi, “Công việc của cậu cũng quá là tốt đi, mỗi ngày có thể ăn cơm cùng soái ca!”

Quân Mạc cười hỏi lại, “Ai là soái ca cơ?”

Thật đúng là làm khó dễ Minh Văn, cô cười, “Về tình cảm mà nói, tớ đương nhiên là coi trọng sư huynh hơn rồi — nhưng mà Tổng giám đốc Hàn cũng là thiên kiệt địa linh nhân nha.” Cô bắt đầu dĩ cười cười, không khỏi liếc mắt nhìn Hàn Tự Dương, người đàn ông cực kỳ xuất sắc này – quả nhiên ở nơi nào cũng là tiêu điểm hấp dẫn sự chú ý, có thể anh đã chú ý tới ánh mắt của mình, liền nhẹ nhàng nhìn về phía cô cười nhẹ, Quân Mạc cũng cười lại, chuyển mắt.

Tham dự đều là các giáo sư đã lớn tuổi, vậy nên ngồi không lâu — người phụ trách mọi việc, chủ sự Phương cuối cùng cũng hướng nhà tài trợ Thụy Minh cảm ơn, bữa tiệc sau đó vội vàng tan. Quân Mạc cùng Minh Văn đi ra ngoài, đứng ở cửa hàn huyên với Mã Sơ Cảnh vài câu, lúc này mới nói với Lâm Hiệt Tuấn, “Sư huynh, em đi trước.” Thậm chí không theo lễ nghi đợi khách đi trước mà vội vàng rời đi.

Mỗi người ở một nơi liền phân tán, Lâm Hiệt Tuấn một mình ở đây nhà thứ 4, liền cùng đường với Hàn Tự Dương, vốn cũng có chút quen biết, vậy nên dễ nói chuyện với nhau, cách lối rẽ một chút không xa đã là chỗ ở, Hàn Tự Dương bỗng nhiên đứng lại, “Lâm tiên sinh, cùng đi ra bờ sông một chút?”

Lâm Hiệt Tuấn không thấy chút nào là ngoài ý muốn cả, gật gật đầu, “Được.”

Trên đường lần lượt gặp phải nhân viên khách sạn, dựa theo quy định, chờ khách đi trước, mỉm cười ân cần thăm hỏi sau mới rời đi. Hàn Tự Dương sóng vai cùng Lâm Hiệt Tuấn, khí độ ngọc thụ lâm phong, trong bóng đêm ngử khí hai người đều nhẹ như sợi dây trước gió.

(“ngọc thụ lâm phong”, sát nghĩa là “cây ngọc đón gió” dùng để ví dáng người cùng cây ngọc phong độ phóng khoáng như nhau, thanh tú đẹp dễ nhìn về. Dùng cho hai anh trong này thì là điển trai hào hoa phong nhã, hiện lên nhiều vẻ của người đàn ông trưởng thành nổi tiếng.)

“Tôi đã nhìn thấy ảnh của anh, cách đây cũng lâu rồi.” Hàn Tự Dương tựa hồ như hỏi anh, một lát sau, còn nói, “Ở chỗ Quản lý Lý.”

“Ở cổng trường đại học L phải không?” Khóe miệng Lâm Hiệt Tuấn mỉm cười làm thần sắc có vẻ nhu hòa đi vài phần, có lẽ bản thân anh cũng không tự biết, ngay cả ngữ khí cũng chậm lại, “Năm đó cô ấy học năm thứ hai.”

Anh vô tình ngược dòng nghĩ lại chuyện cũ, trong đầu tựa hồ đem mọi chuyện ngày đó chậm rãi lướt qua, lưu lại cũng chỉ giống như thơ văn mà thôi.

Một buổi tối như vậy, hoàng hôn dày đặc buông xuống, hai người đều chỉ nói sơ qua, tựa hồ như cứ một hai câu lại vô tình nhắc đến một người duy nhất – Lý Quân Mạc, nhưng lại yên lặng bỏ qua cái tên này, giống như đang nói đến người qua đường. Thẳng đến cuối cùng, ánh trăng lẻ loi cũng bị mây đen che khuất, mà trên đỉnh đầu ngọn đèn đường nhỏ vẫn nhấp nháy “tạch” một tiếng tắt hẳn, Hàn Tự Dương quay mặt lại nhìn, “Anh trở về là vì cô ấy sao?”

Lâm Hiệt Tuấn ngẩn ra, lập tức cười, đưa tay khoác vào trong túi áo gió, “Nói như vậy thì cũng không phải, thực ra là không chính xác.”

Hàn Tự Dương nhướng mày, chờ câu tiếp theo.

“Bây giờ trở về vì cô ấy, đã quá muộn rồi.” Ngữ khí của anh an tĩnh, không mang theo một tia gợn sóng — anh đã từng nghĩ, nếu thời gian ba năm không thể làm cho tình cảm của mình ngừng lại những đợt sóng đang cuộn trào đó, thì cái được gọi là tu tâm dưỡng tính tất cả đều vô nghĩa — nhưng khi những ký ức tận nơi sâu nhất trong đáy lòng thoáng qua, vẫn không nhịn được mỉm cười tự giễu.

Hàn Tự Dương im lặng gật đầu, trong đầu anh hiện lên biểu tình của Quân Mạc, thời gian ở bên cạnh người đàn ông này ánh mắt cô tựa hồ như muốn mà không biết làm sao để trốn tránh — muốn tiến tới gần nhưng lại e ngại không dám tới gần.

Lâm Hiệt Tuấn cuối cùng nói thêm một câu, “Thật sự đã quá muộn rồi.” Cũng mang theo sự biểu hiện của tinh thần sa sút, làm cho Hàn Tự Dương hơi hơi nhíu mày, đều là người thông minh, cũng không vạch trần cái gì. Anh thậm chí không hỏi một câu vì sao, không thể không nghe thấy tiếng thở dài, nhưng mà ngay cả anh cũng không thể phủ nhận, trong lòng khi ấy có ý mừng nhẹ nhẹ, chậm rãi sâu trong tâm hồn chảy ra — phần mừng rỡ này không có chút ác ý nào cả — xưa nay anh vẫn là người quyết định nhanh, nếu chuyện trước kia đã chấm dứt, anh không ngại dùng cách của chính mình mà tham gia vào cuộc sống của cô.

Hai người đều im lặng đứng ở nơi đó, phá vỡ trầm mặc là điện thoại của Hàn Tự Dương, thư ký gọi tới bảo cho anh biết chuyện phòng ở đã cha trí thỏa đáng, anh trả lời rồi tắt điện thoại. Anh bỗng nhẹ giọng nói với Lâm Hiệt Tuấn, “Thật sự đáng tiếc.” Ngữ khí của anh chân thành, mang theo than tiếc. Lâm Hiệt Tuấn xoay người trở về, khỏe miệng nhẹ nhàng cong lên, “Gió đêm thật sự có chút lạnh rồi.”

Chia tay ở đại sảnh, Hàn Tự Dương nhìn thân ảnh cao lớn mà gầy gò kia đi xa, bỗng nhiên cảm thấy chính mình đang chứng kiến một hồi ly biệt, anh chưa bao giờ nghĩ rằng trên thế giới loại tình cảm bất đắc dĩ này lại khiến lòng anh cảm thấy nặng nề — nhưng phần nặng nề ấy lại ẩn ẩn làm chính mình cảm giác được dưới mặt băng mỏng đang có dòng nước ngầm bắt đầu chảy mạnh, chỉ cần có một cơ hội, có lẽ sẽ có thể phá băng mà ra.

Cà phê Hawaii nổi tiếng với loại cà phê Hawaii Kona, một trong những loại cà phê nổi tiếng nhất thế giới. Quận trồng cà phê Kona hạt nhỏ nằm ở phía tây nam bờ biển Hawaii, là hoàn đảo lớn trong quần đảo Hawaii sản xuất loại cà phê truyền thống và nổi tiếng nhất của Hawaii. Cây cà phê được thu hoạch hoàn toàn bằng tay, được xử lý ươm và được trồng từ hạt giống chất lượng của địa phương, cà phê kona được trồng trong những cụm trang trại nhỏ trên các ruộng bậc thang trên núi Hualalai và núi Mauna Loa trên Thái Bình Dương. Cây cà phê này được trồng ở độ cao 800 đến 2500 feet rất thấp đối với loại cà phê Arabica nhưng chất lượng của cà phê kona đạt được tương đương với các loại cà phê được trồng ở độ cao cao hơn nhiều.

Cafe Hawaii Kona được đặt gần như ngang hàng với cafe Blue Mountain của Jamaica. Tuy nhiên, khá nhiều chuyên gia còn cho rằng Hawaii Kona vượt trội hơn nhờ vào hương vị thoang thoảng gần như...quế của nó, về mặt này thì Blue Mountain của Jamaica không hề có

7. Chương 7: Java Coffee - Cà Phê Java

Sáng sớm hôm sau, trong lúc kiểm tra công việc buổi sáng tại hoa viên thì gặp Lâm Hiệt Tuấn, gặp trực tiếp như vậy thì thật sự là muốn tránh cũng không có chỗ mà ẩn nấp — Quân Mạc thở dài trong lòng. Anh mặc một chiếc áo gió thẫm màu, vẫn chưa kéo khóa, gió sớm thổi bay góc áo, cứ thanh thần, thanh quý như vậy đứng chờ cô. Quân Mạc có chút do dự, đưa bản kiểm tra cho đồng nghiệp phía sau, rồi tiến đến phía anh.

Từng làn sương mù lượn lờ bên bờ hồ, cô nghe thấy anh từ từ mở lời rằng ngày mai trở lại đại học L xong sẽ lập tức sang Sở nghiên cứu văn hóa Đông Á của trường, thời gian ở trong nước cực kỳ ngắn ngủi. Quân Mạc khoanh tay ôm lấy mình, ngẩng đầu nhìn sườn mặt của anh, trong nháy mắt ấy, Lâm Hiệt Tuấn quay lại liếc nhìn, chạm phải ánh mắt cô, khóe miệng chợt trầm xuống, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, “Quân Mạc.”

Quân Mạc vốn định nói gì đó, rốt cuộc trầm mặc một lúc nhưng rồi lại nói, “Về sau rất khó gặp lại.” Cô hơi hơi lắc đầu, “Em còn phải đi kiểm tra một chút, đi trước.” Cô cúi đầu bước đi, cẩn nhẹ môi dưới, tóc đã dài ra rồi, không cần dùng đồ trang sức cũng có thể búi những lọn tóc mềm mượt kia lên được. Nhưng ngay lúc này đây cô lại muốn đưa tay lên vén tóc như một thói quen— bước chân càng lúc càng nhanh hơn, nhanh đến độ có phần sắp ngã, nhưng công việc vẫn còn nhiều như vậy, đến tận khi kiểm tra xong toàn bộ tầng trệt, mới đi ăn bữa sáng cùng với Minh Văn.

Minh Văn ập a ập ứng nói, ánh mắt cũng có vài phần do dự, “Này, tớ vẫn chưa hỏi cậu... cậu có biết Lâm sư huynh, anh ấy...”

Quân Mạc cười cười, “Uhm, đã nhiều năm rồi mới có thể trở về. Như vậy cũng tốt, anh ấy muốn học thêm chuyên ngành, vốn lúc đầu vẫn biết rằng ở nước ngoài có nhiều tài liệu hơn.”

Minh Văn thấy thần sắc cô vẫn tốt, cũng hơi yên tâm, “Đúng vậy, nói không chừng sẽ không trở lại” Cô nói đùa, Quân Mạc lại buông ánh mắt, một lát sau chậm rãi nói, “Làm sao có thể? Anh ấy sẽ không như vậy.”

Đúng vậy, anh là người trọng tình cảm, làm sao có thể như vậy?

Minh Văn cúi đầu thở dài, cầm tay cô, “Quên đi, hai người vốn đã sớm chia tay rồi. Thực sự hãy quên đi, cậu cũng không cần phải như vậy nữa.”

Quân Mạc đã không thể dùng vẻ tươi cười để tự trấn an mình nữa, rốt cục cũng nghe thấy tiếng lòng mình, bắt đầu từ tối hôm qua đã căng lên như dây đàn, đột nhiên ngân lên một tiếng vỡ òa. Vì vậy trong phút chốc này cô vứt bỏ tất cả nguy trang, tâm tình suy sụp nhanh chóng, nỗ lực duy trì vẻ mặt bình thường, nhẹ giọng nói, “Tớ đi trước đây.” Nếu trước mặt người khác cô vẫn có thể bảo trì một phần thông dong, trấn định nhưng ở nơi này ngay trước mặt mọi người đang qua lại thì cô lại tựa như lâu đài cát trên bãi biển, nhìn qua thì rất tinh mỹ và vững chắc nhưng chỉ cần một con sóng nhẹ thôi, trong phút chốc hoàn toàn thay đổi.

Cô kiên quyết quay trở lại phòng làm việc, gọi điện cho bộ phận nhân sự báo nghỉ, nhanh chóng đi ra cửa, nửa giờ sau đã về đến nhà. Thật ra, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, không hiểu tại sao lại nhớ tới Bể quan bí thuật trong Harry Potter (Bể quan bế thuật - Occlumency - là phép thuật dùng để bảo vệ suy nghĩ của mình không cho người khác thâm nhập – khi họ dùng chiết tâm bí thuật), loại phép thuật có thể đem một phần ký ức tách ra. Về phần có cách ly được như vậy không, có ngăn chặn được những cảm xúc càng lúc càng lớn hay không, cô cũng không dám suy nghĩ nữa.

Quân Mạc cầm cốc nước, ngồi trên sàn nhà, muốn quên đi những lời anh đã nói buổi tối hôm qua – anh nói, lần này ra nước ngoài có thể mất vài năm. Rõ ràng ba năm này, hai người không có liên lạc gì, một nam một bắc, chẳng liên quan gì đến nhau – anh đi ra nước ngoài, thì có thể làm sao chứ? Nhưng khi nghe anh nói như vậy, cô cuối cùng cũng biết, vết thương kia – cô từng nghĩ đã sớm khép lại – kỳ thật, căn bản vẫn chưa bao giờ khép lại cả.

Cửa sổ sát đất tầng 14, nhìn ra ngoài kia tưởng chừng như đã nhìn thấy mọi kiếp sống phù du muôn vẻ nhưng lại như đang ở trên mây. Cô cứ lẳng lặng khóc, dường như không cam lòng mà lau đi những giọt

nước mắt đang rơi xuống kia, nhưng càng lau lại càng trào ra nhiều hơn, luống cuống lau đi mà không kịp, đành phải gục xuống đầu gối.

Cô biết đau khổ là thế nào, ba năm trước đã từng trải qua một lần, và cũng không muốn phải trải qua một lần nữa nỗi khổ sở như vậy.

Không biết đã ngồi bao lâu như vậy, lúc đứng lên thì đầu óc cô thanh tỉnh một cách lạ thường – cô bắt chính mình phải đến ngồi trước TV, hai tay ôm đầu gối, yếu đuối vùi người vào sofa.

Đơn giản chỉ là muốn phân tán sự chú ý thôi – cô đỡ đầu nhìn nam diễn viên người Đài Loan một thân trang phục nho sinh, đang đọc sách dưới ngọn đèn trong TV. Cô chợt giật mình cảm thấy quen thuộc, không khỏi nhìn xuống phía dưới. Hắn yêu một nữ tử, sống yếu đuối, nháy mắt cầm kiếm tự vẫn, thoáng chốc màu đỏ của máu vương đầy mặt đất. Nam chủ đầu thương, lại không thể nói được lời nào, đứng sững sờ ở đó.

Không thể nói nên lời phiền muộn mà nó cứ quanh quẩn trong lồng ngực lại khiến bản thân càng khó chịu hơn. Cổ nhân đem ưu sầu so sánh với mưa nhẹ, Quân Mạc cảm thấy thật chuẩn xác – cô không cảm thấy tuyệt vọng, chỉ là cảm thấy thiên địa vạn vật nhân gian, tất cả như bao phủ trong một nỗi buồn man mác nào đó, mà làn sương mù như vậy khó có thể tan đi – chỉ là sẽ như vậy trong bao lâu đây? Một ngày? Một năm? Một đời. Cô ôm chặt đầu gối, gắt gao nhìn TV, tựa hồ có thể tìm thấy đáp án trong đó.

Khi đó anh với mình ở cùng một chỗ, mọi người đều nói giai ngẫu tự nhiên thành, trước sau cô chưa từng nhắc đến anh với người nhà – cô là con gái độc nhất, mặc dù nguyện vọng điền vào là trường đại học nổi tiếng, cha mẹ vẫn mong muốn cô có thể ở lại vùng phụ cận thành thị, thuận tiện quan tâm, chăm sóc gia đình. Đến tận năm thứ tư vừa rồi, Quân Mạc mới cảm thấy nên nói gì đó. Cô bóng gió nói với cha mẹ muốn ở lại miền Bắc, cha cô nhất quyết gạt bỏ ý nghĩ này, mẹ cô cũng liên tục gọi điện thoại, giọng nói nghẹn ngào – trong nhà cô đã cương quyết như vậy, Quân Mạc cảm thấy lý do ở lại trường của mình vừa lúc rất đúng đắn, sau này còn có thể lưu lại làm giáo viên, một thời gian nữa thì gia đình cũng đành phải chịu. Huống hồ, chính cô cũng thật sự thích thành phố L vì nó có điểm giống các thành thị phương Bắc khác, đường giao thông sắp xếp rất chỉnh tề và rộng rãi, tinh tế. Vào đông trong nhà cũng có máy sưởi, không giống ở nhà, bẻ tay một cái cũng thấy ngón tay lạnh ngắt mà cứng ngắt.

Nếu tất cả thuận lợi như vậy, nhân duyên tự nhiên cũng giống như sự sắp xếp rất thuận lợi như nước chảy thành sông, rõ ràng như một bản quy hoạch thành phố. Thậm chí cô còn lên kế hoạch nghỉ hè năm thứ tư sẽ cùng Lâm Hiệt Tuấn về nhà. Mọi thứ đều tiến hành thuận lợi, thành tích của cô vốn đứng đầu danh sách – nhưng trước khi phỏng vấn hai ngày, lại nhận được điện thoại báo ông nội bệnh tình nguy kịch. Một giây kia cô hoảng hốt, thất thố, ngay lập tức mua vé máy bay về nhà. Lâm Hiệt Tuấn đưa cô đến sân bay, dọc đường đi đều nắm chặt tay cô, không nói gì nhưng lại có cảm giác hơn cả ngàn lời nói. Cô chỉ mang theo một ít hành lý, đứng ở chỗ đăng lý quay đầu nhìn lại thân ảnh kia, đang đứng ở chỗ cô có thể nhìn thấy, miệng hơi hé, nhất thời an tâm hơn một chút.

Hành khách phía trước vấp chân vào, cô hơi lơ đãng, vé máy bay trong tay rơi xuống đất – tự nhiên cô có dự cảm không tốt, lại không thể nói rõ vì sao có cảm giác ấy – rất nhanh cô đã xoay người chạy lại bên anh, ôm chặt lấy anh, cô cảm giác tựa hồ như sắp mất đi vòng ôm ấm áp này.

Lâm Hiệt Tuấn không nói gì, chỉ ôm lấy cô, bên tai cô thấp giọng nói, “Đừng sợ.” Anh nhẹ nhàng, chậm rãi hôn lên trán cô, khoảnh khắc đó cứ như vậy mà khắc sâu trong lòng cô, Quân Mạc nhắm mắt lại, gần như nghẹn ngào nói, “Hẹn gặp lại.” Cuối cùng cô cũng chậm chậm rời đi.

Quân Mạc biết vì sao mình lại nhớ tới ngày đó. Ban đầu, cô cảm thấy cả đời này rất có thể cô sẽ không nhớ lại, hoặc bởi vì rất nhát gan, hoặc bởi vì rất sợ hãi. Nhưng đến hôm nay, cô cảm thấy thật ra cũng chẳng có gì, đúng là thời gian xóa nhòa nỗi đau, cho đến lúc trên miệng vết thương lại xuất hiện chồng chất thêm một vài lỗ hổng.

Cô về nhà, giật mình vì hóa ra ông nội lại có thể gầy đến như vậy, chân ông thậm chí chỉ bằng cánh tay mình. Cô ở bên giường ông ba ngày ba đêm, có lúc ông còn có thể chỉ vào mấy quả quýt ở đầu giường, bảo cô bóc cho ông ăn.

Quân Mạc cảm thấy nghi hoặc lo sợ, vì sao bệnh của ông nội có thể nặng đến như vậy, khi chính mình lại đang có kế hoạch ở xa gia đình. Cha cô nói rằng ông đã bệnh lâu rồi, chẳng qua nhất quyết không để mọi

người nói cho cô, cũng không khiến cô cảm thấy lo lắng. Mà bệnh này tới một cách nhanh chóng, lại cực kỳ thống khổ, kéo dài ba 4 tháng, đem người ta hành hạ không thành hình người – cô bắt đầu hiểu được, cuộc sống và lý tưởng thủy chung luôn đi ngược hướng với nhau. Mà lúc đó cô nghĩ rằng lúc trước nghe lời cha thì tốt biết bao nhiêu, ít nhất có thể tùy lúc về thăm ông.

Điện thoại hết pin, Quân Mạc vẫn dờ dẩn ở một bên, thậm chí tinh thần không thể vực dậy nổi để tìm nơi nạp điện.

Thời gian giống như một bộ phim, nháy mắt cô đã đứng trước mộ của ông, nhẹ giọng nói lời từ biệt với ông nội.

Cô nói với cha mẹ về Lâm Hiệt Tuấn, cô đã không còn sức lực để che giấu hay quanh co nữa. Cha trầm mặc hồi lâu, cũng không nói với cô câu nào.

Cô nghĩ rằng cuối cùng cha mẹ cũng có một ngày như vậy. Cô ngẩng đầu, trên bia mộ ông đang nhìn cô mỉm cười, mà ba ngày làm bạn này, với hai mươi năm yêu thương ông dành ỉnh, thật sự bé nhỏ đến mức chẳng đáng để kể đến.

Nửa tháng sau, cô lặng yên trở lại trường học, rốt cuộc vẫn bỏ lỡ buổi phỏng vấn bảo nghiên.

Cô giật mình cảm thấy trường học cực kỳ giống một cuộc tuyển tú lớn – sinh viên ước chừng bị những bạn nữ tài ba dẫn dắt, bắt đầu bình chọn lớp học tốt nhất. Nơi nơi thấy được các fan của Lâm Hiệt Tuấn, chung quanh lôi kéo bỏ phiếu. Khóe miệng Quân Mạc nở nụ cười nhìn sự đê mê muội bỏ phiếu ở cửa lễ đường. Thật sự là nhiệt tình như lửa. Có người thấy cô, ái muội nhìn cô cười, cô cúi đầu vội vàng tránh đi.

Đêm ấy trùng hợp là buổi tiệc trao giải, anh trúng cử một cách rất đơn giản và dễ dàng, mọi người ngồi chật lễ đường, thậm chí cả hành lang cũng chật cứng. Quân Mạc đứng giữa đám người, yên lặng nhìn.

Anh đứng trên bục của lễ đường, khí chất ôn hòa, vẫn là giọng nói như ngày thường, “Tôi bắt đầu ở đại học L với tư cách một sinh viên, cho đến bây giờ trở thành người thầy, tôi chỉ có thể cố gắng báo đáp các thầy cô, các bạn sinh viên cùng trường học. Tôi sẽ không bao giờ rời khỏi nơi này.” Đúng vậy, giọng nói của anh cứ bình tĩnh như thế, nhưng không ai hoài nghi tình yêu của anh với trường học, với học thuật. Cô đứng ở một góc nhỏ trong lễ đường, nhìn xuyên qua đám người chật kín, nhìn vô số học đệ, học muội đứng lên vỗ tay, tuổi trẻ mang theo sức sống dạt dào, lễ đường nhiệt khí ngời ngời, trên mặt mỗi người đều là sắc hồng của sự ấm áp, thuận hòa, vui vẻ.

Cô nhớ mang máng mình đã lặng lẽ lui ra ngoài, bên ngoài cũng là băng thiên địa tuyết, chỉ cần a một cái sẽ xuất hiện dải hơi trắng thật dài.

Anh vẫn không liên lạc với cô, thậm chí không biết cô đã lặng lẽ trở về. Đêm ấy, cô đứng một chỗ dưới ký túc của anh chờ anh về. Quân Mạc nở nụ cười tái nhợt, nửa tháng ngắn ngủi, cô gầy đi không ít, khuôn mặt trái xoan tựa hồ như bị mài nhον đi, chỉ còn lại đôi mắt nhưng lại lộ ra vẻ mệt mỏi.

Lâm Hiệt Tuấn kéo cô lên lầu, cô lại khoác tay anh, muốn đi dạo dưới trời tuyết một lát. Trong trí nhớ của cô cũng chỉ còn rét lạnh và đêm đen, Lâm Hiệt Tuấn hỏi cô tình hình trong nhà, cô không biết nên mở miệng thế nào, vì vậy mỉm cười không đáp cảm thấy trên lông mi cũng vì thế xuất hiện một tầng sương. Cũng tốt, trời lạnh cũng có điểm tốt, không để nước mắt rơi xuống.

Lâm Hiệt Tuấn bỗng nhiên không nói, quay người ôm lấy cô, tay anh dịu dàng đỡ lấy gáy cô, để cô tựa vào vai mình. Quân Mạc cắn môi, một giọt nước mắt chảy xuống, không biết có kết thành bông tuyết nào không?

Phục hồi lại tinh thần, đã sớm qua thời gian ký túc đóng cửa. Lâm Hiệt Tuấn nói, “Vậy chúng ta đến tạm một nơi, được không?”

Bốn năm đại học đây là lần duy nhất cô không về ký túc ban đêm, cô cúi đầu bước nhanh, sợ gặp phải người quen. Khi vào cửa, mới thở phào một tiếng. Nơi trọ của anh thật đơn giản, nơi duy nhất làm người ta chú ý đến là ba giá sách lớn. Nhưng lại chỉ có một cái giường thôi, mũi Quân Mạc có chút khó chịu, chỉ nói, “Em ngủ sofa vậy.”

Lâm Hiệt Tuấn mỉm cười nheo nheo mắt cô, “Sao lại thế được?” Có máy sưởi làm ấm không gian của căn phòng khiến người ta cảm thấy buồn ngủ. Anh trải giường cho cô thật tốt rồi nói, “Em ngủ trước đi. Anh xem lại tài liệu chút.”

Quân Mạc nhô đầu từ trong chăn ra, nhìn bóng anh, mới đem ngọn đèn bàn che lại hơn nửa, làm người ta cảm thấy yên tâm. Cô mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, mơ hồ cảm thấy anh đến bên mình, cúi đầu nhìn cô ngủ một lúc lâu, vì thế mà cô ngủ rất ngon – nhưng sau này, cô không phải không có chút buồn bã, khi đó ước chừng cô vĩnh viễn cũng không tưởng tượng ra có ngày cô lại mất ngủ.

Anh ra nước ngoài để làm giáo sư thỉnh giảng, cô đã biết trước đó, thời gian một năm rưỡi, thủ tục đã làm gần như đầy đủ – cơ hội lại khó có thể có thể có được, là thầy hướng dẫn của Lâm Hiệt Tuấn cố gắng giành lấy cho anh, ông nằm trên giường bệnh cũng cố tranh thủ đến cơ hội này, thậm chí vợ của thầy ấy cũng đã nói, “Ông nghỉ một lát đi, mắt đã sắp mù rồi đấy.” Thầy đã lớn tuổi, năm đó là ở nước ngoài học thành tài trở về, Lâm Hiệt Tuấn là học trò cưng của ông, từ lúc là sinh viên chưa tốt nghiệp đến bây giờ, anh vẫn theo ông tiến hành các đề tài quan trọng. Nhưng dù là giáo sư uyên bác đến mấy, cũng không chống đỡ lại được sự bào mòn của năm tháng. Những điều đó rốt cục vẫn không thể thực hiện được. Mà Lâm Hiệt Tuấn có thể làm, có thể tiếp tục tâm huyết của thầy, không để nó cứ vậy mà trôi qua.

Có lẽ thật sự nên kết thúc.

Cũng chỉ là chia tay mà thôi, nhưng mà lý do như vậy thật mỏng manh, bất cứ người nào cũng có thể nói ra một câu nhẹ nhàng, “Hai người yêu nhau chưa đủ sâu nặng.” Quân Mạc cảm thấy thật châm chọc – là như vậy sao, chính là yêu không đủ sâu nên có thể dễ dàng chia tay, nhưng cô cũng không thể tưởng tượng được, chia tay mấy năm nhưng anh luôn chiếm cứ mọi ngõ ngách trong tâm hồn cô, người thân bạn bè giới thiệu nhiều người đàn ông ưu tú cho cô, cô cũng nhẩn nhện tìm hiểu, nhưng cuối cùng vẫn quanh quẩn trong thế giới của mình.

Một đêm kia, Quân Mạc dứt khoát xoay người. Năm thứ tư có cũng được mà không có cũng không sao, cô không xin nghỉ, đeo ba lô trên lưng liền đi du lịch, cô gắng đi tham quan hết những phong cảnh xinh quanh. Cô tắt điện thoại di động, đến một nơi thì dùng điện thoại công cộng báo cho người nhà đến nơi bình an, là sợ tiếng chuông điện thoại dành riêng cho anh vang lên.

Cô biến mất khỏi xã hội lâu như vậy, biết chính mình cũng không đủ kiên định để hỏi rõ Lâm Hiệt Tuấn vấn đề kia, liền ngồi tàu hỏa, ôm cả thùng KFC, ăn một miếng đầy.

Quân Mạc đeo ba lô, phong trần mệt mỏi ngồi chờ anh ở dưới cửa ký túc xá. Cô nhớ rõ mình đã ngồi lâu như thế nào, tay chân đã đông cứng. Sau đó anh xuất hiện, nhìn cô chừng mười giây, tựa hồ như nhìn thấy vật báu. Không kịp nói một câu, liền ôm cô vào ngực – cảm thấy rõ ràng sự kháng cự của cô.

Quân Mạc ngẩng đầu, nói đơn giản, “Em muốn về quê làm.” Cô tránh đi ánh mắt của anh, mở miệng theo dõi đôi môi anh. Kỳ thật là tìm cho ánh mắt một chỗ nhìn mà thôi, cô biết đáp án của anh – nếu không phải là điều cô đã nghĩ, như vậy sẽ không phải là người đàn ông mà cô biết.

Quân Mạc mỉm cười, không sai, đây vẫn là người trong lòng cô – anh không phải là người không nặng tình, anh là người có tình có nghĩa, vậy nên mới lưỡng lự chần chừ. Ra nước ngoài là việc chung, cũng không phải là vì tiền đồ của chính anh, đó là trách nhiệm anh ấy phải làm, nhưng cũng là giới hạn tình cảm của cô. Cô bước đi một bước chính là lui một bước, cảm thấy toàn bộ thế giới này đều bắt đầu trở nên hoang đường, nếu không phải có nhiều chuyện trùng hợp như vậy cùng lúc, nếu anh không phải người như vậy, cô rất có thể sẽ chờ anh một năm rưỡi – nhưng đó là ngành lịch sử đại học L, là tâm huyết cả đời của thầy hướng dẫn anh, ông hy vọng học trò có thể kế thừa.

Suy nghĩ này trong đầu cô đã làm cô không dám nghĩ đến, đại khái trong tiềm thức, vẫn không thể chấp nhận được, là người thân sinh ly tử biệt. Thậm chí khi nghe được từ “trùng hợp” này, cô đều có cảm giác đau đớn trong lòng.

Giọng nói của anh khan khàn, “Em chờ anh...” Quân Mạc nhanh chóng cắt ngang, cô muốn cười nói, nhưng khi mở miệng, lại khó có thể kìm được nghẹn ngào, “Em không đợi.. Anh đừng làm khó chính mình..” Cô không biết vì sao mình lại muốn nói như vậy, chỉ là cô biết mình đã nói đúng như vậy. Lúc đó anh nói không nên lời, nhưng lời cô đã nói ra, ít nhất tương lai hối hận cũng chỉ là cô mà thôi.

Sau đó Lâm Hiệt Tuấn mãnh liệt hôn cô – từ trước đến nay anh đối xử với cô như đối với một viên ngọc tinh tế, xinh đẹp mà dễ vỡ, mặc dù là hôn môi cũng chỉ là ôn nhu mà chạm nhẹ trên cánh môi cô – bọn họ đều đã thấy vị ngọt của máu tươi, tàn nhẫn mà tuyệt vọng. Nước mắt lạnh lẽo của cô, rớt xuống ẩm ướt cả khuôn mặt của hai người.

Bọn họ chia tay ở trường học khiến cho không ít nghị luận. Không ít sư muội khóa dưới thoáng thấy được hy vọng. Bạn bè bên cạnh không có cách nào an ủi Quân Mạc, cô cứ giấu kín những đau đớn cứ bùng lên như vậy, không cho bất cứ ai chạm đến dù ít nhiều. Cô đi sớm về muộn, mỗi ngày làm tổ ở thư viện, đọc sách cũng được, ngủ cũng được, ánh mắt luôn nặng nề, nhưng không có vẻ gầy yếu của những người thất tình. Mỗi ngày cô luôn chờ mong thời gian ăn cơm, chỉ có thời điểm kia, cô có thể không nghĩ bất cứ điều gì nữa, cô biến thành cái kiêu đối xử với mình vô cùng tốt – rau xào, lẩu, tự phục vụ – ngược lại hình như có béo lên một ít.

Một thời gian rất dài sau đó, Quân Mạc cảm thấy chán nản, qua rất lâu cũng không thể tha thứ tình, dùng nụ hôn để chấm dứt, như vậy dấu chấm tròn chỉ có thể làm chính mình càng thêm quyến luyến hơn. Kỳ nghỉ năm ấy, cha cùng Tổng giám đốc Từ của Nam Đại, vốn là bạn bè, cùng nhau ăn bữa cơm, cô liền bắt đi một việc, tìm được chỗ làm. Ngay cả sơ yếu lý lịch cũng chỉ nộp cho công ty này – nhất thời có cảm giác chung thân đại sự đã oanh liệt xong xuôi, mà khi đó anh đã xuất ngoại, như vậy cũng tốt tránh cho cô suy nghĩ miên man.

Nhiều biến cố như vậy.. mất đi hai người quan trọng nhất trong đời. Nếu là bình thường, biến hóa nhanh như vậy đặt trong mười năm cũng làm cô cũng khó có thể tiếp nhận được – nhưng sự thật chứng minh loại năng lực chữa lành vết thương tinh thần của con người là sự co giãn vô hạn, Quân Mạc hoàn toàn kinh ngạc mà thừa nhận mình chịu đựng được, như trước đều đều trải qua một ngày bình thường vậy.

TV đã diễn đến cảnh nam chính điên cuồng – Quân Mạc đột nhiên bội phục dũng khí của nhân vật nam chính, cô nhớ rõ diễn viên đã diễn tới tuổi cha chú rồi cơ mà? Nhưng mà vẫn cùng cô gái trẻ trung như tiên hoa nộ phóng ở cùng nhau, lại cực kỳ hòa hợp – cô cảm thán ánh mắt của lão nhân này, có thể diễn tả được sự rộng rãi cùng cơ trí. Quân Mạc dường như đã phục hồi lại tinh thần, phát giác bụng đói – cô bật cười, đây là tín hiệu tự động khép lại của mình bắt đầu khởi động. Năm đó khi cô về khách sạn làm việc, Tổng giám đốc Từ nhìn cô mà mở rộng tầm mắt, cư nhiên lại béo đến mức chỉ có thể mặc đồng phục công tác cỡ L, cô rất không xấu hổ mà nhớ rõ lúc ấy Tổng giám đốc Từ ý vị thâm trường nói, “Vẫn là đừng nên đứng trước sân khấu đi.”

Bản OST thê lương làm cho người ta kinh hãi, ngoài cửa sổ là những cơn gió đang gào thét, nghe như tiếng hổ gầm, thoáng chốc chạm vào tận tâm can Quân Mạc :

Ly biệt ngay trước mắt

Quay đầu vọng lại chỉ còn hình ảnh và bóng dáng ta cô đơn

Đem lời hứa tách rời

Thành những câu vụn vỡ

Đem nhu tình chia cắt

Ngậm hàng ngàn mảnh tuyết rơi

Bức tranh dùng lệ họa thành

Khuôn mặt em với nụ cười ấy

Một năm này,

Lơ lửng kết thúc

(- Ý trung nhân – OST của phim)

Quân Mạc đứng trước TV, qua chiếc gương nhìn lại chính mình, đôi mắt vì khóc mà sưng đỏ, thời tiết lạnh lẽo khiến cho nó đặc biệt đau xót. Cô dùng một chút kem che khuyết điểm, trang điểm đến khi cảm thấy bình thường trở lại rồi mới ra khỏi nhà. Ra đường khoảng 10 phút là siêu thị Liên Hoa . Quân Mạc tự nhận

thấy mình là người rất thích dạo phố, nhưng mà rất lười, nhà lại ở cách xa khu trung tâm, mức độ lười cao như vậy liền vào siêu thị lớn một chút, còn hơn ở nhà một mình ngẩn người.

Cô đẩy xe chở hàng di chuyển chậm chậm, không ngừng bỏ đồ vào trong xe, dường như muốn mua đầy cả một xe, tâm trạng trống trải cũng bù vào được đôi chút.

Đến tận khi xe đầy tràn lên như một ngọn núi nhỏ – phần lớn thì là khăn giấy dùng cho cả nửa năm liền, ít thì là sữa dưỡng thể – Quân Mạc cảm thấy nên trở về rồi, nên lúc này không tiếp tục mua sắm nữa mà trở ra thanh toán. Chỗ thanh toán đã có một hàng dài người xếp hàng, cô chán ngán nhìn xung quanh – vậy mà thấy được poster và đĩa phim truyền hình mình vừa xem lúc chiều, Quân Mạc quyết định trong chốc lát, mỉm cười nhờ bác gái đứng phía trước trông hộ xe đồ, xoay người lấy một bộ.

Đến khi ra ngoài cửa, Quân Mạc mới bắt đầu hối hận, xách sáu cái túi plastic trong suốt, hai tay đã lần lên mấy vết đỏ – gió đông bắc lạnh thấu xương, cô lại không có xe.

Cà phê Java là loại cà phê được trồng và sản xuất trên đảo Java của Indonexia.

Cà phê sau khi rang có vị rất đắng, mùi thơm nhẹ, không chua. Vị đắng của cà phê Java, rượu, vị ngọt nồng của siro chocolate làm cho hương vị thuần túy ấy càng thêm đậm đà hơn

8. Chương 8: Vanilla Coffee - Cà Phê Vanilla

Chỉ là lưu luyến hương vị ấm áp của vani còn vương vấn trong miệng – cảm giác ấm áp lừa dối như vậy, lưu lại cổ họng, nhiều lần lặp đi lặp lại như vậy chỉ còn duy nhất vị cà phê vani.

“Quân Mạc ”

Tay Quân Mạc hơi buông lỏng, cô nghĩ: Có thể làm như không nghe thấy được không? Đầu óc cô nhất thời chái rồi, thậm chí cô không chú ý tới điều quan trọng nhất là anh đã gọi tên cô .

Hàn Tự Dương xuống xe rất nhanh, đứng chắn đường đi của cô, anh xuống xe, đưa tay cầm túi đồ trên tay cô, “Mua nhiều đồ như vậy sao? Tôi đưa em về.” Quân Mạc ngẩn mặt đứng lại, cô cảm giác không tự nhiên mà quay đầu đi, thấp giọng nói, “Không cần đâu, chỗ này cách nhà tôi rất gần.” Cô giật mình nhớ tới chính mình ba năm trước – từ trước đến nay, tính tình cô tương đối tốt, bạn bè cũng rất nhiều, thời gian bị thất tình mọi người đều muốn an ủi, động viên cô – cũng có thể là cô đã quá bảo vệ mình bằng giới hạn mà cô vạch ra, người bên ngoài muốn nói gì, bàn tán xì xào gì xin cứ tự nhiên mà làm, chỉ không bao giờ khiến bản thân cô phải trở thành người nghe.

Cô ngoan cố đến lạ thường, giống như con rùa rụt cổ vào chiếc mai của nó không chịu lộ đầu ra ngoài – thế nhưng Hàn Tự Dương vẫn bình tĩnh đứng đối diện, cố chấp đưa tay ra. Cứ giằng co như thế một lúc lâu – Quân Mạc đột nhiên cảm thấy mệt: Cần gì phải giằng co với anh ta, sao phải cự tuyệt ý tốt của người khác chứ? Cô đưa túi plastic đang cầm trong tay cho Hàn Tự Dương rồi nói tiếng, “Cảm ơn.”

Hàn Tự Dương có chút hứng thú nhìn những túi đầy thức ăn, “Em tự nấu ăn à?”

Quân Mạc miễn cưỡng cười cười, phát hiện ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có.

Đây là lần thứ hai ngồi xe anh, tâm trạng Quân Mạc cực kỳ kém, tất nhiên không muốn mở lời – nếu là trước đây, cô nhất định sẽ cảm thấy cả người không thoải mái, dù thế nào đi nữa cũng sẽ chịu khó tìm ra chuyện gì đó để nói, dù sao cũng tốt hơn so với việc cứ im lặng như thế này. Cô nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, miên man suy nghĩ – có xe thật tốt... Vì sao đường đi có 10 phút mà dường như khoảng cách lại xa thế nhỉ... Vì sao trong xe không có mùi vị quen thuộc mà cô vẫn ghét... Vì sao ... Anh lại xuất hiện ở chỗ này?

Quân Mạc bị ý nghĩ trong đầu làm hoảng sợ, nhìn không được liếc mắt dò xét anh, hình như anh cảm giác được cô đang nhìn mình nên quay đầu nhìn cô. Quân Mạc nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy anh, những đường nét lạnh lùng, vẻ mặt nghiêm túc, lời nói hành động cực kỳ có khí thế. Nhưng mà, trí nhớ cứ chậm rãi thay đổi dần, hình như mỗi lần anh đều nhìn cô bằng ánh mắt ấm áp như vậy.

Hàn Tự dương thấy vẻ mặt dè dặt của cô, một tay đỡ lấy thái dương, không nhìn được cười lên một tiếng, “Không phải đi làm à? Mua nhiều đồ như vậy là để tự nấu ăn sao?”

Quân Mạc hơi xấu hổ, cắn môi không nói lời nào.

Xe chạy tới dưới lầu, Hàn Tự Dương theo Quân Mạc xuống xe, thay cô cầm mấy túi đồ. Quân Mạc xua tay liên tục: “Không cần phiền toái vậy đâu, tự tôi cầm được mà.”

Tay cô hơi hơi vùng ra, soạt một tiếng, cái túi đựng nhiều đồ đã bị rách – trên mặt đất toàn những đồ dùng vệ sinh cá nhân, xà phòng, bàn chải đánh răng lẫn tứ tung. Một tiếng này, Quân Mạc cảm thấy tâm trạng khó chịu của mình bùng nổ, kích thích cùng bị thương phức tạp, cô chỉ nhớ rõ mình muốn trút hết những oán giận và vô vọng, cô nhớ lại quả bóng trút giận của mình vẫn còn ở văn phòng, cô cái gì cũng không quản – mặc kệ trong tay là thứ gì, bên cạnh là ai, mình đang ở nơi nào – hung hăng quẳng đám túi trong tay xuống, cứ vậy ngồi xổm, bắt đầu thấp giọng nức nở.

Hàn Tự Dương đứng bên cạnh, tâm tình phức tạp, rốt cuộc thấy cô yếu đuối như vậy, ngày thường cô vẫn cẩn thận che giấu cảm xúc – đây là điều anh mong chờ từ lâu – chỉ là không tưởng tượng đến cảnh này làm anh không biết nên làm như thế nào cho phải. Người qua đường liếc mắt nhìn, một chàng trai tuấn lãng đứng bên cạnh cô gái, mà cô gái ấy lại đang ôm chặt đầu gối khóc nức nở.

Vì thế anh ngồi xuống, cẩn thận vỗ bả vai cô, “Đi về nhà được không?” Một bên đưa khăn tay cho cô. Anh nhìn đến đôi mắt đầm lệ của cô, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Sau một lúc lâu, có vẻ cô đã tự kiềm chế được, hai mắt ngấn lệ, mơ màng vươn tay nhặt đồ vừa rơi xuống đất. Hàn Tự Dương cầm tay cô, nắm chặt, tay cô vì vương nước mắt, trong gió lạnh buốt như ngọc.

“Em lên trước đi, tôi giúp em cầm đồ lên.” Anh nhẹ nhàng nói, ngữ khí kiên định, mang theo sự an ủi lo lắng và quan tâm.

Quân Mạc mờ mịt nghe anh nói, đứng dậy rồi chậm rãi đi lên nhà. Hàn Tự Dương ngửa đầu nhìn bóng cô, vẫn mang theo chút nức nở như vậy, thân hình run rẩy nhẹ. Anh không kìm được buông tiếng thở dài.

Thời điểm Hàn Tự Dương bước vào phòng, cửa chính đã mở – trong tay anh là một cái túi to, trong tay kia cũng ôm một đống đồ lớn. Tư thế của Quân Mạc giống như không chút thay đổi – cứ như trên thế giới này chỉ có đầu gối của bản thân là có thể dựa vào. Cô đưa lưng về phía anh, ngồi trên ghế sofa, ước chừng tâm trạng xấu như vậy chắc là có nhiều nguyên nhân, đã không còn tiếng khóc nức nở nữa. Hàn Tự Dương đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống, do dự một hồi rồi cũng lấy tay đỡ lấy hai vai cô, trong chớp mắt nhìn thấy chớp mũi ửng đỏ của cô, dường như hoảng hốt không nói lên lời.

Quân Mạc hơi xoay người vén lại tóc, lấy tay xoa xoa mặt mình một chút, ngược lại làm Hàn Tự Dương buồn cười, “Khóc rất mệt đúng không? Đói bụng chưa? Em có muốn thử tay nghề của tôi một lần không?”

Đã sáu giờ chiều, ngoài trời tối đen như mực, là lúc mọi nhà bắt đầu lên đèn. Quân Mạc vội vàng đứng lên, giọng nói hơi nghèn nghẹn, “Vậy sao được?”

Hàn Tự Dương cười, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô – cảm giác hai người vô cùng thân thiết, Quân Mạc cũng dần tỉnh táo lại, không nhìn được ngẩng đầu nhìn anh – anh nói, “Em đi soi gương đi.”

Quân Mạc hoảng hốt bước lui rồi nói, “Anh cũng chưa ăn cơm sao? Tôi gọi điện thoại bên ngoài mang đến?”

“Không phải em đã mua đồ về rồi sao?” Hàn Tự Dương chỉ đống đồ hỗn loạn kia, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, “Tôi không hay nói đùa, thật sự muốn em thử xem tay nghề của tôi thế nào thôi.”

Quân Mạc hơi hơi cắn môi, chân chừ gật gật đầu rồi đi vào phòng vệ sinh. Cảm giác đầu óc vẫn đang trong trạng thái hỗn độn – là do khóc mệt quá sao? Cô ngẩng đầu, không nhìn được hoảng sợ, cuối cùng cũng tỉnh táo – toàn bộ đồ trang điểm trên mặt đều đã nhoe nhoet, nhất là đôi mắt, thành linh vật Thế vận hội mất rồi. Cô khó khăn tự hỏi chính mình: mình trang điểm lúc nào vậy nhỉ, thì trí nhớ dần trở lại – cô vốc nước, hắt lên mặt, cảm thấy thư thái không ít. Cô chậm rãi tháo trang sức, dường như đã hoàn toàn quên đi ngoài phòng còn một người đàn ông. Dem mái tóc dài tùy ý buộc lên, khuôn mặt đã rửa sạch khiến cô cảm thấy nhẹ nhàng lên không ít, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một chút.

(Thường các thể vận hội luôn có các linh vật đặc trưng)

Quân Mạc mở cửa, một phòng toàn mùi tỏi. Theo vô thức cô nhìn về phía phòng bếp, khói dầu đang bắt đầu chác lên – anh đã cởi áo khoác, bên trong là một chiếc T-shirt mỏng màu vàng nhạt, bóng anh đổ dài, hai tay thành thạo xào rau, quay đầu nhìn cô cười nói, “Lại đây giúp tôi một tay, em đi cầm cơm đi.”

Mặt Quân Mạc hơi đỏ lên, lại không thể nào bước đi được. Trong lòng cô cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng, người này vừa nhìn thấy mình gào khóc – có lẽ ở trong lòng cô, bị người ta nhìn thấy bộ dạng trôi phẩn trang điểm rất mất mặt, nhưng nội tâm bị dò xét, lại làm cho cô không biết làm thế nào.

Hàn Tự Dương bưng một đĩa thịt bò xào thái hạt lựu nóng hổi lên, thấy cô kinh ngạc nhìn mình, khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết vì buộc tóc lên mà càng có vẻ tái nhợt. Anh bưng cái đĩa lên, đi đến trước mặt cô, “Em ăn trước đi, được không? Khóc lâu như vậy chắc đói bụng rồi.” Trong giọng có ý cười.

Quân Mạc lúng ta lúng túng đi vào phòng bếp, vừa lấy một lon gạo vừa hỏi, “Anh cũng biết nấu cơm à?”

Anh đứng bên cạnh cô bắt đầu làm món thứ hai, “Em cho là thế nào? Tưởng anh là công tử bột à?” Anh không phải, lúc đi học thì điều kiện trong nhà cũng chỉ thường thường bậc trung, du học về thì tay nghề cũng đã thuộc loại giỏi, đủ để không bị chết đói. Nhưng từ sau khi Thụy Minh phát triển, công việc bận bịu, chẳng mấy chốc đã quên mình còn có thể nấu nướng được, đến tận khi ăn mỳ ăn liền đến mức chỉ nghe đã thấy sợ, chị Trần mới thuê đầu bếp riêng làm ở nhà ăn của công ty cho anh.

Quân Mạc nhìn trên bàn, ba món mặn, một món canh, không nhận được cảm than, “Nhìn qua cũng rất ngon.” Cô đã mua những đồ rất dễ nấu – thịt bò thái hạt lựu, trứng xào cà chua, rau cần xào cùng canh táo biển.

Quân Mạc đối với tay nghề nấu nướng của mình luôn có thái độ khách quan – có phòng bếp nhỏ trong nhà nhưng số món cô làm được chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hôm nay mua sắm lại quá nhiều, trong lúc đầu óc lại hồ đồ nên mới mua nhiều đồ sống như vậy về nấu. Điểm này cô vẫn luôn ghi nhớ ở trong đầu – cho nên vừa rồi khóc nhiều quá mơ hồ quên mất không gọi đồ ăn bên ngoài.

Ngọn đèn trong phòng khách chẳng thể bằng được với phòng bếp sáng trưng, Quân Mạc vừa ngẩng đầu, thấy trên ngực áo Hàn Tự Dương xuất hiện mất vết dầu bắn vào – nhãn hiệu đó rất đắt thì phải, cô không khỏi xấu hổ mà nói, “Áo của anh...” Anh vẫn cúi đầu ăn, “Không có vấn đề gì, anh không tìm được tạp dề của em, giặt là sạch thôi.”

Quân Mạc a một tiếng, đột nhiên nở nụ cười, “Tạp dề?”

Hàn Tự Dương nhìn chính mình, không nhận được cười hỏi, “Thế nào?”

“Không có gì, Tổng giám đốc Hàn, anh nói thế này, tôi sẽ cảm thấy... Thật không giống với anh.” Quân Mạc gấp một đĩa đồ ăn, thế này mới chính thức giặt mình, lấp bắp nói, “Sao lại ngon thế?”

Hàn Tự Dương cười cười cũng không nói chuyện.

Lúc này điện thoại vang lên, ánh mắt của cô nhìn về phía điện thoại di động trên bàn, nhìn đến tên người gọi tới thì đôi đũa Quân Mạc đang cầm trên tay liền dừng lại giữa không trung, miệng vừa cười giờ cũng không còn nhìn thấy dấu vết. Cô chậm rãi cầm điện thoại, động tác dường như chậm hơn một chút là có thể không phải nghe cuộc gọi này nữa.

“Tớ biết rồi, chiều mai phải không?”

“Uhm, tớ không sao.”

Cô cầm điện thoại im lặng thật lâu, bỗng nhiên nói, giọng bình tĩnh cứ như không phải tiếng nói của chính mình, “Sao cậu cứ thích trêu tớ vậy nhỉ?” Dừng một chút, còn nói, “Chia tay lâu như vậy rồi, tớ thật sự không sao cả.” Cô tắt điện thoại, ăn một miếng cơm nhưng cũng không chuyên tâm như lúc này nữa.

Hàn Tự Dương cũng không hỏi gì cô, chỉ là thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn qua cô một lần.

Cứ im lặng ăn xong bữa cơm, Quân Mạc đứng dậy thu dọn bát đĩa, thuận tay pha cho anh một cốc trà hoa cúc. Anh cầm bộ đĩa CD nhìn chăm chú, “Có thể xem được không?” Anh cầm hộp đĩa trong tay nhìn cô.

Quân Mạc ngăn ra một chút, nói nhanh, "Anh xem đi."

Chờ cô thu dọn xong, ngoài phòng đã yên tĩnh, chỉ có âm thanh của phim truyền hình. Cô đứng lặng yên sau sofa, tay vịn vào lưng ghế. Chắc là anh tùy ý chọn một đĩa đặt vào đầu DVD, một nữ tử ngửa đầu mỉm cười với phu quân của mình, "Chàng dạy thiếp viết tên được không?" Do là người phương bắc, khẩu âm của nàng hơi kỳ lạ, Vương Dương Minh cầm tay nàng, một nét bút một bông hoa, chiếc bút long dài khắc trên sa bàn một cái tên. Nàng nói, "Thiếp nhớ kỹ." Ánh mắt đáng yêu như thu thủy, ánh mắt ấy so với mình thật quen thuộc. Chỉ là, có người nhìn mình như vậy thì thật tốt.

"Ai, bây giờ có tâm trạng thì hãy nói với anh xem chuyện gì đang xảy ra được không?" Dường như anh biết cô đứng ở đằng sau, mới hỏi – ngữ khí thoải mái mà thẳng thắn như vậy, rõ ràng không khiến người ta cảm thấy chịu bất kỳ một áp lực nào, "Lớn thế này rồi, mà còn có thể khóc thành như vậy sao?"

Quân Mạc đi đến phía trước ngồi xuống, tận lực dùng ngữ khí thoải mái để nói chuyện, "Chia tay... lãng phí ba năm rồi, có đủ để đả kích người ta không?" Cô bĩu môi, cố gắng hết sức làm chính mình cảm thấy không sao cả, "Tự tôi cũng cảm thấy hối tiếc và thương hại chính bản thân mình, nhanh chút nữa là thành gái lơ thì rồi."

Cô cảm thấy có người lắng nghe cũng tốt, cô chưa bao giờ tâm sự những chuyện thế này với người khác, nhưng mà nói đi nói lại, lại thấy thật sự giống như chính mình đang nói – hóa ra chính mình chưa bao giờ cảm thấy đó là chia tay thật sự, đến tận lúc này lại làm cho người khác chứng kiến được chính mình thực sự đã chấm dứt được.

Đại đa số thời gian cô vừa nói vừa nhìn TV, vì thế không phát hiện ra ánh mắt người con trai ngồi bên cạnh mình tràn ngập yêu thương cùng cùng lưu luyến, anh nhìn khóe miệng cô, giống như cô đang nói ra toàn bộ khúc mắc cùng bí mật của cô.

Cho đến khi cô nói tới cuộc điện thoại kia, Quân Mạc nhẹ nhàng thở ra, khóe miệng nhếch lên, nhin không được mỉm cười, "Cứ như vậy, tôi cảm thấy đã hoàn toàn đã chấm dứt rồi." Nhưng mà tiếng nói càng lúc càng nhỏ dần, "Tôi thật sự rất ngốc, chẳng qua trong lòng cứ tự lừa dối mình thôi."

Cô buộc tóc đuôi ngựa, có chút rối tung, khuôn mặt càng thêm nhu hòa – anh nhìn sang, trong lòng khẽ động.

Quân Mạc cũng không chú ý đến anh, thấp giọng nhìn điện thoại, quay đầu nhìn, "Anh còn muốn xem tiếp không?"

Anh cầm điện thoại, sắc mặt bình thường hỏi, "Ngày mai em có rảnh không? Mã Sơ Cảnh đưa em đến Thụy Minh." Anh cầm cốc nước uống một ngụm, "Có một số việc quan trọng cần chuẩn bị, giảng sinh này công ty sẽ lại mở tiệc để ra mắt sản phẩm điện thoại mới."

Quân Mạc trong lòng khẽ động, nhanh chóng nhìn lên, thật là khéo – cô vốn không biết nên tiếp tục xin nghỉ thế nào, nhưng rất không muốn trở lại làm.

Hàn Tự Dương mỉm cười, trong mắt tựa hồ có chút dung túng, anh đặt cốc nước lên bàn, "Em nghỉ ngơi sớm đi, tôi đi đây."

Quân Mạc đứng dậy tiễn khách, đưa áo khoác cho anh, thuận miệng hỏi, "Anh về khách sạn à?"

Hàn Tự Dương hơi dừng lại, "Không phải."

Quân Mạc cười tạm biệt anh, "Cảm ơn anh đã làm cơm."

Tay anh chặn cửa, im lặng đứng trước mặt cô một lúc rồi nói, "Quân Mạc, em cảm thấy mình ngốc, nhưng em không cảm thấy anh ta vẫn sống với quá khứ đó sao? Anh ta đến lần này, không phải là muốn cho hai người một kết thúc à." Anh thở dài, "Có đôi khi, chỉ là gặp mặt qua thôi nhưng vẫn dẫn đến việc không kìm lòng được."

Quân Mạc đứng ở cửa, nhìn anh rời đi, bỗng nhiên cảm thấy khó chịu – cô nghĩ, Hàn Tự Dương nói đúng – dần dần vừa bắt đầu, anh lại phải đi, ngàn dặm xa xôi tới rồi, ước chừng cũng là muốn gặp mình

Cô đóng cửa lại, đột nhiên cảm thấy bị sự cô đơn đánh bại. Vì đã khóc cho nên thân thể giống như được giải phóng bớt những tích tụ, vì thế thừa lúc còn khí lực thì hãy ỉn một ly sữa nóng – cuộn mình ở trên giường, cầu nguyện có một đêm không mộng mị.

Quả nhiên một đêm không mộng mị, tinh thần thoải mái tỉnh lại, chuyện đầu tiên mà cô làm là gọi điện cho bộ phận nhân sự – quản lý liên tục nói Tổng giám đốc Từ đã nói chuyện qua, là làm việc bên ngoài. Lại gọi điện liên hệ với Mã Sơ Cảnh. Hẹn thời gian, Quân Mạc cũng cảm thấy đủ thời gian ăn sáng, thật sự cảm thấy chính mình cũng yên rồi – có thể vì được ăn sáng mà có cảm giác muốn hò reo nhảy nhót. Cô bước nhanh vào quán sữa đậu nành Vĩnh Hòa ở gần nhà, gọi một cốc sữa đậu nành nhạt cùng một phần quẩy.

Cô đem bánh quẩy ngắt thành từng khúc ngắn, nhúng vào trong chất lỏng trắng – ly sữa đậu nành nổi lên một tầng dầu hạt cải mỏng nhạt. Miếng bánh quẩy cũng trở nên xốp mà nở ra. Cô ngồi dựa vào trước bàn, sự thỏa mãn trong miệng bắt đầu lan tới toàn thân.

Quân Mạc đi vào tòa nhà của Thụy Minh, người tiếp tân thoát nhìn nét mặt rạng rỡ, Quân Mạc đứng bên cạnh chờ cô gọi điện tới bộ phận kinh doanh xác nhận lịch hẹn. Chỉ trong chốc lát, cô bỏ điện thoại xuống, tư thái tao nhã nói với Quân Mạc, “Cô Lý, Giám đốc Mã hiện đang ở văn phòng Tổng giám đốc. Anh ấy nói mời cô dời bước sang phòng làm việc của Tổng giám đốc. Là ở tầng 24.”

Quân Mạc nói tiếng cảm ơn, đi về phía thang máy. Có thể nhìn rõ mình trên bức tường của thang máy, Quân Mạc vừa lòng nhìn chính mình trong gương cũng có bộ dáng OL [Office Lady] điển hình, cô nhẹ nhàng hà một hơi thật lâu, đôi môi ẩm ướt ẩm áp. Cửa thang máy bất chợt mở, một cô gái khoảng bằng tuổi cô đã chờ ở cửa, “Cô Lý phải không? Xin mời theo tôi”. Quân Mạc có chút không thoải mái gật đầu – cô cảm thấy hình như ánh mắt của cô gái này mang theo vẻ dò xét, như có ẩn chứa ý tứ thách thức, trong lòng cảm thấy: có chức vụ cao nên có màn cáo mượn oai hùm này cũng không hiếm lạ.

Hành lang rất dài, thỉnh thoảng có thân ảnh của một đàn ông bước nhanh ra, cầm di động vừa đi vừa nói chuyện rất nhanh – đi đến bên Quân Mạc mới ngừng bước, vẻ mặt tươi cười, “Cô đến rồi à? Tôi có chút việc gấp, cô vào văn phòng Tổng giám đốc Hàn chờ tôi một chút.”

Không đợi Quân Mạc mở lời, Mã Sơ Cảnh đã vội vàng chạy đi. Ngược lại cô gái vừa dẫn đường lại có biểu tình thật sinh động, nhìn không được quay đầu nhìn Quân Mạc một cái. Đi tới trước cửa văn phòng Tổng giám đốc, đi đến phòng thư ký, nhẹ giọng nói với một người phụ nữ trung tuổi, “Cô Lý đã đến.”

Chị Trần đứng lên, cười mở cửa cho cô. Văn phòng rất lớn, trang trí đơn giản, chỉ toàn màu trắng đen xám – tuy chỉ có một chiếc điều hòa đã mở nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác lạnh lạnh. Anh ngẩng đầu lên nhìn từ sau bàn làm việc, khóe miệng khẽ nhếch, “Đến rồi à? Sơ Cảnh có việc phải đi gấp, sẽ trở lại ngay, em ngồi chờ ở đây đi.”

“Uh.” Quân Mạc thấy hơi mất tự nhiên, quay đầu nhìn thư ký đã đóng cửa lại, cô ngồi xuống bên phải ghế sofa, ánh mắt tự nhiên bị hấp dẫn bởi cái tủ lớn sắp xếp nhiều loại điện thoại di động ở đối diện.

Hàn Tự Dương một tay chống cằm, thấy cô cố ý ngồi cách xa mình như vậy, trong lòng cảm thấy buồn cười, cũng không miễn cưỡng cô làm gì, thu liễm tâm tình xử lý các văn kiện.

Quân Mạc nhìn một loạt các loại di động với phong cách khác nhau, lại quay đầu nhìn Hàn Tự Dương đang vui mình vào làm việc, nhìn không được hỏi, “Xem điện thoại di động thế này, không được xem như là đã biết bí mật thương mại chứ?”

Hàn Tự Dương ngẩng đầu cười, “Xin cứ tự nhiên. Đều là loại không có đưa ra thị trường. Em thích cái nào thì lấy đi.”

Quân Mạc đáp, “Tôi chỉ nhìn thôi.”

Chói mắt nhất là chiếc di động màu trắng duy nhất ở chính giữa, so với những chiếc di động tinh tế, xinh xắn dành cho phái nữ thì nó có vẻ như có thân máy gọn hơn nhiều, viên thạch nhỏ mà phát ra thứ ánh sáng rực rỡ, lộng lẫy – trùng hợp là góc dưới bên trái hợp lại thành một góc thông Noel nho nhỏ. Một bên là dây đeo điện thoại cùng bộ cũng tạo thành một ngôi sao tinh xảo. Cô bỗng nhiên hiểu ra, không nhìn được thờ dài, “Là kiểu dáng đặc biệt cho Giáng sinh sao? Thật là đẹp!”

Hàn Tự Dương nghe vậy ngẩng đầu cười nói, “Thích không?”

Di động như vậy tất nhiên giá rất đắt, Quân Mạc chỉ nói, “Thật đẹp!” Hàn Tự Dương còn chưa nói, Mã Sơ Cảnh đã cầm tài liệu trong tay đẩy cửa vào, gặp Quân Mạc đang đứng bên cạnh tủ trưng bày sản phẩm mới, không khỏi cười nói, “Thích sản phẩm dành riêng cho Noel của chúng tôi sao? Cùng Swarovski hợp tác, là kiểu dáng rất được phái nữ ưa chuộng.”

Quân Mạc thực sự tán thưởng vẻ đẹp của chiếc điện thoại này, nhìn không được cầm lên ngắm nghía vài lần, “Dùng cái này trên đường liệu có bị cướp không?” Cô buột miệng hỏi.

“Haha, cô có phải phụ nữ không vậy? Dù sao tôi cũng dự định tặng bạn gái tôi một cái – đang ở ngoài đường mà lấy nó gọi điện thoại chắc sẽ rất có thể diện.” Mã Sơ Cảnh giả vờ giả vịt đến gần Quân Mạc nói, “Là số lượng có hạn – có tiền cũng không mua được đâu.”

Hắn cầm lấy một chiếc màu đen bên cạnh, kiểu dáng đơn giản hơn rất nhiều, cũng không có trang sức, Mã Sơ Cảnh đưa cho Quân Mạc, “Xem, điện thoại đôi đây.” Một màu tao nhã mà cao quý, chính là phong cách thiết kế khiến hình dáng xác thực là cực cân xứng.

Quân Mạc cười nhẹ, “Bạn gái anh thật hạnh phúc.” Cô cầm lấy tài liệu, lật mở xem, “Có chừng này à?”

Mã Sơ Cảnh cười hai tiếng, không nói chuyện, nhưng ánh mắt vòng qua người cô chuyển đến trên người Hàn Tự Dương. Sau một lát mới nói, “Chúng ta xuống phía dưới nói chuyện đi.”

Hàn Tự Dương tựa vào lưng ghế, an tĩnh nhìn hai người, “Tôi không tiễn.”

Bọn họ xuống đến bộ phận kinh doanh, Quân Mạc biết phong cách làm việc của Mã Sơ Cảnh, nhất định với bất kỳ ai đều mang sắc mặt không được hòa nhã cho lắm. Cô cúi đầu xem tài liệu, nhìn không được hỏi, “Chỉ có 5000 cái thôi?”

“Uh, 5000 cái là số lượng dự định sẽ phát hành, sau đó bắt đầu công khai đem bán.” Anh cúi đầu xem số liệu, “Nhưng chỉ có màu trắng là hạn chế.”

“Màu trắng?” Quân Mạc ngẩn ra.

“Nữ sinh các cô có vẻ mê cái này.” Mã Sơ Cảnh cười, “Trưa nay cùng nhau ăn cơm. Cho cô nhìn qua nhà ăn của chúng tôi.”

Cô liền đáp ứng yêu cầu của hắn.

Trong nhà ăn cao cấp giành cho nhân viên của Thụy Minh rất ít người, không khí vô cùng tốt, tốp năm tốp ba nhân viên ngồi cùng nhau, thoải mái nói chuyện phiếm – mặc quần jeans áo T-shirt tùy ý, ở khách sạn cô quen nhìn đồng phục, hợp quy tắc khiến cho Quân Mạc cảm thấy có chút ngạc nhiên. Vài người ngày đó gặp ở quán bar liền đến chào hỏi. Lúc Hàn Tự Dương đến, một bên thoải mái cùng đồng sự chuyện trò, mắt thấy hai người đang cúi đầu bàn bạc, không khỏi cười nói, “Đang bàn chuyện gì vậy?”

Quân Mạc ngẩng đầu, thở dài cười yếu ớt, “Bàn xem Sơ Cảnh mời tôi ăn gì?”

“Lão đại tới, gây trục này phải gõ trên người sếp mới được.” (sếp lớn tới thì đương nhiên bữa ăn này sếp phải mời).

Hàn Tự Dương ngồi xuống, “Tôi mời.”

Quân Mạc lắc đầu, “Ăn cơm ở đây – Tổng giám đốc Hàn, anh được lợi rồi.”

Hàn Tự Dương chỉ nhìn cô, mỉm cười - Vì vậy cô không khỏi nghĩ lại, cơm tối ngày hôm qua là người nào đó tự mình xuống bếp, không thể nói là bào ngư, vậy cá nhưng cũng có thể coi là trân quý – không thể làm gì khác hơn là đành phải đưa thực đơn cho anh, “Tùy anh vậy.”

Hàn Tự Dương gọi nhân viên phục vụ tới, “Các món ăn trung quốc được nấu cũng không tệ lắm.”

Cô nhìn mọi người xung quanh, đều gọi rất nhiều món ăn, có lẽ là bởi vì nhịp điệu làm việc của công ty rất nhanh. “Tùy ý anh.” Cô quay sang nhìn Mã Sơ Cảnh.

Mấy phần đồ ăn đã được đưa ra, Quân Mạc chọn một phần cải xào thịt bò, nhìn không được nói, “Anh không thể so với đầu bếp chuyên nghiệp được.”

Miệng luôn nhanh hơn so với đầu óc, Quân Mạc ý thức được Mã Sơ Cảnh vẫn đang ngồi bên cạnh, hận không thể nuốt đầu lưỡi của mình, nhưng thế cũng tốt – nửa câu sau nói ra nhanh người nghe cũng không rõ ràng lắm. Hàn Tự Dương giật mình, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Quân Mạc, dường như không có việc gì rồi lại tiếp tục ăn. Mã Sơ Cảnh hỏi câu “Cái gì?”, nhìn hai bên, gặp bầu không khí quỷ dị, thức thời im miệng.

Cơm nước xong, Mã Sơ Cảnh liền vội vàng chào tạm biệt, Hàn Tự Dương cầm chìa khóa xe trong tay, thay cô nhấn thang máy, “Vừa lúc anh phải ra ngoài, cùng nhau đi thôi, anh đưa em về.” Anh đút tay vào túi quần, cũng không nhìn về phía cô, cũng không cho cô từ chối.

Cô chỉ có thể nói, “Tôi về nhà.”

Anh mỉm cười, không trả lời.

Quân Mạc nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ lướt qua như bay, bên trong xe còn lại là một người lặng lẽ quen thuộc, cô như vậy nhưng lại cảm thấy bất đầu thân thiết, lại thấy xấu hổ.

Qua một lúc lâu mới cảm thấy có gì đó không đúng, nghĩ nghĩ chợt bừng tỉnh, cô không khỏi mở miệng hỏi, “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Anh đem xe dừng lại ở dưới cây cầu vượt thật lớn, nghe âm thanh các loại xe gào thét chạy ngang qua, cảm thấy đây mới đích thực là cuộc sống hiện đại, sống trong thế giới sắt thép, tất nhiên phải cần đến tinh thần thép.

Anh không đáp cô cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng ngồi như vậy, một loại cảm giác mềm mại đang dần lan ra, khiến anh sinh lòng thương tiếc.

Không biết là qua bao lâu, cuối cùng cô cũng lẳng lặng nói, “Trở về đi.”

Ngữ khí như vậy lại khiến Hàn Tự Dương ngẩn ra, rốt cuộc không có cái loại lễ phép xa cách, chỉ giống như bạn bè nói chuyện với nhau mà thôi. Hai tay Hàn Tự Dương nắm chặt tay lái, anh hiểu rất rõ mối tình đầu có ý nghĩa với cô như thế nào – cô sống linh hoạt, dứt khoát trong thành phố này, kỳ thực là sống an phận trong thế giới nhỏ nhỏ của mình – cứ khổ sở như vậy thì chỉ có thời gian mới có thể chậm rãi xóa mờ. Anh không nhận được vươn tay qua cầm lấy tay cô, một sự ảm áp lan tỏa.

Quân Mạc hoảng hốt quay đầu lại nhìn anh, cứ vậy, một giọt nước mắt chậm chậm rơi xuống, chậm chậm rơi như vậy cũng có đủ thời gian chờ người ta lau đi. Cuối cùng cô cũng vươn tay lau đi, quay đầu, chăm chú cẩn thận nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

“Vì sao lại đến nơi này?” Quân Mạc bỗng nhiên mở miệng hỏi anh, dứt khoát nghiêng người, nhìn thẳng vào một bên mặt anh.

“Không có gì.” Anh cũng lẳng lặng nói, “Khi tâm trạng anh không tốt, thường tới nơi này, nghe âm thanh các loại ô tô đi qua – em nghĩ xem, hóa ra tất cả chỉ có như vậy, anh tới tôi đi, tất cả những chuyện trước đây rồi cũng sẽ là quá khứ.”

“Không giống như vậy.” Cô cười cười, “Trước đây tôi thật sự không dám thừa nhận, tôi rất hối hận.”

Cô chậm rãi nói, như có như không nhấn mạnh hai chữ “hối hận”.

Không sai, chính là hối hận, trong quá khứ cô chưa bao giờ dám thừa nhận mình hối hận, cô sợ chấp nhận rồi thì điều đó thực sự sẽ là tàn khốc xé toang miệng vết thương đâm đũa máu đã đóng vảy của cô, huyết nhục mơ hồ đủ để khiến chính mình đau đớn.

Thế nhưng hối hận rồi thì thế nào?

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, nếu tình yêu của riêng mình cô có thể trở về điểm ban đầu, cô vẫn sẽ giống như bây giờ – hoặc cuối cùng cũng sẽ nhớ tới tình yêu đó mà thôi.

Cô không nói gì nữa, Hàn Tự Dương cũng không an ủi, chỉ lái xe chạy như bay, gặp phải đèn đỏ vội phanh, đột nhiên làm cho Quân Mạc chú người về phía trước một chút, lại bị dây an toàn giữ lại, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như theo đó mà bay đi vậy.

Tựa như việc gặp đèn đỏ kia, kỳ thực xanh đỏ chỉ hơn kém nhau vài giây mà thôi, nhưng con người khi còn sống chỉ cần không vượt qua cái đèn xanh kia, cũng thực sự dài đằng đẳng cả một đời người.

“Bay buổi chiều phải không?” Hàn Tự Dương trầm giọng hỏi, “Có kịp không?”

Quân Mạc không biết anh nói gì, mờ mịt nhìn anh. Sau đó liền hiểu ra – anh đi xe nhanh như vậy về hướng sân bay, không cho cô mở miệng cự tuyệt.

Xe đỗ ở bên ngoài sân bay, Hàn Tự Dương với tay tháo dây an toàn cho cô, hòa nhã nói, “Mau đi đi, tạm biệt người đó đi.”

Quân Mạc ngồi bất động, chầm chậm tự hỏi, nếu là quá khứ – khó có thể vấn hồi, như vậy ít nhất cũng chúc phúc cho nhau. Cô hiểu Lâm Hiệt Tuấn – hóa ra anh vẫn rối rắm trong chuyện cũ... Một lần nữa anh xuất hiện ở đây, cũng đã phải hạ quyết tâm thật lớn – thật sự buồn cười, rõ ràng khoảng cách giữa hai người mỏng như sợi tơ nhện, lại dường như cần hai người phải vùng vằng tuyệt thế bảo kiếm mới có thể đem nó chặt đứt.

Cô chạy nhanh xuống xe, tựa hồ chỉ cần trì hoãn một giây thì quyết tâm của mình sẽ lung lay.

Lâm Hiệt Tuấn còn đang ở trong nhà chờ của sân bay, nhưng ánh mắt lại đang nhìn cửa ra vào, cô thật sự đến đây.

Quân Mạc cười đến sáng lạn vô cùng, cô không kịp thở lời kéo tay anh, “Sư huynh, chúc mừng anh. Thật sự xin lỗi, bởi vì công việc ở bên ngoài, không trở về gặp anh được.”

Cô nói chuyện khách sáo, giả dối cảm thấy lòng mình đang bị lãng trì.

Lâm Hiệt Tuấn chỉ hơi nhếch khóe miệng, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn nụ cười nở trên môi cô.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, hai người vẫn cứ nhìn nhau cười như vậy, cho đến khi loa thông báo của sân bay không ngừng thúc giục, anh giang hai tay, ôm chặt lấy cô như lúc trước, giống như đang ôm một thứ trân bảo vậy. Quân Mạc không cử động dù chỉ là một động tác nhỏ, cuối cùng khẽ cắn môi, đẩy ra, “Sư huynh, bảo trọng.”

Anh chậm rãi buông cô ra, Quân Mạc mơ mơ hồ hồ nghĩ đây là động tác cũ rích trong phim truyền hình, một phần chiếc áo gió của anh cuối cùng cũng rời cô, lưu lại cảm giác ấm áp.

Cô bình tĩnh nhìn anh đi vào, hai chân nặng như chì, không thể nào bước nổi. Cô nhìn thấy anh quay đầu lại nhìn mình lần cuối cùng, trong cái liếc mắt ấy, cô nhớ tới tình cảm trước đây, trong phút chốc vẻ mặt như muốn rơi lệ, nhưng chung quy lại vẫn mỉm cười chào tạm biệt – đã không còn giống ba năm trước nữa, một lần nữa chạy lại để được anh ôm trong lòng.

Quân Mạc không biết mình đã đứng bao lâu, mọi người xung quanh đã đi hết, cô cảm giác ngay cả chính mình bây giờ xoay người cũng thật khó khăn. Đến tận khi một đôi tay ôm lấy bả vai cô, Quân Mạc giật mình trong ác mộng tỉnh lại. Hàn Tự Dương ôm chặt cô, ở bên tai cô nói, “Đi, trở về thôi.” Cô mờ mịt gật đầu, ngoan ngoãn đi theo anh. Trong mắt mọi người đây là một bức tranh thật đẹp – người đàn ông anh tuấn ôm trong lòng một cô gái xinh đẹp, trong mắt là yêu thương cùng ngọt ngào. Nhưng trong lòng Hàn Tự Dương hiểu rõ, Quân Mạc lúc này chỉ giống đứa trẻ đang mãi mê chơi búp bê mà để mặc cho anh dắt đi.

Nhưng mà đứa bé này, trong khoảnh khắc ra khỏi sân bay, gặp gió lạnh, liền thanh tỉnh. Cô không tự nhiên hơi hơi tránh bả vai, tự nhiên cùng anh giữ khoảng cách, đến lúc này mới ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, rồi cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, làm anh phải chê cười rồi.”

Hàn Tự Dương mím môi, thản nhiên lắc đầu. Anh mở cửa thay cô rồi hỏi, “Em có về nhà nữa không?”

“Không cần, phiền anh đưa tôi đến khách sạn.” Cô nghĩ nghĩ, lại sửa miệng, “Đến đầu đường vào Nam Đại là được rồi.”

Đồng nghiệp trong khách sạn đều biết xe của anh, cô không muốn mình trở thành tâm điểm để người khác bàn tán, buồn chuyện – cô ít nhiều cũng biết ý tốt của anh, cũng chỉ coi anh như một người anh thân thiết mà thôi. Cô nghĩ, bây giờ cô thật sự không còn chút sức lực nào để bắt đầu chấp nhận loại tình cảm như vậy nữa.

Anh cũng biết suy nghĩ của cô, không lên tiếng. Đi cả một đoạn đường dài, quả nhiên anh ở đầu đường thả cô xuống. Quân Mạc xuống xe trước, còn chăm chú nhìn anh, “Cám ơn anh.” Tâm tư rối bời, cô chẳng biết nói gì hơn cả.

Hàn Tư Dương hơi nhếch khóe miệng, “uh, em cũng đừng để ý nhiều quá.” Sắc mặt cô trắng nhợt – nếu là trong tiểu thuyết võ hiệp có lẽ đây là nội thương? Hàn Tư Dương hơi lo lắng, lại chỉ có thể nhìn cô đi nhanh về phía trước.

Quân Mạc trở lại khách sạn, khi bình tĩnh lại giống như đã cách một đời. Ân Bình nhìn thấy cô bước vào khu vực hành chính từ xa, liền gọi, “Hai ngày không gặp cậu rồi.” Quân Mạc cười, không biết có phải là cô miễn cảm không, nét mặt Ân Bình có vẻ rạng rỡ, mái tóc dài uốn xoắn lộn to, ở khách sạn rất khó gây chú ý – từ trước đến giờ đều luôn dưỡng tóc rất tốt, ngày hôm nay lại càng có vẻ nhu thuận hơn.

“Tối nay đi ăn cơm với tớ đi?” Ân Bình với tinh thần vô cùng tốt đề nghị.

“Không được, còn bao nhiêu việc đang chờ làm đây này.” Quân Mạc lắc đầu, “Nhìn cậu có tinh thần ghê.” Cô thật lòng khen bạn.

Chuyện diễn đàn lịch sử cũng không phải chỉ có mình cô bận bịu, vừa mới mượn chiến dịch quảng bá cho sản phẩm mới của Thụy Minh để từ chối những công việc khác liên quan đến nó rồi. Cô cũng không phải không muốn gặp lại thầy giáo cùng bạn học trước đây, nhưng ngồi ở phòng làm việc, lại không khỏi nhớ tới khi còn bé từng ngã rách đầu gối lưu lại vết thương lớn, sau lại kết vảy thành một mảnh nâu đen ở chỗ đó, vừa ngứa lại vừa cứng, chỉ nghĩ thôi cũng đã khó chịu. Dấu người lớn bóc đi lớp vảy đó – dường như có thể nhìn thấy mảng thịt hồng hồng, cuối cùng không giữ gìn tốt, bắt đầu chảy máu – Vì vậy lại kết vảy.

Cô vẫn luôn nghĩ rằng quãng thời gian đại học cùng ký ức thanh xuân, vẫn không nên chạm tới là tốt hơn, nghĩ thế cô liền nhắn một cái tin ngắn cho Minh Văn, chỉ nói nhiều việc không thể tham dự. Rõ ràng chỉ cách mấy tòa nhà thôi, Minh Văn nhắn lại, “Tớ hiểu mà. Lần sau tớ sẽ ‘xử’ cậu.”

Quân Mạc cầm di động mỉm cười, nhớ tới chuyện ngày xưa, tựa hồ chỉ có Minh Văn là chưa từng hỏi cô câu nào, chỉ cùng cô đi ăn uống. Cô nghĩ rằng lần này cô thật sự đã bóc được lớp vảy ấy đi hoàn toàn được.

Cô mở ngăn kéo lấy một gói cà phê hòa tan pha vào nước nóng, ngẫm lại thấy thiếu, lại pha thêm một cốc – gọi điện thoại đến phòng tổng giám đốc, “Tôi đã vài lần không chịu trách nhiệm, những người khác cũng sẽ có ý kiến, Tổng giám đốc Từ, để Kỷ Văn chịu trách nhiệm công việc của tôi đi.”

Tổng giám đốc Từ thấy cô khẳng khái như vậy, cũng không miễn cưỡng. Quân Mạc uống một ngụm cà phê lớn, nhất thời cảm thấy mình quay về thời gian còn là học sinh, dựa vào cà phê thức khuya học bài. Nhớ tới đồng việc cần xử lý, nhất thời tinh lực vô hạn, hận không thể xắn tay áo làm luôn một lúc – cuối cùng cũng phải xử lý từng văn kiện một, liền bắt đầu gọi điện thoại.

Mới đi xuống căn tin ăn xong cơm chiều, Quân Mạc buông tài liệu trong tay xuống, lắc lư đi kiểm tra các tầng. Trở lại văn phòng, bên căn tin gọi điện tới hỏi cô có muốn ăn khuya hay không – trước giờ cô vẫn không cần, cảm thấy rất phiền toái – hôm nay là ngoại lệ, nói bọn họ chuẩn bị một phần văn thần gà nước, cảm thấy cuộc sống thật đẹp, mình cũng có thể ở khách sạn năm sao cao cấp hưởng thụ bữa ăn khuya.

Cô uống hết cả nước canh, mệt mỏi nằm trên giường, miễn cưỡng nhìn bảng đồng hồ điện tử, đã hơn mười hai giờ đêm. Mơ mơ màng màng nghĩ cà phê chỉ là làm tăng chút tinh lực mà thôi, lẩm bẩm nói, “Không bao giờ uống cà phê nữa”, xoay người đi liền nặng nề ngủ.

Ngày thứ hai bị cấp trên báo cho biết có vị khách người Mỹ từ bên ngoài về, đang ở trong phòng khách đợi. Quân Mạc cảm thấy cơ thể có chút khó chịu – tựa hồ cả người nhẹ nhẹ rét run, rõ ràng tối hôm qua đã đem máy sưởi chỉnh đến mức cao – cô chỉ có thể cố gắng không để tâm đến, nếu không thoải mái cũng quyết không thể giống lần trước tùy tiện xin phép về nhà.

Đây là công việc của cô, trách nhiệm, không phải trường học, muốn trốn học đi xem phim hay dạo phố cũng sẽ không có nhiều người hỏi đến một tiếng – nếu không muốn làm, ở đằng sau đã có đoàn người xếp hàng dài như một đội đang đợi để được làm việc này.

Cô không để ý gì mà cũng chẳng còn sức lực chuẩn bị cái gì, quay cái gương trang điểm đơn giản một chút rồi đi ra cửa.

Trước tiên, Quân Mạc đứng ở đại sảnh chờ khách, một bên nói với nhân viên kế bên là cô muốn một lọ dầu gió, chậm rãi xoa lên cổ tay, lại đặt ở mũi ngửi nhẹ, cảm thấy thanh tỉnh hơn một chút. Lại nâng mắt, nhìn thấy người Mỹ mà cô nhìn thấy đêm trước mặc bộ quần áo ở nhà màu đỏ đi ra, trợ lý đặc biệt của Hàn tự Dương phái đến, vội vàng nghênh đón hỏi han.

Quân Mạc giới thiệu mình tốt nghiệp chuyên ngành lịch sử, Powell (Bảo Uy Nhĩ) tỉ mỉ quan sát cô, phản ứng làm cô kinh ngạc, “Một người tinh thông lịch sử nay lại làm quản lý khách sạn, thực là nhân tài khó gặp.”

Cô cười không ra tiếng, nói tiếng cảm ơn, liền cùng ông ta lên xe.

Trong xe mở máy sưởi, cô đau đầu nghĩ, một bên nghĩ cách đối phó với khách, chỉ có thể theo, vốn là có chút miễn cưỡng tìm một số ít từ giữa những thuật ngữ chuyên ngành ít ỏi để nói.

Dường như hứng thú của lão nhân này với việc nghiên cứu lịch sử Trung Quốc đã vượt ra bên ngoài, xe chạy còn hướng di chỉ ở ngoại thành rất xa, bình thường không có ai đến xem.

Có điều nơi đó cũng khiến người ta thất vọng. Hiện trường khảo cổ dường như đã hoang phế từ lâu là chuyện bình thường, Tiểu Tiểu phải rất vất vả đi tìm một nhân viên làm việc ở đây, xong rồi cũng chỉ nghe trả lời, “Đây không phải là chỗ tham quan.”

Quân Mạc đứng một bên nhìn, trong lòng cũng là hoang vắng một mảnh, dường như có cảm giác đau lòng, lại chỉ có thể phí công nhìn một khoảng đất trống gồ ghề, khó có thể tưởng tượng đây là nơi khởi nguyên đầu tiên của dân tộc Trung Hoa. Cô bỗng nhiên nhớ tới khóa học lịch sử trước kia, mỗi lần Lâm Hiệt Tuấn nói tới lịch sử Trung Quốc viễn cổ, giọng nói ôn hòa luôn bắt mắt mà đề cao, trong ánh mắt cũng ẩn ẩn vẻ tự hào, giống như trong lòng cảm thấy ngưỡng mộ nữ thần vậy – từ trước đến nay anh vẫn là một người như vậy, có chút giống những phần tử trí thức ngày xưa, cam nguyện tịch mịch cùng nghèo khó, nếu là ở cổ đại, chí hướng dĩ nhiên sẽ là “Bất vi lương tướng, tiện vi lương y” (không phải là quan tốt, thì cũng là thầy thuốc tốt). Nghĩ đến đây, cô liền nở nụ cười nhẹ.

Sắc mặt Powell không cần nói cũng biết là đang bắt mồi, ông lão có dáng người gầy gò, khoe miệng hơi nhếch lên làm cho người ta khó có thể lý giải, quay đầu nói với cô, “Chúng ta đến bảo tàng đi.”

Bảo tàng là thể nào?

Cô không lưu loát nói, “Bảo tàng của di chỉ này chưa xây dựng xong. Đi xem nhà bảo tàng được không ạ? Có rất nhiều hiện vật khảo cổ có giá trị văn hóa được trưng bày ở đó.”

Trong xe chỉ một không khí trầm mặc, đến khi Powell cùng cô nói chuyện ở nước Mỹ chụp được một món đồ sứ rất đặc biệt thời nhà Minh – Quân Mạc đối với thái độ của ông ta có thể lý giải đôi chút, không phải nguyên nhân thân thể không được khỏe, cô tự nhận thấy mình rèn luyện hàng ngày khá chuyên nghiệp, có thể khống chế cảm giác mệt mỏi – chỉ là cảm giác không thích thấy quốc bảo lưu lạc bên ngoài.

Vào nhà bảo tàng, lập tức tìm một hướng dẫn viên chuyên nghiệp, còn mình thì bước chậm chậm phía sau. Vừa mới đi đến trước tượng Quan Thế Âm, cô liền nghe rõ ràng lão nhân kia nói, “Người Trung Quốc các cô cũng có tín ngưỡng này sao?”

Hướng dẫn viên du lịch vốn đang nghiêm túc giảng giải quá trình biến thiên từ nam thành nữ của Quan Thế Âm, nhất thời sững sờ đứng đó.

Những lời lẽ tầm thường như vậy khiến Quân Mạc cảm thấy nhạt nhẽo, tựa hồ không cần thêm dầu thì tư duy cũng thoáng cái rõ ràng hơn. Tín ngưỡng của người Trung Quốc quả thật so với người nước ngoài quá khác nhau. Từ trước đến nay cô vẫn thừa nhận điều này, vì vậy đem ánh mắt dời về phía Powell.

Lại thấy ánh mắt ông nhìn về phía tượng Quan Âm, giống như không chờ đợi câu trả lời.

Cô hơi hơi tựa người vào cây cột trong nhà bảo tàng, nhắm mắt. Tiểu Tiểu nhẹ nhàng huých cô, “Quản lý Lý, sao mặt cô lại đỏ như vậy?”

Quân Mạc miễn cưỡng mở mắt, nói đùa, “Trang điểm quá đậm thôi.”

Bọn họ đuổi kịp hai người phía trước, Powell nhú mồm nhìn một đồ vật bằng đá, “Thời nhà Thương? Cô biết không, giới học giả cho chúng tôi vẫn luôn hoài nghi rất cuộc Trung Quốc có thời kỳ có quốc gia này tồn tại hay không?”

“Ngài Powell, tín ngưỡng của người Trung Quốc chúng tôi đã hình thành từ rất lâu trong lịch sử, về điểm này thì ngài không cần hoài nghi, trong lòng rất nhiều người chúng tôi không có một Thượng Đế xác định – nhưng chúng tôi có 2000 ngàn năm lịch sử để chứng minh những gì chúng tôi nói với mọi người, hơn nữa chúng tôi cũng không có trở ngại gì khi đã lập nên một hệ thống văn minh hoàn toàn bất đồng với các ngài.”

Cô dừng một chút, ngữ khí có phần châm chọc, “Lịch sử kéo dài của Trung Quốc đã sớm dạy cho chúng tôi biết phân biệt thị phi đúng sai. Về phần vấn đề triều đại nhà Thương có tồn tại hay không, nếu ngài không ngại thì hãy đi xem xét quốc gia chúng tôi đang tiến hành công trình không có phân chia thời đại Hạ Thương Chu, tin rằng có rất nhiều chứng cứ có thể chứng minh. Đương nhiên, trong lòng chúng tôi, điều này thật sự không cần chứng minh.”

Cô nói một hơi, chính mình cũng cảm thấy giật mình, lại cảm thấy nhụt chí – trời biết tại sao lại kích động đến như thế, hoặc là mục tiêu này chính là cái mà ông ấy muốn?

Powell sững sốt hai giây, trong ánh mắt mang theo vài tia khác thường, không nói gì, thời gian kế tiếp, chỉ im lặng và xem, cũng không nói chen vào.

Hóa ra ông ấy có chuyến bay buổi chiều, Quân Mạc thử phào nhẹ nhõm, ô tô đã quay về khách sạn, cô xuống xe trước, trong đại sảnh là người đàn ông cô quen thuộc, khuôn mặt mang theo nụ cười. Cô trở lại là con người của công việc, Hàn Tự Dương bắt tay Powell, trong lúc vô tình tay chạm vào lưng cô, không tự chủ mà trì hoãn vài giây, quay đầu lại nhìn cô.

Quân Mạc tránh ánh mắt anh, “Tổng giám đốc Hàn, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành.” Cô cũng hướng Powell nói lời từ biệt, thật sự có chút không chống đỡ được, chậm rãi đi về phía văn phòng.

Bỏ qua bữa trưa, mê man nằm ngủ trên sofa một lúc, gọi điện thoại xuống phòng y tế của khách sạn muốn lấy vài viên thuốc. Làm tổ trong văn phòng xem tài liệu về kế hoạch của Thụy Minh, cuối cùng cũng vất vả đợi đến giờ tan tầm, kéo chặt áo khoác bước ra khỏi cửa. Chỉ cảm thấy chân của mình đã mềm nhũn, một lòng một dạ muốn về nhà ngủ, gọi taxi xong, đóng cửa xe vào là nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong nhà nhất thời giống như thiên đường vậy – cô chẳng quan tâm đến việc gì nữa, vùi vào giường ngủ, bây giờ một giây cũng đáng giá như một năm vậy. Thẳng cho đến khi cổ họng cảm thấy khô rát, mới mắt nhắm mắt mở tỉnh dậy, do dự không biết có nên xuống giường uống ngụm nước hay không. Di động ở bên cạnh chợt reo, cô thuận tay cầm lên – nếu không phải là muốn uống nước, chắc chẳng bao giờ nghe thấy tiếng chuông mất, “A lô?”

“Lý Quân Mạc, em ở đâu vậy?” Giọng nói quen thuộc vang lên, tựa hồ mang theo lo âu.

“Ở nhà.” Cô lười để ý xem là ai.

“Ra mở cửa đi.” Dường như thử phào nhẹ nhõm, đối phương nói ngắn gọn.

Quân Mạc chậm rãi đứng lên tìm cốc nước, đầu óc choáng váng đi ra mở cửa.

Hàn Tự Dương nhìn cô trong nháy mắt liền nhú mồm, khuôn mặt cô đỏ bừng như hoa đào, ánh mắt mơ màng, mở cửa cũng không thèm để ý đến anh, tựa hồ như nhìn với không nhìn giống nhau, xoay người đi vào phòng ngủ.

Anh đi nhanh, vượt qua cô đang muốn ngã vào giường, giữ chặt tay cô, “Đi bệnh viện.”

Quân Mạc nhăn mũi, vô thức tránh tránh nói, “Tôi muốn đi ngủ.”

Người cô nóng hầm hập, Hàn Tự Dương đưa tay sờ trán cô, hai hàng lông mày càng nhíu chặt. Không nói chuyện với cô nữa, nửa ôm lấy thắt lưng cô, một tay cầm túi cùng áo khoác, nửa cường chế ôm cô đi ra ngoài,

Đến tận khi bị mũi kim truyền đâm đau tay thì cô mới bừng tỉnh, Quân Mạc nhìn quanh bốn phía, trước hết phát hiện cảnh vật xung quanh thay đổi, mà đầu giường là đôi mắt sáng như sao mang theo ý cười đang

nhìn mình.

“Đây là bệnh viện?” Cô theo bản năng mà bật hỏi.

“Uhm. Không cần lo lắng, cảm sốt thông thường thôi. Truyền dịch xong là có thể về được.” Anh một hơi trả lời tất cả thắc mắc của cô.

Quân Mặc nhìn ngoài cửa sổ, tối đen như mực, đã sớm mất đi khái niệm thời gian. Cô hơi giãy dụa tìm điện thoại di động trên đầu giường, “Tôi gọi Ân Bình đến.”

Hàn Tự Dương cũng không ngăn cản cô, chỉ nhắc nhở, “Bây giờ đã hơn 12 giờ đêm rồi.”

Quân Mặc chậm rãi rút tay về. Cô nhìn quanh phòng bệnh của mình, chỉ có cô với anh mà thôi, anh ngồi một bên, trên bàn laptop phát ra tiếng động nhỏ nhỏ.

“Ngủ đi. Anh làm một việc tốt mà thôi, truyền nước biển xong anh đưa em về nhà.” Anh đứng bên cạnh cô, hơi nhếch khóe miệng khiến người khác an tâm, “Không cần gấp gáp nói lời cảm ơn đâu.”

Cô mệt mỏi gật gật đầu, tiếp tục ngủ.

Hàn Tự Dương ngồi xuống bên cạnh bàn, ánh mắt lưu luyến trên nửa khuôn mặt lộ của cô, dường như nét hồng nhuận lúc thường đã bị rút đi hết chỉ còn lại vẻ tái nhợt. Cô đại khái không biết chính mình khi sốt nói linh tinh vụn vặt rất nhiều hơn so những điều đã nói với anh trước đây – ngữ điệu trẻ con như vậy, cái miệng làm nũng này làm cho anh cảm thấy rất xa lạ, tựa hồ như chưa từng biết đến cô.

Anh cảm thấy đau lòng, nhịn không được lại đứng lên, thay cô vén chăn lên. Thuốc nước theo ống truyền, từng giọt từng giọt chảy vào người cô, anh cảm thấy không chỉ có thể, dường như tình cảm nhu mật đang chậm rãi chảy vào lòng mình.

Lúc Quân Mặc hoàn toàn tỉnh lại đã ngồi trong xe anh, xa xa chỉ có mấy ngôi sao nhỏ thưa thớt lóe lên trên nền trời đêm kia. Cô không được tự nhiên mà nói, “Làm phiền anh rồi.”

“Là rất phiền toái. Đã lớn như vậy rồi mà sao không biết tự chăm sóc chính mình.” Ánh mắt Hàn Tự Dương nhìn phía trước, nâng tay đem nhiệt độ máy sưởi tăng lên một chút, “Sinh bệnh còn đi ra ngoài theo người khác làm việc, đây không gọi là chăm chỉ, mà gọi là tự dày dạn chính mình.”

Quân Mặc không lên tiếng. Cô có thể nói gì đây? Rõ ràng là thay anh làm việc, thật sự không phải người ngoài mà. Nhưng thật ra trong lòng cô trống rỗng: Cô biết mình sốt cao là vì cái gì, cũng không phải chỉ đơn giản là cảm lạnh – ước chừng là mang tâm bệnh. Nóng rực đến mức muốn đem chính mình hoàn toàn hóa thành tro tàn.

Ngày thứ hai, cùng đồng nghiệp điều chuyển công việc. Quân Mặc ngủ dậy, vừa mới muốn đi ra khỏi nhà đến bệnh viện truyền nước, Tiểu Tiểu gọi điện thoại đến, hóa ra đã ở dưới lầu đứng đợi một lúc rồi. Cô thật sự cảm thấy bất khoản, không nói được lời cảm ơn. Tiểu Tiểu cũng chỉ cười cười, không đề cập gì đến Hàn Tự Dương, chỉ nói, “Ngày hôm qua tôi nhìn sắc mặt cô không tốt, hóa ra thật sự bị bệnh.”

Từ bệnh viện đi ra, đã cảm thấy tốt hơn phân nửa – hóa ra bệnh trên người thật dễ chữa như vậy, đến nhanh mà đi cũng nhanh – gọi điện thoại cho Hàn Tự Dương, đầu bên kia khẩu khí tự nhiên, còn có vẻ mang theo ý xin lỗi, giải thích anh không có thời gian.

Quân Mặc sợ tới mức nào dám nói gì nữa, còn muốn chiếu cố cô – chẳng lẽ còn muốn đưa mình đi truyền nước? Vội vàng ngắt điện thoại, không quên đưa tiền thuốc men nhờ Tiểu Tiểu trả lại cho anh

9. Chương 9: Cà Phê Capuchino

Hương sữa nồng đậm với đầy đà bọt bao trụ Espresso, cách thức lãng mạn như vậy làm cho người ta bất ngờ không thể phòng bị.

Lễ Noel đến làm Quân Mạc chẳng khác gì con quay, cả ngày bận tới mắt tới mũi. Tổng giám đốc Từ vui vẻ len lén nói với cô tiền thưởng tháng này sẽ tăng lên gấp bội – đã sắp gần đến hoạt động chủ yếu của đêm Giáng Sinh, theo kế hoạch bên ẩm thực cùng bên phòng đã bắt đầu trang trí rục rờ. Sau khi bệnh nặng, cơ năng của cơ thể trước kia không có sức sống bắt đầu hoạt động trở lại – cùng lúc bên ẩm thực cùng phòng đều đưa ra những ưu đãi đặc biệt nhân dịp Noel, mặt khác là lễ chiêu đãi kỷ niệm phiên bản di động mới tên “Xmas” của Thụy Minh đã bắt đầu tuyên truyền – việc triển khai quảng cáo bắt đầu nhiều lên, sản phẩm mới tuy rằng chưa đưa ra thị trường nhưng cũng đã trở thành tiêu điểm thảo luận của rất nhiều trang web. Phiên bản duy nhất này chỉ sản xuất 5000 chiếc, tưởng như chạm tay vào là bỏng, nghe nói đã bị đặt hàng hết từ lâu.

Mà ngày 20 tháng 12 cũng là ngày đầu tiên Xmas được ra lò, cũng đã hơn tháng rồi.

Đây là lần thứ hai hợp tác cùng Mã Sơ Cảnh, Quân Mạc cũng cảm thấy thuận buồm xuôi gió – cô cam tâm tình nguyện bị công việc bận rộn ngược đãi. Cô cảm thấy tinh thần mình thật sự dư thừa, thái độ tích cực của cô cũng làm cho Mã Sơ Cảnh cũng cảm thấy sợ.

Sáng sớm rời giường buổi sáng mùa đông trong trẻo nhưng cũng thật lạnh lẽo, cô không tự chủ nhìn về phía quán cafe, vẫn đóng cửa – đã mấy ngày không ra, Quân Mạc không nhìn được liếm liếm môi, thật sự rất nhớ cà phê Capuccino ở đó, hơn nữa sắp đến lễ Noel rồi, cô nghĩ chị Lăng nhất định sẽ vẽ cho cô một cây thông Noel từ bột sữa.

Tự dấy lòng, cô thích mấy ngày này, thanh tĩnh giống như cả thế giới chỉ có một mình cô. Không rối rắm chuyện cũ, thậm chí cả Hàn Tự Dương lâu rồi cũng không xuất hiện. Cô ngồi trong tàu điện ngầm xem danh sách liên hệ với giới truyền thông, nhaoáng một cái như chớp mắt đã tới nơi.

Hội nghị tuyên bố Xmas lần này khác hơn nhiều so với lần trước, gần như sử dụng phương thức khiến ọi người lóa mắt nhất để đưa sản phẩm mới ra thị trường. Thụy Minh ngược lại không dùng các hình thức tuyên cha quen thuộc, bộ phận Marketing được quyền phụ trách lễ đính hôn của mình tinh màn bạc Lê Diệp cùng người yêu lâu năm, tin vật dĩ nhiên là Xmas số lượng có hạn. Mà Xmas đem bán cũng chọn sáng ngày 20 để chính thức bắt đầu.

Hai sự kiện này kết hợp với nhau thì hiệu quả hiển nhiên không cần nói đến, chỉ cần một sự kiện cũng đủ để lên trang nhất tất cả các báo. Bộ phận bảo an của Nam Đại rõ ràng cảm thấy phải cố gắng hết sức, không thể không mời nhân viên đến hỗ trợ để duy trì trật tự đêm đó. Mã Sơ Cảnh đối với sáng ý này của mình cực kỳ tán thưởng, Quân Mạc cũng không thể không thừa nhận, tuy rằng việc thực hiện những việc kinh thiên động địa như vậy cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng kết hợp Xmas với một đối tượng tiêu thụ riêng, thật sự có vẻ hấp dẫn – có cô gái nào lại không hy vọng nhận được phần quà Noel như vậy chứ?

Cô cũng nhìn qua tin tức giải trí, Lê Thiên Vương tung hoành ngang dọc màn ảnh, nhưng giữ mình trong sạch, nam phụ nhưng mọi người đều biết. Không thể so sánh với một loạt thần tượng tuổi bấy giờ, bùng sáng lên chói lất rồi vô thanh vô tức biến mất không dấu vết.

Quân Mạc đối với Lê phu nhân tương lai rất tò mò, đến tột cùng là người phụ nữ như thế nào mà có thể làm người đàn ông bát hoa nộ phóng này có thể quyết định ưng thuận hứa hẹn cả đời? Nghĩ như vậy không chỉ có mình cô, chỉ sợ bên ngoài khách sạn nhóm săn ảnh và tin tức đã tụ tập muốn săn tin từ lâu rồi. Lúc Cô mới nghĩ như vậy bị Mã Sơ Cảnh cười nhạo một phen – hôm đó cô hỏi, “Nếu bọn họ chuyển từ đính hôn thành chia tay thì làm thế nào bây giờ?”

Giám đốc Mã vô cùng kinh ngạc – “Cô nói thật hay đùa vậy? Rõ ràng là ký hợp đồng thôi mà.”

Cô bật cười, điều chỉnh tâm tính, thật sự đã đem mình thành người xem bộ phim điện ảnh với giấc mộng huyền hoặc mà hoa mỹ, cũng may mình cũng coi như có đặc quyền, có thể nhìn rõ người và vật trên khán đài. Vui vẻ giả vờ tức giận mắng, trong lòng liền sáng tỏ, sau lưng danh lợi dọc ngang giăng võng, ai cũng chạy không thoát được.

Lúc Quân Mạc nghĩ vậy thì là lúc cô đang ngồi dựa vào ghế trong văn phòng, trong lòng chợt thấy cảnh giác: sao lại lười biếng như vậy nhỉ? Cô lanh lẹ tay chân cầm lấy chiếc cốc quen thuộc vẫn theo bên mình, pha một cốc cà phê, vừa cầm vừa đi đến đại sảnh nhìn qua – đây là thời điểm cô ăn cơm chiều, cơm chiều của cô lúc làm việc thường là bánh bao hoặc bánh quy, nhưng giờ thì chẳng muốn ăn gì cả.

Người phụ trách âm thanh và ánh sáng đang chỉnh sửa lại lần cuối, vội vàng di chuyển này nọ, cô cầm cốc đứng một bên, cứ nhiên cũng có người quan tâm, cũng coi như tranh thủ làm việc vậy. Đột nhiên nghe thấy có tiếng xôn xao ngoài cửa, nhìn ra, tổng giám đốc của Thụy Minh đã lâu chưa lộ diện bị bảo an ngăn lại ở ngoài, Quân Mạc bật cười, vội vàng chạy tới. Cô gọi nhân viên mới đến đang lớn tiếng đòi xem giấy chứng nhận ra đi vào chỗ làm việc của mình còn cô thì hướng Hàn Tự Dương nói, “Tổng giám đốc Hàn, thật xin lỗi.”

Bộ dáng Hàn Tự Dương phong trần mệt mỏi, cằm cũng đã mờ mờ đen – Quân Mạc đoán anh vừa xuống máy bay. Anh gật gật đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn khuôn mặt Quân Mạc một lượt, tiếp theo nhìn xuống cốc café.

“Anh có muốn trở về phòng nghỉ một chút không?” Quân Mạc hỏi, “Vẫn nên để tôi dẫn anh đi xem xung quanh thì hơn.”

“Không cần, đêm nay nhân vật chính không phải là anh.” Hàn Tự Dương quan sát cô, hình như gầy đi một ít, tinh thần cũng rất tốt, giống cây tùng nhỏ phơi phơi trong sương giá mùa đông.

Bọn họ nhanh chóng đi tới dãy nhà thứ 4, vừa ra khỏi cửa, Quân Mạc mới cảm thấy trên người có chút lạnh, hóa ra vừa rồi thuận tay đem áo khoác để ở đại sảnh, nhưng lại không quên cầm theo cốc cà phê. Hàn Tự Dương đột nhiên đứng lại, nhíu mày thật sâu, “Sao em cứ không chú ý thế? Trời lạnh thế này mà chỉ mặc như vậy?” Quân Mạc nhìn lại mình, cũng không khỏi nghĩ mình sốt cao – trong thời tiết dưới 0 độ như thế này, chỉ mặc vậy cùng sơ mi, chợt thấy ảo não – anh không nói thì thôi, nói ra lại cảm thấy lạnh hơn rất nhiều.

Hàn Tự Dương cởi áo khoác đang mặc trên người đưa cho cô, “Khoác thêm vào đi.” Khẩu khí của anh có chút cứng nhắc, ước chừng chính mình cũng nhận ra, cười nói, “Thật ra anh không ngại đưa em đi bệnh viện – nhưng mà hôm nay thì không được, chúng ta đều bận rộn nhiều việc.”

Quân Mạc theo bản năng đi tiếp, nhưng mà tay bỗng ngừng lại, cười nói, “Không cần. Tổng giám đốc Hàn nếu không chú ý trong lời nói, tôi sẽ không đi tiếp với anh nữa đâu.” Cô không đợi Hàn Tự Dương nói chuyện, xoay người quay về đại sảnh.

Tay Hàn Tự Dương vẫn đang cầm chiếc áo giữa không trung, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười. Nhìn bóng cô nhanh chóng biến mất, trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng than nhẹ một tiếng.

Quân Mạc nghĩ trong giây lát, cùng một lúc với hội nghị tuyên bố thì lễ đính hôn này mới chính thức là y hươu tán ảnh – trong một lúc thấy nhiều ngôi sao thuộc giới nghệ sĩ như vậy, cô cũng coi như quen nhìn thấy ngôi sao, nhưng riêng trong trường hợp này mỗi người đều trang điểm đến không rõ sắc mặt, ánh mắt mơ màng, trang sức rực rỡ – rực rỡ giống như những ngôi sao thực sự. Cô đi một vòng, mỗi người đều cầm một ly rượu, bộ dạng cực kỳ nhàn nhã, phóng viên của các hãng truyền thông chỉ việc chú tâm chọn ra và nâng máy lên chụp, tùy thời chờ đợi mệnh lệnh phía sau.

Quân Mạc cũng mặc lễ phục, lần này bộ lễ phục khiến cho cô cảm giác như cô không nhiễm chút bụi trần, cũng giống như một người vênh váo mà vui vẻ nhìn khắp ngõ ngách, im lặng theo dõi khắp chúng sinh. Cô thấy Hàn Tự Dương và Mã Sơ Cảnh xa xa xuất hiện, hai người mặc âu phục một đen một xám, khí chất khác hẳn, nhưng giống nhau đều rất đẹp mắt. Quân Mạc bất chợt bừng tỉnh, thấy Mã Sơ Cảnh nâng ly hướng chính mình chào hỏi, cô mỉm cười lại.

Hàn Tự Dương cũng nhìn thấy cô, vì thế hơi nheo mắt, cô mặc bộ lễ phục màu trắng, càng có vẻ tinh tế nhẹ nhàng. Hiên nhiên cô cũng chú ý đến anh, hướng anh mỉm cười, nụ cười quen thuộc như vậy, khóe miệng hơi cong thành hình cung vừa vặn, ngọt ngào mà hồn nhiên. Ánh mắt Hàn Tự Dương nhìn về phía phóng viên gần đó rồi nhẹ nhàng lắc đầu. Quân Mạc chợt hiểu, đây là ý bảo mình không cần qua đó, miễn cho ngày mai trở thành tiêu đề trên các mặt báo. Cô mỉm cười, gật đầu rồi mới quay đi. Ánh mắt Hàn Tự Dương lóe sáng, thấy cô đã hiểu thì xoay người đi xã giao, chớp mắt liền bị đoàn người vây xung quanh.

Anh không trả lời phóng viên bất cứ điều gì, toàn bộ đều do Mã Sơ Cảnh từ chối khéo, bộ dáng có chút không tập trung. Mã Sơ Cảnh nhìn không được vụng trộm lấy khuỷu tay đụng anh, cậu thật sự cần nhắc nhở boss nhà mình, miễn cho ngày mai báo mạng lại có bài “Tổng giám đốc của Thụy Minh sắc mặt không

tốt, tương lai phát hành Xmas âm đậm”, hoặc là “Lãnh đạo tập đoàn Thụy Minh bằng mặt không bằng lòng, hội nghị tuyên bố vừa lộ ra manh mối.”

Cũng may ngay sau đó, Lê Diệp đưa vị hôn thê của anh ta chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người – kia mới là chỗ hấp dẫn ánh đèn flash của phóng viên – “Kìa sao lấp lánh: mở gương đầy mà, Mây xanh rối loạn: mở tóc xõa ra”, bài thơ “A Phòng cung phú” của Đỗ Mục sao lại phù hợp với hoàn cảnh bây giờ đến thế? Quân Mạc bật cười.

Cô không chút để ý đem ánh mắt dời về phía hai người đang đi tới, nhin không được đưa tay che miệng – thế này mới không kinh hô ra tiếng được. Người đang ở bên cạnh Lê Diệp kia, người đang mặc áo cưới Italy, lại chính là chị Lăng? Cô không biết mình kinh ngạc cái gì: Hóa ra chị ấy là bạn gái Lê Diệp? Hoặc là, đúng là ánh mắt kia – quả thật chị ấy trang điểm vô cùng giỏi, đôi mắt thu hút mọi người như vậy, quả thật Quân Mạc chưa bao giờ nghĩ tới – nếu nói là quyến rũ, lại như hồ nước sâu thăm thẳm làm người ta chỉ thấy như thanh thủy, trong suốt như có như không, nếu nói trong veo ư thì một người phụ nữ chưa từng trải qua thế sự làm thế nào trong mắt lại có thể như đang giấu diếm trước hoàn cảnh này, lại lướt ánh nhìn mị nhân ra xung quanh như vậy được?

Cô quên hết tất cả mọi việc xung quanh, ngơ ngác nhìn cặp mắt quyến rũ mọi người kia, đến tận khi Lê Diệp đem Xmas đưa tới tay chị, Quân Mạc khôn ngoan đem hết sức dời sự chú ý đi. Lại một lần máy ảnh chụp lia lịa, lần này tiêu điểm là tín vật đính ước. Có phóng viên lớn tiếng hỏi, “Lăng tiểu thư, lần này người lấy cái di động đầu tiên trên thế giới là chồng mình, cảm giác của cô thế nào?”

Lê Diệp nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng chị, giọng nói trầm thấp, dịu dàng trả lời, “Thật đáng tiếc, đây là cái di động thứ hai, thật sự muốn biết cái đầu tiên được cô gái may mắn nào được tặng Nhưng thứ tự không quan trọng.” Anh nói đơn giản, phía dưới có người trầm trồ khen ngợi, anh chậm rãi hôn lên mặt chị, như truyện cổ tích mà duy mỹ.

Quân Mạc nhìn một hồi, cảm thấy chói mắt, mọi việc cứ như vậy, nhớ tới lời Mã Sơ Cảnh đã nói, khiến cho người ta sinh ra cảm giác mệt mỏi, chỉ muốn chạy khỏi nơi này. Suy nghĩ một lúc, không bằng đi sang cửa chờ, hôm nay là hội nghị tuyên bố nên cũng không cản trở những người say mê điện ảnh và điện thoại di động vào cuộc, thời điểm 12 giờ, bắt đầu chính thức đem bán, cũng là bắt đầu các tiết mục ca nhạc của các nghệ sĩ và ngôi sao tới đây chúc mừng.

Sớm đã có những người ham mê điện ảnh và một ít người thích điện thoại di động đã xếp hàng bên ngoài, chỉ chờ sớm một phút để mua được di động – lần đó, cô cẩn thận hỏi Mã Sơ Cảnh, “Có muốn chuẩn bị chỗ bày không?” Mã Sơ Cảnh cười đến mức ho khan, “Có cho rằng đây là chỗ ký tên bán sách chắc?” Lập tức có chút kiêu ngạo, “Cô quá coi thường những người yêu điện thoại di động đấy!” Huống hồ trong 100 cái Xmas đem bán có 30 chiếc là phiên bản hạn chế nhưng giá chỉ bằng với giá của dòng phổ thông, trước cửa tự nhiên đã có một hàng dài người xếp hàng, bộ phận bảo an duy trì trật tự, hơn nữa còn cho đưa lên đồ uống nóng, một nơi vô cùng náo nhiệt.

Thế giới này đúng là tràn ngập những điều bất ngờ, cô cũng phải cảm khái như vậy. Chính là cảm thấy đáng tiếc, khó trách quán cafe ngừng buôn bán, chính là từ lúc đó không mở cửa nữa sao? Cô vừa đi vừa nghĩ, đứng ở trong vườn cảm thấy thật tự do tự tại. Không khí bên ngoài thật tốt, mà âm thanh huyền ảo cũng giống như bị pha loãng đi nhiều, hơi lạnh như tỏa ra khắp nơi trong màn đêm nhưng cũng thêm vài phần ấm áp.

“Lý Quân Mạc, em thật sự là người thích bị chết lạnh trong thời tiết mùa đông?”

Quân Mạc đã sớm quen thuộc với giọng nói của anh, trong bóng đêm quay đầu lại, ánh mắt rạng rỡ.

Anh nhíu mày đi đến trước mặt cô, dưới ánh trăng bộ âu phục sẫm màu càng tôn lên dáng người mạnh mẽ mà cao lớn.

Quân Mạc cười cười, “Tổng giám đốc Hàn không thấy lạnh sao? Tôi mặc áo khoác mới dám ra ngoài, còn anh mới là người mặc ít đó.”

Cô chỉ dám người phía xa xa, trong hậu viên hội mê điện ảnh đang viết tên tiếng Anh của Lê Diệp bằng chiếc bút huỳnh quang, cùng hai trái tim lồng vào nhau, “Anh xem, bên ngoài có ý tứ hơn bên trong.” Quân Mạc mang theo chút buống bình nhìn cách đó không xa, các nhân viên bảo an đang lần lượt phát áo khoác,

cô nghịch ngợm kéo tay áo Hàn Tự Dương, lại cường điệu nói: “Tổng giám đốc Hàn, sao lại mặc ít vậy? Mà còn dám ra đây sao?”

Cô lôi kéo nhẹ nhàng, làm Hàn Tự Dương nhớ tới điều gì đó, anh cũng không để ý gì mà cũng không ngăn lại động tác trẻ con này, nghiêng đầu nhìn cô, chân mày mang theo trêu mến, “Lễ Giáng Sinh đến nhanh lắm, không có quà tặng gì sao?”

Quân Mạc cười lắc đầu.

Hàn Tự Dương siết chặt cái hộp trong tay, dưới ánh trăng, khuôn mặt cô nhìn nghiêng nhu hòa mà an tĩnh, cứ như vậy cùng anh đứng đây, trong không khí tràn ngập mùi dạ lan hương chậm rãi.

“Anh cảm ơn Tiểu Tiểu thay tôi nhé, cảm ơn anh ấy mấy ngày nay hôm nào cũng đưa tôi đi bệnh viện.” Cô cũng không nghĩ Hàn Tự Dương cẩn thận như vậy, mỗi ngày lại cho trợ lý đưa cô đi bệnh viện.

Hàn Tự Dương im lặng gật gật đầu, tựa hồ không yên lòng, rốt cuộc vẫn cầm lấy cổ tay cô, nửa kéo cô đến bên hồ. Quân Mạc bị kéo đi như vậy, nhin không được kêu lên, “Gì vậy?”

Anh nắm rất chặt, cô giãy không ra, rất nhanh đã đến bên hồ – Hàn Tự Dương buông cô ra, quanh hồ nước nhỏ là một vòng đèn đêm chiếu sáng – anh đem hộp đặt vào tay cô, khuôn mặt mang theo nụ cười, bên hồ phản chiếu bầu trời đầy sao. Chiếc hộp anh đưa như một viên ngọc còn sáng hơn cả kim cương, mà ánh mắt của anh, mang theo ánh sáng rạng rỡ vừa ổn trọng, lại tựa hồ như đem hứa hẹn đặt vào trong lòng cô.

Quân Mạc nghi hoặc nhìn cái hộp nhưng tờ đen, nặng trĩu, lại nhìn anh.

“Quà giáng sinh của em, mở ra nhìn xem đi?” Giọng nói trầm ổn, nhưng có lực, ầm ập đến mức ngấm vào trong lòng cô.

Dưới ánh sáng như vậy, hai người đều có thể nhìn rõ ràng biểu cảm của người kia, Quân Mạc hơi nghi hoặc. Vẻ đáng yêu như vậy khiến cho Hàn Tự Dương phải cố gắng lắm mới ngăn được xúc động muốn ôm cô vào lòng, nhìn cô chậm rãi mở hộp ra.

Quân Mạc nhìn vào trong hộp, một chiếc điện thoại di động, thân máy màu trắng sữa nhu hòa, có chút không giống cái mình nhìn thấy ở văn phòng Hàn Tự Dương – ở góc trái một viên kim cương hồng nhạt, chung quanh một loạt những hạt kim cương nhỏ như vỡ ra tạo thành hình một ly cà phê nho nhỏ, tinh xảo đến mức làm người ta không muốn buông tay, trong nhất thời quên mất có người đứng bên cạnh, chỉ chăm chú nhìn chiếc điện thoại.

Phía dưới thân máy hé ra mảnh giấy, cô cầm lên, số seri là 0001, thiết kế đơn giản mà không mất đi vẻ sang trọng, chỉ có hai chữ – “Quân Mạc”. Là chữ của anh, vững vàng và tự nhiên, cô không nhận được sờ sờ mặt sau tờ giấy, thật sự là những chữ đã dùng sức viết, chất giắt đầy như vậy mà.

Quân Mạc cảm thấy như mình đang nằm mơ, lúc học cũng đọc qua không ít tiểu thuyết ngôn tình, cũng ít khi tự nhập mình vào với nữ chính trong đó – nhưng thật ra không kiểm chế được mà suy đoán, thêu dệt những câu chuyện đẹp có hậu ấy nhân vật nữ, ngồi trước máy tính chuyên chú gõ truyện, chắc chắn biểu hiện sẽ là nhu hòa mà an tĩnh. Mong đẹp cứ thế xuất hiện trước mặt mình, cô lại lo sợ nghi hoặc, cô thậm chí còn không biết đến tốt cùng mình có cái gì hấp dẫn anh.

Anh cũng không lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của cô, chỉ là một bàn tay không nhận được đặt lên vai cô. Từ xa vọng đến tiếng hoan hô, hai người theo tiếng ồn mà nhìn về phía đó, một bông pháo hoa sáng rực rỡ vừa nổ trên màn đêm đen như nhung, lại liên tục xuất hiện. Đường như không biến mất, một đóa lại một đóa, giống như một họa sĩ đang hạ bút cực nhanh, tùy ý quyết các màu mực lên trời – hóa ra là đã 12 giờ, thời điểm bán hàng chính thức bắt đầu.

Pháo hoa đốt xong đã lâu, Quân Mạc thậm chí chưa kịp ngẩng đầu nhìn bầu trời. Ánh sáng từ pháo hoa phản chiếu trên mặt hồ, những bông pháo hoa cứ như vậy mạnh mẽ mở rộng ra vô cùng, lại dường như thêu dệt tinh tế, từng đóa từng đóa như hoa văn trên tơ lụa, gấm vóc, lại như vô vàn ánh sao trên bầu trời, hoặc như mẫu đơn nhuộm sắc hồng, kinh diễm đến mức khiến người ta quên cả hô hấp.

Mà trong tiếng pháo chào mừng, giọng nói của anh lại rõ ràng như vậy, “Em nhận lấy được không?” Hàn Tự Dương chậm rãi cúi đầu, kề sát khuôn mặt cô, hai khuôn mặt đều tản ra cảm giác lạnh lạnh nhưng tình

cảm ấm áp chậm rãi hòa tan.

Trong nháy mắt, Quân Mạc hoảng hốt, anh tới gần như vậy, cô thật sự không biết làm cách nào để tránh đi, đến tận khi quả pháo cuối cùng tan hết, cô mới hoàn toàn lấy lại tinh thần, một tay đẩy anh ra, nhưng phát hiện đầu lưỡi không thể nói bình thường.

“Xmas đầu tiên, Tổng giám đốc Hàn... Tổng giám đốc Hàn, điều này sao có thể?” Cô vội vội vàng vàng đưa điện thoại di động cho anh.

Anh như đoán trước được phản ứng của cô, “Hôm đó không phải em muốn đổi di động à?”

Quân Mạc xấu hổ không nói lên lời.

“Nếu muốn đưa cho anh thì cũng không cần thiết.” Anh thần nhiên nói, khoảng cách giữa hai người hơi hơi giãn ra một chút, “Đây là cái chế tạo đặc biệt, em có đưa anh cũng không thể nào cầm để đưa cho người khác được.”

Nói như vậy là... Ly cà phê nho nhỏ kia, là logo làm ra ột mình cô thôi?

Ánh mắt Quân Mạc lóe lên một chút, suy nghĩ càng thêm rõ ràng, rốt cuộc kiên định đưa tay lấy cái hộp ra, “Thật sự rất quý, tôi không nên cầm.”

Cô nghĩ anh hiểu được hàm nghĩa của từ “quý trọng”, kim cương cũng vậy, số lượng có hạn cũng được, cô cũng không thực sự để ý – quý trọng thật sự là tâm ý. Đột nhiên cô nhớ tới ly cà phê màu đỏ mình vẫn dùng, hơi cũ – thậm chí cô không cẩn thận còn làm vỡ một mảnh nhỏ. Cô cầm vật trong tay đưa cho anh, ánh mắt bừng bình.

Ánh mắt Hàn Tự Dương hơi tối lại, cũng đưa tay ra, cầm bàn tay cô đang giữ cái hộp, tay anh vừa vặn bao vừa tay cô, ấm áp mà nhẹ nhàng, nhẹ giọng nói, “Trước tiên cứ cầm lấy được không? Coi như gửi đi... Đợi đến một ngày em thật sự muốn nhận nó.”

Quân Mạc cảm thấy mình quả thật là người không am hiểu ý người khác, cô nghĩ trong phim Hàn Quốc Jang Dong Gun ngồi trước mặt Chae Rim, ánh mắt chắc cũng mệt mỏi như vậy, anh cũng nói, “Nếu có thể, hãy tiếp tục đi về phía trước.”

Cô không làm được – cô từ chối anh, cũng không phải cự tuyệt khát vọng yêu thương ở mỗi người, chỉ là cô hoài nghi, mặc dù có tình chàng ý thiếp, kết cục rồi sẽ như thế nào?

Thân phận cao như vậy, cũng không khiến cô có áp lực gì, chính là loại kiên trì thần nhiên này – làm Quân Mạc thấy khó xử, cô biết mình là một người cực kỳ cố chấp, khó có thể gặp được đối thủ. Anh nắm tay cô, từng tắc một đưa tâm ý đến trước mặt cô. Điện thoại vang lên, Quân Mạc chán nản buông tay, hóa ra là giục cô về đại sảnh, lúc này cô mới giật mình thời gian trôi nhanh như vậy sao, đêm đã khuya rồi.

Cuối cùng không lay chuyển được anh, cô chỉ có thể đành cầm lại Xmas, cúi đầu nhẹ giọng nói, “Tôi cứ tạm cầm trước vậy.” Cô cũng không nói cảm ơn gì cả, trong lòng cô luôn tự nhủ chính mình, chỉ là tạm thời cầm thôi.

Dưới ánh đèn, thấy rõ quảng thâm nơi mắt Hàn Tự Dương, đã rất mệt mỏi thì phải. Quân Mạc cầm chắc cái hộp nói, “Tôi muốn vào đại sảnh, anh... Có đi cùng không?” Sau đó cô lại bổ sung, “Anh mệt quá rồi phải không? Trở về phòng nghỉ đi, Việc bán sản phẩm mới chắc đang còn đông lắm, hẳn là phải tới khuya.”

Hàn Tự Dương “Uhm” một tiếng, làm như lơ đãng hỏi, “Hôm nay là ngày trực của em sao?”

“Không, một lúc nữa tôi về nhà.” Tay cô chạm phải cái hộp trong túi áo khoác, không nhịn được ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh tựa hồ như vẫn vậy chưa bao giờ rời khỏi cô, bốn mắt khẽ nhìn nhau, lộ chút ý cười.

“Quân Mạc, đưa món quà này cho em, so với em thì càng cảm thấy hồi hộp hơn. Cho nên... Không cần vội vã cự tuyệt anh có được không?” Anh đột nhiên đứng lại, ánh mắt cô lại rũ xuồng, cũng không giống trước đây ý cười trong suốt nhìn thẳng anh.

Trong lòng lạnh lẽo, Hàn Tự Dương nhẹ giọng thở dài một hơi, hóa thành làn khói trong trẻo mà lạnh lùng, đến tận khi Quân Mạc ngẩng đầu lên, “Anh cho tôi chút thời gian suy nghĩ.”

Nói đến cùng, công việc cũng như lúc đói bụng – qua cơn đói thì sẽ không có cảm giác gì đặc biệt cả, trừ cảm giác mất mát trắng xóa trong trí óc của mình. Quân Mạc đưa tay lên nhìn đồng hồ, không khỏi cười khổ, “Gần hai giờ rồi, bây giờ cũng khó gọi taxi lắm.” Cô nghĩ nghĩ, quyết định đi lên phòng trực gọi điện thoại gọi xe.

Mã Sơ Cảnh đi đến bên cạnh cô, “Để tôi đưa cô về.”

Thật sự là cứu tinh, cô liên tục nói cảm ơn – Mã Sơ Cảnh đang muốn nói cô đứng chờ ở cửa, đột nhiên sắc mặt cô quá, dường như phải cố nén một lúc, rốt cục mở miệng, “Tôi không tiễn cô nữa đâu.”

Quân Mạc nghi hoặc nhìn, anh chỉ chỉ chiếc xe màu đen như lặn vào màn đêm, “Xem ra có người đã chờ cô thật lâu rồi.” Giống như chú thích lời của anh ta, chiếc xe kia bật đèn, chậm rãi hướng cửa chính đi đến.

Mã Sơ Cảnh nhanh nhẹn chạy, chỉ kịp để lại câu “Bye bye”.

Cửa sau mở ra, Hàn Tự Dương tự mình nắm tay cô đến bên chiếc xe, chỉ nói đơn giản, “Lên xe.”

Thật sự là như hình với bóng – nghĩ đến khả năng anh đợi mình mấy tiếng liền, Quân Mạc không nhịn được ứa nước mắt, mà chuyện bên hồ kia khiến cho cô quá kích động, cô bất an nắm chặt hai tay, thấp giọng nói “Cảm ơn”.

Cũng không phải anh lái xe, anh ngồi bên cạnh cô, hai tay đặt lên huyệt thái dương. Quân Mạc nhìn một bên mặt anh, chỉ cảm thấy mũi người này sao lại cao lại đẹp đến mức làm người ta ghen tỵ như vậy chứ.

“Tổng giám đốc Hàn, anh về nhà à?” Tiểu Tiểu hỏi.

“Uh.” Anh gần như nhắm mắt nói chuyện, sau đó đôi mắt sáng kia mở ra, quay đầu giải thích với Quân Mạc, “Hôm nay anh thực sự không thích hợp lái xe.”

Tiểu Tiểu nhìn Quân Mạc qua kính hậu, cười chào “Quản lý Lý.”

Quân Mạc mắt tự nhiên cười cười. Dọc đường đều im lặng, đến cửa khu nhà, Hàn Tự Dương xuống xe trước, thay Quân Mạc mở cửa xe, sau đó nói với Tiểu Tiểu, “Cậu về đi, tôi ở trong này.”

Xe chạy xa, Quân Mạc mới nhìn người bên cạnh, đêm nay lần thứ hai khiến cô kinh ngạc, “Anh định ở đâu?” Cô không dám nhìn thẳng vào mắt, mà chỉ chăm chăm vào môi anh.

“À, anh và em là hàng xóm.” Hàn Tự Dương mang theo ý cười thần nhiên giải thích, “Bạn anh có một phòng trong này, lần trước anh tới đây vài lần, rất thích môi trường ở đây nên người đó liền bán lại cho anh.”

“Vậy... Anh định ở đây bao lâu?” Quân Mạc không nhịn được hỏi, mày cũng hơi nhăn lại.

“Uh, cũng không biết được.” Hàn Tự Dương không nhiều lời, Quân Mạc cũng không hỏi, lại không nhịn được mà nghĩ -. Thật sự là cố ý làm người ta tức điên lên... Cô nặng nề nhìn vào màn đêm, vì ý nghĩ của chính mình mà kinh hồn bạt vía.

Có thể đếm trên đầu ngón tay những lễ Noel mà cô cảm thấy thật sự chờ mong – luận văn tốt nghiệp của Quân Mạc là về vấn đề tính chất dung nạp mạnh bạo của văn hóa Trung Quốc, cô cảm thấy thật là có thể nói như vậy – lễ Giáng Sinh du nhập vào Trung Quốc, cũng ngay lập tức náo nhiệt, các công ty đua nhau đẩy mạnh tiêu thụ, những cặp tình nhân tặng quà cho nhau, bạn bè lấy cớ tụ họp cũng không ngoài những điều này. Cô ngủ đến tận lúc ăn trưa, quyết định dùng thời gian còn lại để mua sắm.

Lúc đi ngang quán cà phê của chị Lăng, cửa vẫn đóng như cũ, Quân Mạc buồn bã, liền quyết định không thêm nghĩ đến nữa, lại tự nhiên lén lút nhìn xung quanh, sợ chiếc xe kia xuất hiện – chính mình không nhịn được buồn cười.

Cô theo dòng người chậm rãi đi dạo, thật sự rất thích như thế này – cô cực kỳ yêu không khí của lễ giáng sinh, không phải sinh ngoại, đơn thuần chỉ thích nhìn những cánh cửa bên đường trang trí đồ trắng xen nhau, ngẫu nhiên nghe được những bài hát về Noel, mang chút thánh khiết, lại có chút thần kỳ, mà dường như lại tràn đầy những bản nhạc vui vẻ của Trung Quốc. Điểm không hoàn mỹ là phía nam rất ít khi có tuyết rơi – so ra thời gian học đại học cũng chậm hơn so với phương bắc, tuyết rơi nhiều cũng không đủ như lông bông, khiến người ta nhớ đến đêm cuối cùng của cô bé bán diêm, giữ ngà tư đường tràn ngập mùi gà tây.

Đi ngang qua Starbucks, nhân tiện mua một cốc Mocha, chậm uống vừa đi dạo – lại nhớ tới thời đại học, lên mạng nhìn những ngôi sao Âu Mỹ chụp hình, trong tay cầm một cốc Starbucks, phía dưới còn có người bình luận – “Cà phê này là các ngôi sao chuẩn bị để làm đạo cụ chụp ảnh lúc đi dạo sao?” Không nhìn được mà cười phun cả ra, từ đó về sau trở thành ấn tượng khắc sâu. Chẳng qua lúc đó muốn ném thử, nhưng vì quá đắt cho nên chỉ có thể nhìn từ xa.

Cô đi vào siêu thị, tầng 1 là các sản phẩm điện tử, liếc mắt có thể thấy quảng cáo của Xmas. Bên quầy còn có một chàng trai trẻ đang mua di động, Quân Mạc không nhìn về mặt của cậu ta, chắc là ôn nhu, khóe miệng nhẹ cười. Tự dưng cô nghĩ tới cô bé được tặng, cảm thấy mình có thể đoán được tâm trạng của cô bé ấy – chính mình nhận được quà tặng đầu tiên của anh, một cái cốc Starbucks cỡ hành màu đỏ, cô thích cái cốc ấy đến nỗi từ đó đến giờ chỉ dùng mỗi nó. Anh hiểu cô như vậy, lẽ nào cũng có thể đoán trước được kết cục như ngày hôm nay sao? Màu đỏ ấm áp, chống đỡ nhiều năm như vậy. Cô vui mừng là chính mình cuối cùng có thể mỉm cười nhớ lại, quá khứ tốt đẹp như thế, thật sự không cần cố ý lãng tránh.

Cô giải quyết cơm chiều ở bên ngoài rồi mới về nhà, Quân Mạc mở e-mail ra, vừa lúc nghe được nhạc chuông, cô bỏ con chuột qua một bên chạy đi tìm di động – điện thoại của cô luôn vút lung tung, đến lúc cần lại khiến cô tìm đến loạn cả lên.

Là Hàn Tự Dương, “Đêm giáng sinh em có hẹn không? Bây giờ anh hẹn còn được không?” giọng nói của anh vẫn như ngày thường còn mang theo một chút gì đó không tập trung, làm tim cô đập hơi nhanh hơn.

Quân Mạc chậm rãi bước bước đi vừa gửi thông tin lên não bộ, một bên cẩn thận tự hỏi, lễ Noel của cô từ trước đến giờ đều ở khách sạn, ngẫu nhiên có một lần là cùng Ân Bình đi dạo đường phố – cũng là sau khi đã tan ca.

“Làm việc có tính không?” Cô thở dài, “Đêm giáng sinh là thời gian chúng tôi không có cách nào đối ca được.”

“Mấy giờ thì nghỉ?”

Điện thoại im lặng thật lâu.

Hàn Tự Dương lại hỏi một lần nữa, “A lô?”

Quân Mạc vội phục hồi tinh thần, “Đêm giáng sinh chỉ sợ thật sự không được. Đêm đó tôi gọi lại được không?” Cô không muốn dây dưa thêm nữa, vội vàng tắt điện thoại.

Hàn Tự Dương nghe tin đó mà ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên có người dám tắt điện thoại khi nói chuyện với anh. Bất quá cũng chỉ là xuất phát là thái độ của cô, ít nhất đã nói sẽ gọi lại sau, nghĩ nghĩ, liền nhẹ nhàng nở nụ cười. Nhưng anh không cần cô chủ động liên lạc, chỉ cần thái độ như thế này là đủ rồi.

Hàn Tự Dương đi vào văn phòng, Chị Trần phía sau gọi anh vài tiếng mới khiến anh quay đầu lại, “Có chuyện gì vậy?”

“Về buổi tiệc từ thiện đêm 24, bên tổ chức đang chờ câu trả lời của cậu.”

Trong lời nói của Chị Trần hàm chứa ý nhắc nhở, Hàn Tự Dương lơ đãng hỏi, “Gọi điện hỏi Nam Đại một chút, tôi định đêm giáng sinh ăn tối ở đó.”

Chị Trần đáp lời đi xuống, một lát đi vào văn phòng, mở miệng hỏi, “Tổng giám đốc Hàn, bọn họ nói bữa tối có hai kiểu là gia đình và tình nhân, cậu định đặt ấy người đây nào?” Chị Trần từ lúc vào đến giờ luôn ăn nói cẩn trọng, khuôn mặt có chút thả lỏng, nhú mày nhìn Hàn Tự Dương đang ngồi ngay ngắn.

Hàn Tự Dương sắc mặt không thay đổi, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng, “Hai người.”

Trong mắt Chị Trần dần theo ý cười, chị rất muốn hỏi, “Có phải cô gái đến hôm trước không?” nhưng nhìn Hàn Tự Dương cứng ngắc ở đó thì chỉ đáp lại một tiếng, xoay người cười cười đi ra.

Hàn Tự Dương lấy di động ra, tìm tên trong danh bạ, chậm chạp không nhấn phím gọi, cuối cùng vẫn quyết định viết tin nhắn thôi.

“Đêm giáng sinh ăn cơm cùng nhau, lô Anh quốc lầu Tây của Nam Đại. Tôi không ngại em ra ngoài làm việc bất cứ lúc nào.” Anh nhìn kỹ tin nhắn mình viết – trên thực tế thì anh ít khi gửi tin nhắn cho người khác – cảm thấy đề nghị như vậy rất thoải mái, cô sẽ không từ chối.

Quả nhiên chim dậy sớm sẽ có sâu ăn, Quân Mạc bắt chuyến xe điện ngầm sớm nhất đến khách sạn, trùng hợp Tổng giám đốc Từ đang trong ca trực, gặp cô thì ngạc nhiên hỏi, “Sao lại đi làm sớm vậy?”

Quân Mạc nghiêm túc trả lời, “Hoạt động đêm giáng sinh đến rất nhanh, tôi còn một số chi tiết cần chuẩn bị.” Tổng giám đốc Từ dùng ánh mắt vô cùng tán thưởng nhìn cô làm cho Quân Mạc cảm thấy đi sớm thực đáng giá.

Thay đồng phục, hăng hái cố gắng làm việc, lúc nhận được tin nhắn thì hai tròng mắt thiếu chút nữa rơi ra – cô thật không thể xác định có phải Hàn Tự Dương đang kể chuyện cười hay không, suy nghĩ nửa ngày, vẫn nhấn lại, “Nhưng công việc của tôi rất quan trọng, tiền thưởng cũng quan trọng.” Làm người không thể vong ân phụ nghĩa, cô cố ý không đề cập tới việc anh đưa cô đi bệnh viện, trong lòng vẫn biết ơn, vì thế vẫn nhấn tin lại cho anh.

Hàn Tự Dương ngồi trong cuộc họp với các quản lý, di động rung. Anh cúi đầu nhìn qua, sắc mặt có phần không tốt,捏 mắt lại. Cũng không nghe được bộ phận tài vụ đang báo cáo gì, hình như tâm trạng xấu có thể lây lan, lúc này những người tham gia cuộc họp cứ như đang đi trên mặt băng mỏng –cũng không nói được một lời.

Cuộc họp chấm dứt, anh ngồi một mình trong phòng họp thật lâu, sau đó lại nhận được tin nhắn, “Sáu giờ chiều ngày 25 tôi tan tầm, có thể mời anh ăn cơm được không?”

Anh đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, lập tức nhấn lại, “Được.” Anh đứng lên, đi qua phòng thư ký dặn Chị Trần, “Hủy bỏ lịch ở Nam Đại. Tôi đi tiệc từ thiện tối nay.”

Chị Trần ngăn người, không nhận được nhắc nhở, “Bữa tối tình nhân ở Nam Đại rất khó đặt, Tổng giám đốc Hàn, cậu...”

Hàn Tự Dương miễn cưỡng phát phát tay, “Chị cứ làm theo vậy đi.”

“Bạn gái cậu tối đó là ai vậy?” Chị Trần đuổi theo hỏi.

Nửa giờ sau, Mã Sơ Cảnh nhận được điện thoại từ phòng thư ký của tổng giám đốc.

“Giám đốc Mã, đêm giáng sinh, phòng Anh quốc Nam Đại, bữa tối tình nhân.”

“Em không đặt mà, đây là chuyện gì vậy?” Mã Sơ Cảnh không hiểu ra sao.

Chị Trần cầm điện thoại, cẩn thận từng từ, “Đây là tập đoàn thưởng cho nhân viên cấp cao, nếu cậu không cần thì cứ nói.”

“... Cần!” Mã Sơ Cảnh vội vàng đồng ý – không cần hóa ra đồ ngốc à.

Buổi tối nhìn thấy Ân Bình, Quân Mạc thấy hơi chột dạ, sợ cô nhắc đến mình sẽ trải qua lễ Noel như thế nào – ở thành phố H cô không có nhiều bạn bè lắm, có thể xem là thân thiết với Ân Bình nhất. Cô ngồi đối diện Ân Bình, Ân Bình rất tốt, không hề đề cập đến lễ Noel, hai người rảnh rỗi chậm rãi nói chuyện, cùng đi hướng nhà ăn nhân viên.

Quân Mạc khoát tay cô, đột nhiên cười nói, “Có nhớ năm đó chúng mình ăn lễ Noel như thế nào không?”

“Á, cậu còn nhắc lại?” Ân Bình cốc vào trán cô cũng cười.

Lần tan tầm đó, hai người cố tình không vào nhà ăn nhân viên, lại xem nhẹ nhiệt tình của nhân dân thành phố H này, chỗ nào cũng đầy chật người với niềm háo hức giống nhau, cuối cùng ử rữ phát hiện ngay cả KFC cũng có hàng dài người đang xếp hàng chờ. Quân Mạc một mạch kéo Ân Bình vào siêu thị, cầm hai cái Hamburger thật lớn, cô rất đói, chưa trả tiền, vừa đi đến chỗ thu ngân vừa ăn – bảo an thật khách khí mời hai cô vào văn phòng.

Ân Bình thét chói tai, đây là sỉ nhục cả đời, vừa nói vừa xé rách túi đựng bánh mì. Cứ như vậy, hai cô gái cô đơn trong đêm giáng sinh cùng nhau ăn một bụng đầy bánh mì, sau khi Quân Mạc về nhà, nửa ngày mới trở mình được – lúc đó chắc dạ dày cùng của cô cùng với hình dáng của cái túi kia giống nhau như đúc.

Cô nhìn cái hồ rộng ven đường nói, “Kỳ thật, làm ngành khách sạn này, mệt thì có mệt, nhưng cũng thật tốt.” Ân Bình không tiếp lời, bước chân hơi dừng lại, “Cậu làm sao vậy? Tự nhiên lại đa cảm thế?”

Quân Mạc bỗng nhiên trở nên nghiêm túc thật sự, “Cậu có biết quốc gia bồi dưỡng nên một sinh viên khó khăn thế nào không? Tổ đang suy nghĩ làm thế nào để cống hiến cho đất nước đây.”

Ân Bình cười một hồi, nhớ tới chuyện gì đó, “Thực tập sinh năm nay đến đây, lúc đó cậu phân công đi.”

Quân Mạc “Uh” một tiếng, phục hồi tinh thần lại, “Sao lại đến lượt tớ quản chứ? Bộ phận nhân sự đâu?”

Ân Bình lắc đầu, “Quản lý Hoàng đi công tác, cậu sẽ bị phân quản lý, cũng không phải việc khó gì.”

Cô không lên tiếng, buộc chặt áo khoác đi nhanh về văn phòng, đêm giáng sinh có khác – trong bãi đỗ xe toàn những loại xe sang trọng: BMW, Mercedes, Audi, xuống xe chỗ nào mà không phải là người đàn ông phong độ cùng người phụ nữ trang điểm tỉ mỉ, nhìn cũng cảm thấy chết lặng – trong xã hội thượng lưu xa hoa này, khi nào thì những chuyện bẩn thỉu, hủ bại đằng sau được tiết lộ ra chứ. Mắt lạnh nhìn nam nữ ra vào vào, có bao nhiêu người thật sự trao cho nhau chân tình?

Hôm nay công việc cũng không nhiều, bận nhất là bộ phận ẩm thực – Quân Mạc đi hỗ trợ bộ phận này, phát hiện quản lý bộ phận đã tự mình đứng đó, vội vàng tổng điều hành mọi thứ. Thật vất vả nghỉ được một chút, trong phòng nghỉ mấy thực tập sinh đang túm năm tụm ba, hình như là thay phiên nhau nghỉ ngơi, đang xem TV.

Tạp chí mới đưa tin đêm từ thiện được tổ chức sắp tới, Quân Mạc hơi hơi ngừng một chút, tựa hồ nhìn lướt qua thấy một thân ảnh quen thuộc. Vội cô bé kích động nói chuyện, “Là Tổng giám đốc Hàn đó! Tớ còn đưa mấy thứ cho anh ấy! Ngay tại đây nhà số 4.”

Trên TV, các nhân vật nổi tiếng đang chụp ảnh ở cửa, chỉ nhìn thấy anh ngồi dây trước, âu phục màu bạc, đúng như dự đoán về mặt vẫn chẳng lộ ra chút tình cảm nào. Bên cạnh anh là trợ lý Tiểu Tiểu. Quân Mạc thấy không mấy hứng thú nên nhanh tránh đi.

Có lẽ vì là ngày lễ, tâm tình đặc biệt tốt, khó có lúc nào khách khứa phàn nàn ít như thế, Quân Mạc vui vẻ thay áo ngủ, một lát sau người đã được tẩm chăn lông bao quanh, nhìn trần nhà Quân Mạc lại bắt đầu rầu rĩ, “Ngày mai mời khách ăn cái gì được đây?”

Vấn đề ở đây là nếu là người khác, chẳng cần nghĩ ngợi làm gì cả. Ăn lẩu, rau xào, cơm Tây, fast food, chọn cái gì mà chẳng được? Nhưng đối phương có thân phận đặc thù – có lẽ không phải trứng cá muối hay vậy cá thì không xứng với thân phận. Điều buồn cười là hai lần trước cùng ăn với nhau, một lần là ông chủ đích thân xuống bếp, một lần giải quyết bằng mì ăn liền. Quân Mạc mặc kệ, phó thác cho ông trời, mời người ta thì cũng đã mời, không thể thoái thác nữa.

Sáu giờ chiều, Quân Mạc thay quần áo, mới đi tới góc đường – cái xe ấy đã xuất hiện trước mặt, cô bị dọa cho sợ luôn, theo phản xạ có điều kiện, vội cúi đầu nhìn đồng hồ, sợ mình đến muộn.

Mới có sáu giờ. Cô vào xe, vui vẻ chào, “Hi!”

Hàn Tự Dương nhướng mày nhìn cô, hình như đang xem xét cách ăn mặc của cô – giống học sinh như vậy, hình như... Giống ngày đó cô ở cùng một chỗ với người kia, áo jacket cùng quần jean, tóc đuôi ngựa buộc cao, không chút son phấn – nói đến bên miệng, thật ra cũng chỉ là cười khê.

Câu đầu tiên cô nói là, “Đi ăn ở đâu đây?” Nhẹ nhàng nuốt vào câu nói quen thuộc tiếp theo, “Đói chết tôi rồi.” – tuy rằng trước mặt anh cô đã chẳng có chút gì tác phong thực nữ nào, mặc kệ thế nào, tự chủ là phải có.

Hàn Tự Dương đẩy vấn đề khó nhai này lại cho cô, “Em quyết định đi, anh không rành quán ăn.” — anh thực sự chẳng quan tâm xem sẽ ăn gì.

Quân Mạc bắt đầu nhớ tới cảnh lúng túng hôm trước, nhìn đồng hồ – đang giờ cao điểm, bắt đầu cố quay đầu nhìn anh, “Anh nói đi? Lúc này ở đâu còn có thể lấp đầy bụng?”

“Nếu vậy đi Embrace?” Hàn Tự Dương đề nghị, nói tới thì lại nhớ tới lần đầu tiên hai người đi khắp nơi tìm quán cơm.

Embrace thì Embrace, Quân Mạc khê cần môi – thành viên của câu lạc bộ xa xỉ như vậy, Tổng giám đốc Hàn đương nhiên là muốn đến lúc nào thì đến. Cô không nói gì, chỉ gật đầu.

Quân Mạc có hai lựa chọn – một, viêm màng túi nhưng được ăn no, hai là tạm thời bảo vệ được túi tiền nhưng lại phải trải qua cảm giác đói bụng vô cùng. Cô không thích cả hai, nhất là lại oán giận đối với phương án thứ hai.

Tắc đường nhiều, phải gặp đến n cái đèn đỏ, sắc mặt Quân Mạc bắt đầu tối lại. Hàn Tự Dương liếc nhìn cô, thở dài nói, “Phía trước có bãi đỗ xe, chúng ta dừng ở đó, xuống xe tìm quán nào đây ăn được không?” Với tốc độ như thế này, chạy đến EMBRACE bên kia thành phố, có lẽ cũng chẳng còn cảm giác đói – tuy rằng dừng xe cũng chưa chắc đã tìm được, luôn tồn tại suy nghĩ vạn nhất. Trung Quốc vĩnh viễn ít đất nhiều người – bọn họ may mắn lắm mới tìm được nơi đỗ xe.

Hai người đi cùng nhau, trước kia Quân Mạc chưa bao giờ đi ngang với anh, chỉ là dòng người bắt đầu ùn ùn tới, từng lượt này tới lượt khác, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tách hai người ra, cô chẳng khác nào quả bóng bị đẩy qua đẩy lại, hôm nay đói đến mức không còn cảm giác, bước đi cứ như sắp ngã trái ngã phải đến nơi. Hàn Tự Dương khê nhíu mày, đưa tay kéo cô lại gần mình. Quân Mạc không để ý, ánh mắt lưu luyến nhìn quán cơm bên đường đang chực khói nghi ngút, mùi cá mực bên đường càng làm cho tâm tình của cô uể oải hơn.

Haiz, chẳng lẽ thực sự sẽ giống như cô bé bán diêm sao, vì đói và lạnh quá mà chết ở đầu đường, đôi mắt Quân Mạc chợt bừng sáng – một bàn bên cạnh cửa sổ phía đông bắc của quán cơm vừa rời đi.

Quân Mạc rất muốn đi vào – nhưng, cô nhìn người bên cạnh. Hàn Tự Dương rất hiểu ý người khác nói, “Đi vào ăn không? Anh đói bụng rồi.”

“Uh, được!” Cô thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng có chỗ ngồi, Quân Mạc đem thực đơn giao cho Hàn Tự Dương, nhưng anh khoát tay, “Em gọi đi.”

“Thịt tẩm bột chiên ,canh xương hầm, rau xào thập cẩm, miến nấu thịt “... Phục vụ hảo tâm nhắc: “Cô gái, thức ăn quán chúng tôi rất đầy đĩa, hai người gọi bốn món như vậy là đủ rồi.”

“Vâng, tôi biết rồi” Quân Mạc gật đầu. Quán cơm ồn ào, lại mở điều hòa, mặc áo khoác cũng nóng, chỉ là quán ăn nhỏ không thể so sánh với những quán lớn có chỗ treo áo riêng, cái ghế bên cạnh cũng đầy dầu mỡ. Hàn Tự Dương đang định cởi áo khoác, nói với Quân Mạc , “Em bây giờ cởi áo khoác ra, một lúc nữa đi ra ngoài cẩn thận cảm lạnh.”

Quân Mạc nghe lời cởi áo khoác màu trắng ra, đang muốn đặt trên ghế, Hàn Tự Dương đột nhiên đưa tay ra, “Đưa đây anh.” Hàn Tự Dương đặt áo của anh xuống ghế trước, sau đó mới đặt áo Quân Mạc lên trên – cứ thân mật tự nhiên như vậy. Quân Mạc sững sờ nhìn cái áo khoác có thương hiệu nổi tiếng của Anh, một lúc lâu không nói được lời nào.

“Sao thế?” Hàn Tự Dương nghi hoặc nhìn cô, “Em đói đến phát ngốc rồi à?”

“Không có.” Cô cười cười che giấu, tay trái chống cằm, nhìn ra ngoài cửa kính, bên trên dùng bột biển phun thành chữ Merry Christmast xiêu xiêu vẹo vẹo. Hóa ra hạnh phúc lớn nhất lại là trong lúc đói khổ lạnh lẽo có thể chờ mong một bữa ăn ngon sắp đến. Cô nhìn hình ảnh mình phản chiếu qua kính, nụ cười yếu ớt, hai gò má ửng hồng.

Anh cảm thấy chỉ thế này đã quá đủ rồi, vốn không phải rất đói, cũng có thể yên tâm bụng đã nhìn cô ăn, Quân Mạc cứ ăn từng miếng từng miếng, giống như mọi sự chú ý đều đã đặt cả vào đồ ăn – khiến người bên cạnh cũng cảm thấy ăn thật vui vẻ, hạnh phúc. Thức ăn có lẽ là rất nhiều – chỉ ít tại miền Nam như thế này là nhiều.

Quân Mạc buông đũa, uống ngụm nước chanh, cười nói, “Thời tôi còn đi học, bốn món thể này gọi ra là có thể hết. Hơn nữa so với lượng thức ăn của quán này còn nhiều hơn.” Cô nheo nheo mắt, trước đây chỉ cần có mâu thuẫn nhỏ với Lâm Hiệt Tuấn, sẽ luôn một mình chạy đến quán ăn, ăn thật no – cô gọi cái này là cách đối xử tốt nhất với bản thân.

Ánh mắt của cô trở nên mông lung, Hàn Tự Dương đoán cô nghĩ đến chuyện cũ, anh tự nhận thấy mình là người kiên trì, nhưng không thể ngăn sự đau đớn âm thầm trong lòng mình. Anh nói theo cô, “Thể hôm nay có ăn hết không?”

Như thế này sao lại không đủ cho được, Quân Mạc nghĩ tới ngày đó cũng nói với Lâm Hiệt Tuấn, “Già rồi, ăn không được nhiều nữa.”

Lúc cô nói những lời này, vẻ mặt cực kỳ đáng yêu, còn thực sự như đang cùng đối phương tranh luận, Hàn Tự Dương thu về ánh mắt chăm chú nhìn cô quá lâu, nghĩ rằng thời khắc này thật hạnh phúc, là sự thật chứ không phải là giấc mộng.

Thanh toán xong, Hàn Tự Dương đưa áo khoác cho cô, “Có muốn đi dạo một chút không?”

Không khí tốt như vậy, Quân Mạc cũng không muốn về nhà sớm. Lại nhập vào dòng người, có một người bán rong đang cố gắng bán hoa hồng - nhìn bộ dáng không từ bỏ đó lại làm cho Quân Mạc chán nản, không làm thế nào được nhìn về phía Hàn Tự Dương. Anh nhìn hoa trên tay người bán rong, tay lấy ví ra, một bên hỏi Quân Mạc, “Mua hết nhé?”

“Mua hết?” Quân Mạc khó tin nhìn Hàn Tự Dương, hung hăng trừng mắt liếc người bán hàng rong – hoa xấu như vậy – cánh hoa hồng đã bắt đầu đen, chính là sắp héo rồi – 15 tệ một bông, sao anh có thể mua được chứ?

“Tôi không thích hoa hồng.” Quân Mạc cười tươi như hoa, chỉ vào đôi sừng ác ma màu hồng người bán hàng rong, “Tôi muốn cái kia”. Sau đó cô đeo đôi sừng màu hồng phát sáng, nhảy nhót vô tư phía trước, dường như có hai đốm lửa sống động đó theo đuôi tóc đen mượt của cô nhảy nhót theo. Hàn Tự Dương đi phía sau, khoe miệng hàm chứa nụ cười nhẹ, anh chẳng bao giờ phát hiện sự dung túng, sừng nịnh trong mắt mình.

Trung tâm thành phố, người đến người đi xung quanh đài phun nước với nhiều màu sắc khác nhau, hình như đại đa số là học sinh, sinh viên. Bọn họ tìm một chiếc ghế ngồi xuống, bầu trời đêm thành phố khó có thể thấy rõ ràng được những ngôi sao, Hàn Tự Dương nói rất nhiều, thậm chí nói đến cả những chuyện trong quá khứ, anh nói đến việc thành lập công ty buôn bán ví da với bạn khi còn đi học đại học, đã từng thức ba ngày ba đêm để viết chương trình phần mềm điện thoại, thì ra cũng không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, chậm rãi nói tại sao anh lại có được thành quả như bây giờ, sẽ chỉ làm người ta cảm thán... những gì đã trải qua khiến người đàn ông trẻ tuổi này càng có thêm nhiều mị lực, một loại khí chất hòa trộn giữa sự cứng cỏi, trí tuệ và thành thực.

“Em có biết không? Hôm đó tôi tiễn Powell, ông ấy nhắc tới em nói em là nữ học giả có thái độ rất nghiêm túc.” Lúc anh nói, khoe miệng rõ ràng hàm chứa ý cười mang theo hàm ý không rõ ràng.

Quân Mạc cảm thấy lúng túng, cô không biết nguyên nhân tại sao mình lại để cho người khác ấn tượng như vậy – khoảng chừng sau khi sốt cao, chuyện cũ trước kia cũng rất mơ hồ, chỉ nhớ rằng ở nhà bảo tàng mình đã nói một hơi rất nhiều điều, lời lẽ cứng cỏi.

Cô cười ngượng ngịu, không biết nói gì, chỉ có thể thẳng thắn với anh, “Tôi hơi chóng mặt đối ông ấy – phạm vào điều tối kỵ của nghề khách sạn.” Cô lè lưỡi, “Có thể thấy được, con người ai cũng có ưu và khuyết điểm.” Trong giọng nói có chút chột da nho nhỏ, dù sao đối phương cũng là đại cổ đông của Thụy Minh.

Hàn Tự Dương thể nhưng lại lơ đãng, “Đối với người nước ngoài, cái họ muốn chính là hữu lý, hữu cứ, hữu lễ.”

Nói đến chuyện sau này, Quân Mạc thuận miệng hỏi, “Vậy anh không thích người nào à?” Hỏi xong mới cảm thấy mình mà nói thêm câu nữa lại thành ra không được hay cho lắm – nhưng mà lại bắt đầu tò mò, bất quá, hưởng hồ nghĩ rằng người này vừa nhìn thấy bộ dạng ăn cơm của mình rồi, hỏi một chút cũng chẳng hề gì.

Anh chỉ thản nhiên cười cười, “Nếu mỗi ngày em chỉ ngủ chưa được 6 tiếng, em cảm thấy còn có tinh thần đi yêu đương nữa không?”

Quân Mạc hơi hơi bĩu môi, rõ ràng không hài lòng với câu trả lời này, nghĩ nghĩ, bắt đầu nói đùa, “Anh cũng không phải là người bình thường.” Chính mắt cô nhìn người này ngủ không đến 4 tiếng, sáng sớm thức dậy tinh thần vẫn sáng láng như thường.

Vì vậy, anh nói thêm, “Thật sự là bề bộn nhiều việc.”

“Nhưng mà rõ ràng là trong tiểu thuyết rất nhiều tình thánh là người có thân phận như anh.” Quân Mạc bướng bỉnh nói, có ý khiến anh cảm thấy thoải mái hơn.

“Chắc là vậy đi.” Anh nhún nhún vai, “Cũng khiến anh tán thưởng những cô gái chủ động thổ lộ.”

Quân Mạc hiếu kỳ nhìn anh, ánh mắt ấy khiến anh không thể không nói tiếp.

“Anh rất thích phụ nữ có dũng khí đó. Nhưng tình cảm không chỉ đơn giản là sự ngưỡng thức mà thôi.” Giọng nói của anh chậm rãi trầm thấp, quay đầu nhìn cô, “Gần đây anh mới lĩnh hội được điều đó.”

Trong nháy mắt kia, Quân Mạc chợt nghĩ mình cảm nhận được một tia bi thương chậm rãi đến cực điểm.

Gần nửa đêm, hai người đến bãi đỗ xe gần đó, Hàn Tự Dương đem xe lại đây, Quân Mạc đứng đợi một mình. Đột nhiên cảm thấy rét lạnh, thế giới tràn đầy tiếng cười vui vẻ cũng hòa tan đi cái rét lạnh, mặc dù nghĩ rằng đã sắp được trở về nhà nhưng cũng cảm thấy ít nhiều lo lắng hơn.

Trong mắt Hàn Tự Dương là hình ảnh cô chậm chậm mỉm cười yếu ớt, tự nhiên anh cảm thấy sợ, nụ cười của cô, khiến anh không nhìn thấu biểu tình đằng sau nụ cười đó— anh xuống xe, đóng cửa thật mạnh, bước nhanh đến bên Quân Mạc, đưa tay ôm cô, áo khoác để trên xe, chỉ duy nhất hơi ấm từ cơ thể anh xuyên thấu cái ôm truyền đến Quân Mạc.

Trong chốc lát, Quân Mạc không biết nên làm thế nào, cứng đờ người để mặc anh ôm vào lòng, nghe được giọng nói cực kỳ nhỏ nhẹ bên tai mình, “Em không cần cử động là được rồi, chờ anh chậm rãi đi qua... Em nhất định phải kiên trì hơn anh...” “Trong đêm tối không thấy rõ sắc mặt anh, nghe thấy giọng nói trầm thấp như vậy không hiểu sao cô cảm thấy mát mẻ.”

Anh hơi lùi lại nửa bước, cô vẫn như trước đứng thẳng như thế, vẻ mặt kinh ngạc, ánh trắng dịu dàng, chỉ có ánh sáng từ hai cái sừng trên đầu cô vẫn phát sáng. Tay anh đặt trên mái tóc cô, khuôn mặt anh tuần chậm rãi tới gần cô. Quân Mạc giật mình nhìn cái mũi thẳng, đôi môi mỏng quen thuộc mà xa lạ kia, theo bản năng ngẩng đầu lên, cái hôn lạnh băng như vậy, vốn hẳn là dừng lại trên trán lại nhẹ nhàng in lên đôi mắt không tự chủ mà run run nhắm lại.

10. Chương 10: Conpanna Coffee - Cà Phê Con Panna

Sữa tươi và cà phê trong Con pana, vị ngọt ngậy cùng sự chua xót tinh thuần hòa trộn cùng nhau.

Thổ lộ như vậy. Quân Mạc nằm trên giường suy nghĩ thật lâu – anh nói: “Em không cần cử động là tốt rồi.” Cái ôm của anh cũng ấm áp như vậy, khiến người ta không muốn dứt ra...

Anh nói, “Em phải kiên trì hơn anh.”

Nhưng cô vẫn không có cách nào để mở miệng nói ra, kiên nhẫn của cô ngày qua ngày đã bị bài mòn đến mức không còn được là bao nhiêu nữa.

Theo lẽ thường bắt đầu công việc buổi sáng, ngồi trên tàu điện ngầm nhận được tin nhắn, “Tối qua có ngủ ngon không? Anh phải ra ngoài một tuần, trở về đi ăn cùng nhau?”

Quân Mạc không nhịn được mỉm cười, “Xin hỏi ấn tượng tôi để lại cho anh cũng chỉ là đi ăn thôi sao?”

Hàn Tự Dương nhận được tin nhắn, liền trả lời lại, “Không khác lắm.” Tắt máy, lên máy bay. Tối hôm qua đưa cô về nhà sau đó quay lại Thụy Minh làm việc đến sáng, sáng sớm trực tiếp từ công ty ra sân bay, kế hoạch là lên máy bay sẽ ngủ bù – đồng hồ sinh học từ lâu đã chẳng còn để ý nữa.

Vội vàng xem xét một vòng, Quân Mạc tự nhiên cảm thấy mấy ngày này khách sạn vắng đi rất nhiều, kỳ thực cũng không phải vắng gì cho lắm – chỉ có điều khôi phục về dáng dấp bình thường, quả thực cũng làm cho cô thở dài một hơi.

“Quản lý Lý, sinh viên thực tập đã thay đồng phục xong, đang ở tầng 1 chờ chị.” Tiểu Trương lộ đầu qua cánh cửa mà nói vọng ra.

Quân Mạc tô lại son môi, rồi trả lời, “Chị ra ngay đây.” Một nhóm sinh viên năm thứ ba thực tập của Đại học du lịch A, Nam Đại đã ký ước làm đơn vị thực tập, qua sự chọn lọc của bộ phận nhân sự, có khoảng ba mươi người có khả năng từ các chuyên ngành khác nhau của ngành du lịch khách sạn đến thực tập.

Đây là ngày đầu tiên báo danh, Quân Mạc đã thấy viện trưởng – giáo sư Tạ dẫn đội. Hơn bốn mươi tuổi, một cô giáo khéo léo đoan chính, có thể nhìn ra được rất quan tâm đến sinh viên, hiểu sinh viên rõ như lòng bàn tay, đem ưu khuyết điểm và tính cách của từng người ra giới thiệu với Quân Mạc. Vì vậy Quân Mạc không cần cố gắng chút nào cũng thuận lợi chuyển mỗi người vào mỗi bộ phận phù hợp.

Viện Trưởng Tạ sau khi bàn giao xong xuôi vội vã quay trở lại trường học, Quân Mạc liền có trách nhiệm đưa bọn họ đi làm quen với hoàn cảnh của khách sạn. Cô ở trên cầu thang khu nhà hành chính nghe âm thanh vọng ra, ngoài cửa tiếng nói lầm rầm, hiển nhiên mấy sinh viên này không thể kiềm chế được phần khích. Cô nhìn lên, đây là thời điểm khách sạn không có quá nhiều khách, vì vậy phải tranh thủ thời gian.

Quân Mạc vừa ra khỏi cửa, lập tức trong lòng cảm thán một chút – cả vườn đều tiêu điều lạnh lẽo, mấy sinh viên trẻ tuổi thấp giọng chuyện trò cũng ngay lập tức thở ra khói trắng. Huống hồ sau khi trải qua sự lựa chọn của bộ phận nhân sự, lúc này đều đã trang điểm tinh tế, tóc đã búi lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thật sự giống như miếng ngọc xinh đẹp. Mấy nữ sinh mặc đồng phục sườn xám của bộ phận ẩm thực, ánh mắt Quân Mạc dừng lại trên đôi chân dài của một nữ sinh, thật sự có thể so với người mẫu trên tạp chí.

Cô hơi đề cao giọng, đơn giản là tự giới thiệu bản thân một chút, đoàn người lập tức yên lặng, vài cô gái không che dấu ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn Quân Mạc. Trong đầu Quân Mạc nhớ đến lần đầu tiên đến Nam Đại, cô cũng ngây thơ giống như vậy, hoàn toàn không nghĩ rằng sau khi làm việc, chẳng phân biệt được ngày hay đêm, hoàn toàn không có vẻ ngoài tràn đầy sức sống như thế này.

Cô lần lượt giới thiệu từng nơi một: Nhà ăn, cầu lạc bộ, sáu khu phòng nghỉ với phong cách hoàn toàn khác xa nhau. Một vòng đi hết khách sạn, sớm đã qua thời gian ăn trưa, cô vội vàng giải thích, “Các bạn nhìn rõ bản đồ trong tay, tốt nhất là nhanh chóng đem mọi đường đi nhớ kỹ. Vạn nhất có khách hỏi đường, chúng tôi không hi vọng các bạn trả lời người ta rằng “Không rõ lắm”. Cô nghĩ nghĩ gì đó rồi lại bổ sung, “Cho dù các bạn chỉ là thực tập sinh cũng không thể trả lời như vậy được.”

Vườn rất lớn, mấy nữ sinh lần đầu tiên đi giày cao gót đi nhiều như vậy, nhìn xuống chân họ, lại nhìn phía trước là nhà ăn, Quân Mạc đi đến bên cạnh mấy nữ sinh đó nói, “Kiên trì một chút, đến phòng ăn chúng ta dừng lại nghỉ ngơi một chút.”

Một nữ sinh trong đó có vẻ ngoài cực kỳ xinh đẹp, cũng không sợ hãi chút nào mà nói, “Cảm ơn Quản lý Lý, chúng em có thể kiên trì.”

Quân Mạc cũng chỉ cười cười, nhìn lướt qua biển tên của cô bé – Miêu Mạn, thấy cô mặc đồng phục bộ phận phòng, nghĩ rằng cô bé xinh đẹp như vậy, thực ra nên kiến nghị với bộ phận nhân sự, chuyển đến bộ phận của mình – những người khách khó tính mà nhìn mỹ nữ cũng không còn cách nào khác, không phải sao?

Cuối cùng cũng đến phòng ăn, nhân viên đang chuẩn bị quét dọn. Lập tức lòng nhiệt tình nổi lên, Quân Mạc cởi áo khoác, tiếp theo nói với mọi người, “Làm việc ở Nam Đại, mọi người không phải sợ phiền toái, nhất là mùa đông, nhớ rõ tùy lúc phải cởi áo khoác ngoài ra và cầm trên tay, bị cầm cũng không tốt — đương nhiên, cũng giống như các bạn vậy, vào tầng trệt cũng không cởi, hay là muốn bị cầm.”

Nhóm thực tập sinh mỉm cười, cởi áo khoác cầm trong tay. Quân Mạc muốn đi vào bên trong, đã thấy một thân ảnh quen thuộc đi từ trong thang máy ra, cô nhất thời sửng sốt – từ Noel tới giờ, cô chưa gặp lại Hàn

Tự Dương, theo thói quen nghề nghiệp mà cô phản xạ có điều kiện, cô hơi nghiêng người, mỉm cười chào hỏi, “Xin chào Tổng giám đốc Hàn, chào cục trưởng Tôn.” Một bên dùng ánh mắt ý bảo nhóm thực tập sinh đang đứng ở cửa.

Hàn Tự Dương không nghĩ lại gặp cô trong này, có việc ở bên ngoài hơn nửa tháng, trở về tiếp khách, cũng không liên lạc lại với cô, nghe cô chào hỏi, bước chân hơi chậm lại, chưa nói gì thì cục trưởng Tôn ở bên cạnh đã dừng lại: “Quản lý Lý à? Vội vàng đi đâu sao?”

Quân Mạc có chút xấu hổ nhìn cục trưởng Tôn, bỗng nhiên cảm thấy sau đêm hôm đó, cô không cách nào đối mặt được với Hàn Tự Dương, lại làm bộ như chuyên chú nói chuyện với Cục trưởng Tôn, “Mọi người đã dùng cơm xong rồi à?” Tùy ý hàn huyên vài câu, cục trưởng Tôn liền dẫn một đám người rời khỏi khách sạn.

Ở đại sảnh không ít người, Hàn Tự Dương vẫn đứng bên cạnh nhìn cô, tóc được búi hợp lễ nghi sau đầu, trang sức rất trang nhã, sắc mặt có vẻ rất tốt, cô cũng không nhìn về phía mình, nhưng mà trên mặt chậm rãi hồng lên – không biết có phải do điều hòa không. Anh nhẹ nhàng cười cười, khẽ lắc đầu.

Quân Mạc hướng bọn họ chào tạm biệt, đi vào đại sảnh khu vực ăn uống, hỏi, “Vừa rồi gặp khách, trong các bạn có mấy người hướng bọn họ mỉm cười thăm hỏi?”

Nhóm thực tập sinh trợn mắt há hốc miệng.

“Lần này không sao, chẳng qua ý thức phục vụ nhất định phải luôn nằm ở trong đầu – khách vào Nam Đại, người nào cũng là khách quý, bất luận gặp được ở nơi nào, nhà ăn, phòng khách, hoặc vườn hoa, dù có biết hay không biết tới bọn họ nhưng cũng nhất định phải mỉm cười chào hỏi.”

Dường như có người nào đó mở miệng nói thầm, “Vừa rồi người kia nhìn thật quen mắt.”

Quân Mạc nghe thấy, nghĩ nghĩ, nhìn lướt qua một nam sinh đang đứng bên cạnh, trong tay cầm một cái di động có chức năng nghe nhạc chuyên nghiệp, cô cười hỏi, “Điện thoại của em nhãn hiệu là gì?”

Nam sinh không hiểu nguyên nhân được hỏi nhưng vẫn trả lời, “Thụy Minh ạ.”

Quân Mạc mỉm cười: “Người mặc áo nhạt màu chính là tổng giám đốc của Thụy Minh. Thường lên báo, các bạn nhìn thấy quen cũng không có gì kỳ lạ.” Cô dừng một chút, mong đợi nghe được những tiếng ngạc nhiên, nhất là mấy nữ sinh, đã thấp giọng thì thầm, “Cho nên, tôi đã nói các bạn chú ý, thái độ cần nghiêm chỉnh – chúng ta là người trong ngành dịch vụ, mà khách của Nam Đại, người người đều là khách quý.” Cô lại nhấn mạnh lần nữa, “Còn có, di động có thể không liên quan, nhưng nhất định phải để chế độ rung và không được cầm ở tay.”

Trường ca bộ phận ẩm thực bước nhanh tới, thấy Quân Mạc liền liên tục xin lỗi: “Thật ngại quá, Tổng giám đốc Hàn bọn họ muốn một lô ghế, vừa mới đi, em tới chậm rồi.”

“Không sao, chị cũng cảm thấy rất kỳ lạ, vừa nãy chị gặp bọn họ ngoài cửa.” Quân Mạc có ý bảo nhóm thực tập sinh đi theo trường ca, “Được rồi, chuyện này giao cho em, dẫn các bạn này đi nhìn xung quanh một chút, nhất là mấy bạn được phân đến bộ phận ẩm thực, em xem rồi làm đi.” Quân Mạc nhìn đồng hồ một chút, “Lát nữa có người ở bộ phận nhân sự dẫn các bạn đến ký túc xá, tôi đi trước.”

Cô nhìn một đám người hướng tầng hai đi đến liền xoay người rời đi, cô muốn đi xuống căn tin nhân viên ăn cơm. Đi tới cửa, cô hơi cảm thấy kinh ngạc, thân ảnh thon dài đó chưa có đi, tựa hồ nghe tiếng giày cao gót đến gần nên quay đầu nhìn, không nhìn được lộ ra ý cười.

Anh nhìn cô bỗng nhiên dừng bước, lại có chút lúng túng, nhìn trái phải xung quanh một chút, xác định chắc chắn xem có phải người anh đang chờ là mình không, không nhìn được cười nói, “Đang đợi em đây, vừa rồi không chào hỏi, giờ sửa chữa vẫn còn kíp.”

Mặt Quân Mạc dù trong gió lạnh, cũng không không chế được mà đỏ lên, lúng túng nói, “Anh về rồi à?”

Anh đứng cách đó không xa, Quân Mạc đi cùng anh, Hàn Tự Dương đột nhiên hỏi “Sao hôm nay em cứ đi tới đi lui trong vườn vậy?”

Quân Mạc sửng sốt, hỏi ngược lại: “Sao anh lại biết?”

Hàn Tự Dương mỉm cười, mắt nhìn lên, chỉ chỉ nhà ăn lầu hai phía sau, Quân Mạc quay đầu liếc một cái – đó là lô ghê gần cửa sổ của lầu hai – vị trí thật tốt, vừa vặn có thể nhìn thấy hết mọi thứ diễn ra dưới vườn. Cô “à” một tiếng, cười nói: “Có thực tập sinh đến khách sạn, tôi đưa mọi người đi làm quen một chút.” Nhớ đến việc mình chưa ăn, không khỏi nhúm mày, nhẹ nhàng lấy tay sờ bụng.

Đến trước xe, Hàn Tự Dương mở cửa, còn thực sự hỏi, “Thế nào? Vẫn chưa ăn cơm sao?”

Mặt Quân Mạc giãn ra cười cười, nửa đùa nửa thật, “Nói chuyện với anh, quên mất chuyện ăn trưa rồi.” Cô vẫy tay chào anh, một bên quay về, “Tạm biệt, Tổng giám đốc Hàn.”

Hàn Tự Dương nhúm mày nhìn cô, biểu tình chăm chú, cuối cùng chậm rãi rời mắt: “Anh có việc phải về công ty, làm việc đừng theo kiểu liều mạng thế nữa. Đừng để người khác lo lắng.”

Anh cuối cùng cũng không nhìn cô, nhưng lời dặn dò lại vô cùng thân thiết, cách khá xa, Quân Mạc nghe tiếng ô tô xa dần, nhưng tâm tư lại không hề rời xa, những vướng víu dây dưa như con quay xoay tít quanh một điểm, càng để ý càng loạn.

Buổi chiều kiểm tra công việc bên khu phòng 4, lại nhận ra cô bé thực tập sinh cực kỳ xinh đẹp kia, Quân Mạc nhớ rõ cô bé tên Miêu Mạn, vì thế đứng lại hỏi: “Các phòng ở khu phòng 4 này đều nhớ rõ rồi chứ?”

Miêu Mạn tự tin gật đầu.

“Phòng thứ ba bên trái tầng hai là phong số mấy?”

“206.”

Hỏi thêm mấy lần nữa, đối phương đáp rõ ràng lại chuẩn xác, Quân Mạc gật đầu, cười nói, “Tốt lắm.”

Cô thích những cô gái thẳng thắn thông tuệ, bộ dạng lại thanh thoát vui vẻ, nhện không được nói thêm vài câu: “Khu phòng 4 này là khu phòng giành cho khách quý, khu nhà ở của cán bộ cấp cao của Nam Đại thường ở trong này, mọi việc lúc nào cũng phải cẩn thận, chỗ nào không rõ thì hỏi những người khác. Cô Tạ nói với chị, lúc ở trường em rất xuất sắc.”

Thật vất vả mới bày ra bộ dạng của vị tiền bối dạy người trẻ tuổi, lại bị tiếng chuông phục vụ gọi cắt ngang, Quân Mạc cảm giác thật thất bại, thuận tay cầm lấy điện thoại, “Xin chào, khu phòng 4 xin nghe.”

Bên kia điện thoại không nói tiếng nào, Quân Mạc nghi hoặc nhìn điện báo, 304.

Giọng nói lập tức trở nên bất ổn, lại lặp lại một lần nữa, “Alo, xin chào?”

“Xin lấy một xếp giấy trắng đến phòng tôi được không?” Giọng Hàn Tự Dương cực kỳ lễ phép, chợt truyền đến một tiếng cười khê, “Sao lại là em?”

Quân Mạc chỉ nói, “Xin anh chờ ột chút, lập tức đến ngay.”

Cô vội vàng giao việc cho Miêu Mạn, “Lấy một xếp giấy mang sang 304, ở tử nghiệp vụ ngăn kéo thứ hai từ dưới lên.” Cô xoay người rời đi, cũng không thấy trong mắt của cô gái kia hơi hơi sáng lên.

Lúc Mã Sơ Cảnh mở cửa, nhện không được “Ui” một tiếng, bộ dạng toàn bộ là cợt nhả, trêu đùa, “Là nhân viên mới sao?” Miêu Mạn cảm thấy không tự nhiên, đưa giấy qua, “Đây là giấy anh cần.”

Cửa mở hơn nửa, Hàn Tự Dương ngồi trên sofa nhìn qua, là một cô gái an tĩnh, ngọt ngào, trong lòng anh không hiểu sao khẽ động, chậm rãi dời ánh mắt.

Quân Mạc lại đi vào khu phòng 4, bước chân vội vàng, bởi vì đi nhanh, hơi thở dốc. Cô mới nhận được điện thoại, một thực tập sinh đổ trà lên người khách ở phòng lớn, làm phát sinh tranh chấp. Kỳ thực Quân Mạc nhìn đến, làm sao có thể gọi là tranh chấp – rõ ràng là lớn tiếng quở trách. Người đến cô không nhận ra là ai, mà lúc này Miêu Mạn đứng ở bên, hốc mắt đã hồng hồng, cúi đầu không dám nói lời nào.

Bên cạnh có vài người, cũng là miệng lưỡi thế gian – cả vú lấp miệng em, bỏ đá xuống giếng, ăn nói khép nép. Quân Mạc xốc lại tinh thần, “Xin chào, tôi là quản lý đại sảnh, Lý Quân Mạc, vị tiền bối này, thật xin lỗi.”

Hoàn toàn vô dụng – lần đầu tiên từ lúc làm việc đến giờ, Quân Mạc cảm thấy mình sắp không chịu được nữa rồi. Hơi nóng từ điều hòa thổi trúng huyết thái dương Quân Mạc đến phát đau, từng chút, từng chút một khó chịu thêm. Cô cảm thấy mình như một cái máy ghi âm, chỉ biết lặp đi lặp lại nói mấy câu: “Chúng tôi lập tức mang quần áo của ngài đi giặt.” “Thực xin lỗi, thật sự là có lỗi.”

Mà lúc này, Miêu Mạn đã bắt đầu thấp giọng nức nở. Người khách kia chỉ cười nhạt một tiếng, “Cô khóc cái gì? Gặp phải khách sạn loại này, tôi mới là người nên khóc.”

Quân Mạc cũng hiểu được, sao lại có khách hàng khó chịu như vậy, thật sự kém cỏi hỏi lại một câu, “Vay ngài muốn làm gì bây giờ?” Cô biết nói như vậy là tối kỵ, chỉ có thể ăn nói khép nép và xin lỗi không ngừng.

“Giám đốc Trương? Đợi lâu rồi?” Giọng nói quen thuộc, đúng lúc chen vào giữa cảnh ầm ĩ, ồn ào.

Mọi việc coi như bị tạt một gáo nước lạnh, trong phút chốc liền bình yên trở lại.

Quân Mạc nhìn anh, hơi sinh ra cảm giác chật vật, đồng thời cũng không tự chủ nhẹ nhàng thở ra, lại mang theo một chút chờ mong.

Quản nhiên, Hàn Tự Dương nhìn lướt qua Miêu Mạn, cũng nhớ tới lần đó, cũng là cô bé đang đứng trước mặt mình khóc, ánh mắt sưng đỏ, chật vật không chịu nổi, cười nói, “Nếu nói không phải thì là tôi mới đúng, để cho ông đợi lâu, bằng không sẽ không xảy ra sự tình này.” Khóe mắt hơi nhướn, thần nhiên cười: “Đi ăn cơm chứ?”

Giám đốc Trương vội vàng đáp lời nói: “Đâu có, đâu có.” Tất nhiên chuyện cũng chẳng còn gì nữa, Quân Mạc thực sự như được đại xá, vài nhân viên phục vụ đi ngang qua, dường như không ai là không quay đầu liếc nhìn lại một cái. Quân Mạc đặt tay lên vai Miêu Mạn, thấp giọng hỏi: “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Mặt Miêu Mạn bị nước mắt làm mờ hết cả, nghẹn ngào nói, “Lúc em đưa trà tới, hân sờ soạng tay em, em hoảng ...”

Nhất thời hiểu rõ – khó trách cô bé thẹn quá hóa giận. Quân Mạc thở dài, “Chuyện này cho dù vậy, cũng không cần khóc, đừng tới loại khách sạn này...” Cô không nói nổi nữa, chỉ có thể nói: “Cũng may Tổng giám đốc Hàn đến đúng lúc.” Cô gọi điện cho bộ phận ẩm thực, phân phó bữa tối, nhanh chóng đem quần áo bẩn đi giặt.

Khi sao đã lấp lánh trên bầu trời là lúc Quân Mạc mới về nhà, giày cao gót giẫm trên nền xi măng, thanh thúy vang lên tiếng cạch cạch, thực ra cô không thích giày cao gót, lúc mới bắt đầu đi làm, chiều nào tan ca, việc đầu tiên cô làm chính là ném giày ra, kiểm tra xem bị dộp chỗ nào hay không. Sau đó dần thành thói quen cũng xuất hiện một tầng vết chai, không thể che đi được – rốt cuộc vẫn là giày thể thao đi đường thoải mái, vừa mới gặp thực tập sinh tan tâm về, đều hướng cô chào hỏi.

Miêu Mạn mặc áo khoác của khách sạn, khuôn mặt gần như giấu trong áo, xinh đẹp đáng yêu, chỉ là sắc mặt hơi tái. Quân Mạc nhìn không được an ủi, “Tâm trạng có khá hơn chút nào không?”

Miêu Mạn gật gật đầu, đột nhiên hỏi: “Quản lý Lý, em có nên nói lời cảm ơn với Tổng giám đốc Hàn không?” Giọng nói thật sự chân thành, Quân Mạc sững sốt, cười nói, “Uh, hẳn là nên vậy. Bây giờ có lẽ nên nói cảm ơn.”

Hàn Tự Dương từ phòng tiệc đi ra, nhìn thấy cô đứng ven đường đang nói cười với bạn, hơi ngẩng đầu gọi một tiếng, “Tổng giám đốc Hàn.”

Anh vốn tưởng rằng, chỉ cần có người bên ngoài, cô luôn bày ra bộ dáng chỉ liên quan tới công việc, kính cẩn mà không có chút nào thất lễ – hôm nay như vậy, trong lòng thấy thật cao hứng, “Hết giờ làm rồi?”

Quân Mạc đứng trước Miêu Mạn, hé miệng cười nói, “Chuyện buổi chiều thật sự cảm ơn anh.”

Hàn Tự Dương thấy cô bé đứng phía sau, nhớ lại, “Là cô làm đồ trà?” Trong giọng nói có ý cười, nhìn rõ vẻ mặt Quân Mạc, cảm thấy có lẽ vị khách buổi chiều không dễ chịu lắm.

“Cảm ơn Tổng giám đốc Hàn.” Miêu Mạn không dám nhìn anh, cúi đầu nói.

“Là vị khách ở vùng khác tới, tôi đã cho người đưa anh ta sang Grand Hyatt rồi.” Anh thản nhiên giải thích với Quân Mạc .

Quân Mạc không nói gì, cười cười nói, “Như vậy à. Tổng giám đốc Hàn, chúng tôi đi đây.”

Cô bỗng nhiên cảm thấy thực sự rất mệt mỏi, tâm tình của mình sớm đã giống vết chai sần dưới chân, càng mài càng dày, nhưng cũng chỉ có vậy – thỉnh thoảng mệt mỏi rồi kéo tới mới có cảm giác lần này so với lần trước càng mãnh liệt hơn.

Viện Trưởng Tạ đến, liên tục nói cảm ơn với Quân Mạc .

Quân Mạc rất ngưỡng ngùng, lại chẳng biết nên làm thế nào, chỉ có thể nói: “sinh viên đến thực tập lần này, biểu hiện tốt lắm.”

Viện Trưởng Tạ khẽ cười, “Huấn luyện sinh viên thực tập lần này đều là do quản lý Lý đảm nhiệm sao?”

“Đúng vậy, khách sạn cử tôi huấn luyện.” Trong lòng Quân Mạc cảm thấy không yên.

“Sinh viên đều nói rằng cô quản lý mọi việc rất tốt.” Viện Trưởng Tạ nói, lại không đơn giản đùa: “So với thầy cô trong trường chúng tôi... còn tốt hơn.”

“Quản lý Lý, trường đại học chúng tôi vừa vặn có một giáo sư dạy ngành khách sạn sẽ tạm thời rời cương vị công tác.” Viện Trưởng Tạ nhìn cô, “Cô có ý định đi dạy không? Tôi muốn nói là, cô vừa dạy sinh viên trong trường, vừa tiếp tục học lên.”

Quân Mạc bỗng nhiên cảm thấy dao động một chút, cô nhớ tới đại học A cũng không phải ở thành phố này, rất gần nhà mình, cũng chỉ có nửa tiếng đi xe – tuy rằng vùng này giao thông đều nhanh và tiện, nhưng làm việc ở đây thì năm mới đều không được về nhà, thường thường phải để cha mẹ đến thăm mình. Nhưng kỳ thật cũng không quan trọng, cô chỉ cảm thấy rất mệt, mệt đến mức muốn tìm một nơi không nhất thiết phải khép nép xin lỗi người khác, cũng không cần mang mặt nạ thật dày, khi tâm trạng khó chịu hết sức nhưng vẫn phải mở miệng cười hoành hoành khách .

Viện Trưởng tạ tưởng cô không muốn, vội vàng cười nói, “Không thích cũng không sao – tôi cũng chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi. Quản lý Lý làm việc ở khách sạn tốt như vậy...”

Quân Mạc cong khóe miệng lên, nghe thấy chính mình nói, “Thật sự? Tôi đồng ý.”

Espresso con pana, có nghĩa là “espresso với sữa” ở Ý, là thức uống được pha bằng cách dùng 1 hoặc 2 shot espresso với kem tươi (whipped cream). Ở Mỹ nó được gọi là café Vienne và ở Anh là café Viennois

11. Chương 11: Mandheling Coffee - Cà Phê Mandheling

Cà phê cao nguyên luôn lơ đãng mà mang theo sự kiên cường, có thể cả cuộc đời này, chỉ cần một lần quyết tuyệt như vậy, không cần quan tâm đến sướng khổ.

Vừa tiễn viện trưởng Tạ về, cũng đã đến thời gian ăn trưa, nhân viên khách sạn đúng thời gian lần lượt đi vào nhà ăn, hôm nay ca làm việc của cô nghỉ sớm, nhưng phải tận 11h mới tới nơi, vào nhà ăn, bưng khay thức ăn đến chỗ trống cuối cùng kia.

Đám nữ sinh thực tập bộ phận phòng đang nói chuyện, trưởng ca khu số 4 Tiểu Chung cầm cái thìa inox gõ lên bàn, cách một cái, “Haizzz, từ nay về sau không được nhìn trai đẹp nữa rồi.”

Quân Mạc dùng khăn tay lau son môi, chen vào một câu, “Trai đẹp nào vậy?”

“Chị không biết à? Trợ lý của Tổng giám đốc Hàn đến nói chuyện, buổi chiều sẽ trả phòng.” Có người trả lời cô, kéo theo một loạt tiếng thở dài.

Quân Mạc miệng vẫn còn đang nhai cơm suýt chút nữa thì nghẹn, “Sao không ai nói cho tôi biết vậy?” Khách hàng quan trọng như vậy trả phòng, theo lệ thường cô phải đến hỏi han một chút – như là đáp lại câu hỏi này, một giây tiếp theo điện thoại vang lên, làm cô lập tức phải đứng dậy đi.

Nước vừa mới rót, cô nhấp một ngụm, vị lạnh theo xuống tận đến dạ dày, trong lúc nhất thời cảm thấy khó chịu, vội vàng bỏ thìa xuống, mới ra làm gì ngược đãi dạ dày của mình như thế này, hướng hồ cũng không phải là trẻ giờ. Cô nhìn bốn phía, không thấy Miêu Mạn liền hỏi, “Miêu Mạn đâu? Hôm nay tâm tình cô ấy tốt lên rồi chứ?” Cô nói khẽ, gần như là ghé tai trường ca hỏi nhỏ.

Tiểu Chung gật đầu, “Rất tốt, hôm nay còn chủ động đổi ca với tôi, nói rằng không đói, một lúc nữa mới ăn.” Rồi lại thở dài: “Cô ấy cũng thật không may, tự nhiên đụng phải người khách như vậy.”

Đột nhiên Quân Mạc cảm thấy không còn khẩu vị, nhớ lại công việc trước đây, mặc áo khoác vào, bước chân đi trong gió lạnh.

Đến khu số 4, cửa thủy tinh lập tức ngăn gió lạnh thấu xương ở bên ngoài, khiến người ta cảm thấy ấm áp. Thảm vẫn mềm mại như thế, giày cao gót nhọn giẫm lên cũng không phát ra tiếng động gì. Quân Mạc đứng trước phòng làm việc, không có người, gọi điện thoại đến phòng Hàn Tự Dương, thật lâu mới thấy anh nghe điện thoại, ngữ khí khiến cô cảm thấy hơi xa lạ. Vậy nên thất thần một chút mới nhớ ra phải nói chuyện, “Tổng giám đốc Hàn? Tôi là Lý Quân Mạc.”

Bên kia dường như có chút ngạc nhiên, ừ một tiếng rồi cũng không nói gì nữa. Quân Mạc nói nhanh ý định của mình, hỏi anh có rảnh không.

Hàn Tự Dương do dự một chút, lại nói, “Em lên đây đi.”

Cô đứng trước cửa đang định ấn chuông, cửa gỗ màu nâu đột nhiên mở ra, Miêu Mạn cúi đầu đi ra, nhìn thấy cô vẻ mặt có chút chật vật, cúi đầu chào một tiếng “Quản lý Lý” liền nghiêng người chạy đi.

Quân Mạc quay đầu nhìn bóng cô, trong lòng thấy kỳ quái, nhất thời quên mất cửa đã mở – người đàn ông bên trong lên tiếng gọi, “Vào đi.”

Quân Mạc nhìn quanh một chút, bây giờ chưa phải giờ dọn phòng vào buổi chiều, mà phòng lại giống như chưa sử dụng qua, lộ ra không khí lạnh như băng – cô đã qua rất nhiều phòng, phàm là có người ở, hoặc quần áo đầy đất, hoặc bàn đầy đồ ăn vặt, tuy là rất bẩn cũng không được phép tức giận. Trong lòng cô cảm thấy lạ, nhưng lại quên mất phải nói gì, khẽ nhú mày.

“Có chuyện gì?” Cuối cùng lại là anh nhắc nhở cô, đưa đến một ly nước ấm.

“Tổng giám đốc Hàn muốn trả phòng sao?” Quân Mạc liếc liếc mắt một cái, anh cũng không nhìn về phía cô, tựa hồ nhú mày, “Theo lệ thường, tôi nên qua đây xem một chút, muốn biết xem anh có ý kiến gì với khách sạn hay không?”

“Theo lệ thường?” Anh bỗng nhiên nở nụ cười, “Quân Mạc, sao em có thể vĩnh viễn khách sáo với anh như vậy được nhỉ?”

Quân Mạc cúi thấp đầu, nghĩ rằng cũng may mà không uống nước, nếu không sợ rằng ngụm nước vừa nuốt xuống đã trào lên cổ họng.

“Nếu em lấy tư cách bạn bè hỏi anh, có lẽ anh sẽ vui hơn.” Hàn tự Dương nhìn tay cô, trắng trẻo, tinh tế, gắt gao nắm lấy thành cốc, “Bây giờ anh nói với em rằng, rất đơn giản – với phục vụ của Nam Đại anh rất hài lòng.”

Nếu không phải đêm đó cô đã biết nhà anh ở chỗ nào, sợ rằng bây giờ đã có tiếng cốc vỡ loảng xoảng dưới mặt đất, bởi vậy lúc này Quân Mạc chỉ bình tĩnh đứng lên rồi nói, “Tổng giám đốc Hàn, tôi đi đây.” Cô mới đứng lên, lại ngồi xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt anh, “Vừa rồi... Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Từ trước đến nay cô vẫn thông minh, việc này nhanh như chớp trong đầu hiện lên mối liên hệ, mấy ngày trước phát sinh chuyện kia, trong điện thoại anh có biểu hiện do dự, biểu tình của Miêu Mạn... Cô có sự nhạy cảm khác thường cùng với năng lực suy luận, mà con gái đối với những việc nhỏ nhỏ như thế này lại rất miễn cưỡng, nếu có thể thì cô thực sự không muốn hỏi chuyện này một chút nào hết, nhưng mà cô cũng

sợ – sợ vạn nhất tiểu nữ sinh kia không giữ đúng chừng mực, làm cho hết thảy mọi chuyện đều khó có thể sửa chữa.

Biểu tình của Hàn Tự Dương có chút khó xử, trước mặt cô dường như xấu hổ không biết làm thế nào, lập tức trấn định chậm rãi cười, “Muốn hỏi anh làm gì? Em cũng đoán được mà.” Lúc này anh cũng không phải không kinh ngạc khi thấy nữ sinh kia đến tìm mình mà sau khi nói một phen, lại chỉ làm mình cười khổ không thôi, cuối cùng lại phải rót nước cho cô gái đó, với cô gái ngọt ngào xinh đẹp ấy không biết phải mở miệng đáp lại như thế nào.

Anh muốn cảm ơn cuộc điện thoại kia của Lý Quân Mạc, vừa lúc hóa giải bầu không khí kia, anh đành phải nói, “Quản lý Lý sắp đến.” Miêu Mạn tựa hồ chấn kinh như chú thỏ con, vội vàng đi ra ngoài, anh thở phào trong lòng, chỉ cảm thấy xấu hổ không muốn nói gì cả. Thế nhưng giờ phút này, cô hỏi anh xảy ra chuyện gì, anh lại xấu hổ hơn cả lúc trước.

Quân Mạc cũng không nói nhiều, thở dài, “Tổng giám đốc Hàn, cô ấy còn nhỏ, không biết xử lý tình cảm của mình thế nào, anh ... đừng để ý”

Anh lắc đầu “Anh hiểu.” Khuôn mặt anh tuần đó đã có chút mệt mỏi, nghĩ nghĩ, cuối cùng nói ra câu kia, “Tuổi còn nhỏ chưa bao giờ là một cái cớ, em thì sao?”

Theo dòng xe cộ thật dài phía trước đang chậm rãi đi về phía tòa nhà của Thụy Minh – Hàn Tự Dương đột nhiên cảm thấy mình mất đi tính nhẫn nại, nhìn không được hung hăng mắng tình hình giao thông lúc này.

Cũng giống như ngày đó, anh ngồi bên cạnh cô, trong không khí đều tràn ngập sự tươi mát của cô, anh nói muốn đi Embrace, là bởi vì biết nơi đó cách xa như vậy, có thể ở với cô lâu hơn một chút trong không gian ấm áp mà tư mật của chiếc xe này đây. Sau đó lại không cần quay đầu nhìn cô, chỉ biết âm áp dần biến mất, chiêm mất không khí ấy là cảm giác đói bụng mang đến cảm xúc tệ hại, anh nhìn cười rồi đề nghị xuống xe ăn chút gì đó, làm sao lại không nhìn ra ánh mắt lén vui mừng của cô, nhớ tới đó khóe miệng lại không kìm được mà khẽ cười – sau ngẫm lại, quả thật mình đã sơ suất, nếu muốn cô mời khách, lại còn nói đi Embrace – chỉ sợ về sau cô nói gì cũng không dám mời anh nữa. Chính là anh vừa nói câu nói kia, giống như bùa đòi mạng, giống như cô bị nhìn thấu tâm tư, vội vàng rời đi, thậm chí còn quên nói lời tạm biệt. Theo thói quen, tay chống đầu, anh nhìn đắm chiêu ra ngoài cửa xe, chính là hồng trần cuộn cuộn.

Nhân viên dán thông báo cuộc cạnh tranh chức vụ quản lý khu vực tầng trung và cao năm tới lên trên tường. Tính toán cũng không khác lắm, Quân Mạc nhìn qua liền hướng văn phòng đi tới. Hứa Ưu bước nhanh đến chào hỏi, “Quản lý Lý.”

Quân Mạc cười đáp lại, “Buổi sáng tốt lành.”

“Lần này định cạnh tranh vào vị trí nào?” Trong lời nói mơ hồ mang theo vị thuốc súng.

Quân Mạc cười cười không đáp. Kỳ thật mọi người đều biết rõ, người quản lý bộ phận phòng sắp nghỉ việc, một nhóm quản lý trẻ tuổi cũng không thiếu người đem ánh mắt nhìn vào vị trí này – với khách sạn mà nói, khách phòng chính là bộ phận quan trọng nhất. Quân Mạc dùng thái độ không quan tâm chuyện gì, ngược lại khiến Hứa Ưu nhận định trong lòng cô đã nắm chắc mười phần. Cũng may phòng hành chính đã ngay trước mắt, Quân Mạc cười ha ha, liền lấy cớ kiểm tra buổi sáng để thoát thân.

Cô mở máy tính, đóng dấu vào văn kiện – cẩn thận nhìn một lần nữa, cuối cùng đem văn kiện nhét sâu vào trong ngăn kéo. Quả nhiên gần đây đề tài được quan tâm nhiều nhất là cạnh tranh vào vị trí quản lý cao cấp, dưới cơ sở là cạnh tranh thi vào vị trí trưởng ca, trung tầng thì cạnh tranh vào vị trí nhân viên quản lý cao cấp – ngay cả Tổng giám đốc Từ cũng vỗ vỗ vai cô, “Chuẩn bị cho tốt nhé!” – ý là cô cũng có triển vọng sao?

Quân Mạc luôn mỉm cười, cả khi Ân Bình hỏi, cô cũng bày ra bộ dáng bí hiểm, Ân Bình hận tới mức gõ vào đầu cô một cái, “Cậu làm sao thế hả? Coi tớ là đối thủ cạnh tranh phải không?” Ân Bình kẻ sát vào tai cô, “Cậu đi đến bộ phận phòng xem thế nào đi! Tớ cảm thấy cơ hội của cậu rất lớn đấy.” Quân Mạc trả lời: “Tư lịch của tớ không đủ mà.” Mang bộ dáng mất hết hứng thú, dọa Ân Bình không thể không lên tiếng nhắc nhở cô, “Cậu tính lại cho tớ nhờ đi! Cái này liên quan đến tiền đồ mà.”

“Giáo viên? Cậu?” Ân Bình vụng trộm che miệng lại, ngây ngốc hỏi, “Nhưng ngày mai đã là ngày cạnh tranh chính thức?”

“Cho nên mới nói, nếu không có lần cạnh tranh này, tớ không thể đi được đâu.” Quân Mạc dùng nụ cười che giấu sự quyến luyến, thu dọn văn phòng. Phía sau không hề có động tĩnh đã một lúc lâu, sau đó Ân Bình lớn tiếng kêu, “Cậu từ chức?”

“Uh, thiếu sự cạnh tranh của cậu, có phải tớ nắm chắc hơn một chút không?” Ân Bình lầm rầm tự nói với mình.

“Đi ra ngoài!” Quân Mạc vừa tức vừa buồn cười, thuận tay vứt một tập văn kiện không dùng tới qua.

Ân Bình chuyển xuống ghế dựa ngồi, bình tĩnh khiến Quân Mạc cảm thấy thương cảm, “Kỳ thật, cậu đi rồi cũng tốt, tớ cũng hiểu được làm ở khách sạn quá mệt mỏi, cậu cũng không thật sự thích công việc này.”

Câu nói chậm rãi, lập tức làm mắt Quân Mạc mờ sương. Cô vốn đang cúi đầu, vừa hay che dấu được, bỗng nhiên nhớ tới câu “Phù đồ bất tam túc tang hạ, bất dục cửu sinh ân.

Cứ từ từ nghĩ, thông thấu như Phật gia, vô vị như Tang Hạ, còn làm cho người ta lưu luyến chính mình có thể nào không có tâm ma?

Ngày đó gọi điện cho Tổng giám đốc Từ, cương quyết một câu nói muốn từ chức, Tổng giám đốc Từ không cần suy nghĩ cự tuyệt luôn – sau đó cô nói muốn làm giảng viên đại học, Tổng giám đốc Từ trầm mặc một hồi lâu, “Công việc kia phù hợp với con gái hơn. Như vậy, cuộc sống cũng không có quá nhiều cạnh tranh, công việc không cần phải đi giao tiếp quá nhiều, tôi sẽ gọi điện cho bộ phận nhân sự, nói cô ba tháng trước đã thông báo xin nghỉ.” – theo nguyên tắc, trước khi từ chức ba tháng cần phải thông báo với bộ phận nhân sự. Nếu không sẽ bị trừ lương.

“Quân Mạc à, đến đó rồi phải tự chiều cổ bản thân mình cho tốt.”

Thật sự là một lời nói bình thường quá, Quân Mạc nghĩ một lúc lâu, thấp giọng nói, “Cảm ơn Tổng giám đốc Từ.”

Cô đi ra hoa viên, nhìn mấy khu phòng. Đi qua phòng đặc biệt có hồ bơi, hơi dừng chân, dùng card mở cửa phòng. Đến thẳng giữa phòng, sàn gỗ thô phủ một tầng sương mỏng, là do cửa sổ đã mở ra để thông gió, không khí trong trẻo nhưng cũng rất lạnh lùng.

Quân Mạc thấy hơi ân hận, “Làm việc ở đây lâu như vậy, một đêm ở đây mình cũng chưa từng nghỉ qua.” Sau này muốn nghỉ, phải bỏ tiền túi ra – thiệt hơn hai nghìn, không phải bình thường Tiểu Bạch vẫn nghỉ hay sao?

Đi đến tầng 3, thấy Miêu Mạn đang đứng ngăn ra tựa cửa, phòng 304 đã phòng không nhà trống, nhân viên đã dọn dẹp sạch sẽ rồi. Cô đến sau lưng Miêu Mạn, mang theo ý dọa cô bé này, “Đi làm mà còn có thời gian ngăn người ra như vậy?”

Quả nhiên Miêu Mạn giật mình một cái, vội vàng quay người, mặt đỏ bừng, “Quản lí Lý.”

“Ngăn người ra còn chưa tính – lại còn đứng quay mặt về phía camera, định làm cái gì?” Cô chỉ thăm dò chút chút, kéo một bên hỏi: “Sao vậy? Sao sắc mặt lại không tốt thế?”

Quả thật trong lòng Quân Mạc hiểu là vì cái gì, trong mắt mấy cô gái trẻ, khó có thể che giấu tâm sự trong lòng, lúc nhìn thấy người mình thích thì ánh mắt sáng rực, lại nhìn theo bóng dáng người ta ngay cả khi đã đi xa. Mắt các cô bé này, còn rất trong trẻo, thanh khiết, người ta có thể nhìn thấy tận nơi sâu nhất. Cô nhớ tới thời gian ở bên anh, mới có ba năm trước, lúc đi học thường cũng nhìn bức giảng bằng ánh mắt ấy – cứ như vậy mà nhìn nhau, nhưng mà bây giờ thì chút dấu vết cuối cùng cũng không còn.

Cô nhìn thần sắc Miêu Mạn, tuổi trẻ cứ như nước có thể chảy từng giọt từng giọt, mềm mại...

Không kiềm được mà đau lòng thay cô gái này, vì vậy kéo tay cô bé hướng dưới lầu, “Lúc nào thì tan ca?”

Hai người đều làm ca giữa, đến hết giờ thì cùng ra ngoài. Thay đồng phục rồi đi chung với nhau, cô kỳ thật chỉ lớn hơn Miêu Mạn ba, bốn tuổi, nhìn lại càng giống hai cô sinh viên trẻ trung, xinh đẹp động lòng người. Miêu Mạn có tâm sự, vẫn trầm mặc, Quân Mạc cố ý kể vài câu chuyện cười, cô cũng chỉ cố gắng mỉm cười

mà thôi. Quân Mạc kéo Miêu Mạn đến ngồi xuống chiếc ghế bên bờ hồ, “Miêu Mạn, kỳ thực chị rất hâm mộ em – ” Cô ngăn Miêu Mạn mở miệng nói chuyện, mỉm cười tiếp tục nói chuyện, “Cả đời chỉ có một lần, đừng cảm đem tâm ý của mình nói ra. Có lẽ sau này sẽ không có được dũng khí ấy nữa, có được chấp nhận hay không đã không còn quan trọng nữa, cho dù không nhận lời thì sau này rồi cũng sẽ quên đi.”

Sắc mặt Miêu Mạn tái nhợt như cánh hoa bạch ngọc lan, cắn môi không nói lời nào, sau một lúc lâu mới nói, “Quản lý Lý, chị cũng biết?”

Quân Mạc đặt tay lên vai cô, ánh chiều chậm rãi lướt qua mặt hồ, “Ai mà không từng như vậy?”

Luôn là như vậy, ít nhất một lần trong nỗi buồn đó, chúng ta dần ghi nhớ qua từng năm tháng trưởng thành, đủ loại tâm sự bắt đầu rồi lại được giấu kín, mặc ưa gió thô lệ, rồi cũng sẽ lướt qua lớp vỏ bóc dày ấy, không một tiếng động.

Đồng nghiệp cùng khách sạn không biết tin Quân Mạc từ chức, vẫn chào hỏi cười nói như trước, không khác gì trước đây. Càng có nhiều khuôn mặt vội vã, vừa đi vừa lẩm bẩm, ngày mai còn có cuộc thi viết các nghiệp vụ cơ bản, bận rộn như những ngày thường. Quân Mạc tự nhiên thấy buồn bã, cõi đồng phục, gấp cẩn thận, tiện đường đưa sang phòng giặt.

Cô đi đến cửa sau, Ân Bình chẳng mấy khi về sớm hơn, nhìn mặt có vẻ kỳ lạ – “Sao vậy? cậu không nở rời tở à?” Quân Mạc trêu.

“Haiz, không phải.” Ân Bình thành thật nói, “Tở dẫn người yêu đến gặp cậu.”

Sự thật này làm Quân Mạc kinh ngạc -

Bên kia phố là một chiếc SUV trắng bạc, người đàn ông của Ân Bình đã nhìn sang bên này tìm – Quân Mạc cảm thấy thật quen mắt, ngạc nhiên nhận ra, “Phí Hân Nhiên?”

“Xin chào.” Giống như là đang ngượng, Phí Hân Nhiên đưa tay qua.

Hai lần gặp – đều khiến mình có ấn tượng sâu sắc, vì cảm thấy anh ta hơi giống Lâm Hiệt Tuấn.

Quân Mạc cố tình trì hoãn một giây, nhìn trộm Ân Bình – quả nhiên, Ân Bình quyết đoán cầm tay bạn trai trở về, “Này, không được động tay động chân.”

“Có người như vậy sao?” Quân Mạc cười than thở, “Xin chào.”

“Tôi biết, chúng ta đã gặp qua.” Anh thật sự không rõ, vì sao mỗi lần anh, Tổng giám đốc Hàn, Mã Sơ Cảnh cùng mấy người trong công ty tụ tập luôn nhắc tới Lý Quân Mạc .

“Lần trước Tổng giám đốc Hàn mời khách cô cũng đến phải không?” Phí Hân Nhiên tràn đầy hứng thú hỏi, “Tôi biết Ân Bình cũng là vào dịp đó.”

“Lên xe rồi nói, lạnh chết đi được ấy.” Ân Bình không kiên nhẫn giậm chân một cái.

Trong xe rất rộng, Quân Mạc ngồi ghế sau, nhìn anh chàng kỹ sư trẻ tuổi cấp cao, không nhìn được muốn hỏi Ân Bình hai người bắt đầu thế nào.

“Đi ăn ở đâu đây?”

“Không phải em nói phải có đẳng cấp một chút sao?” Phí Hân Nhiên vui vẻ cầm tay lái, rất thành khẩn nói, “Anh cố ý đi mượn thẻ bạch kim của Embrace rồi.”

Quân Mạc hướng Ân Bình cười một nụ cười giả tạo.

“Ha ha, đã nhìn thấy chưa? Tở chỉ hơi phấn khích quá thôi, để tở khoe khoang với cậu một chút chứ.” Ân Bình ngượng ngập nói.

Quân Mạc cảm thấy Phí Hân Nhiên mà mình gặp là một người đàn ông rất sạch sẽ, ánh mắt một cái hồ trong vắt không sâu lắm, chỉ cần liếc mắt là nhìn thấy đáy hồ rồi. Mã Sơ Cảnh giống một sinh viên không có tâm địa sâu xa gì – thế nhưng chỉ là “giống”, Phí Hân Nhiên này căn bản là một ly nước ấm – chọt liếc mắt một cái cũng khiến cho người cảm nhận thật ấm áp.

Trên đường xe đi cũng rất thuận lợi, dọc đường Phí Hân Nhiên không nói nhiều lắm, chỉ là ngẫu nhiên gặp đèn đỏ, nhìn bạn gái qua kính chiếu hậu dịu dàng nói chuyện, mỉm cười. Đến nhà hàng đậu xe xong, đã có một nhân viên chạy ra hỏi đã đặt trước chưa. Theo đó dẫn họ đến một ghế lô. Quân Mạc và Ân Bình đều là người trong nghề, nhìn ra nhân viên đã được huấn luyện tốt, liếc mắt qua, áo sơ mi trắng như tuyết, không chút tì vết, thợ may cũng rất khéo léo cũng rất hoàn mỹ.

Lần đầu tiên đến đây, rốt cuộc hai người vẫn tò mò, nhìn khắp xung quanh, bất quá cũng chỉ là một nơi cực kỳ trang nhã, tiểu lâu năm tầng, bồi bàn dẫn họ đến bên trái hành lang của tầng 3- “Đây là nơi Tổng giám đốc Hàn thường đặt phòng mời khách.” Phí Hân Nhiên dùng tên Hàn Tự Dương để đặt, đương nhiên là đãi ngộ cấp bạch kim.

Tất nhiên là không gọi trứng cá muối, vây cá hay hải sản, Ân Bình thích ăn đồ ngọt, Quân Mạc biết thời biết thế đem thực đơn đưa qua một bên, “Cậu gọi đi, tớ không kén chọn, ăn như bình thường là được rồi.” Cuối cùng gọi một đĩa móng giò thủy tinh, lươn cuộn tôm chiên, vài món rau thường ngày vẫn ăn. Cuối cùng Quân Mạc gọi một món tráng miệng ngọt, lúc bồi bàn đi khỏi, cười hỏi Ân Bình: “Ân Bình, cậu phải giải tỏa sự tò mò của tớ đi thôi. Tớ không ăn gì cũng được, cậu nói tớ nghe xem hai người quen nhau thế nào?”

Ân Bình không nói.

“Thật sự cũng không có gì.” Phí Hân Nhiên kể ra mọi chuyện, “Lần trước ăn cơm xong, tôi đã chú ý đến Ân Bình, sau gặp lại trong khách sạn, rồi xin số điện thoại.”

Thật là khô khan quá... Quân Mạc không nhịn được mỉm cười, cô hỏi, “Cô ấy làm sao lại hấp dẫn được anh nhỉ?”

Phí Hân Nhiên nhìn Ân Bình, thành thật như trẻ nhỏ.

Ân Bình cười tủm tỉm, “Anh nói đi, em cũng muốn biết.”

“Chính là lúc đó mọi người đều rất vui vẻ, cô ấy một mình ngồi ở đó... “Anh không nói được nữa, chỉ có thể cười cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, giống Hứa Tam, “Tôi nói không tốt, hóa ra lại có cảm giác này.”

Quân Mạc và Ân Bình cùng cười khẽ, trao đổi ánh mắt – hôm đó cô không phải là không vui, chỉ có điều không quen nhìn Hứa Ưu kia làm đóa hồng giao tiếp mà thôi.

Thức ăn bắt đầu đưa lên, đĩa thức ăn tinh xảo, màu sắc vô cùng tươi mát, Ân Bình không khỏi cảm than, “Kể có tiền sống thật là tốt.”

Phí Hân Nhiên ngay lập tức tiếp lời, “Sau này chúng ta sẽ thường xuyên đến đây ăn.”

Quân Mạc cười nói, “Anh xem, ngày hôm qua còn oán giận tôi không cùng cô ấy ăn lẩu đấy, việc này so với ăn lẩu ở phố sau khách sạn có vẻ có tương lai hơn hẳn nhỉ?”

Bồi bàn đi vào đổi thức ăn, đến bên cạnh Phí Hân Nhiên cười nói, “Phí tiên sinh, Hàn tiên sinh đang ở trên lầu, lần này không phải mọi người đến cùng với nhau à?” Hiển nhiên rất quen thuộc với khách của Thụy Minh.

Phí Hân Nhiên đứng lên, “Anh đi chào một tiếng.”

Quân Mạc chợt cảm thấy chai rồi, tự an ủi chính mình: “Chắc gì đã gặp.” Cuối cùng không biết làm gì, cúi đầu uống một ngụm nước trái cây, tinh thần bất an.

Bồi bàn đẩy nhẹ cửa, cuối cùng cũng xuống – Hàn Tự Dương cười nói với Phí Hân Nhiên ở phía trước, “Tôi tới gặp bạn gái.” Anh nói như vậy, ánh mắt lại cho biết là nói dối – Quân Mạc đứng dậy, mỉm cười.

“Khéo như vậy? Tổng giám đốc Hàn cũng tới. Hôm nay Quân Mạc từ chức, chúng tôi tới chúc mừng cô ấy sắp trở thành một người mới.” Ân Bình rất tự nhiên cười nói.

“Từ chức?” Anh lên tiếng, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt cô, Quân Mạc nhìn thoáng qua, ánh mắt rũ xuống nhìn đến vành tai anh, dừng lại một lúc, lơ đãng xẹt qua một tia lo lắng.

“Vâng, đúng vậy.” Quân Mạc chuyển hướng nhìn qua gương mặt anh, miễn cưỡng tiếp nhận ánh mắt kia.

“Khó có thể gặp nhau được một lần như thế này, tôi lên lầu chào hỏi một chút, lát nữa gặp nhau nói chuyện?” Hàn Tự Dương thản nhiên nói, xoay người đi lên tầng 4, chỉ để lại cái bóng.

Phí Hân Nhiên không giải thích được, “Sao Tổng giám đốc Hàn lại có vẻ không vui thế nhỉ? Lúc này anh nói các em ở tầng dưới tâm trạng vẫn còn tốt lắm mà.”

Ân Bình có chút dăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy ngày này thời tiết đang đẹp đã bị mùa đông tàn phá hầu như không còn gì, lúc này nghiêm nhiên còn có mấy bông tuyết rơi, xen lẫn với mưa phùn, cô bỗng nhiên cảm thấy rất thú vị, hé miệng cười.

Hàn Tự Dương xuống dưới rất nhanh, cầm áo khoác trên tay, hiển nhiên là đã hoàn thành xong việc xã giao. Anh ngồi xuống bên Quân Mạc, nghiêng nghiêng liếc cô một cái.

“Từ chức à? Đi chỗ nào vậy?” Anh không chút chú ý hỏi cô.

“Uh, đại học A.” Quân Mạc miễn cưỡng nói.

Hàn Tự Dương bỗng nhiên nghĩ tới một từ – chán nản. Thật sự là vậy, chút sức lực cuối cùng đổ tại nơi này, cũng không thể phát tác. Trong không khí bỗng nhiên cảm thấy một áp lực đang tràn ngập, khiến Quân Mạc không dám nhìn thẳng vào đôi mắt anh, lúc này chỉ một màu thâm trầm, lạnh lẽo.

Hai người hỏi đáp thật sự chậm, một người tựa như đang tùy ý hỏi, một người lại như đang căng thẳng, miễn cưỡng trả lời.

Anh nhìn bên mặt cô, chậm rãi nói, “Thế nào lại cắt tóc mái rồi?” Miệng anh cong lên hình như hơi ẩn chút ý cười như có như không, ánh mắt nhìn cô trước giờ chưa từng lạnh lùng như thế này.

Việc cô cắt tóc vốn là lúc tự nhiên nổi hứng lên muốn cắt, nhưng anh lại hỏi như vậy, lại có vẻ như hai người có quan hệ không bình thường. Ân Bình bỏ đồ uống trong tay xuống, cũng phát hiện bạn tốt lúc này đang xấu hổ. Ân Bình không chút cố kỵ hoàn cảnh lạnh nhạt này, hứng thú hỏi, “Quân Mạc, cậu với Tổng giám đốc Hàn rất quen thuộc nhỉ?”

Quân Mạc chưa trả lời, Hàn Tự Dương cứ vậy tự nhiên mà tiếp lời nói mà như hỏi, “Thế nào, Lý Quân Mạc, cho đến bây giờ em vẫn chưa từng nhắc đến anh với người khác?”

Phí Hân Nhiên nhìn Ân Bình, nhin không được nhẹ nhàng “A” một tiếng, cười nói, “Anh nói này, lần trước bọn anh tụ họp, Tổng giám đốc Hàn đã giới thiệu Quản lý Lý với bọn anh rồi.”

Lần này, Ân Bình không tìm được “À” lên một tiếng, khóe miệng mỉm cười. Ba người ngồi cùng bàn, một người lại một người làm khó mình, Quân Mạc buông đũa, “Ăn xong rồi phải không? Nếu xong rồi thì đi về thôi?”

Ba người còn lại không phản đối, liền đứng dậy đi ra cửa – Ân Bình cùng Phí Hân Nhiên đơn giản là đi nhanh, bỏ hai người kia ở lại đằng sau.

Hàn Tự Dương nghiêng nghiêng liếc nhìn cô, cô cúi đầu đi, lộ ra cái gáy trắng nõn – trời mùa đông lạnh như vậy mà ngay cả khăn quàng cổ cũng không mang – anh bắt đắc dĩ thở dài, rõ ràng là đang tức giận, vẫn bắt tri bắt giác quan tâm đến cô từng chút từng chút một.

Đến bãi đỗ xe, Ân Bình lên SUV, lại chậm chạp không đi, bộ dạng như muốn gây chút sóng gió, “Quân Mạc, để Hân Nhiên đưa cậu về nhà?”

“Không cần, để tôi đưa cô ấy về.” Hàn Tự Dương thản nhiên đứng trước mặt Quân Mạc, ngăn cô lại, cuối cùng chêm thêm một câu, “Chúng tôi ở gần nhà, cũng là tiện đường thôi.”

Quân Mạc bắt đắc dĩ nhìn Hàn Tự Dương một cái, ngày mai còn phải đến khách sạn làm thủ tục – cô hiểu rõ năng lực buôn chuyện của Ân Bình. Anh thay cô mở cửa xe, lẳng lặng nhìn, Quân Mạc chỉ còn có thể đưa tay vẫy với hai người kia, “Hẹn gặp lại.”

Chiếc SUV vẫn không chịu rời đi, Phí Hân Nhiên phản ứng không tới, Ân Bình kinh ngạc hồi lâu, quay đầu than thở, “Nghe rộn cả người.”

Manhaling là tên thương mại của cà phê Arabica được trồng ở phía Bắc Sumatra. Nó bắt nguồn từ tên Mandailing của người dân ở đây – những người sản xuất cà phê tại khu vực Tapanuli, bắc Sumatra

12. Chương 12: Lemon Coffee - Cà Phê Chanh

Vị chua của chanh, vị đắng của cà phê, vị cay của rượu brandy, vị ngọt của mật ong, trình tự pha không hề phức tạp mà thật đơn giản.

“Anh hút thuốc được chứ?” Hàn Tự Dương vừa lái xe vừa chậm rãi hỏi.

“Uh, không sao.”

Trước đây Quân Mạc rất ghét hút thuốc, từ nhỏ đã được giáo dục rằng hút thuốc là nguyên nhân của một loạt bệnh nan y liên quan đến phổi, hận đến mức chỉ mong rằng trên thế giới không còn khói thuốc nữa mới thôi. Sau gặp một cô gái cực kỳ ưu nhã ngồi trong đại sảnh khách sạn hút thuốc, rất giống nữ tử phong trần của Thượng Hải trước kia, trong sương khói mờ ảo hiện ra dáng người mảnh khảnh trong bộ sườn xám, từ đó về sau, cảm thấy khói thật sự có thể là thứ tôn thêm phong độ, đẳng cấp của một người.

Cô nhìn anh qua làn khói, điều thuốc kẹp giữa ngón tay thon dài, một tay nắm lấy vô lăng của xe, trong không khí có mùi thuốc lá nhẹ nhẹ, mặc dù không nồng nhưng lại xen tận góc ngách trong xe.

Anh mở cửa sổ ra một nửa, gió lạnh bên ngoài xe tràn dần vào, xe lại đang chạy cực nhanh, mái tóc ngắn của Quân Mạc bay vào mắt, cô lấy tay vuốt lại.

“Cắt tóc, nhận công việc mới? Sự khởi đầu mới? Đúng không?” Giọng nói của anh thản nhiên không phân ra hỉ nộ, xe lại càng chạy nhanh hơn.

“Anh làm sao vậy?” Quân Mạc đưa tay ngăn lại, nhưng chạm vào tay anh lại giống như bị bỏng mà thu tay về, liếc nhìn anh một cái, mặc kệ không lên tiếng để anh đưa xe

Anh cười nhẹ, khóe mắt hơi gợi lên, xe dần giảm tốc độ, “Anh làm sao vậy?”, chợt lắc đầu, tay cầm thuốc đưa lên day nhẹ thái dương, “Những lời này đáng lẽ là anh nên hỏi chính mình mới đúng – hóa ra đến tận bây giờ em vẫn trốn tránh anh?”

Quân Mạc mệt mỏi tựa vào lưng ghế, nghe thấy lời anh nói, dường như hoàn toàn không có lời nào lọt tai – cô vẫn cảm thấy kỳ quái, chỉ cần ở cùng Hàn Tự Dương, cảm xúc của bản thân luôn có thể dễ dàng sụp đổ – một lần tự nhiên khóc lớn trên đường, sau nghĩ lại trận khóc này chắc là do tâm tình nhiều năm tích tụ, cứ nhiên lại mang theo sắc thái của chút hài kịch.

“Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện?”

“Thế nào?”

“Ở đâu cũng được.” Quân Mạc thật sự có nhiều lời để giải thích, rất nhiều lần muốn nói với anh, nhưng khuôn mặt anh cứ lãnh đạm bức người như vậy, bắt đầu cảm thấy khó chịu, liền quay đầu ra ngoài cửa sổ – đã là những cảnh vật hết sức quen thuộc, cô bỗng nhiên thở nhẹ một tiếng, quán café này đã bắt đầu buôn bán trở lại rồi sao?

“Vào trong đó đi.” Cô chỉ chỗ cho anh.

Hàn Tự Dương nhìn thoáng qua, sắc mặt càng tái đi – có lẽ cô đã sớm quên, nhưng anh lại nhớ rõ ràng rãnh mạch, đó là nơi cô hay đến – quanh quẩn một hồi, ý muốn kết thúc ở cùng một nơi này sao? Vì vậy không nhịn được hừ lạnh một tiếng.

Cô đứng ở ngoài đợi anh đỗ xe, nhìn anh bước nhanh tới bên cạnh mình. Anh thay cô đẩy cửa ra, trong quán không có nhiều khách – cô đưa mắt nhìn về phía quầy bar đầu tiên, giống như tất cả mọi việc đều không thay đổi, Chị Lăng đang tỉ mỉ lau chùi từng chiếc tách sứ. Đưa mắt nhìn thấy cô, cười nhẹ bắt chuyện, “Đến rồi à?”

Cặp mắt kia đã không còn vẻ mị diễm, dư vị trong suốt lưu chuyển, nói chung những người có tâm hồn trong sáng luôn như vậy.

Quân Mạc cười với chị, không nói gì cả, bước đến chỗ ngồi quen thuộc.

Cô gọi một tách sô cô la nóng, Hàn Tự Dương nhìn nhìn cô, cúi đầu nhìn nhìn, trầm giọng nói: “Cà phê chanh” – trong thực đơn chú thích là thế này: Vị chua của chanh, vị đắng của cafe, vị cay của rượu brandy và vị ngọt của mật ong.

“Ngọt ngào?” Vì sao chỉ cần ở bên cạnh cô, cuối cùng vẫn nghĩ tới từ này? Hàn Tự Dương nhìn hai má cô bị gió lạnh thổi hồng, không kìm được muốn thay cô chỉnh lại mái tóc mai bị bay rối. Nhưng tâm tình lúc này lại chưa chất không thể chịu được.

“Em muốn nói gì?” Anh nhẹ nhàng xuyên miếng chanh trong tách cà phê trước mặt. Nhìn anh thế này, sườn mặt Hàn Tự Dương sâu sắc, góc cạnh rõ ràng. Ánh mắt anh cũng chuyên chú nhìn về phía xa xa. Lướt qua làn mưa, dường như đôi mắt đang rối loạn chợt trầm tĩnh lại.

Quân Mạc cứ nhìn như vậy, thật sự không thể nào mở miệng, sau một lúc mới từ từ nói, “Trước kia, tôi thật sự coi tình yêu là tất cả – anh biết không, lúc yêu là lúc sống vui vẻ nhất, thất tình – cũng có thể coi như đã tự phong bế bản thân. Hầu như đã quên mất rằng, hóa ra bản thân tôi cũng là người biết tiến tới phía trước.”

Cô quấy cốc cacao trước mắt, cười cười, “Kỳ thật tôi cũng biết bộ dạng mình không tốt, vừa tới Nam Đại làm việc mấy tháng, tôi biết mình đã không thích hợp với công việc này – nhưng không thích thì thế nào, vẫn phải làm tốt.”

Hàn Tự Dương chăm chú nhìn cô, cô cứ bình tĩnh như vậy mà nói, hình như từ lúc quen biết đến nay, anh chưa bao giờ nghe cô bình tĩnh như vậy mà kể về cuộc sống của mình, vẻ mặt điềm tĩnh, đôi mắt đen lầy chuyên chú nhìn hai mắt anh, không chút trốn tránh nào.

“Tôi không thật sự thích khách sạn, họp rồi kiểm tra suốt ngày, không thể đếm hết, lúc nào cũng có cảm giác hoảng hốt. Tôi đã nói cho anh chưa nhỉ? Kỳ thực tôi thích làm giáo viên.” Cô mất tự nhiên dừng lại một chút, ánh mắt của anh trong nháy mắt trở nên nóng rực, “Không phải là nguyên nhân kia – mà là cảm thấy được nghỉ hè và nghỉ đông thật tốt, có thể đi chơi nhiều nơi. Sau lại cảm thấy công việc cũng yên ổn, hơn nữa tôi thích cảm giác làm việc với học sinh.”

Hàn Tự Dương không ngắt lời cô, chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô – tay cô lúc nào cũng lạnh, ngữ khí của cô mang theo chút buồn bã bi ai, tựa như một cốc nước nóng hơi hổi kia cũng không có cách nào làm ấm được.

Quân Mạc sững sốt một lúc, đôi tay kia ấm áp mà khô ráo nhưng cô lại cảm thấy có chút không được tự nhiên, rút tay lại, cười cười xin lỗi với anh.

Đúng vậy, lúc còn trẻ nghĩ rằng không có tình yêu thì trời long đất lở – kỳ thật cuộc sống cứ trôi, thời gian cũng cứ thế mà qua đi. Chỉ cần một chữ tĩnh, kỳ thật so với cái gì cũng tốt, cũng thoải mái -

Cô chỉ là không... thật sự không nghĩ rằng cuối cùng có thể gặp được một người đàn ông như vậy, dịu dàng nói với cô, “Em không cần cử động là tốt rồi, chờ anh chậm chậm đi qua... Em nhất định phải kiên trì hơn anh...”

Nhưng cô cũng biết, chính mình vẫn đang sợ hãi, cô sợ mình trao tình cảm rồi cuối cùng kết cục vẫn như cũ – lúc đầu tới gần một người, sau đó vẫn phải chia xa. Đạo lý như vậy, mãi mãi không thay đổi.

Hóa ra một người trưởng thành, sẽ phải cân nhắc nhưng rồi cuộc vẫn phải lựa chọn – cô vẫn yêu bản thân mình nhất, muốn tự mình lựa chọn cách sống mình thích, tế thủy trường lưu, nhuận vật vô thanh (đại ý là muốn cuộc sống yên bình, thuận theo tự nhiên)

Những bông tuyết tinh tế đã bắt đầu rơi xuống, chen lẫn trong làn mưa nhỏ, chỉ cần bên ngoài có ánh đèn xe chạy qua, bằng mắt thường cũng nhìn thấy tinh thể lục giác đang nhẹ nhàng rơi xuống trong không gian, mềm mại khiến người ta phải thích.

Cà phê đã lạnh, đầu ngón tay anh chạm vào thành tách cà phê, cái lạnh như thấu tận vào tim – Hàn Tự Dương đột nhiên cảm thấy mình chưa bao giờ hiểu rõ tâm ý của cô – anh từng nghĩ rằng chỉ cần sự kiên nhẫn và có được tất cả mọi thứ trong tay, vẫn kiêu ngạo như từ trước đến nay, anh cho rằng luôn có thể làm được tất cả.

Cho nên khi cô năm lần bảy lượt lảng tránh, sau đó biết chuyện cũ của cô, anh vẫn cảm thấy bình tĩnh, cảm thấy mình có đủ thời gian để hóa giải mọi chuyện – mà cô tất nhiên cũng có thể tiếp nhận tình cảm của anh.

Kỳ thật anh nên biết sớm, cô tỏ thái độ xa cách với anh, không phải là theo kiểu lạt mềm buộc chặt. Tình cảm như trong rừng rậm, chưa từng có nắm chắc, cô cũng không giống với các cô gái bình thường khác, lúc đối mặt với anh, dường như cũng không biết gì tới cái gọi là bất an, lo lắng. Tay chân cô luống cuống, chỉ là lúc anh muốn tiếp cận cô mà thôi, cô giống như chú thỏ nhỏ hoảng hốt luôn muốn trốn tránh anh.

Có lẽ cô không biết – ý tưởng về Xmas là của anh, mà chiếc di động đánh số 0001 kia ý nghĩa chân chính của nó còn là ‘độc nhất vô nhị’ – có vài bản thảo hình dạng thiết kế mẫu đá quý, vừa bắt đầu đã quyết định ra là hình tách cà phê. Cô không muốn đi làm, anh liền thay cô sắp xếp công việc. Cô nghĩ ngẫu nhiên gặp anh ngoài cửa siêu thị, thật ra ngày đó anh thấy cô ra ngoài thì đậu xe chờ ngay bên ngoài siêu thị. Ngày đó cô còn không kịp biết, liền giải thích với anh, nguyên nhân cô rời đi là vì tâm trạng không tốt.

Anh tự tin mình sẽ có ngày cô giành tình cảm mình – nhưng hóa ra điều cô muốn chỉ đơn giản là yên ổn sống qua ngày, tâm tình điềm nhiên, thâm chí từ chức – cũng không phải do anh. Trong lòng Hàn Tự Dương hiểu rõ, lại không cảm nhận được ra tư vị gì, đối với cô gái ngồi trước mặt đã nhẹ nhàng rút khỏi bàn tay mình, nhất thời anh hiểu ra rồi cũng trầm mặc.

Anh rút cuộc hiểu được, cố gắng trong tình cảm cùng với hồi báo trong thương trường là hoàn toàn khác biệt. Anh cũng đã từng lần lượt cự tuyệt rất nhiều những cô gái tự tin hoặc ngượng ngùng, cho nên rút cuộc cũng cảm nhận được tâm trạng của cô gái mình yêu: tất nhiên cô cũng có áy náy và bất an khi đối mặt với mình, cũng không dám đối mặt với tất cả cố gắng của mình.

Quân Mặc nâng mắt nhìn anh, anh đã nhanh chóng trấn định như bình thường, chăm chú nhìn cô, hai mắt sáng ngời.

Thái độ của anh cũng khó dò – tệ nhất thì sẽ không gặp nhau nữa, chỉ là một khúc nhạc đệm xen giữa cuộc đời mà thôi – hẳn là rất buồn, nhưng cũng chẳng đến mức bị ai muốn chết. Cô có chút mê mang nhìn anh, khóe miệng cương nghị như vậy bây giờ lại hơi mím – nếu mình trẻ lại vài tuổi, khi vẫn còn say mê những chuyện cổ tích đô thị, cả ngày ảo tưởng chính mình mang những đôi giày cao gót, bận rộn trong chốn đô thị phồn hoa, gặp được vương tử của cuộc đời mình, nhiều điều ngọt ngào đến như vậy – hóa ra đã muộn đi vài năm, trải qua nhiều chuyện, tâm tình đã hoàn toàn bất đồng.

“Lúc nào thì đi?” Anh đột nhiên cười hỏi, “Có muốn anh giúp gì không?”

“Không cần đâu, đồ đạc của tôi cũng không nhiều lắm – quần áo với sách vở thôi. Về nhà trước khi qua năm mới.” Quân Mặc nhìn cửa sổ bên ngoài, cúi đầu đáp.

Yên tĩnh như vậy, thật sự khó có được, chỉ có tiếng điều hòa đang làm ấm không khí xung quanh và tiếng mưa lất phất ngoài kia.

“Quân Mặc, em còn nhớ rõ những lời anh nói sao?” Anh bỗng nhiên cảm thấy mình đã lâu chưa gọi tên cô, tim cũng vì vậy mà đập hơi nhanh hơn chút, “Hóa ra anh vẫn đặt mình vào vị trí quá quan trọng, thật xin lỗi.”

Thật xin lỗi ba chữ này đến tột cùng là nói với cô hay nói với chính mình, đã sớm không quan trọng nữa. Con đường này đi qua có bao nhiêu gian khổ, anh cũng không để ý. Chỉ là nhớ rõ chính mình đã tự nhủ, nhất định phải thật kiên nhẫn. Trong lòng anh thầm nói lần nữa, dường như muốn kiên định lại tâm ý của chính mình.

Anh cay đắng nói, “Kỳ thật anh vốn không nên hỏi chuyện riêng của em – nhưng ít nhất anh muốn em biết được tình cảm của anh – anh chưa từng nói với em, anh lo lắng, anh lo em hiểu lầm thành một thứ tình cảm khác.”

Anh vốn định cố gắng lấy lại tinh thần hăng hái của mình – nhưng sao lại khó khăn đến vậy – phải hạ thấp tư thái nói chuyện, làm anh bắt đầu cảm thấy lo sợ nghi hoặc. Hóa ra câu nói ‘tình yêu có thể làm ột người trở nên hèn mọn’ lại đúng đến thế. Anh nhìn Quân Mạc hơi hơi dời ánh mắt qua chỗ khác, một lòng lo lắng từ từ chìm xuống.

Đốc lòng nói chuyện xưa, hóa ra thật sự chỉ gói gọn trong sự nghiệp. Hàn Tự Dương cảm thấy không cần nói thêm nữa, cô thông minh như vậy, anh thực sự nhìn không thấu. Cũng không cần phải đem sự thất vọng buồn bã mà xoay người rời đi, anh đã sớm bị hãm sâu trong vũng bùn này rồi, thoát thân nói dễ hơn làm sao?

Cuối cùng anh mỉm cười, tiêu sái như cũ, chậm rãi nói, “Từ chức cũng tốt, đừng ủy khuất chính mình.”

Chỉ có một cái ô, xe lại cách có chút xa, Hàn Tự Dương bật ô, Quân Mạc đi bên cạnh anh. Ô nhỏ nên anh liền khoác vai cô, tiến lại gần một chút. Chính Hàn Tự Dương không biết, anh dùng sức như thế nào mà khoác lấy vai cô, mưa tuyết rơi lộp bộp trên mặt nước, chung quanh rét lạnh như vậy nhưng anh lại cảm thấy thật ấm áp.

Đến gần cửa tiểu khu, anh đột nhiên nói, “Anh đưa em vào.” Quân Mạc sững sốt một chút, liền thoải mái theo anh. Đến dưới lầu, nửa người anh đã bị nước mưa làm ướt nhẹp, anh cũng không để ý, chỉ cười, “Em mau vào nhà đi.”

Quân Mạc nói tạm biệt với anh, lại nghe anh ở đằng sau người mình cúi đầu cười một tiếng, thật sự mang theo từ tính, làm cho cô phải quay đầu lại – anh bước tới gần bên cô, đưa tay vuốt tóc cô, “Tóc ngắn thực sự nhìn rất đẹp.”

Quân Mạc vén một góc rèm cửa sổ, thân ảnh kia trong mưa tuyết đi về. Từ khi quen anh, chưa bao giờ anh khiến cô có cảm giác áp bách, nhưng cô cũng biết người như anh, tất nhiên có sự kiên trì của mình – nhưng những lời anh vừa nói, lại dịu dàng như vậy, dịu dàng đến mức cô cảm thấy đau lòng. Đêm gió tuyết như vậy trước kia cũng đã từng có một người dùng nụ hôn thô bạo làm cô không thể động đậy, nhưng cô vẫn cố chấp rời đi. Cô nhìn bóng dáng của anh, giống như thời gian một lần nữa quay ngược lại.

Lần chia xa kia, tách ra đến tận bây giờ, gần như cô chưa bao giờ tỉnh lại trong giấc mộng, lúc này đây, có một người muốn đến gần, cô lại một mình đóng chặt cánh cửa trái tim trước mặt anh.

Hoặc là, lần này là do thói quen, hoặc hai lần thất bại bởi 2 chữ kiên trì này.

Ngày thứ hai rời giường, nằm nán thêm một lúc, mới giật mình kêu to, xong rồi – tuy rằng mới hơn 9 giờ nhưng cũng đủ để Ân Bình trình diễn tài năng thiên phú của cô ấy. Thủ tục muốn hay không vẫn phải đi làm. Cô tự nói với chính mình, mình thật sự là dừng sĩ nếu dám đối mặt với cuộc đời đầm đìa máu tươi này, mới đến tòa nhà hành chính, quản lý Hứa đã nhẹ nhàng lên tiếng tiến tới bên cạnh, “Đến làm thủ tục sao quản lí Lý?”

Mới nhận chức vụ quản lí bộ phận phòng, quả nhiên nói chuyện cũng bắt đầu thâm ảo, cũng có đủ điều kiện để kiêu ngạo, “Chuẩn bị đi đâu thăng chức vậy?”

Quân Mạc chưa trả lời – và cũng không muốn trả lời, thanh âm vui vẻ của Ân Bình đã vọng tới: “Tiểu Lý của chúng ta không cần thăng chức, tèo cao là được. Có phải không, Quân Mạc?”

Hữu Ưu nghiêm mặt rời khỏi, Ân Bình khinh thường nâng nâng cằm, “Ghen tị.” Thân thiết kéo Quân Mạc, “Đi thôi, không phải cậu phải đến phòng nhân sự à?”

Trời cao chê cười – thật sự là chê cười, cô thậm chí còn không phí công cũng có thể tưởng tượng ra câu chuyện sẽ như thế này:

“Tớ với Tổng giám đốc Hàn không ở cùng một chỗ.”

“Cậu cho rằng ánh mắt tớ nhỏ như hạt cát đấy à?”

...

Hay là phải để cô nói, “Haiz, tớ không nhận lời anh ấy.”

Vấn đề là, sẽ có người tin lời cô sao?

Ba năm lịch lãm cuối cùng cũng làm cho cô có bản lĩnh không để cho bất cứ thứ gì làm tổn hại đến mình – nothing is deceiving than a smile – Quân Mạc hiểu rằng, đối với ánh mắt tò mò hoặc suy đoán, cô chỉ cần cười, như vậy có gì không tốt? Mọi người đều nghĩ cô lấy chồng, thoái ẩn về nhà – điều này đủ để khích lệ các cô gái trong khách sạn có tràn ngập những tưởng tượng về tương lai, tích cực làm việc, chờ mong tương lai.

Cuối cùng cô đã ra khỏi khách sạn, vẫn là chuyến tàu điện ngầm số ba, phong cảnh lúc nào cũng vậy, luôn biến hóa chính là những hành khách lần lượt đi đi về về này mà thôi. Cô tựa vào thành tàu, thật tình hy vọng con đường mình sắp đi, thế nào cũng được, chỉ cần yên ổn là tốt rồi.

13. Chương 13: Mint Coffee - Cà Phê Bạc Hà

Quân Mạc đem những đồ cần chuyển sửa sang rồi đóng gói lại, tổng cộng có ba túi lớn, sau đó gọi công ty vận chuyển đến, nhìn chiếc xe cuốn bụi mà đi. Nhìn nhìn lại bên người, chỉ còn một cái va li da. Ngày hôm ở trong nhà tổng vệ sinh một lượt, mà phải nói căn hộ nhỏ này hình như không nhiễm lấy một hạt bụi, thì ra ra mỗi một chuyện đều đang yên lặng nhắc nhở cô nên dời khỏi nơi đây, cô nhẹ nhàng xoay người bước ra khỏi cửa, mỗi khoảnh khắc nhẹ nhàng trôi qua, tựa hồ đóng lại từng góc nhỏ trong tâm hồn cô.

Cô ngồi ở quán cà phê chờ Ân Bình, thật ra thời gian vẫn còn sớm, không khí lạnh phía Bắc đang tràn về, tức khắc khiến ánh mặt trời rực rỡ trở lên lạnh lẽo, Chị Lăng ngồi đối diện nói chuyện phiếm với cô, câu được câu mất.

Quân Mạc nhìn chiếc nhẫn kim cương lớn trên tay chị, nhớ tới đêm đính hôn phồn hoa như mộng kia, thật sự không thể liên hệ người phụ nữ mặc dạ phục đen ấy với người đang ngồi trước mắt mình ngay bây giờ.

Quân Mạc có chút đáng thương khi nghĩ đến công việc mình nhận sắp tới, chỉ còn biết thở dài: Thu nhập của nhân viên cao cấp ở khách sạn khá lắm – mỗi năm ít nhất cô cũng có gan mua hai thứ Prada hoặc LV. Cũng phải nói rằng ở Quán cafe này giá cả cũng chẳng rẻ, chỉ là chị chủ hợp tính mình nên không lấy tiền cafe của cô bao giờ.

“Phải đi rồi sao em?” Chị Lăng đột nhiên hỏi, cho dù ánh mặt trời ngoài cửa kính đã không còn chiếu sáng được như ngày hè nhưng đôi mắt ấy vẫn sáng rực như cũ.

Quân Mạc cười cười, ngạc nhiên nhìn đôi mắt trong sáng kia, thấy được sự tinh tế nơi khóe mắt kia, giật mình nhớ lại đêm đó, chị cũng rực rỡ như vậy.

“Lúc trước chị cũng thích đi dạo nhiều nơi, hai mươi tuổi bắt đầu đi, một mình đi Châu Âu – cuối cùng vẫn thích Italy nhất. Ban đầu thật sự rất thích hoa văn trang trí trên mỗi tách cà phê, vừa ngọt lại vừa thơm, chỉ là không quen uống espresso, cảm thấy đắng quá, một ly nhỏ như vậy – lại còn phải uống lúc nóng. Sau đó ở đây thì không muốn đi đâu nữa, chỉ là cuối cùng cũng quay về chỗ cũ, ngược lại ngọt ngào quá cũng khiến con người ta khó uống, cũng làm người ta cảm thấy chán ghét, hơi đắng một chút hóa ra lại hoàn hảo.”

Lời của chị cực kỳ lãnh đạm, ký ức cũng như dòng suối róc rách chảy, thấm vào tất cả ngõ ngách trong quán cà phê này.

“Lúc ấy, bạn trai chị mới bắt đầu khởi nghiệp, đại khái cũng sợ chị ở bên cạnh thì...” Chị cười cười, thay đổi cách nói, “Em biết không, có thời gian gặp nhiều thứ thì nên tận dụng một chút thôi – ví dụ đơn giản như học pha cà phê ở châu Âu chẳng hạn.”

“Sau đó chị trở về, mở quán cà phê – không phải lo ăn mặc, mới phát hiện ra mình nhìn mọi chuyện xảy ra rất đời bình thường.” Ánh mắt chị lướt qua khuôn mặt Quân Mạc, giọng nói trầm thấp, “Chị rất thích em, Quân Mạc. Lần đầu tiên gặp em, chị đã thấy chị em mình rất giống nhau.” Góc miệng chị cong lên tạo nên nụ cười, Quân Mạc chỉ cảm thấy trong đó mang theo cảm giác vãn đạm phong thanh.

“Nhưng em tốt hơn chị, khi trẻ chị không hiểu được nhiều chuyện, mà em còn trẻ như vậy đã hiểu...” Chị thản nhiên đứng lên, cười nói: “Bạn em đến rồi kìa.”

Quân Mạc hiểu ý chị – tuy rằng không biết chuyện cũ của Chị Lăng, nhưng ít nhất chị cũng sẽ không kích động mà ôm lấy cô khóc lớn tạm biệt.

Tựa như là người trước mắt cô này, Ân Bình nắm tay cô, nói liên mien cần nhàn xong về những điều cần chú ý trong công việc, bao gồm tần suất liên lạc, chăm sóc ông chồng ‘rùa vàng’, khiến Quân Mạc thiếu chút nữa quên mất chuyện quan trọng nhất – cô ấy không phải đến đây là để lấy chìa khóa sao?

Vé xe về nhà vào buổi chiều, Ân Bình chậm chạp nói với cô, “Sao Tổng giám đốc Hàn lại không đến tiễn cậu thế?” Bộ dáng thật bình tĩnh.

“Đừng nói linh tinh, tớ có chân có tay, vẫn còn có thể gọi xe đi được.”

Trên xe khách lúc này không có nhiều khách, Quân Mạc có thể ngủ một mạch về đến nhà. Trong điện thoại đã nói rõ ràng với cha mẹ, cả nhà đồng ý tiếp ứng cho cô, vì thế rất chờ mong kỳ nghỉ đông này, có thể tự nhiên không kiêng nể gì, không giống như thời trẻ.

Quê hương cô là một thành phố nhỏ bé điển hình ở phương nam, kinh tế phát triển, thu nhập mọi người cũng cao, tất cả đều mang không khí điềm nhiên mà sống qua ngày, cách sống chậm chậm, chưa bao giờ bỏ qua những ngày tháng tốt lành.

Mỗi sáng sớm Quân Mạc đều đi với mẹ đi chợ mua đồ ăn, ở chợ gặp một đoàn các bác, các cô, các dì đã nhìn cô trưởng thành, lôi kéo cô lại đáng giá từ trên xuống dưới, trong tay mỗi người là một số đối tượng muốn giới thiệu cho cô xem mặt. Sau khi về nhà, cuộn mình trên sofa xem TV– cô thích xem mấy chục kênh trên TV bật qua bật lại, lúc nào cũng cảm thấy kênh tiếp theo sẽ có chương trình hay hơn.

Ngồi một lúc lâu, ánh mắt chằm chằm nhìn ra ngoài cửa sổ, chân bắt đầu có cảm giác lạnh buốt, cuối cùng quyết định ra ngoài đi dạo. Lúc nào mẹ cô cũng nói, “Đi ra ngoài đi, đừng có mà ngồi ở trong nhà mà buồn bã như thế nữa.” Bộ dáng như kiểu rất nóng lòng muốn trục xuất cô ra khỏi nhà này rồi, ván đã đóng thuyền, Quân Mạc đành phải đi ra trung tâm khu phố một chút.

Chỉ có thể ra hiệu sách Tân Hoa, Đại học A đã gọi điện cho cô, thông báo chương trình học kỳ sau, cô cảm thấy tò mò nhiều thứ, liền hỏi ngoại trừ phục vụ khách sạn, có thể dạy thêm môn văn hóa du lịch hay không, dù sao cũng là chuyên ngành học trên giảng đường đại học của cô trước kia. Trước đây đã từng dạy thử qua, hiệu quả cũng không tệ, viện trưởng Tạ rất thoải mái đồng ý luôn.

Hiệu sách thật nhỏ, vốn dĩ cô cũng không trông cậy có thể mua được quyển sách mà mình muốn mua ở trong này, nhưng thật bất ngờ khi nhìn đến nơi giới thiệu sách, ở đó có một cuốn Lâm Hiệt Tuấn mới viết, tên hơi khó đọc, là về văn hóa tổ chức những nghi lễ ở triều đại nhà Chu. Ban đầu là nhờ diễn đàn của các học giả, giới lịch sử cuối cùng cũng sôi sục hẳn lên– hơn nữa trước đó vài ngày cũng chịu ảnh hưởng tương đối của diễn đàn lịch sử, cư nhiên lại có thể xuất bản một chuyên đề nhỏ.

Quân Mạc mua một quyển, vừa đi vừa đọc – anh vĩnh viễn như thế, không bao giờ để ý tới cách mọi người đang bàn luận như thế nào về phương thức giảng dạy lịch sử, dường như chỉ có như vậy, mới là sự kiên trì trong lòng anh.

Khi về đến nhà cũng đã là giữa trưa, cha cô đang xem bản tin tài chính – kinh tế, cô đi ăn cơm, thoáng liếc mắt một cái – biên tập viên chương trình đang thông báo nghi lễ ký kết mua lại nhà máy sản xuất điện thoại ở một quốc gia khác của Thụy Minh. Cô không khỏi đứng lại, trong TV Hàn Tự Dương mặc âu phục sẫm màu, đang ký kết hợp đồng, trên màn ảnh chỉ quay một bên mặt của anh, tuần lẳng mà kiên nghị, khóe miệng hơi nhếch lên, vẫn vô ý hiện lên ý cười như cũ.

Một vòng thời gian, đời người dường như đã khác xa nhiều lắm, không có tin tức của anh, cũng đã ngăn cách với cuộc sống tình anh nơi thành thị kia. Dường nhiên cô vẫn quyến luyến, nhưng ngay lập tức thích cuộc sống thay đổi này.

Cuối cùng công việc mới khiến Quân Mạc quên hết mọi suy nghĩ kia, mà tết âm lịch đã đến rồi – lúc trước nghỉ tết âm lịch cô thường phải trải qua ở khách sạn, đến lúc về nhà thì đã qua tết rồi. Năm nay thì ngược

lại, cô đột nhiên phát hiện ra xung quanh mình đã có nhiều người kết hôn và sinh con rồi, cô chỉ còn có thể ngoan ngoãn bày ra khuôn mặt tươi cười như thiên sứ rồi đưa hồng bao mừng tuổi.

Bắt đầu chờ đợi những ngày bình thường trôi qua, thịt cá ăn càng nhiều, Quân Mạc nhìn khuôn mặt mình trong gương, cũng đã tròn lên không ít – lập tức rất vui mừng, cuối cùng cũng không cần lo lắng chuyện mặc mấy bộ quần áo không vừa người nữa.

Cha cô phải dậy sớm ba ngày đợi mua vé xe cho cô, Quân Mạc hôm đó dậy rất sớm, trời vẫn còn tờ mờ sáng, sương còn chưa tan. Mẹ cô dậy sớm hơn so với cô, đã đi tập thể dục buổi sáng. Cô ngồi trên giường ôm đầu gối một lúc lâu, đợi cho quen với cảm giác mát lạnh mỗi lúc dậy vào sáng sớm mùa đông, mới đứng dậy mặc quần áo – lúc trước ông nội còn sống, luôn từ tốn gọi cô dậy, lần nào cũng hát:

Bình tĩnh quyết tâm,

Không sợ hy sinh,

Diệt trừ khó khăn,

Đi giành thắng lợi!

Quân Mạc nhớ lại lúc đó, không khỏi mỉm cười. Rửa mặt xong, mẹ cô đã chuẩn bị xong bữa sáng, liền ngồi xuống ăn hết bát cháo, Quân Mạc đi đến góc đường mua hoa ở cửa hàng hoa rồi ra nghĩa trang.

Khi ở khách sạn cô từng cùng một bà cụ người Đài Loan đi tảo mộ người thân, một thành phố lớn như vậy, những ngôi mộ trong nghĩa trang cũng bị dồn ép cùng một phần không được chăm sóc thường xuyên nhìn giống như tổ ong vô vệ vậy, hai người tìm rất lâu mới thấy bia mộ cha mẹ của bà cụ — tang thương như vậy.

Cô nhìn bà cụ, tự nhiên cảm thán cho nhiều năm trước – năm đó cô là đứa cháu gái được cả nhà chăm sóc, nâng niu, một tiểu công chúa châu tròn ngọc sáng, trong nháy mắt, thời gian ở mỗi chỗ lưu lại một dấu vết – sinh lão bệnh tử, tất cả chỉ khi còn sống mới có thể tinh tế thưởng thức được từng thứ.

Quân Mạc đặt hoa trước mộ ông nội, đứng yên lặng một lúc, hai bên bia mộ năm đó trông hai cây tùng nhỏ bây giờ đã cao hơn nhiều rồi, nhìn thấy ảnh ông – là ảnh chụp vào đại thọ 80 tuổi của ông, trước khi ông qua đời một năm. Ông vẫn an tường nhìn cô như trước, Quân Mạc không nhìn được mỉm cười – cô nghĩ ông sẽ không muốn cô mỗi lần nghĩ tới ông mà lại khóc liên miên, ông lúc nào cũng là ông lão đôn hậu.

Thật lâu cô mới chậm rãi xoay người rời đi, giống như lúc trước ở nhà, lúc chuẩn bị rời nhà đến trường, khi đã bước 1 chân qua cửa lớn mới hốt hoảng quay đầu lại gọi một tiếng rõ lớn, “Tạm biệt ông nội!” Luôn có thể nhìn thấy ông đang chỉnh lại hai mắt kính, thở dài nói: “Làm gì mà gấp như vậy chứ?”

Quân Mạc nghe thấy chính mình nói rất nhẹ, “Tạm biệt ông nội!”

Cô cố ý đến trường trước mấy ngày, công việc tuy là giảng viên, lại được thông báo rằng bây giờ chỉ có thể tạm thời lấy thân phận là nhân viên hành chính đến ở trong trường đại học, Quân Mạc cảm thấy cũng không có gì, cô đem một chồng sách lớn chuyển tới ký túc xá – trường học cha trí dầy nhà ở cho giáo viên trẻ ngay bên cạnh sân thể dục, mỗi người một phòng. Cô vừa bước vào thì đã cảm thấy hoảng sợ, đây chẳng phải là ký túc xá đại học sao? Lớn nhỏ như nhau, chỉ là ột người ở – chỉ cần đi tới chỗ đó, phía dưới là giá sách, tủ quần áo cùng bàn máy tính. Quân Mạc lại rất thích, đi ra ngoài mua thêm mấy đồ dùng nữa, phải trang trí phòng ở cho ấm áp một chút mới được.

Buổi tối ngoài hành lang không có người, Quân Mạc một mình ra siêu thị mua đến túi lớn túi nhỏ về ký túc, tắm nhanh rồi bò lên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà – cô rút cuộc cũng nhớ ra mình có tật xấu ngủ không quen giường, chuông điện thoại vang lên khiến cô giật mình – giờ thì hoàn toàn không buồn ngủ.

Một dãy số hoàn toàn xa lạ – Quân Mạc biết là anh.

Bên ngoài sân thể dục vẫn còn âm thanh huyền ảo, thật ra bây giờ vẫn chưa muộn, cũng mới chỉ khoảng mười giờ – đây rốt cuộc là trường học, Quân Mạc nhớ mình vừa đến ở trong trường, giờ này vừa kết thúc thời gian tự học, khẳng định bây giờ là giờ làm ăn tăn tới của mấy quán ăn đêm.

Thế giới của cô thật yên tĩnh, chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp qua điện thoại, “Quân Mạc ?”

Cô đơn giản ngồi dậy, “Năm mới vui vẻ” Cô cố làm cho giọng mình có vẻ vui vẻ.

“Em... đang ở đâu vậy?” Giọng nói Hàn Tự Dương nghe hơi kỳ lạ, bệnh nghề nghiệp của Quân Mạc lập tức phát tác, phản ứng này chứng tỏ đối phương vừa uống rượu.

“Anh uống rượu à?”

Chỉ nghe thấy tiếng cười trầm trầm, một lúc lại mới thấy anh nói, “Uh. Xã giao một chút.”

Quân Mạc do dự chút, không biết nên nói gì, thuận miệng nói, “Năm ngoái tôi thấy anh trên TV. Bề bộn nhiều việc lắm à?”

Anh không trả lời, cứ tự nhiên như vậy, gằn từng chữ, “Anh nhớ em.”

Chỉ còn lại tiếng tút tút.

Hàn Tự Dương đứng dưới chân cầu vượt, phiền chán vứt điện thoại di động lên ghế xe, anh hồi hận chính mình đã gọi điện thoại – ngay cả chính anh cũng không thể hiểu nổi. Lúc cô đi, anh đã nghĩ thông suốt, tách ra một thời gian cũng tốt – tuy rằng chỉ là tự mình an ủi thôi, chuyện “tách ra một thời gian” chỉ là mình anh biết, một bên tình nguyện, mà bọn họ đã từng ở bên nhau sao?

Đêm đó khi anh đưa cô về nhà, anh đã ở trong văn phòng suốt cả một đêm, cuối cùng cũng hiểu được. Anh nên cho cô thời gian – làm cho cô có thể hiểu, cuộc sống của cô khi không có mình liệu có thay đổi gì không. Nếu có, tất nhiên là tốt nhất. Vạn nhất không có... Anh bắt đầu dĩ dấp điều thuốc trong tay, trời dần sáng, có thư từ bờ bên kia đại dương cần xử lý, anh liền bay sang đó đàm phán luôn.

Trước kia không hề có khái niệm thời gian, luôn cảm thấy thì ra tiền tài sẽ tuổi tác tích lũy mà nên – mỗi ngày đều chìm trong công việc bận rộn – đến tận khi cô rời thành phố này, anh phát hiện mình bắt đầu lơ đãng đếm thời gian trôi, năm ngày, mười ngày, một tháng... Tết âm lịch bay sang Mỹ, anh đem sự nghiệp định ở nơi này, vẫn phải trở lại nước Mỹ thăm cha mẹ – dường như chính mình đi khắp thế giới, dù biết cô ở chỗ này, vẫn như trước không dám đến gần.

Cho đến khi anh trở lại, đi ngang qua quán cafe, đãi khách ở Nam Đại, cuối cùng cũng học được nhớ nhưng một người, rót cuộc mượn rượu để gọi điện cho cô.

Ngồi trong xe mà tâm tư rối loạn, nhớ đến câu nói kia – sống trong thế giới sắt thép, tất nhiên sẽ phải cần đến tinh thần thép. Nhưng anh bắt đầu hoài nghi, thần kinh của mình có phải đã được cô sớm hòa tan rồi hay không?

Quân Mạc đứng dậy, khoác áo ngủ ra ban công. Cô cuối cùng thừa nhận cú điện thoại này khiến cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhưng cũng vượt xa những gì cô dự kiến – buổi tối đêm giao thừa kia, cô gửi một loạt tin nhắn chúc mừng năm mới, chỉ duy nhất với tên của anh là do dự một lúc lâu, cuối cùng bỏ qua.

Cô cứ đứng lẳng lẳng trong đêm đen, hơi hơi cắn môi, những chuyện trước kia dường như đang dần dần trở về. Mơ hồ có thể thấy được cuối đường băng, dưới ánh đèn màu cam ấm áp, một đôi tình nhân trẻ tuổi đang ôm hôn

14. Chương 14: Orange Coffee - Cà Phê Cam

Theo quy định của đại học A thì trước khi bắt đầu học kỳ học chính thức sẽ có ba tuần là thời gian học tự chọn – điều này gây khá nhiều khó khăn cho các giáo viên, nhất là những môn học không bắt buộc trong chương trình. Nếu giảng không hay hoặc để sinh viên đồn đại giáo viên nghiêm khắc, có khả năng sau ba tuần sẽ bị phòng giáo vụ thông báo “Số sinh viên học không đủ mở lớp” mà phải ngừng dạy.

Quân Mạc suy nghĩ thật lâu nên làm thế nào để tiết dạy đầu tiên suôn sẻ, nói không căng thẳng cũng chỉ là an ủi chính bản thân mình mà thôi – Cô đi giấy vải để bằng lên bục giảng, cảm thấy điều may mắn duy

nhất là giày không phải loại cao gót – nếu không cô không dám cam đoan khi bước vào trong phòng học có phát run mà bước những bước lọc cọc trên sàn nhà nữa hay không.

Loại cảm giác này khác xa cảm giác lần đầu tiên đối mặt với khách ở khách sạn: So sánh với 23 đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình dưới bục giảng kia thì một chọi một vẫn tốt hơn nhiều.

Kỳ thật mới nói được mấy câu, cô đã cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều. Hai mươi phút đầu cho sinh viên xem ảnh cô chụp khi còn là sinh viên du sơn ngoạn thủy. Lúc đó đi du lịch một mình, ý vào tuổi trẻ, điều kiện kém chút cũng chẳng để ý, từ nam chí bắc cũng đã đi được không ít nơi. Đây chẳng qua là cách mà thôi – việc này với nội dung trong sách giáo khoa không có quan hệ gì với nhau. Cô nghĩ rằng cái này có thể gọi là một cách lấy lòng.

May mắn là phản ứng của sinh viên rất tốt, lần Quân Mạc bước lên bục giảng tiếp theo thấy không khí tốt hơn khá nhiều, cô tự đơn giản giới thiệu về bản thân, cuối cùng là nói đến vấn đề mà đám sinh viên quan tâm nhất – điểm danh, “Lúc tôi là sinh viên cũng không thích giáo viên điểm danh, vậy nên mặc kệ thế nào, đi học giùm cũng được, thích môn học này cũng được, các em yên tâm là tôi sẽ không điểm danh.”

Cô mỉm cười ngừng lại một chút, không hiểu sao lại nhớ tới giờ học của Lâm Hiệt Tuấn trước đây, có sinh viên điên cuồng chiếm chỗ ngồi trong lớp – thật sự rất giỏi. “Nhưng tôi cũng rất hy vọng mọi người có thể đến, tôi nghĩ rằng, du lịch với cuộc sống đối với người trẻ tuổi là món ăn không thể thiếu – chúng ta có thể thuần túy đứng trên góc độ yêu thích để tìm hiểu, thảo luận, các em cũng có thể coi khóa học này là một câu lạc bộ để tham gia cũng được”

Phía dưới có sinh viên cười khê.

Chuông tan học vang lên, Quân Mạc đến phòng nghỉ của giáo viên uống nước, lại có một nữ sinh chủ động tìm cô.

“Cô ơi, cô có thể giảng cho chúng em một số dịch vụ phục vụ trong khách sạn được không?” Nữ sinh này hỏi rất rõ ràng thẳng thắn, “Chúng em đều đã là sinh viên năm thứ tư, rất muốn ký hợp đồng làm việc tại khách sạn.”

Quân Mạc nhìn kỹ nữ sinh này, có thể thấy được cô ấy đang học trang điểm, đôi mắt được trang điểm cẩn thận khiến cho khuôn mặt có sức thanh xuân tràn trề hơn, nhìn rất thuận mắt.

“Cô chỉ cần nói về công tác lúc trước cũng được ạ.”

Sinh viên luôn có đủ cách để tìm được tin tức một cách nhanh nhất – Quân Mạc bật cười.

Lúc vào tiết thứ hai, sinh viên phía dưới có lẽ đã biết cô giáo mình khá hiền hòa, cũng không phải giống một giáo viên mà hạch học sinh viên gì cả – mỗi người đều tự nhiên phát biểu ý kiến của mình. Tính kiêm chức hướng dẫn viên du lịch hy vọng nghe được một chút kiến thức liên quan đến chuyên ngành, hoặc là trao đổi để sau này du lịch một mình, hoặc là sinh viên sắp tốt nghiệp muốn cô truyền lại chút ít kinh nghiệm khi làm việc khách sạn.

Cuối cùng sau khi để lại phương thức liên lạc rồi tuyên cha hết giờ học, Quân Mạc đi trong vườn trường, xách theo túi lớn, bước chân thật thoải mái – cứ dễ dàng dung nhập với trào lưu của sinh viên bây giờ, bốn phía là tiếng bước chân, nhẹ nhàng mà không có cảm giác gấp gáp – cô thật sự rất thích.

Vẫn luôn là như vậy, người yêu nắm tay nhau, thỉnh thoảng gật đầu cười chào người quen, hay là bốn nữ sinh đi hàng ngang, vừa đi vừa cười nói, còn có những nam sinh lúc nào tiêu sái, bất luận là học cái gì trong tay cũng chỉ cầm một quyển vở và một cái bút.

Ăn cơm ở căn tin xong, không hiểu sao lại đi dạo đến tận trạm xe buýt – Quân Mạc nhìn đồng hồ, vẫn đủ thời gian đi dạo một vòng ở trung tâm thành phố, bèn dứt khoát ngồi lên một cái xe còn trống nhiều chỗ.

Vừa qua tết Âm lịch, thời trang xuân đã được đưa ra thị trường, trang phục mùa đông đã bắt đầu giảm giá – Quân Mạc nhìn thấy một chiếc khăn quàng cổ carô đang giảm giá, đột nhiên nhớ ngày đó anh mặc áo khoác, cô đã dạo đi dạo lại ở hàng này rất lâu, cuối cùng cũng đi vào, mua một chiếc khăn quàng cổ. Kỳ thật nói là giảm giá nhưng cũng không giảm được bao nhiêu, nhưng cái khăn này quả thật rất hợp với anh.

Cô ra ngoài gói quà, trong lòng cảm thấy hơi mờ mịt. Kỳ thực anh đối xử với cô rất tốt, cái điện thoại di động kia vẫn nằm trong ngăn kéo, có lúc cô sẽ mang ra ngắm nghía một hồi, rồi lại lẳng lặng bỏ vào, dường như chỉ có làm như vậy mới làm cho cô cảm thấy an tâm.

Lễ thượng vãng lại (có qua có lại) , cô cũng nên đưa cho anh một món quà, cô luôn cảm thấy phong cách này cực kỳ hợp với anh, tác phong nhanh nhẹn, ánh mắt bình tĩnh như biển – Quân Mạc nghĩ đến hình ảnh người đàn ông đang ở Anh quốc, trong khí trời mờ sương dựng thẳng cổ áo, khiến người khác không thể nhìn rõ sắc mặt, bước chân vội vàng.

Kỳ thật Hàn Tự Dương sau đêm ấy cũng không có liên lạc với cô nữa, cô gửi chuyển phát, lúc viết địa chỉ phải suy nghĩ rất lâu, cô không biết địa chỉ của anh, chỉ có thể viết qua loa lên phong bì chỗ người nhận là tổng giám đốc tập đoàn Thụy Minh – có lẽ trong lòng có chút mong chờ nhưng cũng rất u ám, không nhận được cũng không phải là chuyện gì xấu.

Phòng thư ký trước giờ tan tầm đều sắp xếp thư tín và bưu phẩm lại một lần nữa, Chị Trần suy nghĩ mãi cuối cùng quyết định không mở, do dự gọi một lúc, vẫn gọi điện thoại cho anh. Hàn Tự Dương đang ở khách sạn tiếp khách, uống có chút nhiều, nhẹ nhàng day thái dương thấp giọng hỏi, “Là vật gì vậy?”

Một lúc sau, miệng anh từ từ giãn ra, lẳng lặng nói, “Để lại trong phòng tôi đi.”

Vẫn là ăn uống tiệc tùng như trước, anh không nhìn được mà đưa tay nắm lấy di động, nắm một lát, cuối cùng vẫn buông. Anh bắt đầu không kiên nhẫn để đối phó với mọi việc ở đây nữa, nghiêng người sát vào chủ quản bộ phận PR (quan hệ xã hội : public relations), thấp giọng phân phó vài câu, liền mỉm cười đứng dậy cáo từ. Tự nhiên có nhiều tiếng mời mọc ở lại, người bên cạnh vẫn cố gắng thay anh cáo từ.

Hàn Tự Dương vội cầm áo khoác đi vào văn phòng, liếc mắt một cái đã thấy hộp quà chuyển phát kia. Anh tựa lưng vào ghế, khoe miệng hiện lên ý cười, nhưng không vội mở ra. Khăn quàng cổ thật mềm mại, màu nâu nhạt nhẹ nhàng, đèn trong văn phòng bật nhỏ hết cỡ, dường như anh chỉ cảm nhận được cảm giác ấm áp trong tay.

Sau buổi họp sáng hôm sau, Hàn Tự Dương gọi Mã Sơ Cảnh lại, “Đi theo tôi vào văn phòng.”

Mọi người đều nhìn ra tâm trạng Hàn Tự Dương hôm nay vô cùng tốt, Mã Sơ Cảnh vì vậy cũng không sợ, đi theo anh vào văn phòng, thuận tay đóng cửa lại, đứng đặc ngồi xuống ghế đối diện anh.

Hắn nhìn ông chủ nhà mình trầm mặc một hồi lâu, thủy chung không nói lời nào, cuối cùng hơi chai rồi hỏi: “Có chuyện gì vậy? Gần đây tôi cũng không có rảnh đâu, nếu không anh tuyển cho bộ phận bên kinh doanh thêm vài người nữa đi?”

“Cậu nói, tặng khăn quàng cổ là có ý gì?” Mặt anh không chút thay đổi hỏi.

Mã Sơ Cảnh kinh ngạc há hốc miệng, ngay lập tức bình tĩnh đại ngộ, “Ai tặng anh khăn quàng vậy, Sếp?” Hắn đem hai chữ khăn quàng kéo dài thật dài, Hàn Tự Dương tránh đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào mình của kẻ đối diện, thần nhiên hỏi: “Cậu có biết không? Không biết thì đi ra ngoài đi.”

“Hình như là muốn ràng buộc người nào đó?” Mã Sơ Cảnh nhíu nhíu mày, “Nhưng vấn đề là tặng vào lúc này thì có ý gì nhỉ? Tết âm lịch qua lâu rồi, cũng không phải ngày Valentine.”

“Ràng buộc?” Hàn Tự Dương nhẹ nhàng day trán, ánh mắt lại dời về phía ngăn kéo bên người đang lộ ra một góc của túi quà, ngón tay thon dài không che giấu được nhu tình tràn đầy.

Sinh viên được tuyển chọn trong khóa này cũng không quá nhiều, công việc như vậy khiến cô có cảm giác thỏa mãn và hài lòng, cũng không cảm thấy sợ khi cuộc sống trong nhà trường vẫn không đạt yêu cầu – bình thường sẽ có những điểm không thật toàn vẹn, có lẽ là đồng nghiệp cho cảm giác quá thanh cao – nhưng chỉ một chút thôi, quan hệ của cô với sinh viên rất tốt, không cần vĩnh viễn mang theo tư thái của người phục vụ thì Quân Mạc đã cảm thấy rất thoải mái rồi.

Chiều thứ bảy, Quân Mạc nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc xuân ngập tràn, có một ít nữ sinh đã từ bỏ lớp áo lông sắc sỡ và ấm áp kia, thay vào đó là những chiếc áo dạ mùa xuân trong sáng rực rỡ khiến người khác phải lóa mắt. Cô nhíu mày nhìn quyển sách nặng trĩu trước mắt, rút cuộc quyết định buông bút. Vẫn luôn là

như vậy, không có người bình thường nào lại chịu vùi đầu vào tập trung học hành cả suốt ngày cả – Quân Mạc tự an ủi mình khi đi trong đoàn người.

Thật ra không phải cô muốn mua sắm gì cả, chỉ là thích đi dạo– bây giờ làm việc có quy luật, luôn có hai kỳ nghỉ, hoặc nhàn nhã ngồi trong ký túc xá vừa uống mấy thứ đồ uống nóng vừa soạn bài, hoặc đeo tai nghe đi trên đường hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Chờ mong một ngày lành,

Không cần quan tâm công việc.

Tự do nghĩ tới mọi thứ,

Có thể uống một chén trà,

Có thể viết một phong thư,

Có thể làm bất cứ việc gì.”

Thật khiến cho người ta phải nhớ đến trà mật ong, hương vị tên bài hát là honey, giống như có mùi quýt mềm mại trong phòng, lẩm nhẩm hát mãi lời bài hát với tiết tấu rộn ràng này.

Đi vào Starbucks là thói quen từ lâu, tuy rằng gần đây không uống cà phê, khứu giác vẫn luôn mẫn cảm, sau đó gặp lại một khuôn mặt quen thuộc xinh đẹp– dù đeo kính râm che gần hết khuôn mặt nhưng không ảnh hưởng chút nào tới sự hấp dẫn trên con người cô ấy khiến mọi người phải chú ý nhìn theo. Cô ấy tất nhiên cũng thấy Quân Mạc, chậm rãi đứng dậy, bỏ kính râm xuống, gật đầu chào cô.

Quân Mạc đi đến rồi ngồi xuống đối diện. Cô ấy mở miệng nói trước, “Thật khéo, sao lại có thể gặp cô ở đây?”

“Ừ, tôi đổi công việc rồi.” Quân Mạc vô cùng ngạc nhiên, “Liêu tiểu thư vẫn còn nhớ tôi à?”

Cô gái ngồi đối diện khẽ cười, dường như sự kinh diễm nơi cô cũng bắt đầu lan tỏa, thấp giọng nói, “Sao có thể không nhớ được chứ?”

Quân Mạc hơi hơi đắc ý, kỳ thật cô với mỹ nữ có vẻ ấn tượng hơn là với trai đẹp.

“Công việc mới ở đây?” Không khỏi nhìn lại trang phục của Quân Mạc nhiều lần, áo lông thật dày, nhìn rất giống sinh viên. Cô nhíu đôi lông mày tinh tế, tựa như nhớ tới điều gì, “Thì ra là thế.”

Quân Mạc hơi xấu hổ, lại có chút mờ mịt không biết nên làm gì, chỉ đành cười cười, cô khẽ mở miệng hỏi, “Cô có phải đang hiểu lầm gì không?”

Liêu Khuynh Nhã vốn dĩ đang lười nhác ngồi dựa vào ghế, cầm ly cà phê trên tay, nghe cô nói vậy, ngồi bật dậy, “Thật không?” Khóe miệng chợt hiện nụ cười như có như không, ánh mắt lại khiến người khác đoán không ra.

“Tôi là đàn em của Hàn Tự Dương, quen biết nhiều năm, tôi cho đến cuối cùng vẫn phải nói với bản thân mình phải kiên nhẫn.” Cô nhẹ nhàng uống một ngụm cà phê, “Đến mấy hôm trước tôi mới hiểu được một điều, hóa ra so với tôi anh ấy còn kiên nhẫn hơn.” Cô mỉm cười nhìn Quân Mạc, “Cô thật may mắn.”

Đơn giản chỉ là một câu nói, không chua xót, chỉ có sự giải thoát và chúc phúc, Quân Mạc cũng không biết nên làm thế nào để đáp lại lời cô ấy– một lần nữa cô ấy đeo kính râm, nhẹ nhàng đẩy cái ly trước mặt, “Tôi vừa ký hợp đồng khác với công ty người mẫu bên Pháp, tôi sẽ đi ra nước ngoài trong vòng thời gian nhanh nhất.” Cô ấy dừng lại một chút, “Hàn Tự Dương là người đàn ông tốt.” Cô ấy hất mái tóc mượt mà ra sau lưng, “Tuy nhiên có một số việc thật sự là không thể miễn cưỡng.”

Quân Mạc nhìn cô ấy cực kỳ tao nhã rời đi, giật mình như đang chứng kiến một cuộc đời con người đang được bắt đầu lại, xinh đẹp lại tinh tế, rất tiêu sái, cũng bao hàm cả tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của một cô gái.

Đột nhiên Quân Mạc mất đi hứng thú, rời khỏi chỗ ngồi, ánh mặt trời có vẻ hơi chói lọi..

Trước giờ lên lớp của sinh viên năm tư, cô nhận được danh sách lớp từ phòng giáo vụ, có tám mươi sinh viên được tuyển chọn, cô cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng, đây cũng là một phương thức khẳng định năng lực. Chỉ là lúc này đây bước vào lớp học, lại chợt cảm thấy có một cảm thấy mất mát, phòng học rộng như vậy, chỉ ít ỏi có mười mấy người.

“Sao lại ít người đi học thế này?” Cô cúi người nhìn danh sách, thản nhiên hỏi một nam sinh.

“Hôm nay là ngày thông báo tuyển dụng mùa xuân, rất nhiều bạn đi xem rồi ạ.”

Với tình trạng sinh viên ra trường đông mà ít việc làm như hiện nay thì đúng là ngày này không cần nói cũng biết được tầm quan trọng của nó, Quân Mạc không còn lời nào để nói, sự thật trước mặt khiến mọi thứ không còn gì là quan trọng nữa – cô mở sách vở ra, có sinh viên đề nghị: “Cô ơi, người ít thế này, hay là cho chúng em xem phim được không ạ?”

Trong laptop của cô có không ít phim, chỉ nháy mắt là có thể mở ra cho sinh viên xem được. Quân Mạc vén tóc ra sau tai, cười hỏi: “Được, ai muốn xem thì giờ tay nào.”

Phải đến hơn một nửa lớp giờ tay.

Quân Mạc thoả hiệp, “Muốn xem gì?”

Đến phút thứ ba, một nam sinh nói to: “Chúa tể của những chiếc nhẫn” (– the lords of the rings), lập tức mấy nữ sinh phụ họa: “Đúng vậy, chàng tiên Legolas thật là đẹp trai !

Trong máy của cô chỉ có tập hai, vì vậy kéo rèm cửa, lẳng lặng ngồi giữa đám sinh viên.

Hẻm núi cao sắp thất thủ trong chớp mắt, pháp sư cuối cùng của vương quốc trong bộ áo bào trắng xuất hiện cùng kỹ sĩ trong ánh sáng mờ ảo vạn trượng, thiên quân vạn mã, lẳng yên không tiếng động, ùn ùn kéo đến. Một lão già cơ trí giờ gậy chống lên. Hy vọng vì vậy như thái dương mạnh mẽ xuất hiện.

Có nam sinh thấp giọng nói một câu, “Thật là cmn, nhiệt huyết sôi trào!”

Quân Mạc đưa ánh mắt đồng tình với những lời này, khi đó trên mạng chỉ có ba phút trailer, kích động tốt đỉnh, một mình trong rạp chiếu phim xem hết ba lần. Nay nhìn lại vẫn là cảm giác đó, vẫn say mê tình cảm với những anh hùng với binh khí lạnh lùng – điện ảnh cùng tiểu thuyết, luôn thuần túy hơn so với một đời người, sẽ không trải qua tuổi tác mà biến hình đổi dạng.

Còn gần mười phút nữa là tan học.

“Hôm nay học đến đây, giờ tiếp theo hy vọng các em sẽ trao đổi với tôi về những bộ phim xúc tiến phát triển du lịch mà các em biết.” Quân Mạc nói, liếc qua nam sinh lúc này đề nghị xem phim, lúc này đang nhìn lại cô bằng ánh mắt đáng thương. “Về New Zealand cũng được.”

Sau khi tan học thì tới thư viện tìm mấy quyển sách, một tay ôm sách ở trước ngực, chậm rãi bước về ký túc xá, trong bóng đêm chỉ có bóng cô dưới ngọn đèn đường. Ngay dưới ký túc, bước chân Quân Mạc chậm lại.

Màu đen của xe hòa thành một màu với bóng đêm, chỉ có duy nhất dáng người thon dài đang đứng tựa cửa xe, anh lẳng lặng nhìn cô đi từ hướng con đường nhỏ phía sau đó tới đây, vẫn như tượng không nhúc nhích – sau đó chậm rãi đứng thẳng dậy, cho dù trong hoàng hôn, Quân Mạc vẫn có thể thấy ý cười nồng đậm trong mắt anh

15. Chương 15: Gloria Coffee - Cà Phê Gloria

Say cảm giác của u lam, thiêu đốt đến giọt cuối cùng, mùi hương đậm đà chỉ uống một hơi là cạn sạch, là đã ngấm mùi từ vỏ chanh thơm ngát?

Anh nhìn cô từng bước đi tới, bước chân nhẹ nhàng, trong tay là chồng sách lớn – dường như mấy tháng này không nhìn thấy cô, cô cuối cùng cũng đến gần anh.

Bước chân cô hơi chậm lại, anh không để ý chút nào, trên mặt mang ý cười bước qua – Quân Mạc nhìn thấy tóc anh cắt ngắn hơn chút, lại khiến cô chỉ cảm thấy thật nhẹ nhàng, khoan khoái hơn.

Quân Mạc cứng ngắc gật đầu với anh, Hàn Tự Dương liếc qua ngón tay cô ôm chồng sách đến tái nhợt, ý cười nơi khóe miệng càng đậm, “Đã lâu không gặp.”

Cô không còn căng thẳng đến mức phải hỏi những vấn đề như, “Sao anh lại ở đây?” hoặc là “Sao anh biết tôi ở nơi này?” Câu trả lời sẽ chỉ làm bản thân cảm thấy thêm xấu hổ.

Vì vậy cố gắng hết sức làm như bạn bè lâu ngày gặp nhau, chào hỏi bình thường, “Đợi lâu rồi phải không?” Ngữ khí tự nhiên như vậy, giống như bọn họ đã hẹn nhau trước, chẳng qua là mình khoan thai đến muộn.

Cùng nhau lên lầu, Quân Mạc mở cửa, người đàn ông phía sau hơi nhíu mày – căn phòng nhỏ như vậy, chỉ bằng phòng ký túc xá của sinh viên mà thôi. Sắp xếp sạch sẽ mà đơn giản, dưới bệ cửa sổ là một chiếc giường nhỏ với ga trải giường đầy đóa hoa nhỏ màu nhạt – cũng có không ít sách vở.

Anh nhìn chung quanh, vẻ mặt rõ ràng lộ ra suy nghĩ của chính bản thân mình, chỗ này rất chật, một lúc lâu không nói gì. Quân Mạc có chút hơi ngượng, cười gượng, “Rất nhỏ phải không?”

Anh lắc lắc đầu, tựa hồ không muốn nói với cô về đề tài này.

Quân Mạc đem đồ cầm trên tay để lên bàn học, cười hỏi, “Anh muốn uống gì?” Trong nhà cô, không hẳn lúc nào cũng có đồ ăn nhưng lúc nào cũng có đủ loại đồ uống: trà xanh, hồng trà, nước trái cây, cà phê, trà sữa... Hàn Tự Dương đơn giản nói, “Tùy em.”

Nhưng lại có một vấn đề là, trong nhà không có nước ấm, cô lại phải đi đun. Quân Mạc đem sách vở chiếc giường nhỏ để qua một bên, mời anh ngồi xuống, sau đó đi ra phòng bếp ngoài ban công đun nước.

Hàn Tự Dương tiện tay nhặt lên một quyển vở, cuốn vở hơi mỏng, dày đặc những câu bút ký lúc cô đọc sách. Anh chậm rãi lật xem, ánh mắt dời xuống một hàng, bèn nhíu mày.

“Yêu cùng hận, hai thứ đó khiến cho đôi mắt của bạn như bị mù màu, cho nên bạn không thể nhìn rõ ràng mọi thứ. Nếu bạn yêu một người, bạn sẽ không nhìn thấy một điều liên quan vẫn còn tồn tại xung quanh. Không có một cô gái nào mà bạn yêu lại đẹp mọi lúc, bởi vì bạn được chiếu sáng, bạn hình dung ra tình nhân trong mộng của mình, mà tình nhân trong mộng kia là phản chiếu của cô gái bạn đang yêu, cô gái trong đời thực kia chỉ sắm vai như một chiếc máy chiếu đầy năng lượng mà thôi.”

Đó là nguyên nhân tại sao tình yêu sớm hay muộn khiến người ta cảm thấy thất vọng, bởi cô gái ấy sao có thể mãi mãi sắm vai trò của một cái máy chiếu đa năng chứ? Cô là một con người thực, cô có chính kiến của bản thân, cô sẽ nói, “Tôi không phải là máy chiếu.”

Cô ấy sẽ thích hợp để làm hình chiếu của bạn trong bao lâu? Sớm hay muộn bạn sẽ cảm thấy cô ấy không thích hợp. Lúc mới bắt đầu cô ấy sẽ giả vờ, mà khi mới yêu bạn cũng sẽ nhượng bộ, với cô mà nói bạn là một hình chiếu, đối với bạn mà nói, cô cũng chỉ là một hình chiếu mà thôi.

Không ai có thể vĩnh viễn sắm vai một diễn viên trên màn ảnh, bởi vì không cảm thấy thoải mái chút nào, một người có thể thay đổi như thế nào để phù hợp với mẫu người trong mộng của bạn? Bạn có cuộc sống đích thực của mình mà tồn tại, mà mục đích chân chính của sự tồn tại ở mỗi người là vì bản thân mình.”

“Tình yêu sớm hay muộn cũng khiến người ta thất vọng”, cô gạch chân dưới những chữ này bằng một đường lượn sóng, một bên là dấu chấm than, hơi tô đậm hơn.

Khóe miệng anh hơi cong lên, hóa ra cô luôn cảm thấy tình cảm là như thế này sao? Khẽ nâng đôi mắt, nhìn bóng cô trên ban công, hình như vẫn đang tỏ vẻ cố chấp nhìn lại anh.

Cô bưng ly trà sữa đi vào, thấy anh đang cầm bút ký của mình, ngạc nhiên một chút, đưa trà sữa cho anh, thuận tay cầm lại quyển bút ký. Còn mình thì ngồi xuống một bên, tiện tay lật mấy trang, “Đều là những đoạn trích dẫn trong sách mà thôi.”

“Hôm nay anh đi cùng bộ phận nhân sự đến, xem việc thông báo tuyển dụng thế nào.” Anh mỉm cười nói với cô, tựa như đang giải thích cho thỏa đáng lý do tại sao mình lại xuất hiện ở đây.

“Ừ.” Cô cũng giả ngu, kỳ thật trong lòng hiểu rõ – Lấy địa vị của anh còn có cần phải chú ý đến thông báo tuyển dụng sao?

“Gần đây bọn anh mới chen chân vào lĩnh vực nhà hàng – khách sạn, tháng sau có một khách sạn năm sao khai trương.” Anh nửa thật nửa giả nói, “Em đừng nghi ngờ, anh thật sự đến đây tuyển dụng – mời em: điều kiện thì tùy theo em. Theo quan sát của anh, em là phù hợp nhất với vị trí quản lý khách sạn.”

Quân Mạc nhớ ra, quả thật có khách sạn Dương Quang mấy ngày nay được quảng cáo chật đường, “Dương Quang? Dưới danh nghĩa Thụy Minh?”

“Cổ phần khổng chế thôi.” Hàn Tự Dương nhìn khuôn mặt cô có vẻ đang suy nghĩ, không khỏi cười nói, “Thật sự cần nhắc chứ?”

“Có thể, tiền lương có thể cao hơn Nam Đại gấp mấy lần không?” Cô nghiêm túc hỏi.

“Được.”

“Chức vụ gì?”

“Em muốn ở bộ phận nào?” Anh chăm chú nhìn vào hai mắt cô, dường như muốn bắt được chút suy nghĩ dù là nhỏ nhất của cô.

“Ngày lễ, ngày nghỉ có hưởng lương không?”

“Em muốn mấy ngày?”

Đáp án cho cô thật thẳng thắn, dễ dàng không cần nghĩ ngợi, chắc chắn sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cô – Quân Mạc cảm thấy mình cười không nổi nữa. Cô hơi tránh ánh nhìn chăm chú của anh, có chút không tự nhiên, cuối cùng đành ném ra một vấn đề, “Đãi ngộ tốt như vậy, sao không lại không mời được tình anh nào cơ chứ?”

Hàn Tự Dương trầm mặc, đôi mắt vẫn mang theo ý cười như cũ, nhưng hình như đã mất đi độ ấm – lấy bút ký trong tay cô, chỉ một câu, nhàn nhạt nói: “Anh không hiểu lắm.”

“Uhm, đây là phần giảng giải những chỗ thâm sâu của “Tín tâm minh”, gần đây tôi đang đọc quyển này...” Cô liếc nhanh qua câu kia, bỗng nhiên không nói được, chỉ có thể nhìn lại anh, từ trước đến giờ vẫn cho rằng anh là người kiên nghị, nhưng hóa ra trong ý cười của anh... Vẫn chen lẫn cả sự bất đắc dĩ.

Nếu là người khác, cô có thể tự nhiên và dễ dàng nói ra đây là quyển sách kinh điển mình thích đọc, trước khi đi ngủ cô vẫn hay lật xem – không gì hơn cả. Chẳng qua khi đối mặt với đôi mắt sáng ngời vẫn chăm chú nhìn mình, cô lại cảm thấy mình đã khám phá ra bí ẩn sâu kín nhất trong tâm hồn – chỉ một câu nói, cô giật mình, hình như cô đã bị bóc trần trước mặt anh. Mà chính điều đó khiến cô hoảng sợ phát hiện, hóa ra trước đây mình không thấy rõ ràng như vậy bao giờ.

Anh lạnh nhạt đóng bút ký lại, để sang một bên, anh mắt dời ra phía cửa sổ, “Em cho là em có thể là làm đến mức đó sao?”

Quân Mạc lúng túng, cô biết mình không làm được, luôn làm không được, cũng không cần anh phải nhắc cô – những việc anh trải qua đã rõ ràng như vậy, cũng đủ để anh đưa ra kết luận.

“Tôi làm không được, nhưng tôi chỉ biết rằng tôi có thể.” Cô lạnh lùng nói, “Ít nhất cũng cho tôi biết sẽ có được kết thúc như vậy, coi như là được nhắc nhở bản thân.”

Chút giận dữ mong manh nổi lên trong mắt anh nhanh chóng được giấu kín, đột nhiên anh mỉm cười, đứng dậy từ trên cao nhìn xuống cô, “Nếu không làm được, không cần phải miễn cưỡng chính mình – có thể làm được đến mức thuận theo tự nhiên sao?”

Thuận theo tự nhiên, theo tâm ý, không cần miễn cưỡng, không cần chống cự – đó là những điều cô thường xuyên đọc trong sách, cô hơi hơi ngẩng mặt, anh đứng ngược với ánh sáng phát ra từ ngọn đèn, ngũ quan lập thể như điêu khắc chìm dưới chiếc bóng.

Thuận theo tự nhiên? Bốn chữ đơn giản, cũng không thua gì một quả bom nổ trong đầu cô – cuối cùng cô cũng biết vì sao mình không được tự nhiên, vì sao khi gửi khăn quàng cổ lại mâu thuẫn như vậy, vì sao mình luôn kháng cự theo bản năng – cô nghĩ lúc này mà còn nói gì nữa, là lý sự cùn, theo Phật giáo mà nói, đó là “Dục đắc hiện tiền, mạc tổn thuận nghịch”.

(Dục đắc hiện tiền, mạc tổn thuận nghịch : Vừa có niệm yêu ghét thuận nghịch thì mất đạo rồi. Dứt niệm hai bên thì đạo hiện tiền minh bạch - Tín Tâm Minh)

Tuy anh mang khuôn mặt mỉm cười, nhưng lại dùng thái độ lạnh lùng nói chuyện cùng cô, trong trẻo mà lạnh như nước lạnh rót xuống vậy, cô cảm thấy chật vật không chịu nổi, cứ như vậy mà trực tiếp đâm vào lòng cô, cơ hồ khiến cô vô lực chống đỡ. Cô cứ thế cẩn thận tự hỏi tất cả, thì ra thật sự không thể phản bác được dù chỉ một câu nói đơn giản của anh.

Tiếng chuông vang lên như cứu mạng – một tiếng chuông bình thường, không khỏi khiến người ta liên tưởng tới thái độ làm người của anh – vừa nội liễm vừa quyết đoán. Quân Mạc âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô cố ý cúi đầu xuống, không để ý đến ánh mắt bức người của anh, chỉ chờ anh nhận điện thoại. Nhưng mà chuông cứ vang, anh vẫn không nghe máy, cũng không tắt máy, Quân Mạc sốt ruột, không nhịn được nâng mắt, “Điện thoại của anh reo kìa.”

Hàn Tự Dương “Ừ” một tiếng, lơ đãng, “Anh biết rồi.” Sau đó tắt máy.

Một lát sau, lại có chuông – cuối cùng anh có chút không kiên nhẫn mà nhận điện thoại, “Alo.”

Quay qua nói với cô, “Anh ra ban công nói chuyện một lát.”

Lúc anh đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa ra ban công, Quân Mạc nhìn bóng dáng anh, anh nhìn phía ngoài cửa sổ, vĩnh viễn đứng thẳng như vậy, sau khi nói mấy câu thì nhẹ nhàng lắc đầu. Mấy câu nói mơ hồ, dường như là đang từ chối việc gì đó. Một lát sau, anh đẩy cửa bước vào, sắc mặt không vui, có chút ảo não xoa mi tâm, lại dùng ngữ khí thoải mái nói, “Làm thế nào bây giờ, rõ ràng không nói cho ai biết anh đến đây, thế mà vẫn bị tìm ra.”

Miệng anh bất chợt cong lên, cười, “Không thể không đi xã giao, anh đi trước.”

Anh cầm áo khoác và chìa khóa, tay dừng ở chốt cửa, đẩy ra phía trước lại dừng lại một chút.

Quân Mạc đứng lên... Tự nhiên cô cảm thấy tim mình đập thật nhanh, biết anh đang chờ gì, lại không thể nói rành mạch, “Vậy anh đi đi.”

Thân mình Hàn Tự Dương ngừng lại, quay đầu nhìn cô – lần đầu tiên trên khuôn mặt không che giấu biểu tình thất vọng, có sự mệt mỏi trong đó. Nhưng chỉ sau một lúc, gạt đầu, liền khôi phục như thường. Anh cố gắng hết sức bình tĩnh đưa lưng về phía cô, ra ngoài đóng cửa lại, nhưng lại nhẹ nhàng tựa vào cánh cửa lạnh như băng, một lúc lâu cũng không đi.

Người qua lại ký túc xá của các giáo viên trẻ rất nhiều, phần lớn là vì đủ loại công việc đến tìm các thầy cô – đều nhìn qua, một người đàn ông xuất sắc như vậy, lại đang lẳng lặng dựa vào cửa, đôi mắt nửa khép.

Một nữ sinh rụt rè đến bên cạnh anh, “Vị tiên sinh này, anh tìm cô giáo Lý sao?”

Là sinh viên đến tìm Quân Mạc trao đổi về luận văn tốt nghiệp – Quân Mạc không đủ tư cách để hướng dẫn luận văn cho sinh viên, nhưng lại luôn có học sinh tìm cô trao đổi, xin ý kiến.

Hàn Tự Dương lắc đầu, “Không phải, thật xin lỗi.” Rất nhanh, anh rời khỏi, đi xuống cầu thang.

Hai nữ sinh kia nhìn theo bóng anh thật lâu – gặp được một người đàn ông đáng nhìn như vậy, không khỏi có chút hưng phấn, le lưỡi, hai người không nói cũng hiểu nhìn nhau cười, rồi mới xoay người gõ cửa.

Khi hai người vào nhà, sắc mặt Quân Mạc đã bình thường, trên chiếc giường nhỏ sách vở được thu dọn cực kỳ ngăn nắp, sạch sẽ. Nữ sinh vừa nói chuyện với Hàn Tự Dương không nhịn được nói, “Cô ơi, lúc này chúng em nhìn thấy một người đàn ông rất đẹp trai ngoài cửa phòng của cô!”

“Uh.” Quân Mạc hơi hoảng.

“Tựa vào cửa rất lâu mà không nhúc nhích, bọn em còn tưởng là tìm cô.” Trong giọng nói trẻ trung của cô bé còn pha thêm vài tia ái muội, lại không nén được ý cười.

Quân Mạc chưa bao giờ nhìn thấy hình ảnh anh mất đi sức sống – cô chưa từng thấy, nhưng cô có thể tưởng tượng được – khỏe miệng hơi nhếch lên, mệt mỏi vô hạn. Đột nhiên cô cảm thấy kinh hồn bạt vía, trong nháy mắt, nhanh chóng có quyết định, vì vậy vội vàng nói với học sinh, “Các em chờ mình một chút.” Liền lao xuống lầu.

Cô không xác định được nhưng vẫn không kịp thở mà chạy xuống, bỗng nhiên không thể thốt nên lời – hóa ra anh thật sự chưa đi, xe anh vẫn còn ở đây, từ xa cô đã thấy anh tựa lưng vào ghế, cực kỳ chăm chú nhìn lối ra phía hành lang – một tia sáng cực nhạt hiện trên đôi mắt trầm ổn của anh khi thấy cô xuất hiện.

Hàn Tự Dương nhìn cô chạy tới mức thở dốc, thất lưng hơi cúi xuống, đứng phía xa, đột nhiên anh nghĩ rằng tất cả mọi đợi chờ đều có ý nghĩa, dù trong bút ký của cô có ghi câu nói kia khiến anh đau triệt nội tâm, trên thực tế muốn cô đáp lại mọi hy vọng của anh cũng không khó, miễn là thuyết phục được cô có thể cố gắng vì anh là được – đơn giản như vậy – Anh vẫn trước sau như một, có thể cho cô sự tin tưởng và thời gian.

Di động lại vang, chị Trần hết sức làm hết trách nhiệm của mình mà nhắc nhở, buồn phiền tháo pin ra, anh thật muốn thử xem – dù trong lòng biết cơ hội xa vời, huống chi cô còn có học sinh đến tìm.

Anh xuống xe, mở rộng cửa, bước đến trước mặt cô, mỉm cười nhìn cô, lại thủy chung không nói lời nào.

Quân Mạc thở một hơi, làn gió đêm lướt qua, đột nhiên cảm thấy thanh tĩnh không ít, lúng ta lúng túng không thể mở miệng được.

Đột nhiên anh nói, ngữ khí nhàn nhạt, từ từ lại ảm áp như có dòng nước chảy qua, nhẹ nhàng đi vào lòng người: “Anh không có đi, luôn luôn ở đây chờ em.”

Là chờ cô xuống đây, hay vẫn là chờ cô nói ra? Điều này cũng không quan trọng. Quân Mạc nâng ánh mắt, như lúc ban đầu, ánh mắt trong suốt mà rục rịch. Lúc cô mở miệng nói ra được, dường như mọi bất an và chao đảo đều biến mất, “Thật xin lỗi. Em nghĩ em nên bắt đầu suy nghĩ về thái độ với anh một lần nữa.”

Nghiêm túc giống như giải quyết việc công vậy, thật làm cho người ta không nhận được mà buồn cười – kỳ thực Quân Mạc có điều khó nói, cô không biết đối mặt với anh như thế nào, sau đó nói ra suy nghĩ của bản thân, “Trước đây, em luôn suy nghĩ quá nhiều, à, anh biết ...”

Anh biết cô vốn dĩ là người hay xấu hổ, lúc này nói ra cũng không được tự nhiên như lúc trước, đột nhiên khiến anh cảm thấy thương tiếc. Vì vậy, anh tiếp lời cô, dịu dàng nói: “Anh biết.”

Cô tỏ thái độ như vậy, so với mình dự đoán tốt hơn nhiều – ý cười vẫn ẩn chứa chột nở rộ ra, trên khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười rạng rỡ, anh vỗ nhẹ nhẹ lên vai cô, đem theo sự ảm áp, như muốn giúp cô xác định rõ ràng tâm ý.

Quân Mạc cũng không có tránh ra, cô bước tới gần anh từng bước, chậm rãi nói, “Nhưng mà, em...” Cô thay đổi cách nói, giọng nói rất thấp, “Anh thật sự thích em như vậy sao?” Cô cũng không phải muốn anh trả lời, chỉ là thuận theo mà nói, “Nếu như bây giờ em không thể đối với anh giống như anh đối với em...” Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt anh, giống như hai hồ nước cách trở xa xôi giao hòa cùng một chỗ, “Làm sao bây giờ?”

Hàn Tự Dương cười ra tiếng, rất sung sướng, đưa tay xoa xoa đầu cô, quan tâm cùng yêu thương như vậy, “Anh có thể làm sao bây giờ? Anh sẽ không để em cảm thấy áp lực, từ từ rồi sẽ đến, có được không?”

Cô cắn môi, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn anh, cuối cùng bật cười, hai mắt sáng như sao, nhếch nhếch miệng mỉm cười, thật lâu sau mới hỏi anh, “Không phải anh muốn đi xã giao à?”

Anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ, bất đắc dĩ cười, “Đã muộn mất rồi.” Vẫn đi về chiếc xe đang đỗ, Quân Mạc cười nhìn anh đi. “Đi đường cẩn thận.”

Hàn Tự Dương đã ngồi vào trong xe, vừa nổ máy, nhện không được quay mặt nhìn cô một cái, trong giây lát chột nở tới một việc, vì thế nhanh nhẹn xuống xe, một lần nữa đứng trước mặt cô. Anh cầm tay cô,

nắm lấy cổ tay mảnh mai đã lạnh buốt của cô, đặt vào lòng bàn tay cô một hộp nhỏ quà nhỏ vẫn còn mang theo sự ấm áp từ lòng bàn tay anh.

Quân Mạc mang theo nghi hoặc nhìn anh, đang định hỏi thì anh đã buông cô ra, quay vào trong xe, nhướn mi cười: “Em cầm đi.” Anh gần từng tiếng, nói thật chậm và rõ ràng với cô, “Vật này với anh mà nói rất quan trọng.”

Khi anh kiên trì, rất ít người có thể cãi lời, Quân Mạc siết chặt chiếc hộp nhỏ trong tay mỉm cười vẫy tay nói tạm biệt với anh.

16. Chương 16: Mocha Coffee - Cà Phê Mocha

Hương chocolate nồng nàn, ngọt ngào cũng che được vị đắng, vị ngọt như vậy, đã nếm thử một lần cuối cùng còn có ai còn muốn buông tay?

Ngày thứ hai Quân Mạc tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy tâm trạng khác thường, cô nghĩ lại thật kỹ, một màn tối hôm qua hiện lên rõ ràng, tự dưng thấy ấm áp và thư thái vô cùng.

Quân Mạc pha một cốc bột yến mạch rồi mở máy tính lên, thông báo của phòng giáo vụ đã được đưa lên mạng, sắp tới kỳ nghỉ xuân – đại học A vừa thực hiện chương trình học ba kỳ, rút ngắn thời gian của kỳ nghỉ hè lại, thay vào đó có thêm một kỳ nghỉ xuân khoảng chừng mười ngày.

Vào thời điểm này ngày trước, luôn luôn ồn ào, sinh viên không lên lớp mà giáo viên cũng không có cách nào khác. Quân Mạc ngơ ngác nhìn thông báo kia thật lâu, lập tức cảm thấy mờ mịt, không biết làm sao để vượt qua những ngày nghỉ này. Đến lúc chuông điện thoại vang lên, Quân Mạc liếc liếc mắt nhìn thấy một dãy số, lúc này mới vô đầu nghĩ tới – sinh nhật Ân Bình, đã hẹn với cô ấy đến thành phố H ăn uống.

Với tính cách nóng vội của Ân Bình, chắc là gọi đến giục cô, vì thế không để ý đến chuông điện thoại nữa, cực nhanh uống hết cốc bột yến mạch, thu thập đơn giản rồi đi thẳng ra nhà ga, tiếng chuông vang mấy lần nữa, nghe phiền lòng, cô bèn chuyển sang chế độ im lặng, ném vào cái túi nhỏ nhất.

Xe bus trong mười phút đã đầy đến một nửa, Quân Mạc tìm một ghế ngồi cuối xe, xe chậm rãi chuyển bánh, lúc này mới lấy di động ra gọi cho Ân Bình.

Vừa nuốt xuống nửa ngụm nước miếng, Quân Mạc suýt nữa khàn giọng, gắng nuốt xuống, lạnh lùng nói, “Thế tớ làm thế nào bây giờ?”

“Cậu chờ buổi chiều tớ về, cùng nhau ăn tối, dù sao cậu vẫn có chìa khóa đúng không? Hay cậu ở lại mai về đi?” Ân Bình thoải mái nói, “Hân Nhiên nói muốn cho tớ một bất ngờ, cậu nói xem đây chẳng phải là cơ hội rất khó mới có được sao?” Nói đến đáng thương, cuối cùng nể hôm nay là ngày sinh nhật cô ấy, Quân Mạc chỉ có thể hết sức rộng lượng mà nói, “Vậy cậu đi sớm về sớm.”

Cô tắt điện thoại, cảnh vật bên ngoài cửa sổ lướt qua như bay, sắc xuân càng lúc càng rõ, chỉ cảm thấy khắp nơi là màu xanh, linh khí bức người.

Thật ra cả hai thành phố đều khiến cô có cảm giác giống nhau, mông lung mà trong trẻo như nước, thành thị phía nam ước chừng chỉ có hai mùa xuân thu là hợp với lòng người nhất, ánh mặt trời dịu nhẹ. Nhưng cô lại không có cảm giác mình bắt đầu có cuộc sống với công việc tất bật một lần nữa, Quân Mạc trở về thành phố quen thuộc, theo bản năng nhìn tiệm cà phê, không có mở cửa – cảm hứng lụi dần – vượt qua hai thành phố, thời gian hóa ra vẫn như ban đầu, lại không hiểu sao khiến người ta nhớ tới việc thả bỏ câu.

Bước nhanh trở về tầng trệt quen thuộc, không khỏi nghĩ đến không biết hôm qua Hàn Tự Dương có trở lại không, cũng chỉ là nghĩ mà thôi, Quân Mạc ảo não phát hiện chính mình có chút không muốn chủ động liên lạc với anh – luôn cảm thấy hoảng hốt. Cô mở cửa đi vào, lẳng lặng nhìn phòng nhỏ của mình, hóa ra Ân Bình thế mà lại... Ham làm giàu, buôn chuyện, cô gái vật chất, cư nhiên lại thích phong cách công chúa,

rèm cửa sổ và khăn trải bàn đều là ren hồng nhạt. Việc đầu tiên là đem quả đặt lên bàn, cô sợ mình quên mất, không có việc gì bèn ngồi trên sofa xem TV.

Thời gian ăn trưa, cô có thể đọc số điện thoại của mấy cửa hàng bán cơm trưa gần nhà, vì vậy cũng nhanh chóng giải quyết bữa trưa. Buổi chiều, ánh mặt trời thật khiến con người ta cảm thấy buồn ngủ, Quân Mạc không thích ngủ trưa, cảm thấy nó ảnh hưởng đến đồng hồ sinh học của mình, thường thường đến tối là mất ngủ. Cô có thói quen uống cà phê lúc một, hai giờ để nâng cao tinh thần, nhất là khoản bốn, năm giờ khi đó cô buồn ngủ không chịu được. Nhưng Ân Bình lại ghét cà phê, nghĩ nó là thứ gây nghiện ở mức độ nhẹ, vậy nên trong nhà quay đi quay lại chỉ có mỗi nước lọc. Vì thế cô tự nhiên chỉ có thể nằm ở sofa mềm mại, chậm rãi ngã xuống – ngủ đến không biết trời đất gì, cô ngủ rất sâu, ngay cả mơ mộng gì cũng không thấy.

Hơi giầy dựa dụi mắt, ánh mặt trời ngoài phòng vẫn sáng lạ, Quân Mạc mắt nhắm mắt mở, trong đầu chỉ còn sót lại tinh thần đấu tranh gian nan với cơn buồn ngủ, chậm rãi ngồi dậy, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức, đã năm giờ rồi – kiên nhẫn của cô cũng sắp hết, Ân Bình không thể cứ gọi cô đến ngồi thế này, rồi chẳng quan tâm gì cả mà đi chơi với bạn trai?

Cô cảm di động, nghĩ nghĩ, quyết định sau năm giờ mà không liên lạc lại – thì chỉ có thể quấy rầy, mang theo phần hận nhìn hộp quà tím trên mặt bàn – món quà này mất gần nửa tháng tiền lương của cô, thế mà mang đến không người hỏi han.

Xe Hàn Tự Dương chạy đến dưới lầu, không tự chủ được đi chậm lại, anh biết cô không ở trong này, vẫn không nhìn được mà hướng lên lầu nhìn thoáng qua – trên ban công có bóng người đứng, nhìn rất giống cô, chỉ thấy áo sơ mi trắng muốt với quần dài màu sẫm, cho tới lúc này vẫn cứ thản nhiên đứng ở nơi đó – là ký ức cũng tốt, là sự thực cũng tốt, tựa như bức tranh thủy mặc vậy, mỗi lần nhớ đến lại có thể mỉm cười.

Anh không dừng xe, gọi điện thoại cho cô.

Cuối cùng nhìn thấy cô gái trên ban công nghe điện thoại, đột nhiên anh cảm thấy thật hạnh phúc – chỉ có hình ảnh cô đứng dưới ánh mặt trời tiếp điện thoại của anh.

“Em nhìn xuống đi.” Anh mang theo ý cười nói với cô, thì thầm vô cùng thân mật thì thầm.

Quân Mạc cúi đầu, nhìn chiếc xe rất quen thuộc kia, không khỏi cười nói, “Thật sự là anh à?”

Thật là khéo, anh rất ít khi ở chỗ này, vừa mới trở về lấy vài thứ, việc này có tính là duyên phận ko?

“Em xuống dưới này hay để anh đi lên?” Hàn Tự Dương dứt khoát cho cô lựa chọn, anh không có nhiều thời gian lắm.

“Em xuống đó. Anh dừng lên đây.” Quân Mạc vội vàng trả lời, phòng này giờ Ân Bình đang ở, không giống như trước, không thể tùy tiện cho người khác vào.

Cô cảm di động chạy xuống, đóng cửa lại.

“Em đến đây lúc nào vậy? như thế nào lại không nói cho anh biết?” Hàn Tự Dương gõ nhẹ vào trán cô mấy cái, biểu tình hơi cứng nhắc nhưng cũng không có né tránh. Anh đem tất cả mọi biểu tình trên mặt cô thu vào đáy mắt, xem ra chưa có thói quen thân thiết với mình – nhưng không tránh đi, đây cũng coi là chuyện tốt.

“Sinh nhật Ân Bình, em mới đến lúc sáng thôi.” Cô nghiêng đầu nhìn anh, thân ảnh cao lớn che đi một chút ánh nắng mặt trời, “Nhưng mà cô ấy bỏ em lại đi hẹn hò rồi, em đang nghĩ mình ở lại đây cuối cùng là có tác dụng gì.”

Hàn Tự Dương nhìn đồng hồ, không khỏi tiếc nuối thở dài, “Lại bị người ta nhanh chân đến trước.”

Quân Mạc chỉ có thể giả bộ hồ đồ nói, “Anh bận nhiều việc lắm à? Em lên bây giờ.”

Hàn Tự Dương nhíu mày nhìn cô muốn đi, thật sự không tìm ra lý do để giữ cô lại, chỉ có thể nói hẹn gặp lại, lại cúi đầu nói, “Tối anh gọi cho em.”

Quân Mạc quay đầu cười một tiếng, vẫy vẫy điện thoại trong tay, giọng nói trong trẻo, “Vâng.”

Anh hơi hơi nheo mắt, vẫn là cái điện thoại màu đen, chỉ một tiếng đồng ý thẳng thắn kia làm cho tâm tình anh chợt thoải mái hẳn.

Mới chạy đến thang máy, một dãy số xa lạ gọi đến, trong lòng chợt có dự cảm không tốt – là giọng nói mà cô đã từng nghe qua, Phí Hân Nhiên.

“Quân Mạc phải không? Bọn anh đang mắc kẹt ở trên núi, xem ra buổi tối không thể gặp em được, điện thoại Ân Bình hết tiền rồi, cô ấy bảo anh gọi cho em một tiếng, thật sự xin lỗi, sáng mai bọn anh về.” Anh lấy tinh thần mà nói một mạch, không dừng lại chút nào.

Quân Mạc trong lòng cười lạnh mấy tiếng, đem cô làm khỉ mà đùa giỡn sao? Nhân viên cấp cao của khách sạn, đều được khách sạn trả phí điện thoại cho toàn bộ, làm sao có thể hết tiền được? Gạt người cũng không tìm được lý do tử tế – còn không bằng đừng gọi còn hơn.

Dụng tâm hiểm ác như vậy, chỉ là cô ngại không muốn nổi giận với Phí Hân Nhiên – cô tận lực khắc chế lửa giận của chính mình, dùng giọng nói vui vẻ, “Hai người chơi vui vẻ.” Sảng khoái tắt điện thoại, nghĩ thầm tôi còn lâu mới chờ cậu nữa, quyết định lên lầu thu dọn đồ đi về.

Nhưng mà đến trước cửa, cuối cùng cảm thấy thế giới bắt đầu bị bóp méo rồi – cô không mang chìa khóa theo sao?

Bây giờ khẳng định là không có, bởi vì quần áo cô cực kỳ đơn giản, ví cũng không mang – chỉ có điện thoại di động đang cầm trong tay.

Thật tốt, chẳng cần gọi Ân Bình, khẳng định đã tắt máy. Phí Hân Nhiên ước chừng cũng vâng lời bạn gái, tắt máy. Cô đau đầu nghĩ, nhờ ai bây giờ được?

Đi khách sạn ở một đêm?

Nhưng ví tiền ở trong phòng mất rồi.

Đây được coi là sơn cùng thủy tận sao?

Quân Mạc gọi điện thoại cho anh, cũng chỉ là nhất thời nhớ tới anh mà thôi.

“Em bị nhốt ngoài phòng rồi, không có nơi ở.” Trong giọng nói của cô mang theo bất mãn, giống như đang cáu giận với người đàn ông đang nghe ở đầu kia điện thoại.

Hàn Tự Dương lúc đầu bị những lời nói của cô làm cho kinh ngạc nói không nên lời, sau một lúc lâu, tâm trạng ổn định lại, “Em xuống dưới đi.” Anh quay đầu xe lại rất nhanh.

“Em muốn thế nào? Nếu không anh đưa em về. hoặc là ở lại đây một đêm vậy?” Anh hơi mỉm cười nhìn cô quệt miệng, thần thái như một đứa trẻ, rất kiên nhẫn hỏi cô.

“Không về được, toàn bộ đồ của em ở đó,” Cô tức giận chỉ chỉ lên lầu, “Anh... Có thể cho em vay ít tiền được không?”

Hàn Tự Dương như cười như không nhìn cô, “Vay tiền?”, Anh lập lại một câu, “Em muốn ở khách sạn à?”

Quân Mạc gạt đầu.

“Ở nhà anh đi.” Anh lạnh nhạt nói, “Đêm nay anh không về, dù sao thì phòng cũng trống.” Thái độ nghiêm túc mà ân cần, cũng không để cô có một tia khó xử.

“Vậy không tốt.” Quân Mạc lắc đầu, cố chấp vươn tay, “Cho em mượn chút tiền có được không?” Ánh mắt của cô thật cần thận.

Anh nhìn cánh tay mảnh khảnh trước mặt mình, cứ thế nắm lấy mà kéo đi, lười giải thích với cô.

Cô vẫn không biết Hàn Tự Dương ở chỗ nào – hóa ra là một phòng ốc ở tiểu khu trong cùng. Sức lực của anh thật khiến người ta kinh ngạc, Quân Mạc ngoan ngoãn không tránh ra, nháy mắt đã đứng trong phòng. Anh đưa chìa khóa cho cô, “Anh thật sự sắp muộn rồi. Em cứ ở lại đây đi, một lúc nữa anh cho người đưa đến vài thứ.” Anh mới đi đến cửa, quay đầu lại hỏi cô, “Em có đói không?”

Quân Mạc hé hé miệng, lắc lắc đầu, nhìn bóng lưng anh biến mất sau cánh cửa, lúc này mới đánh giá căn phòng – cảm giác cực kỳ giống căn phòng anh từng ở tại Nam Đại, thật ra phong cách trang trí khác nhau hoàn toàn, nhưng đều mang đến cảm giác lạnh lùng, không có hơi thở cuộc sống của người ở. Dù là một cái khăn giấy đã được dùng qua, hay một mẫu tàn thuốc cũng được – nhưng tất cả đều không nhiễm một hạt bụi nhỏ, căn phòng này giống như căn phòng mẫu cho người ta đến xem vậy.

Sô pha màu tro – vô cùng thích hợp với phong cách của anh, Quân Mạc nhớ đến bộ âu phục nâu xám anh mặc hôm nay, thật sự là anh khí bức người – lúc này mới phát hiện ra trên bàn trà có một quyển ghi chép, là báo cáo đánh giá và xác định tình hình tiêu thụ điện thoại di động, cô tiện tay lật vài tờ, nhíu mày nhìn những thuật ngữ cô hoàn toàn không hiểu này, bên cạnh còn có mấy từ viết ngoáy.

Không lâu sau thì có người đến ấn chuông cửa.

Quân Mạc bước nhanh ra ngoài mở cửa, bên ngoài là thư ký của Thụy Minh – người đã dùng vẻ mặt ngạo mạn đánh giá cô lần trước, trong tay cầm một túi lớn này nọ, mỉm cười đưa cho cô.

Quân Mạc cúi đầu nhìn, nghe thấy lời giải thích từ cô ta, “Là Tổng giám đốc Hàn bảo tôi đưa tới, cô xem còn thiếu gì nữa, tôi sẽ đưa tới cho cô.”

Thật phiền quá, không bằng tùy tiện đưa tiền để cô đến khách sạn ở.

Tùy ý lật lật đồ trong túi, trên cùng là cặp lồng cơm giữ ấm đựng thức ăn rất lớn, phía dưới là áo ngủ và vật dụng đánh răng rửa mặt hàng ngày, cô ngượng ngùng nói cảm ơn, “Thật sự đã làm phiền cô.”

“Không sao. Đồ ăn mang từ công ty tới, không biết có hợp khẩu vị của cô không.” Dừng lại một chút, “Tổng giám đốc Hàn hiện đang tiếp một khách hàng rất quan trọng, buổi tối sẽ liên lạc với cô sau.” Đôi mắt trang điểm kỹ lưỡng kia liếc nhìn cô một cái hàm nghĩa không rõ ràng. Quân Mạc nhất thời kết luận: tốt xấu gì mình cũng là phần tử trí thức thuần lương, lại bị người ta hiểu nhầm rồi sao?

Chính là phong độ thì không thể mất, cô lễ độ nhìn theo thân ảnh thon thả kia đi ra ngoài, oán hận đóng cửa lại.

Chẳng biết có phải việc tích tụ cảm xúc làm cho người ta thèm ăn hơn hay không, hoặc là đồ ăn này thật hợp khẩu vị, Quân Mạc nhìn cặp lồng cơm bốn tầng đã trống trơn ở trên mặt bàn, nửa ngày mới nhớ ra là nên đi rửa.

Phòng bếp càng giống phòng mẫu, tất cả đồ làm bếp đều là đồ nhập khẩu, chỉ là không thể tìm ra một lọ nước rửa bát – thật sự là hoài nghi bàn thức ăn ngon lành hôm đó có phải do chính tay anh làm hay không.

Quân Mạc đành lấy nước tráng qua rồi để sang một bên.

Tùy tiện vào phòng người ta tham quan thì không tốt chút nào, Quân Mạc chỉ có thể ngồi trước tv, nhàm chán bấm đi bấm lại mấy chục kênh một lượt. Điện thoại bàn trong nhà reo – Quân Mạc cũng không dám nhận, cứ để nó kêu một lúc lâu. Một lát sau, đến lượt di động của cô reo lên, cô mới nhận.

Giọng nói của anh hơi nặng nề, lại pha chút khó chịu, “Em đang ở đâu vậy?”

“Ở nhà anh.”

Đột nhiên cảm giác hờn giận tiêu tan hết, “Vừa rồi sao không nghe điện thoại?”

“Em sợ là điện thoại của anh, không dám nghe.” Quân Mạc thành thành thật thật nói, “Sao không gọi đi động cho em?”

“Anh nghĩ em cũng phải xem số nào gọi đến, trên màn hình điện thoại có hiện số gọi đến mà.” Giọng nói Hàn Tự Dương có mang ý trêu chọc.

Quân Mạc chột dạ nhìn thoáng qua thông báo trên màn hình điện thoại bàn, ba số sáu ở cuối, là dãy số cô rất quen thuộc.

“Tối nay em ngủ phòng trên lầu phía bên trái đi, đều là phòng mới.” Anh nói với cô, “Chắc hôm nay anh không về được, đêm nay phải làm việc đến khuya.”

Câu giải thích có nghe thế nào cũng cảm thấy mất tự nhiên, Quân Mạc thấy mặt mình hơi đỏ lên, ừ một tiếng.

“Ngày mai anh đưa em về trường, anh có việc, tiện đường đi cùng nhau luôn.”

“Vâng, nhưng mà em muốn chờ Ân Bình về, chờ cô ấy về em lấy vài thứ.”

“Ừ.” Anh bâng quơ nhẹ nhàng đáp ứng, như là nhớ tới chuyện gì, “Em... Em ở nhà một mình buổi tối có sợ không?” Nhà của anh thật sự không lớn lắm, chỉ có hai tầng thôi, chỉ là một cô gái ở nơi vắng vẻ như thế, có thể có chút sợ hãi.

Cô cười thoải mái, “Lần đầu ở một căn phòng lớn lại thoải mái thế này, làm sao mà sợ được?” Tắt điện thoại, ôm đầu gối ngồi trên sofa, đột nhiên hắt hơi: Nếu buổi tối anh về nhà, vậy mình phải làm thế nào, thà rằng làm phiền Tổng giám đốc Từ cũng không nghĩ trong ở lại trong nhà của anh, cô nam quả nữ ở cùng một chỗ.

Chạy lên phòng tầng 2, bật đèn, nhìn thấy một chiếc giường lớn mềm mại, chăn gối đều có màu xám. Quân Mạc đem đồ ngủ cùng mấy thứ linh tinh vào nhà tắm, dùng nước ấm tắm rửa, đến khi sấy tóc xong nằm trên giường mới thấy hối hận – buổi chiều ngủ lâu như vậy, quả nhiên bây giờ không ngủ được. Ngọn đèn ở đầu giường sáng mờ mờ, vốn là ánh sáng thích hợp để khiến cho con người ta chìm vào giấc ngủ, tự nhiên cô cảm thấy hơi sợ hãi, phòng lớn thế này, thật sự cô không quen.

Vì thế nhảy dựng lên đi bật sáng tất cả các bóng đèn, đi tới cửa, nhin không được vụng trộm mở hé cửa, nhìn ra xung quanh bên ngoài – tối đen một mảnh, dù thế nào đi nữa cũng không dám ra ngoài bật hết đèn lên, chỉ có thể khóa trái cửa, chui vào trong chăn, sau đó vểnh tai lên nghe động tĩnh bên ngoài.

Thật ra không có âm thanh nào cả, Quân Mạc cảm thấy thần kinh mình cũng nhạy cảm quá rồi, chỉ cần có tiếng bước chân dù nhỏ nhất, khoảng chừng sẽ vỡ vụn ra mất – cúng thất tuần (49 ngày) cho ông nội lần đầu tiên cô cũng thế này, cảm thấy mình rơi vào trong một cơn ác mộng tối tăm, biết rõ tất cả những khuôn mặt dữ dần trước mặt là giả, có thể thoát ra được, nhưng chính mình lại không thể tỉnh lại. Cha mẹ ở dưới lầu đốt vàng mã cùng quần áo giấy cho ông, cô có thể nghe được rõ ràng, nhưng ngay cả động đậy một ngón tay cũng không thể. Không biết qua bao lâu, bước chân cha mẹ đến gần, cô mới cố gắng hết sức mở mắt ra, mồ hôi nhễ nhại.

Đến khi dưới lầu có tiếng bước chân nhẹ nhàng, Quân Mạc nhảy dựng lên như lò xo, chạy nhanh đến cửa phòng, nắm chặt điện thoại di động, nhin một lúc, mới dám mở hăn cửa ra – đèn dưới lầu đã được bật sáng, sáng đến mức khiến người ta chói mắt. Cô nhẹ nhàng thở ra, không có tên trộm nào lại to gan lớn mật đến trình độ này?

Quả nhiên không phải trộm, Hàn Tự Dương hơi khom lưng bỏ chìa khóa xuống bàn trà, quay đầu thấy cô mặc đồ ngủ đứng trước cửa phòng ngủ, nhíu mày cười cười, “Làm ồn đến em rồi à?”

Quân Mạc bước về phía trước vài bước, “Không có, em tưởng trộm...”

Cúc trên cùng của áo ngủ của cô không cài, hơi lộ ra xương quai xanh, Hàn Tự Dương liếc mắt quay đi không nhìn cô nữa, “Anh về lấy vài thứ...” - kỳ thật đâu phải là muốn lấy thứ gì, chỉ là muốn về thôi.

Quân Mạc cắn cắn môi, “Đã đã rạng sáng rồi, anh còn định đi đâu nữa?” Cô thật sự rất sợ hãi – “Em đang ở phòng của anh thì phải? Nếu không để em sang phòng khách?Đã trễ thế này rồi.”

Khóe miệng Hàn Tự Dương hơi cong lên, “Được rồi, anh ở phòng dưới tầng này cũng được.”

Quân Mạc an tâm gật gật đầu, chỉ nói, “Ngủ ngon”, đột nhiên giật mình nhớ ra mình đang mặc áo ngủ, vội vàng chạy về phòng.

Mà anh đứng trước sofa thật lâu. Nhà của anh, hai người, thật tốt.

17. Chương 17: Clypsso Coffee - Cà Phê Calypso

Trong cảm giác mát mẻ, dường như lại khiến người ta nhớ tới những chua xót ngọt ngào đã từng trải qua, tự do lan tỏa trong gió lạnh.

Anh đã về, Quân Mặc cực kỳ an tâm mà ngủ, sáng sớm tỉnh lại nhìn đồng hồ, thở dài, hóa ra mới bảy giờ. Rốt cuộc cũng đang ở trong nhà người khác, không thể ngủ nướng thêm chút nữa, đi rửa mặt, thay quần áo, vừa muốn mở cửa, trong giây lát cảm thấy không đúng, trở lại phòng vệ sinh dùng khăn tay tỉ mỉ lau chùi một lần, rồi đem khăn mặt và quần áo ngủ đã dùng qua ôm trong tay, mở cửa xuống dưới nhìn xung quanh.

Anh đưa lưng về phía mình ngồi bên cạnh bàn ăn, cúi đầu xem tạp chí, trên bàn có sữa đậu nành, cháo, bánh quẩy, bánh bao, ước chừng những thứ điểm tâm ở quanh vùng mua được cái nào cũng đều để ở trên bàn. Nghe thấy tiếng mở cửa, Hàn Tự Dương quay đầu nhìn thoáng qua, thoải mái nói với cô, “Buổi sáng tốt lành.” Anh chỉ chỉ mặt bàn, “Đến ăn sáng đi.”

Quân Mặc lên tiếng, cố gắng xem nhẹ bầu không khí xấu hổ trong phòng. Cô chỉ quần áo rồi hỏi, “Cái này làm thế nào giờ?”

“Oh, cái này anh không mặc được. Em định mang đi sao?” Hàn Tự Dương mỉm cười nói, “Hay để ở đây cũng được.”

Tay Quân Mặc đang cầm cốc nước trái cây dừng lại giữa chừng, một lúc sau mới có phản ứng, “Anh không dùng được, em mang đi.”

Anh bỏ tờ tạp chí trong tay xuống, chỉ chỉ bàn trà trong phòng khách, “Đồ của em ở đó. Chìa khóa cũng vậy.” Không chờ Quân Mặc hỏi, liền giải thích, “Hôm qua anh mang về, Hàn Nhiên đưa chìa khóa cho anh – anh thấy muộn quá nên tiện thể mang đồ về cho em.”

Quân Mặc hừ một tiếng, “Bọn họ đúng là vui chơi quên trời đất.”

“Hôm qua nghe nói Hàn Nhiên cầu hôn thành công.” Hàn Tự Dương mỉm cười giải thích thay họ.

Quân Mặc ngậy người một lúc, nhẹ nhàng rên một tiếng, “Trời ạ.”

Anh cho rằng cô đang vui vẻ thay cho bạn, không nghĩ Quân Mặc lại nói, “Mới yêu nhau có hai, ba tháng – đã định làm đám cưới?” Cô nhìn anh thăm dò, “Em có nên khuyên Ân Bình thận trọng hơn không?”

Hàn Tự Dương nhíu mày nhìn cô, ý vị thâm trường, nửa ngày mới chậm rãi nói, “Không phải tất cả tình cảm đều tỷ lệ thuận với thời gian.”

“Nhưng mà em muốn tặng quà – cô ấy sẽ không bỏ qua cho em đâu.” Quân Mặc thì thào nói, hoàn toàn không để ý đến lời Hàn Tự Dương.

Đang thất thần thì nước trái cây đổ lên người, luống cuống tay chân dùng khăn tay lau đi, Hàn Tự Dương nhìn cô, cười nói, “Cả ngày đều mặc màu trắng, thời con gái thanh xuân thì nên mặc đồ rực rỡ một chút mới tốt.”

Quân Mặc vẫn mặc đồ ngày hôm qua, vừa lau đồ cũng không ngắt đầu lên, “Em không còn là cô gái tràn đầy sức thanh xuân nữa rồi, già mất rồi.”

Thật ra da cô trắng nõn, cách ăn vận lúc thời sinh viên cũng diêm lệ thanh thoát lắm, khiến người ta nhìn mà hai mắt sáng ngời. Sau này đi làm, vì khuôn mặt trẻ con, nên khi mặc đồ phải chọn màu sắc trang nhã, lạnh một chút, cố gắng để khách hàng có cảm giác tín nhiệm.

“Sao lại không phải chứ?” Anh vén mấy sợi tóc ra phía sau tai cho cô, giọng nói mang theo sự cưng chiều nồng đậm. Quân Mặc chờ anh bỏ tay ra, mới bắt mắt mà lẩm bẩm một tiếng, “Không cần phải giống như ông cụ non thế chứ.”

Hàn Tự Dương coi như không nghe thấy gì, chỉ cúi đầu ăn sáng.

“Em còn chờ Ân Bình về nữa không?”

“Không đợi nữa. Lúc nào chúng ta về?” Quân Mạc có chút tức giận với cô bạn ‘trọng sắc khinh bạn’ kia.

Cũng không phải anh lái xe, lái xe vẫn là Tiểu Tiểu. Quân Mạc hướng cậu ta mỉm cười.

Cô ngồi bên cạnh Hàn Tự Dương, ngày xuân hoa nở, trong xe vẫn bật máy sưởi, không khí ấm áp hơn nhiều. Đầu của Quân Mạc cứ một chút lại gật gật, không chịu được cuối cùng ngủ mất. Hàn Tự Dương hơi nghiêng mặt nhìn cô, làn da trắng nõn bắt đầu hơi hồng lên, nhẹ nhàng nở nụ cười, không thể chuyên tâm làm việc được.

Xe vào đường cao tốc, cô ngủ rất say, không nghe thấy di động của mình kêu.

Hàn Tự Dương nhận không được vỗ vỗ cô, “Điện thoại của em reo kìa.”

Quân Mạc mơ hồ lục túi xách, thoáng cái mấy thứ linh tinh trong túi rơi ra, điện thoại vừa rung vừa chuông, Hàn Tự Dương thở dài thay cô nhặt đồ vào.

Quân Mạc thấy tên người gọi, ánh mắt trấn tĩnh, quay lại nhìn một cái, tiếp điện thoại, “A lô.”

Tiểu Tiểu vừa lái xe vừa nhìn qua kính hậu視, “Tổng giám đốc Hàn, chúng ta tới đâu trước?”

Không có ai trả lời.

Hắn không nhận được quay đầu lại, Hàn Tự Dương đang dựa đầu vào ghế rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng hơi trầm xuống, tay đỡ thái dương. Trong xe tựa hồ chỉ có tiếng Quân Mạc cúi đầu thấp giọng nói chuyện qua điện thoại.

Câu trả lời của cô rất đơn giản, chỉ là “uh”, “Thật vậy sao”, “Tớ cũng không biết”. Vài câu trả lời. Bên mặt cô, lông mi thật dài cụp xuống, che khuất ánh mắt, không lộ ra chút cảm xúc nào.

Qua thật lâu mới nghe cô thản nhiên nói, “Được rồi, cậu thay tớ chúc mừng người ta.” Một lát sau, lại sửa, “Quên đi, như vậy không hay chút nào.”

Khóa túi xách của mình lại, Quân Mạc vô lực dựa lên ghế, thở dài một tiếng.

Không ai nói gì, Hàn Tự Dương đột nhiên đưa tay kéo đầu cô tựa vào vai mình, trầm giọng nói, “Ngủ tiếp đi, lúc nào đến nơi anh gọi dậy.”

Quân Mạc gật gật đầu, nhắm mắt lại, thật ra tinh thần của cô đã thanh tỉnh không ít, cơn buồn ngủ đã bay đâu mất.

Cô nhắm mắt một lúc, lại mở mắt ra, “Cho em đến cao ốc Bách Ái là được rồi, em muốn mua mấy thứ.”

Bên người vang lên tiếng trả lời “Được”, không phải là lần đầu tiên cô dựa vào anh, lúc này mới cảm thấy trên người anh luôn có loại hương vị làm ình an tâm – đè nén cảm xúc phức tạp xuống, dường như không có việc gì, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh sớm đã khép lại máy tính, chỉ nhìn Quân Mạc dựa vào mình nói, dường như cô cũng không mở to mắt. Anh không biết cô đang nghĩ gì, mà cũng thật sự không muốn thăm dò. Chỉ biết rằng, bây giờ cô đang ở bên cạnh mình.

Bờ vai anh thật rộng, cách áo sơ mi trắng truyền đến cảm giác ấm áp. Quân Mạc có chút hoang mang, cô nhớ rõ chính mình từng liều lĩnh khóc lớn – hiện tại cảm thấy trong lòng thật trống vắng, không thể nói rõ sự khó chịu, nhưng lại cảm thấy hoảng hốt, cô hơi cọ cọ vào đầu vai anh, muốn ngồi thẳng dậy, tay anh đã nhẹ nhàng xoa xoa hai má cô, mang theo lực đạo mềm nhẹ, “Ngủ thêm chút nữa.”

Quân Mạc xuống xe trước cửa tòa nhà, cô đứng bên đường, Hàn Tự Dương mở cửa kính xe ra một nửa, nhìn cô vẫy tay chào tạm biệt với mình, dưới ánh mặt trời mùa xuân, khóe miệng cô lộ ra nụ cười nhàn nhạt, thật giống một đóa bách hợp trắng đậm nhiên mà thanh úc. Anh nhất thời thần người ra, Tiểu Tiểu không nhận được nhắc nhở, “Tổng giám đốc Hàn, gần đến giờ rồi.”

Hàn Tự Dương chuyển mắt, hơi hơi gật đầu, “Đi thôi.” Anh cũng không đóng cửa sổ, trong nội thành xe chạy rất chậm, gió nhẹ thổi tới trên mặt, nhưng không có cảm giác mát.

Quân Mạc đi dạo không mục đích trong dòng người, ánh mắt của cô gần như liếc qua hầu hết các cửa hàng.

Minh Văn nói qua điện thoại, Lâm sư huynh đính hôn, trước khi ra nước ngoài thì tổ chức hôn lễ, cô dâu là đồng nghiệp cùng trường.

Trong đầu một mớ ý tưởng lộn qua lộn lại, vô tình lại bị tẩm áp phích quảng cáo của công ty du lịch hấp dẫn, gió cát bay bay trong đại mạc bao la, đoàn lạc đà chậm rãi mà đi, thậm chí bên tai cũng phảng phất nghe thấy tiếng lục lạc réo rắt. Trong đầu cô chợt lóe lên một ý nghĩ, con đường tơ lụa – sẽ tặng tơ lụa. Trong nhất thời nảy lên ý nghĩ này, liền đơn giản đem tất cả mọi thứ quẳng ra sau đầu, đi thẳng đến cửa hàng bán tơ lụa. Cẩn thận chọn một cái áo choàng đỏ, bề mặt trơn bóng mềm mại, sờ tay vào cảm thấy như nước suối chảy qua, cô tưởng tượng bộ dáng cô dâu của anh mặc nó đứng bên cạnh anh, nhất định là sẽ cười rộ lên, sẽ làm anh cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, liền bảo nhân viên cửa hàng gói lại.

Cầm túi quà trong tay, ngồi trên xe bus – cô quên ngày diễn ra hôn lễ, kỳ thật là vừa vặn trong kỳ nghỉ xuân, cảm thấy nhiều cảm xúc hỗn loạn – cuộc sống nếu cứ nghĩ đến từ “Nếu” thì thật là ngốc nghếch. Trong lòng Quân Mạc hiểu rõ, lại không tự chủ mà rơi sâu vào trong suy nghĩ ấy, lơ lửng như mắc trong mớ tơ vậy.

Lần về bằng xe bus này thật dài, cô lại nhận được điện thoại của mẹ, giục cô về nhà.

Đột nhiên cô nhớ tới chiếc lục lạc trên con lạc đà ở trên tẩm áp phích quảng cáo chuyến du lịch đại mạc, lập tức hưng phấn lên, nghĩ chính mình bị một vật nhỏ bé như vậy kích động – nhảy xuống xe, xe vừa qua là nhìn thấy văn phòng du lịch. Một giờ sau, cầm biên lai về – kỳ nghỉ đầu tiên của công việc mới, cô muốn ra ngoài giải sầu.

Nhanh chóng quyết định như vậy, rồi bình tĩnh đi mua vé xe cùng đặt phòng khách sạn, cô không thể ỉn cơ hội cân nhắc lần nữa – luôn có vô số khả năng chậm rãi nhảy ra lúc cân nhắc ấy, tựa như đưa tay bắt lấy một nắm cát nhỏ, càng thông thả, càng cẩn thận, càng cố sức, thì chỉ càng rơi ra nhanh hơn mà thôi.

Khi cô về đến trường liền lập tức đem quà đi gửi, dụng tâm chọn một thiệp chúc mừng đỏ rực trầm tư một lúc lâu, chỉ viết bốn chữ “Bất ly bất khí” – cô cảm giác hơi phiền muộn, chung quy cũng phải đi đến bước này.

Buổi chiều, cô miễn cưỡng nằm ở trên giường, lấy di động ra, một chữ một chữ nhắn cho anh, “Sư huynh, em đã gửi quà rồi. Thật xin lỗi, không thể tới dự hôn lễ của anh. Chúc hai người hạnh phúc.”

Cô dùng cách ghép vần, phím số 7 không nhảy, phải dùng sức ấn vào, cuối cùng một hàng chữ giữa màn hình sáng lên, gửi đi được – thuận tay bỏ điện thoại qua một bên, cô biết anh sẽ không nhắn lại. Cô đem phần tâm ý cuối cùng với anh tặng đi, một phần chúc phúc như vậy, thật sự không cần trả lời.

Trước kỳ nghỉ một ngày, ngay cả trong không khí cũng tách thành từng phân tử, Quân Mạc đối xử với sinh viên cực kỳ thoải mái – bọn họ còn nhiều năm, cảm thấy tương lai vô hạn, mà ngày nghỉ có thể tiêu pha thoải mái, là những ngày tốt đẹp đáng để chờ mong. Trong giờ học cô hỏi sinh viên, có bao nhiêu người có kế hoạch đi du lịch, cơ hồ tất cả đều giơ tay, vì vậy thoải mái trao đổi suy nghĩ, đôi khi Quân Mạc nhìn khuôn mặt những học sinh kia, giật mình cảm thấy mình là một thành viên trong số đó – với những nơi xa lạ đều tràn ngập mong chờ.

Tan học Quân Mạc nhận được điện thoại của Hàn Tự Dương, rốt cuộc thoải mái nói, “Tuần sau em được nghỉ rồi.”

Hàn Tự dương đứng bên cửa sổ ở tầng 24, ánh mắt tuần lãng chìm vào một mảnh kim sắc, chậm rãi hỏi cô, “Em định làm gì?”

Quân Mạc ở đầu kia điện thoại chỉ cười, không trả lời anh.

“Vài ngày nữa anh phải ra ngoài một chuyến, đi ký hết hợp đồng chuyển giao kỹ thuật.” Anh khai báo với cô qua điện thoại.

“Đi đâu?” Quân Mạc hỏi.

“Bắc Âu.”

“Cảnh vật bên ấy hẳn rất đẹp.” Quân Mạc hăng hái thay anh.

“Quân Mạc, em còn chưa nói cho anh biết, em định làm gì?” Anh hơi day lông mày hỏi cô.

“Sao anh lại căng thẳng thế?” Quân Mạc đột nhiên ngừng cười, nghiêm túc nói, “Em muốn đi du lịch – Đôn Hoàng, tiện đường đi Tân Cương, từ nhỏ em đã muốn đi rồi, thật sự em muốn đi đến đó.”

Thủy tinh trong veo mà sáng bóng, có thể thấy chồi non trên từng nhánh cây rung rinh trong nắng, tràn đầy sức sống. Cách xa như vậy mà Hàn Tự Dương lại có thể thấy rõ ràng.

Đột nhiên nghe cô nói, “Đợi lúc về em mua quà cho anh, anh mời em đi ăn nhé?” Giọng nói của cô nhẹ nhàng như vậy, Hàn Tự Dương tự nhiên cảm thấy dự hoặc, anh thậm chí còn tưởng tượng được mặt mày cô giãn ra, mang theo chút ý cười.

Anh trầm giọng, “Một lời đã định.”

“Một lời đã định.” Cô đồng ý với anh.

Sau khi anh đi công tác mấy ngày, Quân Mạc bắt đầu đơn giản thu thập hành lý, chỉ một túi du lịch to đeo trên lưng, mặc một cái áo gió chuyên du lịch, tự cảm thấy đã có chút phong trần mệt mỏi.

Cuối cùng cũng không hề nhận được điện thoại của anh – Hàn Tự Dương ở châu Âu, lệch giờ với cô, vì thế chỉ nhắn tin – cô cảm thấy rất quý, nghe nói phí gửi tin nhắn quốc tế từ chỗ anh gấp mấy chục lần từ nơi này gửi đi, thường thường sáng sớm cầm máy là đã thấy tin nhắn của anh, chỉ được mấy từ, có lúc chỉ là hỏi cô thế nào mà thôi. Đương nhiên phải trả lời – cô nhắn lại tương tự, lúc nào đi xe gì, đi du lịch ở chỗ nào, mỗi ghi từng chữ từng chữ gửi cho anh, cứ thuận tay, cứ tự nhiên như vậy.

18. Chương 18: Caramel Macchiato Coffee - Cà Phê Caramel Macchiato

I am because you are.

Quân Mạc mua vé xe đến một tỉnh ở phía tây, sau đó đổi xe đến Đôn Hoàng. Ở trên tàu hỏa ngủ đã rồi, tự nhiên vui vẻ xuống xe, nhìn thời gian vẫn còn sớm, vì thế ra nhà ga ăn một bát mì thịt bò nổi tiếng. Tuy rằng những quán bán loại mì thịt bò này đã trải rộng khắp nơi trên đất nước nhưng cô vẫn cảm thấy đặc sản ở nơi này thật sự vẫn là ngon nhất – sợi mì được nhào nặn một cách công, hơn nữa miếng thịt bò rất lớn, nước dùng ngon, gọi một bát lớn, ăn xong vẫn muốn ăn thêm nữa.

Trở lại nhà ga đợi tàu, chỉ cảm thấy phòng đợi tuy lớn nhưng lại ngột ngạt đến mức hít thở không thông – cũng không phải là giờ cao điểm đông hành khách mà vẫn có rất nhiều người qua lại tấp nập, lối đi trên hành lang chật chội những bao lớn bao nhỏ, tràn ngập mùi vị mì ăn liền. Quân Mạc lại không hề cảm thấy chán ghét, nghĩ đến thời khắc chờ đợi lúc còn là sinh viên luôn khiến người ta cảm thấy ảm áp, đợi tàu hỏa tới, mệt mỏi đến mức không vực dậy được tinh thần. Mỗi lần cha mẹ ra ga đón cô, Quân Mạc đều giả vờ không vui không muốn mọi người tới đón mình như thế này, trong đầu luôn mong chờ một lần tự mình lôi chiếc vali thật lớn đứng trước cửa nhà ấn chuông – vừa có thể khiến người nhà niềm vui bất ngờ, lại đường đường chính chính ọi người thấy mình đã trưởng thành.

Đáng tiếc thời gian bốn năm học, mỗi lần đều có người nhà đến đón cô – không ai cho cô làm những việc linh tinh vụ vật phiền toái đó đâu? Một cái vali cũng không cần đựng tới – ba cô luôn lo lắng một mình cô không thể di chuyển được vali lớn đó, thật ra Quân Mạc từng cười trộm, mỗi lần lên tàu cô luôn nói ngọt nhờ một chú nào đó giúp đỡ, cuối cùng cũng sẽ có người giúp cô – với bộ dạng ngọt ngào, lại vui vẻ hoạt bát, thậm chí có người còn giúp cô kéo hân vali lúc xuống tàu nữa.

Lần này sau lưng mình chỉ có ba lô du lịch, cô cảm thấy rất đặc ý – trước kia cô cực kỳ hâm mộ những người đi du lịch mà chỉ mang một ít hành lý đơn giản bên người, nhưng đến lượt mình thì bất kể như thế nào cũng không đem ít đồ đi theo được. Vì thế không oán không hối hận mà theo hàng người tiến đến nơi soát vé.

Tìm được giường nằm của mình, đem các thứ thu xếp ổn thỏa, liền dựa vào đầu giường, môi đã khô đến nứt cả da, hai tay dường như cũng thô ráp mang theo cảm giác sắc lém như đang chà lên cát vậy – thời tiết Tây

Bắc quả thật rất khác biệt, hanh khô quá sức tưởng tượng của mình, ngay cả tóc cũng tĩnh điện đến mức đã dựng thẳng hết lên rồi.

Cô không cảm thấy có gì không ổn, ngược lại, lại cảm thấy rằng chỉ có như vậy mới đúng với cái tên thẳng thắn của miền Tây. Lúc nào cũng đứng ở vùng sông nước Giang Nam dưới làn mưa phùn phiêu linh ẩm áp mà ôn nhuận, chỉ sợ anh hùng cường hãn đến mấy trong thời tiết này cũng bị làm cho yếu đi mà thôi.

Thân tàu lắc lư một chút rồi bắt đầu chuyển bánh, loa tàu bắt đầu vang. Tàu chuyển động theo một tiết tấu thông thả mà nhu hòa, rất giống như đưa nôi – vì cố gắng bỏ qua mùi thuốc khử trùng trong cabin, cô bắt đầu tiến vào giấc ngủ của mình.

Lại không biết rằng chính mình đã đã bỏ qua phong cảnh trên đường đi.

Khi cô tỉnh lại đã là lúc trời chiều ngả bóng về tây, cô thăm dò nhìn ra phía ngoài cửa sổ, thảo nguyên mênh mông một màu xanh, cư nhiên lại có từng đàn cừu cứ như những đám mây thật trắng thật lớn, có cảm giác sáng lạn nhưng cũng rất xa hoa, dù không thắm được tổ hợp ba màu vàng, xanh, trắng trong thiên nhiên tinh thuần, phối hợp với nhau như hình ảnh ngoại cảnh trong một bộ phim truyền hình lướt vùn vụt qua như bay.

Cô gần như tham lam mà dùng ánh mắt như muốn nuốt hết những cảnh ngoài cửa sổ, chưa bao giờ tưởng tượng ra được nơi sa mạc hoang dã cằn cỗi này cũng có thể có nơi màu mỡ phì nhiêu để chăn nuôi như thế này, thật sự là nên đi dạo dặm đường, mới cảm thấy được những gì mình nhìn thấy trước đến giờ thật nhỏ hẹp. Thật đáng tiếc khi cô liên tục đem thời gian tốt đẹp vừa rồi dùng vào việc ngủ.

Các tỉnh miền Tây có địa hình dài hẹp, tàu chạy một đoạn này có rất ít người sinh sống, phong cảnh đẹp đến bất ngờ – bên ngoài cửa sổ, những chiếc tàu hỏa chuyển hướng ở cùng một chỗ, chậm rãi chạy trên bình nguyên, núi tuyết xa xa gợi nhớ tới của Lương Vũ Sinh, khiến người khác phải cảm khái một thời, lại khiến người ta phải đưa mắt nhìn ra thế giới tự nhiên mênh mông kia.

Cho đến khi trên bầu trời xuất hiện vô số vì sao, rút cuộc cũng không nhìn rõ phong cảnh ngoài cửa sổ, Quân Mạc lưu luyến thu hồi ánh mắt, ăn lung tung một chút, lúc này mới nhìn đến tin nhắn của Hàn Tự Dương, hôm nay anh lên máy bay, ngày mai về đến thành phố A.

Gửi lại tin nhắn cho anh, thử một lần rồi lại một lần, luôn thất bại, có lẽ chỗ này quá hoang vắng, không có tín hiệu di động – đành tức giận mà từ bỏ việc nhắn tin với anh. Trước khi ngủ rót ỉnh một cốc nước, nước ấm trên tàu hỏa có mùi thuốc tẩy gay mũi, cô cũng chấp nhận uống tạm mấy hớp, không khỏi nhủu mảy, không thể nói ra là vì cái gì.

Ngày thứ hai xuống tàu, kỳ thật khoảng cách đến Đôn Hoàng còn xa – nghe nói còn khoảng hai hoặc ba giờ ngồi xe nữa, hiện tại tàu dừng lại ở một trạm nhỏ cũng thoải mái, là Liễu Viên – nói như vậy năm đó Chiết Liễu đưa tiễn Chi Phong cũng thế, giao thông đi lại nơi biên cương này cũng chỉ có thể là như thế – cho nên mới để lại một cái tên này. Sáng sớm Tây Bắc lạnh lẽo cũng rất trong lành, thở ra một hơi là kết thành sương trắng, vì vậy vội vàng lên một chiếc xe bus nhỏ, có chút bẩn nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới tâm tình nhảy nhót vui vẻ của cô.

Ba giờ hành trình trên xe bus nhỏ này có chút dài, Quân Mạc nhìn những vườn cây trái dọc đường, không khỏi mở to mắt, kinh ngạc vạn phần – chợt cười bản thân mình chẳng mấy khi được nhìn thấy những thứ này, sách giáo khoa cấp 2 có nhắc đến trái cây ở Tân Cương được xếp vào hàng bậc nhất trên thế giới về độ dinh dưỡng, tất nhiên nguyên nhân là vì sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày mà hình thành nên sự ngọt lạt khác nhau ỗi loại rau quả.

Đôn Hoàng là một thành phố nhỏ, tìm được khách sạn cũng không khó – đến nơi mới phát hiện ra rằng không nhất thiết cần phải đặt trước phòng, bây giờ không phải mùa du lịch, cách ngày 1/5 cũng có vài ngày, cảm giác rằng ở đây nơi nơi đều rất trong trẻo, mát lạnh nhưng cũng có giác lạnh lạnh không nói nên lời, ngược lại giống như gần đến thời kỳ dữ trữ năng lượng hoàng kim vậy.

Thoải mái tắm rửa một cái, quyết định buổi chiều phải đi hang Mạc Cao – chuyến đi này chờ mong nhất là chuyện này. Nơi khô ráo thoáng mát thế này nên tóc cũng nhanh khô, Quân Mạc mới ra khỏi khách sạn, cảm thấy thật nhẹ nhàng khoan khoái, tìm xe ngồi đi đến hang Mạc Cao. Trước khi đi cô lễ tân của khách

sạn đã chủ động hỏi cô có muốn khách sạn hỗ trợ đặt trước vé tàu đi Ô Lỗ Mộc Tề không, vậy nên thanh toán tiền đặt cọc xong rồi mới ngồi xe đi hang Mạc Cao.

Một đường ngồi xe, thời tiết có chút ngọt ngat, mây đen kéo đến, đình trệ ngay trên đỉnh đầu – tài xế cười nói, “Không có vấn đề gì đâu, trời vẫn vậy mà, cũng sẽ không mưa.”

Xe chạy được nửa đường, một du khách bên cạnh đều chỉ ra ngoài cửa sổ, bị cảnh vật trước mắt làm cho giật mình – hàng ngàn tia sáng chiếu qua những đám mây đen, chiết xạ như những thanh kiếm sắc bén trong suốt và sáng chói, mà đem toàn bộ màu đen của bình nguyên nhấn chìm trong sắc vàng của ánh nắng.

Sách sử ghi lại hòa thượng Nhạc Tôn cũng vì nhìn thấy vạn đạo kim quang “Giống như thiên Phật” này nên mới đào cái hang đầu tiên ở nơi này. Trong lòng Quân Mạc không khỏi niệm một tiếng Phật, liếc mắt nhìn cảnh vật hùng tráng nơi thế gian như thế này, cũng đủ để làm chuyến đi này thú vị hơn rất nhiều.

Cô yên lặng xuống xe, trước tiên mua một tấm bưu thiếp chỉ có bán ở đây tại cửa hàng bán đồ lưu niệm, quyết định viết cho bố mẹ và bạn bè, coi như là làm kỷ niệm. Vừa may chia hết, cũng không giữ lại cho anh – Quân Mạc vừa xếp hàng mua vé, vừa gửi tin nhắn cho anh, “Em đang chuẩn bị vào hang Mạc Cao”

Hàn Tự Dương xuống máy bay, giám đốc bộ phận kỹ thuật lập tức vội vàng chuẩn bị mời đến dự họp, vì thế chị Trần cùng Phí Hân Nhiên sân bay đón anh. Xa xa nhìn Hàn Tự Dương đi tới, trợ lý giúp anh xách hành lý, hai người cúi đầu nói chuyện.

Phí Hân Nhiên vẫy tay với hai người họ, Hàn Tự Dương cũng hướng anh ta mỉm cười gật đầu, một lát sau nét mặt cũng giãn ra, điện thoại trong tay rung lên báo có tin nhắn.

Anh bước chậm lại, trợ lý dừng phải dừng lại chờ anh, Hàn Tự Dương hơi hơi hất cằm, ý bảo cậu cứ đi ra ngoài trước.

Trong điện thoại giọng nói của cô lớn lại mang theo sự phấn chấn vô cùng, “Em vừa ra khỏi hang Mạc Cao rồi anh.”

“Tiếp theo còn muốn đi chỗ nào nữa?” Hàn Tự Dương thấp giọng hỏi cô, khóe miệng mang theo ý cười, mấy cô tiếp viên hàng không bên cạnh không nhịn được nhìn anh thêm vài lần.

“Vâng, em còn muốn nhìn lại một lần nữa. Anh biết không? Hôm nay hướng dẫn viên du lịch hóa ra lại là một thực sĩ của ngành lịch sử, cô ấy rất xinh – cô ấy nói thích nơi này, rồi quê hương đến chỗ này làm hướng dẫn viên đã hai năm rồi.” Quân Mạc cầm điện thoại mặt mày hớn hớn nói, “Giống như truyền kỳ ấy, cô ấy nói thích xem những bức bích họa cùng điêu khắc nữa...”

Lần đầu tiên gặp cô đã thích hướng dẫn viên du lịch này rồi, vóc dáng hao gầy, tóc dài buộc cao, mang theo giọng nói ngọt ngào ôn nhu của người con gái phía Nam.

Khi tốt nghiệp xong thì đến đây làm hướng dẫn viên cho điểm du lịch này, cái gọi là chốn đào nguyên, chẳng qua là mang theo giấc mộng của cuộc đời mà thôi.

Cô nói rất hưng phấn, cũng không để ý đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Hàn Tự Dương đã bắt đầu lạnh nhạt dần.

“Em rất thích nơi đó nhỉ?” Anh mỉm cười hỏi, chỉ là nụ cười đơn giản hơi giương lên trên khóe miệng, đã hơi có phần lạnh lùng.

“Đúng vậy... Không đúng, không đúng, không phải cái loại thích kia.” Trong đầu Quân Mạc đảo qua đảo lại mấy ý nghĩ, cuối cùng cũng phát hiện ra điểm không ổn, chỉ sợ anh lại nghĩ mình trong lúc nhất thời suy nghĩ lung tung, lại im lặng chạy đến Tây Bắc làm hướng dẫn viên du lịch cả đời ở đây – không khỏi hé miệng nở nụ cười, cô đâu phải là người bốc đồng như vậy.

Trong lòng anh hơi có chút hậm hực, nghe được người ở đầu kia điện thoại đang nhẹ nhàng cười, cũng không phát câu nữa, bất đắc dĩ nhíu nhíu mày, giọng nói trầm thấp, “Em định lúc nào về?”

“Em đã mua vé xe ngày mai đến Ô Lỗ Mộc Tề, cũng chỉ vài ngày nữa thôi.” Kỳ thật trong lòng cô không có kế hoạch nào khác, chỉ mang theo bên người một cuốn sách hướng dẫn du lịch, định đi tới đâu thì tính tới đó, lúc nào cảm thấy mệt thì quay trở về.

Chị Trần giờ đồng hồ hướng về phía anh, ý nói thời gian đã gần đến rồi, một phòng toàn người đang đợi cậu về họp đấy, chỉ có thể vội vàng ngắt điện thoại, “Anh sẽ gọi lại cho em sau!”

Quân Mạc tắt điện thoại, tươi cười rạng rỡ như nắng ấm, nói với hướng dẫn viên du lịch Tiểu Tạ, “Cho tớ số điện thoại đi.” Hai cô gái trẻ tuổi, lại cùng chuyên ngành, rất tự nhiên mà ăn ý với nhau.

“Bạn trai à?” Tiểu Tạ đã tan tầm, cũng chẳng có việc gì, đưa cô vào hang đá một lần nữa, lần này đưa Quân Mạc đi tới những nơi mà bình thường không cho du khách tham quan tới để cô nhìn cho kỹ.

Quân Mạc tinh tế ngắm những bức bích họa trong chốc lát, phóng bút cẩn thận tỉ mỉ, điệu múa ngàn phát nhẹ nhàng bay lên trời, liên tục lú lờ không nói lên lời, trong lúc nhất thời không nghe thấy Tiểu Tạ nói gì với mình, “Cậu nói gì thế?”

“Tớ hỏi cậu là sao lại đi du lịch một mình? Bạn trai không lo lắng sao?”

Mặt Quân Mạc đã gần như dính sát vào bích họa, không dám thở mạnh, một lát sau mới quay đầu, “Bạn trai? Bây giờ còn không có, nói không chừng lúc về là có rồi.” Cô cười áy náy, Tiểu Tạ hiểu được, cũng cảm thấy thú vị.

“Vì sao bên này lại toàn màu đen?” Quân Mạc chỉ vào tay áo một vị đang bay, hỏi Tiểu Tạ.

“Oxy hóa a, cậu nghĩ đi, đã bao nhiêu năm rồi.”

Quân Mạc đứng trên viên gạch khắc hoa sen từ thời Tây Hạ, cảm thấy thời không lưu chuyển, phong cách cổ xưa dạt dào. Nhưng mà lần thứ hai đi vẫn nhanh như trước, trong nháy mắt đã đứng dưới đường núi, Tiểu Tạ cười nhắc nhở cô, “Nếu cậu mà không đi thì không có xe mà về Đôn Hoàng nữa đâu.” Dừng một chút, “Hôm nay đi được những hai lần, được rồi còn gì.”

Tiểu Tạ mỉm cười ôm cô một cái, lớn tiếng nói với cô, “Tạm biệt!” Một cô gái thông minh như vậy, chỉ ngần ngừ mấy giờ, thế nhưng cứ như đã quen biết mấy năm rồi vậy, ánh mắt của cô ấy như ngôi sao sáng trên bầu trời đêm đại mạc, nghiền ngẫm nhìn cô, “Cậu ấy, tâm quá nhỏ, mắt quá lớn.” Lại hơi hơi tự hào, “Nếu ai cũng giống như tớ, thế giới này lộn xộn hết thôi.”

Quân Mạc nói, “Nếu xuống phía Nam, nhất định phải gọi cho tớ đấy.”

Cô vẫy tay cười, trong lòng mặc niệm: Cái gì mà tâm quá nhỏ, mắt quá lớn? Thì ra là vậy, rõ ràng bây giờ cũng tốt lắm rồi, vẫn không nhìn được ham mộ cô ấy, cô nghĩ, mình như vậy thật sự là không tốt.

Nhìn núi Tam Ngưu càng lúc càng xa, cười tủm tỉm gọi điện cho Hàn Tự Dương, lại thấy tắt máy, liền ngồi xuống quán hàng ven đường chọn cho anh một món quà – một con lạc đà màu trắng mềm mại, nghĩ đến lúc anh nhận được nhất định sẽ đỏ mặt cười à xem.

Trở lại khách sạn, Quân Mạc gọi cho cha mẹ báo bình an, sau đó ra ngoài tiếp tục hành trình, nghe nói cảnh mặt trời lặn ở núi Minh Sa và suối Nguyệt Nha là địa điểm rất đẹp để chụp ngoại cảnh cho anh cưới, cuối cùng lại khiến cô thất vọng – một cái ao nhân tạo được đổ đầy nước, luôn cảm thấy không thoải mái, vừa ngồi lên lưng lạc đà đã thấy sợ, nhưng cũng sớm đi tham quan hết khung cảnh nơi này.

Lại gọi điện thoại cho anh, vẫn tiếp tục tắt máy.

Phòng họp đã không còn một bóng người, hai mắt Hàn Tự Dương có cảm giác nhức mỏi, thở phào một hơi, cuối cùng cũng chuyển nhượng xong, trong cuộc họp đã sắp xếp tất cả thỏa đáng, điều này có nghĩa Thụy Minh rốt cuộc có thể ngang hàng với những công ty quốc tế có kỹ thuật điện tử hiện đại nhất trên thế giới, trong lòng anh không khỏi cảm thán, so với nước ngoài, kỹ thuật trong nước vẫn có chút chênh lệch – may mắn lần này cũng vượt qua được.

Mới nhớ ra là phải mở lại điện thoại di động, bên tổng đài thông báo cho anh trong lúc tắt máy có người gọi anh – đây số kia, anh đã sớm thuộc lòng – khiến anh lập tức vui vẻ, lập tức nhìn thời gian, cũng thật sự đã muộn, giờ này chắc cô cũng đã nghỉ ngơi rồi, anh không cam lòng mà khép điện thoại lại.

Hàn Tự Dương khó có được một ngày ngủ dậy trễ như thế này, ước chừng là do lúc xuống máy bay còn phải ngồi hộp máy tiếng đồng hồ liên, lệch múi giờ nhưng thật ra anh lập tức có thể điều chỉnh – việc đầu tiên anh làm là gọi điện thoại, kỳ thật việc quan trọng của công ty đã giải quyết xong rồi, hiếm khi thấy bất an

trong lòng, lại không rõ vì sao – đầu kia điện thoại cực kỳ ồn ào, anh nghe thấy Quân Mạc dùng giọng nói rất lớn để nói chuyện cùng anh, “Cái gì? Anh nói lớn lên một chút được không?”

Anh nói lớn hơn, “Em đang ở nơi nào thế? Sao lại âm ỉ như vậy?”

“Nhà ga, em lập tức lên xe đi Ô Lỗ Mộc Tề.” Quân Mạc lấy tay che một bên tai, lớn tiếng trả lời.

“Em tắt máy đây, bây giờ phải lên xe rồi.” Quân Mạc vội vội vàng vàng tắt điện thoại.

Liếc mắt nhìn điện thoại một cái, lại không có tín hiệu – Quân Mạc nhìn điện thoại ngẩn người, rõ ràng trước khi đi đã nạp tiền rồi, làm sao bây giờ lại không gọi được nữa? Cô oán hận cắn răng, điện thoại quý gì chứ, trên đường đi có chơi điện tử hay gọi đường dài gì đâu!

Hàn Tự Dương đi vào nhà ăn, không mấy khi thấy vài người đang ăn lại ngồi cạnh trước TV, không giống như trước thấp giọng nói chuyện với nhau.

Anh ngẩng mặt liếc nhìn TV, Mã Sơ Cảnh ngoắc ngoắc tay, “Boss, lại xem đi, kích động quá! Gió cấp 13 lận, cả tàu hỏa cũng bị thổi bay này!”

Anh đứng trong đám người xem TV, tin tức cứng nhắc đang được phát, “Chuyến tàu xx từ Lan Châu hướng đến Ô Lỗ Mộc Tề đi qua Nam Cương trên tuyến đường sắt phụ cận suối Trần Châu, do gió lớn đột ngột các toa tàu từ 9 tới 14 bị chệch đường ray, trước mắt nhân viên cứu hộ vì gió thổi quá lớn không thể tiếp cận hiện trường, tình trạng số người thương vong cũng tạm thời chưa có con số thống kê chính xác. Đường sắt Nam Cương cũng tạm thời gián đoạn.”

Hình ảnh mà TV đưa lên cũng chỉ nhìn thấy những con gió thét cuốn hết tất cả mọi thứ nó đi qua.

Có người ở phía trước thở dài, “Cấp 13, ngay cả tàu hỏa cũng bị cuốn đi như thế, nhân viên cứu hộ làm sao mà qua đó được chứ?”

Hàn Tự Dương dường như có thể cảm giác được tim mình đập mãnh liệt trong lồng ngực, thái dương có cảm giác đau, lập tức đưa tay sờ túi – điện thoại di động đang ở văn phòng. Anh gần như thô bạo giật điện thoại mà Mã Sơ Cảnh đang cầm trong tay nhấn tin, ngón tay không khống chế được run run, nhanh chóng ấn dãy số kia.

Chỉ trong chốc lát, trong di động vang lên tiếng tổng đài viên vẫn ngọt ngào như thế, “Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi ...”

Anh dùng toàn lực buông câu chữ thề, xoay người bước về tầng 24, thất thố như vậy, toàn bộ nhân viên cao cấp trong phòng ngơ ngác, nhìn bóng lưng anh rồi lại đưa mắt nhìn nhau.

Anh gần như là chạy tới phòng thư ký, chị Trần chưa tan tầm, kinh ngạc nhìn Hàn Tự Dương hai mắt đỏ ngầu, viết nhanh xuống một dãy số – “Đi nạp tiền, ngay lập tức!” Sau đó nói thêm “Đi kiểm tra chuyến tàu 10h sáng nay từ Đôn Hoàng đến Ô Lỗ Mộc Tề.” Ngủ điệu trầm thấp đến đáng sợ – chị chưa bao giờ gặp chàng thanh niên này xúc động như vậy – bị dọa cho vội xoay người tìm vài thư ký trẻ, ổn định tinh thần, phân công mọi việc cho cấp dưới nhanh chóng xử lý.

Hàn Tự Dương cũng không đi vào văn phòng mình mà cứ đứng ở bên ngoài chờ. Hiệu suất làm việc của chị Trần rất cao, mười phút sau, bình tĩnh thông báo với Hàn Tự Dương mã tàu bị trật đường ray – tim của anh như bị vỡ ra dần dần, cảm giác lạnh lẽo đến mức không thể thở nổi, rồi giống như có sức nóng chạy thẳng lên đầu, tận lực hỏi câu cuối cùng, “Di động thế nào?”

“Hắn là có thể chuyển được.”

Anh quay lưng, gọi điện thoại, chính xác là không thể kết nối được – “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi...”

Chỉ trong chốc lát sự thất vọng và hoảng sợ vô bờ bến bao phủ, Hàn Tự Dương vẫn nỗ lực trấn định chính mình, xoay người, “Giúp tôi đặt vé máy bay chuyến gần nhất đến Ô Lỗ Mộc Tề.”

Chị Trần không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói, “Được.” Chợt nói, “Tôi báo cho tổng bộ khu Tây Bắc, xem cậu có cần giúp đỡ gì không?”

Hàn tự Dương vào văn phòng, cũng không quay đầu lại, “Để Tiểu Tiểu đi cùng với tôi. Khi tôi không có ở đây, chỉ cho người gọi đến số điện thoại này, đến khi có người nhận máy thì thôi.”

Anh mở trang web ra, mỗi mẫu tin tức cập nhật liên tục trên internet nói về vụ bão cát đó anh đều đọc rất cẩn thận, lại không thu được gì, hiện trường gió quá lớn, đội cứu hộ cùng nhóm truyền thông không thể tiến vào, không có thông tin chính xác.

C hị Trần bước vào, vé máy bay buổi chín giờ tối, anh gật gật đầu.

“Vương tổng khu vực Tây Bắc muốn gặp cậu.”

“Chị điện cho ông ấy, nhờ ông ấy kiểm tra xem chuyến xe kia gặp chuyện không may ở địa điểm nào, có thể đi tới đó được hay không? Bọn họ định tổ chức cứu hộ ra sao?” Anh bình tĩnh phân phó.

Chị Trần lo lắng nhìn anh một cái, rồi quay người ra ngoài.

Anh cứ giống như bị ma xui quỷ khiến, một lần rồi lại một lần gọi điện thoại, nhưng vẫn không thể liên lạc được – đột nhiên cảm thấy vô lực, nhắm mắt dựa vào ghế, cái gì cũng không muốn suy nghĩ nữa – lần đầu tiên cảm thấy, đối mặt với những chuyện thế nào, hóa ra mình lại bất lực đến như vậy, thì ra cũng chỉ có thể ngồi ở chỗ này chờ đợi.

Đến Ô Lỗ Mộc Tề đã là gần rạng sáng ngày thứ hai, Vương Kính Trung đợi anh ngoài sân bay, sắc mặt Hàn Tự Dương xanh mét, ngoài sân bay gió lớn thổi phần phật không ngừng, nhiệt độ không khí cực thấp – anh vội vàng từ phía nam tới, may mà chị Trần lo lắng chu toàn, đã chuẩn bị mấy chiếc áo khoác cho anh. Tiểu Tiểu bên cạnh đưa áo khoác, Hàn Tự Dương thuận tay cầm lấy, khoác lên tay, “ thư ký Trần có gọi điện thoại cho cậu không?”

“Chị ấy nói vẫn chưa liên lạc được với Lý tiểu thư.” Vương Kính Trung liếc mắt nhìn, tổng giám đốc Hàn phong trần mệt mỏi, trợ lý bên cạnh chỉ cầm một cái vali nhỏ.

Hàn Tự Dương nhíu mày, “Tình huống bên kia thế nào?”

“Nghe nói ở đó có thương vong, nhưng chưa xác thực được, đội cứu hộ không thể đi vào.”

“Cậu chuẩn bị một chút, tôi muốn đến chỗ gặp nạn.” Anh mở di động, lại gọi điện thoại thêm một lần nữa.

Wang Jingzhong hoảng sợ, “Nơi này cách suối Trân Châu rất xa, tôi đã liên hệ đội cứu hộ của chính phủ. Bọn họ cũng muốn chờ gió thổi nhẹ hơn chút nữa mới vào.”

Hàn Tự Dương chậm rãi theo khước miệng nghẹn ra một câu, mang theo quyết định không thể xoay chuyển, “Tôi mặc kệ, chuẩn bị đi tới đó.”

Wang Jingzhong cẩn thận liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu một cái, người đằng sau bắt đầu dĩ nhiên nhún vai.

“Tổng giám đốc Hàn, anh có chắc Lý tiểu thư đã lên chuyến tàu kia không? Có cần điều tra lại cho rõ ràng không?” Ông khẩn thiết nhìn Hàn Tự Dương một chút, “Tôi vừa rồi đã gọi điện cho người quen làm ở công ty du lịch kiểm tra khách sạn ở Đôn Hoàng, kiểm tra xem có phải cô ấy đã lên chuyến tàu kia không?”

Hàn Tự Dương khẽ hừ một tiếng, “Trước khi lên xe cô ấy có gọi điện thoại cho tôi, hẳn là lên chuyến xe đi vào buổi trưa.” Trong lòng lập tức cảm thấy lo lắng, “Tôi cần một tài xế, nhanh chút đi.”

Wang Jingzhong ở phía sau điện thoại liên hệ gọi xe, Tiểu Tiểu chủ động đứng bên người ông, “Vương tổng, ông thông cảm một chút – Tổng giám đốc Hàn cũng là quá quan tâm nên mới bị loạn thôi, không phải cố ý giận dữ với ông đâu.”

Wang Jingzhong gật đầu tỏ ý đã hiểu, “Haiz, tôi biết chứ, nhưng mà thời tiết như thế này thực sự không thể làm gì được – tôi cũng tận lực thôi.”

Rất nhanh ông gọi được một chiếc xe, lại tìm được một lái xe già quen thuộc địa hình, nhanh chóng tới đón bọn họ. Vài phút sau chiếc xe lao đi giữa màn đêm cùng một đoàn xe – đều là những xe mở đường, gồm nhóm nhân viên cứu hộ thứ hai chỉ viện thêm và cũng có rất nhiều phóng viên đưa tin.

Cát bay đập vào cửa xe, Hàn Tự Dương cảm thấy hoảng hốt, quay đầu nhìn tài xế, “ Khi nào thì gió mới ngừng?”

“Ngừng?” Bác lái xe nở nụ cười, “Có thể thoải nhẹ đi một tý đã được rồi, ở chỗ này mười ngày thì phải có đến tám ngày gió lớn như thế này.”

Cũng không biết qua bao lâu, Hàn Tự Dương chỉ cảm thấy trời hoàn toàn không có dấu hiệu sáng lên, cát vàng cùng bụi đất cứ kéo tới không ngừng, ngay cả thời gian cũng như ngưng lại. Anh cầm điện thoại nhìn, tín hiệu lúc mạnh lúc yếu, tốc độ xe vẫn không được coi là nhanh, thỉnh thoảng có những viên đá kích cỡ không đều nhau hoặc to hoặc nhỏ va phải gầm xe, âm thanh va chạm khi bén nhọn khi trầm làm người ta bất an.

Tiểu Tiểu ngồi phía trước nhận điện thoại, “Chị Trần?” Anh ta nghe một lúc, lập tức đưa điện thoại cho Hàn Tự Dương -

“Thế nào? Đã liên lạc được rồi sao?” Anh không chờ đợi được mà hỏi, thậm chí tay đang xoa thái dương cũng không tự giác được mà dừng lại.

“Không phải. Lý tiểu thư không đi trên chuyến tàu gặp nạn đó. Chúng tôi hỏi khách sạn cô ấy thuê ở Đôn Hoàng thì biết là cô ấy lên một chuyến xe khác, có khả năng bây giờ bị kẹt ở phía sau – đợi cho tuyến Nam Cương thông rồi mới có thể đến Ô Lỗ Mộc Tề.”

Hàn Tự Dương chỉ cảm thấy một dòng nước như tràn lên từ đáy lòng, ầm ập tràn ngập lồng ngực, anh biết chị Trần không nói lung tung, tất nhiên phải nắm chắc rồi mới nói lại với anh – lập tức ngữ khí nhanh hơn, “Sao lại như thế?”

“Lý tiểu thư ban đầu định đi chuyến xe đó, nhưng sau thủ tục bên khách sạn lại có vấn đề, không cảm vé đã đặt đến cho cô ấy – cho nên cô ấy đành phải đi chuyến sau.” Chị Trần nhấn mạnh, “Chắc không có chuyện gì đâu – nhân viên ở nhà ga nói cô ấy không đuổi kịp chuyến xe, còn rất cáu kỉnh, cho nên ấn tượng khá sâu sắc.”

“Hơn nữa, tôi đã đưa ảnh chụp trong hồ sơ của Nam Đại của cô ấy tới, gửi cho bên Vương tổng, bọn họ xác nhận rồi, sẽ không sai sót được.”

Giống như đã lượn một vòng quỹ môn quan, cuối cùng cũng thấy được ánh sáng mặt trời – nhưng vẫn còn lo sợ, chỉ cần sẩy chân một cái là thịt nát xương tan.. Hàn Tự Dương mệt mỏi vô cùng dựa vào ghế xe, “Cảm ơn chị.”

Anh ngắt điện thoại, “Gọi Vương tổng giúp tôi.”

“Tình hình kẹt xe tuyến Nam Cương như thế nào rồi?” Anh hỏi rõ ràng, “Vấn đề có giải quyết được hay không?”

Vương Kính Trung trả lời anh một cách chắc chắn, “Không có việc gì, nơi đoàn tàu gặp nạn là nơi nổi tiếng có gió thổi mạnh quanh năm, vài chục năm cũng khó gặp, mặt khác xe cộ thì nhiều nhất là bị kẹt khoảng mười mấy giờ thôi.”

Từ lúc nghe tin đoàn tàu gặp nạn đến giờ cũng đã mười mấy giờ, Hàn Tự Dương chỉ cảm thấy không lúc nào mình không trong trạng thái khẩn trương, do dự thật lâu rồi hỏi: “Ông xem hiện tại nên làm sao bây giờ?”

“Tổng giám đốc Hàn, tôi đề nghị cậu chờ ở Ô Lỗ Mộc Tề. Thứ nhất nơi đó không đến được, thứ hai ở Ô Lỗ Mộc Tề làm gì cũng thuận lợi hơn, chu toàn hơn. Dựa theo lệ thường từ trước đến nay, chuyến tàu trước xảy ra chuyện thì chuyến sau cũng phải một thời gian mới có thể chạy được. Cậu không cần lo lắng quá.”

Quân Mạc nằm trên giường, cảm giác nồn nóng, thật sự không thể hiểu nổi tại sao thời tiết đang tốt mà chỉ trong nháy mắt lại có thể đột nhiên thay đổi như vậy, loa tàu một lần nữa thông báo: “Bởi vì nguyên nhân thời tiết cùng việc ùn tắc giao thông, chuyến tàu buộc phải ngừng tại đây, thỉnh các hành khách im lặng nghỉ ngơi, giao thông phía trước thông suốt tàu...” Cô không để ý nghe, nhét tai nghe điện thoại vào tai, giọng hát của Thái Cẩm vang lên “Là ai đang gõ cửa sổ của tôi?”, ngẩng đầu nhìn bão cát đang thổi vàng cả cửa sổ tàu, tự nhiên bật cười.

Cô không lo lắng lắm nhưng xung quanh lại ẩn chứa sự rối loạn, bất an, dù sao phải dừng lại ở nơi này mười mấy tiếng đồng hồ, ngay cả đi toilet cũng khó khăn, lại thêm thời tiết như thế này, đã có vài hành khách

có xung đột với nhân viên trên tàu, một người đàn ông cao lớn thô kệch hùng hùng hổ hổ chỉ vào một nhân viên tàu nhỏ con đứng đối diện.

Bên cạnh có người xông vào giúp đỡ, cũng có người kéo người đàn ông kia lại, cô biết tin tàu phía trước bị gió bão cuốn đi, cuối cùng không thể ung dung mà hướng về phía trước được nữa. Ôm đầu gối ngồi trên giường, nhìn một cảnh vật bên ngoài trong thời gian lâu như vậy, thật sự đã chán rồi – dường như gió không có ý định thổi nhẹ lại, cô lấy con lạc đà nhỏ trong ba lô ra, trắng như tuyết, bàn tay cầm con lạc đà tràn ngập cảm giác ấm áp, hạnh phúc – thành linh một trận gió lớn cuốn đến, từng mảng từng mảng cát vàng lần lượt bị cuốn vào, Quân Mạc lập tức bị thổi đến choáng váng. Cô cố gắng mở mắt ra, cửa sổ toa tàu nơi cô đang ngồi đã bị gió cuốn vỡ nát, cơn gió lốc điên cuồng rít gào như cự long gầm rú, ngay cả những người đang cãi nhau cũng bị gió thổi cho xơ xác.

Lập tức có mấy hành khách nam cầm chèn đi chặn cửa sổ, vài nhân viên bảo vệ cùng nhân viên tàu cũng chạy lại, cố gắng tìm thấy một tấm ván gỗ, chắn ngang cửa sổ, phải cố hết sức để giữ chắc tấm ván gỗ – Quân Mạc rốt cuộc cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía – cơn gió lớn đáng sợ như vậy, thật sự có thể đem tàu hỏa lật khỏi đường ray.

Cô ngồi ngơ ngác, theo bản năng lấy di động ra, vẫn không có tín hiệu—có tín hiệu thì như thế nào, thiếu chút nữa đã quên, điện thoại của cô đã hết tiền. Đột nhiên cô nhớ tới ước định của mình với Hàn Tự Dương, giọng nói trầm thấp gợi cảm mà từ tính, “Một lời đã định.” Đột nhiên liền cảm thấy hốc mắt có chút cay cay, “Làm sao bây giờ, nếu không trở về được thì làm thế nào bây giờ?”

Cô mờ mịt bấm số điện thoại của anh, tựa hồ như vậy có thể khiến mình bình tĩnh trở lại. Ngón tay ấn đến trắng bệch— Quân Mạc bắt buộc chính mình đóng điện thoại lại, cảm thấy mình cứ không ngừng nhìn chăm chăm vào nó mà có thể liên lạc với mọi người bên ngoài được thì mình cũng chẳng phải người bình thường rồi.

Không biết có phải là tác dụng tâm lý không, cảm thấy hình như toa tàu giống như bị hất lên một chút. Cũng không biết đã trải qua bao lâu như vậy, trên tàu trừ tiếng gió rít, nhất thời rất im ắng, khiến mọi người sợ hãi phát run. Cứ yên tĩnh như vậy, lại sinh ra đủ loại ảo tưởng đáng sợ. Cô vẫn ôm gối không nhúc nhích, chôn mặt trong cái bấu nhỏ của con lạc đà trắng.

Người đàn ông lúc trước cãi nhau với nhân viên tàu chợt thấp giọng nói một câu, “Hình như gió thổi nhẹ hơn rồi.” Anh ta vẫn đang đang hỗ trợ đề tấm ván, trên mặt hơi thoải mái, hỏi một người khác, “Có phải không?”

Câu nói rành mạch đều rơi vào tai mọi người – Quân Mạc nhìn phía ngoài cửa sổ, cát đá bay bên ngoài cũng dịu đi chút ít, sau một lát, loa tàu vang lên, “Vì tốc độ gió đã giảm, đường sắt Nam Cương phía trước đang được sửa chữa một cách nhanh chóng, đã có thể thông đường, tàu sắp khởi hành.” Mọi người hoan hô ầm ĩ lên, át cả tiếng gió bên ngoài. Người đàn ông kia nhất thời thoải mái, lực chống trong tay cũng giảm, tấm gỗ liền đập mạnh vào mặt bên trái, thấy mọi người nở nụ cười, anh ta cũng không xấu hổ mà còn cười vài tiếng, “Tay đều đã tê rần rồi, ha ha.”

Quan hệ giữa mọi người bỗng chốc dịu lại, có người cầm nước đưa cho anh ta và mấy người đang chống tấm ván, tự nguyện đổi người, nhân viên bảo vệ cũng an ủi mọi người, “Đến Ô Lỗ Mộc Tề cũng không quá bốn tiếng nữa đâu, mọi người đợi chút, đừng sốt ruột.”

Đi ngang qua đoạn Phong Cốc kia, nhìn ngoài cửa sổ, tiếng người ồn ào, mấy toa tàu lớn như vậy mà hất ra bên cạnh đường, giống như cánh cự long bị bẻ gãy, hất xuống một bên. Xe cộ rất nhiều, xe cứu thương, xe tải, mỗi người đều bị gió tạt lung lay sắp ngã, tuy đoàn tàu chỉ lướt qua đó trong nháy mắt nhưng vẫn cảm thấy kinh tâm động phách.

“Tổng giám đốc Hàn, Lý tiểu thư lên tàu tôi đã xác nhận qua với cục đường sắt rồi, đã qua cửa Phong Cốc, khoảng một tiếng nữa là có thể đến đây.” Hàn Tự Dương ngồi trong phòng khách vip, trên bàn một đồng hồ ăn, nhưng vẫn chưa động qua— trong mắt đầy tơ máu, suốt một ngày đêm không ngủ.

“Đội cứu hộ đã đến bên kia, người của chúng ta cũng đã qua đó, nghe nói hành khách bị thương được chuyển đến bệnh viện Thổ Lỗ Phiến, cũng không phát hiện Lý tiểu thư.” Vương Kính Trung ngồi đối diện anh, “Cậu ăn điểm tâm trước đi?”

Anh hơi hơi gật đầu, thấy cái balo Tiểu Tiểu mang theo để ở một bên, mơ hồ lộ ra sắc caro nâu nhạt, anh vẫn luôn để khăn quàng cổ cô tặng ở văn phòng, ước chừng trước khi đi chị Trần bỏ vào cho anh – anh đứng lên rút khăn ra – mềm mại cuộn tròn trên đầu ngón tay, anh đột nhiên không biết vì lý do gì mà cảm thấy phiền muộn, anh muốn dây dưa với cô cả đời, vậy nên sẽ không để cho cô gặp bất kể điều không may nào.

Tàu đến gần thành phố, Quân Mạc thuận tay lấy điện thoại ra khỏi túi, khởi động lại máy. Cô không hề có cảm giác, cứ mờ mờ nhìn tấm gỗ vắt ngang cửa sổ, tốc độ tàu đã chậm lại rất nhiều, vài người nơi cửa xuống, mỗi người đều một ngồi một bên, không nói nổi nữa.

Anh gần như một mỗi gọi điện thoại một lần nữa, tiếng chuông đổ làm anh nhất thời ngây người, đưa điện thoại bên tai xuống, không thể tin nhìn vài lần – cho đến khi nghe thấy giọng nói đầu bên kia, “A lô.”

Hàn Tự Dương cảm thấy giọng nói của mình đang run rẩy, anh cũng không quan tâm đến điểm này, chỉ hỏi, “Em vẫn ổn chứ? Em đi đến đâu rồi?”

Quân Mạc đột nhiên không nói được lời nào, nghe thấy tiếng của anh, cứ như được sống lại, chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy sợ rồi. Qua một lúc lâu thấy mặt hơi lạnh, nâng tay sờ hai má, đã thấy ướt đầm nước mắt.

“Em không sao, anh đừng lo lắng quá.” Quân Mạc cố gắng để mình có bộ dáng bình yên vô sự, nói vậy để khi anh biết được tin tức, lại có thể đoán được tâm trạng của anh đã dạo một vòng tu la địa ngục về rồi.

“Bao lâu nữa thì em đến Ô Lỗ Mộc Tề?” Hàn Tự Dương cường chế trái tim đang đập loạn nhịp, giọng nói kiềm chế cố gắng bình tĩnh.

“Gần tới rồi...”

Anh cũng nghe tiếng loa báo ở trong ga.

“Anh nạp tiền cho em à? Cảm ơn anh.” Quân Mạc không biết nói gì cho phải, hành khách bên cạnh đang trật tự đi ra phía cửa, chuẩn bị xuống tàu, “Em không nói với anh nữa, đợi em xuống tàu đã. Đồng người quá.”

“Em không phải tắt điện thoại.” Hàn Tự Dương lập lại một lần nữa, “Em đừng tắt máy, cứ xuống tàu đi.”

Anh không muốn nhắc lại. Trong điện thoại chỉ nghe thấy tiếng thở trầm ổn khiến người ta an tâm.

Quân Mạc chỉ có thể chờ đợi đưa điện thoại lên tai, một bên khoác balo xuống tàu.

Hàn Tự Dương đứng trong sân ga, lo lắng nhìn thời gian, gió thổi mạnh, anh chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấy cô gái ấy – mặc áo khoác lục đậm, tóc đen ngang vai, một tay giữ điện thoại, đang cúi đầu từ toa tàu đi xuống.

Anh đẩy đám người, bước nhanh đến bên cạnh cô, nhưng nhiều người như vậy, anh vẫn luôn cảm thấy mình đi chậm quá – tựa như hai người chỉ có liên hệ với nhau bằng một sợi dây mỏng, anh cũng không dám dùng sức đẩy người khác, chỉ đành cúi đầu nói một lần nữa, “Em đứng đó, đừng đi đâu nữa.”

Quân Mạc nắm chặt điện thoại, dường như hiểu ra điều gì đó, quay đầu nhìn xung quanh.

Cách dòng người, anh mặc áo sơ mi đen, đang đi về phía mình – Quân Mạc giật mình cảm thấy có phải mình nhìn lầm rồi hay không, theo bản năng cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, chần chừ nói, “Là anh sao?”

Xa như vậy, rút cuộc anh cũng thư thái mỉm cười, “Là anh, em đứng đó, đừng đi nữa, anh tới tìm em.” Anh cười thoải mái như vậy, đột nhiên thấy trong lòng yên ổn, rốt cuộc cô đứng tại chỗ, chờ anh đi tới.

Quân Mạc tắt điện thoại, vẫy tay với anh.

Hàn Tự Dương nhìn thấy rõ, điện thoại cô cầm trong tay màu trắng, kim cương đính trên đó vẫn sáng cho dù trong thời tiết u ám thế này. Nhưng bây giờ anh chẳng quan tâm đến những điều đó nữa, cô có cầm điện thoại di động này hay không, anh cũng thật sự không còn quan tâm nữa. Bởi vì giờ phút này, anh cũng không cần nói gì, chỉ kéo cô vào lòng, cầm đặt lên vành tai cô, hơi thở ấm áp thổi lên mái tóc nơi đỉnh đầu của cô.

Sắc mặt cô trắng bệch, vành mắt thâm quầng, một mỗi cô lại trong vòng tay anh.

Anh cảm nhận được sự sợ hãi của cô, thấp giọng an ủi, “Không phải sợ nữa, không có việc gì rồi.” Hai tay cũng không thả lỏng chút nào, ôm cô thật chặt vào ngực mình.

Quân Mặc nhắm mắt, chậm rãi bình tĩnh trở lại, cô thật sự cảm thấy sợ hãi, là sợ sẽ không kịp – ba năm qua, vì một khúc mắc nhỏ, cô không biểu lộ tình cảm gì nhiều với cha mẹ, mà người đàn ông vẫn đang ôm cô – anh cố gắng tiếp cận cô, anh nói, “Em nhất định phải kiên nhẫn hơn tôi”, lúc ấy cô rõ ràng nghe thấy tim mình đập thình thịch, lại vẫn như cũ cứng rắn bỏ mặc.

Cô chậm rãi đưa tay ôm thắt lưng anh, kiễng mũi chân, ghé vào tai anh nhẹ giọng nói, “Thật sự xin lỗi, đã để anh phải đợi lâu như vậy.”

Hàn Tự Dương cúi đầu, hai má hồng hào của cô người khác phải say mê, ánh mắt trong sáng mà nhu hòa, trong ấn tượng của anh cô chưa bao giờ đối diện với anh như thế này – ánh mắt nhàn nhạt thản nhiên, nhất định vẫn dây dưa với nhau cả đời.

19. Chương 19: Ngoại Truyện 1: Cuộc Sống Hôn Nhân

“Lão đại, khách sạn thứ hai của chúng ta ở đây sắp khai trương, chị dâu cũng nên ra tay chứ nhỉ?” Mã Sơ Cảnh ngồi trong một góc nhà ăn, cười hì hì nhìn Hàn Tự Dương, “Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nhân tài như chị dâu không làm ở khách sạn của chúng ta thì quá đáng tiếc.”

“Cậu không phải mỗi giờ ăn cơm đều nói nhiều như vậy chứ?” Hàn Tự Dương đẩy đồ ăn trong tay ra, đứng lên, “Tôi đi trước.”

“A.... Chờ tôi một chút...” Mã Sơ Cảnh sốt ruột, ăn thêm một miếng cơm, “Cùng nhau đi, tôi có việc tìm chị Trần.”

Trong thang máy, Hàn Tự Dương dường như càng ít nói hơn lúc bình thường, vài lần lấy điện thoại ra, liếc nhìn qua một cái, xong lại cất đi.

Chị Trần không có ở đây, nhưng có Tiểu Tôn đang ở lại sửa sang văn kiện, đây cũng là một người ngày thường rất hoạt bát. Mã Sơ Cảnh nói vài câu đã giao cho xong công việc, thuận miệng nói, “Vẫn còn chờ tin tức của Tiểu Phí bên kia sao? Dự án mua bán bên Mỹ thế nào rồi? Mà sao Tổng giám đốc Hàn thoạt nhìn chẳng vui vẻ thế?”

Tiểu Tôn cẩn thận nhìn ngoài cửa một cái, xác nhận cửa phòng tổng giám đốc vẫn đóng chặt, gần như ghé sát vào tai Mã Sơ Cảnh nói, “Em đoán là cãi nhau ở nhà.”

Mã Sơ Cảnh nuốt nửa thì ngả từ trên ghế xuống – “Nói mau, nói mau xem nào!”

Tiểu Tôn hơi khó xử, “Em cũng đoán vậy thôi, tối qua em tăng ca đến muộn, lúc về đã rạng sáng – Tổng giám đốc Hàn với sắc mặt không tốt tới công ty, ngủ qua đêm ngay tại văn phòng – anh cũng biết, trước đây anh ấy đều đúng giờ về nhà, có việc gì cũng mang về nhà làm tiếp.”

Mã Sơ Cảnh vẽ mặt ái muội đập vai Tiểu Tôn, “Thật là một tin tức kinh khủng khiếp, haha, ngày mai anh mời em ăn cơm.”

Hắn nhìn thời gian, vẫn là giờ nghỉ trưa, quyết định vào nhìn Tổng giám đốc Hàn nhà mình một cái.

Hàn Tự Dương đứng là đang tức giận, anh tựa lưng vào ghế ngồi, trong đầu lặp đi lặp lại một màn tối qua.

Quân Mặc không nhúc nhích ngồi trên sofa thật lâu, hướng mặt về TV, trong TV y y nha nha làm ra vẻ giống kinh kịch – trước kia cô có bao giờ xem mấy cái này đâu. Anh đã quên nguyên nhân tại sao lại ầm ĩ lên, đến bây giờ, anh ngồi trên ghế sofa nhưng lại cách chỗ cô xa nhất, ánh mắt chăm chú, không nhúc nhích nhìn cô.

Anh không nhìn được, lấy trong túi ra hộp thuốc lá, châm một điếu, liếc nhanh nhìn cô, rồi đóng lại, “Được rồi, nhanh đi ngủ thôi.”

Quân Mạc đứng bật dậy, “Em không muốn ngủ, em đi ra ngoài một chút.”

Cô đứng lên, không hề nhìn anh, tay cầm chìa khóa xe trên bàn trà.

Hàn Tự Dương nhanh tay nhanh mắt đoạt lại – “Em điên rồi sao? Vừa học lại xe được mấy ngày mà đã muốn học người ta nửa đêm nửa hôm đi hóng gió? Muốn đi thì anh đi với em.”

Tay Quân Mạc ở giữa không trung, nửa ngày mới nói được vài tiếng, “Em không cần anh đi với em.” Tiếng đã bắt đầu nghẹn lại, Hàn Tự Dương thấy lửa giận trong lòng bắt đầu nổi bùng lên.

Anh nhìn cô cầm túi xách lên, tựa hồ muốn ra ngoài thật.

Khi đó, Hàn Tự Dương dường như nghe rõ chính mình thở dài một tiếng – với tính cách của cô, thật sự đêm nay không muốn ở cùng mình.

Vì vậy bước vài bước lên trước, cầm túi xách của cô đặt lại sô pha, thấp đầu nhìn cô – cô vẫn như cũ không nói một lời, ngoảnh đầu sang một bên, làm cho anh chỉ nhìn thấy cái trán mềm mại cùng cái mũi nhỏ đang héch lên.

“Anh đi ra ngoài.” Anh nhàn nhạt nói, liền thật sự mở cửa đi ra ngoài.

“Lão đại, nói như vậy là hai người thật sự cãi nhau à? Anh còn đi một đêm không về?”

Hàn Tự Dương nhắm mắt lại, anh có thể làm thế nào? Đêm hôm khuya khoắt, chẳng lẽ để cô một mình ra ngoài? không bằng mình ra ngoài, hướng hồ đã nhờ Ân Bình gọi điện thoại xác nhận một chút, mặc dù khóc nhưng cô vẫn ở nhà, không ra ngoài chạy loạn?

Lúc này anh không vội đuổi Mã Sơ Cảnh đi, tuy rằng cậu ta ồn ào chút, cuối cùng cũng là một loại âm thanh, coi như giải buồn cũng tốt.

Nhưng Mã Sơ Cảnh không nói gì, cười hì hì bắt đầu lấy điện thoại ra gọi.

Giọng nữ rõ ràng, mang theo nghi hoặc “Sơ Cảnh?”

“Chị dâu, tháng này bọn em có một nhà hàng khai trương, mời chị làm người huấn luyện có được không?” Mã Sơ Cảnh quơ quơ di động, ý bảo chính mình có thể ăn vài cái tiền năng thành âm thanh. Hàn Tự Dương đã mở mắt, nhưng cũng không ngăn cậu ta lại, trên khuôn mặt tuần lã biểu tình khó lường, Mã Sơ Cảnh lúc này cũng hiểu chính mình đùa hơi quá rồi.

“Đừng nói đùa, cậu có chuyện gì?” Quân Mạc cầm điện thoại, cảm thấy hơi hơi đau đầu.

“Chính là... Kỳ thật là lão đại đang ở cạnh em, chị nói chuyện với anh ấy đi?” Mã Sơ Cảnh bỗng nhiên không nói được nữa, đối diện với ánh mắt của người đàn ông kia, không thể nói là tức giận, chỉ lẳng lẳng nhìn cậu ta đang nói chuyện, cậu ta đột nhiên cảm thấy mình không thể hiểu nổi vị lãnh đạo này đang nghĩ cái gì nữa.

Quân Mạc im lặng một lúc, không nhìn được khóe mắt nóng lên, cuối cùng chậm rãi nói, “Không cần, tôi muốn đến trường, lần sau ăn cơm với nhau.” Cụp một tiếng cất điện thoại, không hiểu sao thấy mắt mắt – tối hôm qua nhìn bóng dáng của anh khi bước ra cửa, quyết tuyệt như muốn vĩnh viễn rời khỏi gia đình này, như là đã quên lời nói lúc trước anh, “Em không cần cử động, chỉ cần chờ anh ở đây là được rồi.” Mà anh vừa bước đi, giống như thế giới của cô cũng sẽ không còn hương cà phê thơm mỗi sáng.

Hàn Tự Dương nhìn bóng Mã Sơ Cảnh chạy trời chết, đôi mắt luôn tràn đầy sức sống chậm rãi nhắm lại một lát, nhấn điện thoại nội bộ gọi thư ký, muốn một ly cà phê đen, anh cơ hồ đã quên, sáng sớm nay, không cùng Quân Mạc uống ly nào.

Lúc Quân Mạc đi đến trường, thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời vẫn đang chiếu sáng rực rỡ, xuyên qua vòm lá, khiến người ta có cảm giác ấm áp, trong không khí màu trắng chín tựa hồ có mùi hương thơm mát của nước chanh – nhưng mà thế giới của cô, chỉ ở khoảnh khắc này thật sự tỏa sáng, là vì nhìn thấy anh ở đầu kia sân thể dục.

“Vợ ời.” Anh thấp giọng gọi cô, hai mắt đón ánh mắt trời, đưa tay kéo tay cô.

Quân Mạc cuối cùng cũng dè dặt nắm tay anh, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, tầm mắt lại nhìn về hướng khác.

Đây là vì muốn tỏ vẻ làm hòa, vì vậy Hàn Tự Dương buông tâm, thấp giọng nói, “Chúng ta về nhà đi?”

“Vậy anh nói đi, tối hôm qua làm sao lại cãi nhau?”

Tựa hồ với vấn đề này anh đã sớm có chuẩn bị,

“Là anh sai – em về nhà muộn hơn anh thì anh liền tức giận với em, như vậy trong tiềm thức cho rằng công việc của em không quan trọng bằng anh – là điển hình của chủ nghĩa nam quyền. Được không?” Anh mỉm cười nhìn độ cong trên miệng cô càng lúc càng lớn hơn, cuối cùng cũng đưa mắt nhìn tới anh.

“Vậy anh nói xem, sau đó anh mở cửa ra khỏi nhà, anh đi đâu?” Quân Mạc dừng bước, hùng hăng cầu tay anh, “Có phải đi quán bar không? Còn có Mã Sơ Cảnh, hôm nay cậu ta gọi điện tới, khẳng định là hôm qua đi cùng với anh, hôm nay cảm thấy áy náy.”

Hàn Tự Dương thật sự muốn cười thật to, hóa ra sức tưởng tượng của phụ nữ lại phong phú đến như vậy – nhưng nhìn vẻ mặt của cô, mang theo một chút khấn trương, khoe mắt lại lộ ra vẻ giảo hoạt đáng yêu, giống một con hồ ly trắng noãn, chẳng kiêng nể gì vì biết được anh yêu thương.

“Đi bar?” Anh mỉm cười ôm chặt người con gái bên cạnh, “Trước khi kết hôn có đi một lần đã bị em bắt gặp, anh làm sao còn dám nữa?”

Bên cạnh trùng hợp có vài sinh viên đi qua, ước chừng vừa mới học xong giờ ngoại khóa, đều liếc mắt nhìn Hàn Tự Dương một cái, sau mới nhìn thấy Quân Mạc, vội vã chào hỏi, “Em chào cô!” Còn ngàng hiểu, cười cười mang theo hàm nghĩa không rõ.

“Anh xem anh xem, ở bên cạnh em mà còn phóng điện linh tinh với mấy cô bé sinh viên.” Cô đột nhiên cười nói, khoắc chặt tay anh.

“Em cứ nói oan cho anh thôi, trong lòng có áy náy chút nào không thể hả?”

Quân Mạc ngẩng mặt lên nhìn anh, gương mặt của cô đơn thuần tựa hồ thật sự không lẫn một chút tạp chất, vẫn là Quân Mạc quen thuộc của anh, cô cười, “Áy náy? Đó là cái gì vậy?”

20. Chương 20: Ngoại Truyện 2 : Chuyện Trắc Nghiệm

Ngoài phòng truyền đến âm thanh mở khóa, Quân Mạc theo bản năng nhìn tới nơi góc phải màn hình – 00:24, vội vàng tắt web, đi ra khỏi thư phòng. Anh đang mở cửa vào, thấy cô chưa ngủ, vô cùng ngạc nhiên nhú mày, “Sao em vẫn còn chưa đi ngủ?” Từ trước đến nay cô vẫn thích ngủ sớm dậy sớm, thường khi anh về nhà, phòng ngủ luôn tối đen một mảnh, anh cũng không dám bật đèn sợ đánh thức cô, liền luyện được bản lĩnh rón ra rón rén trong bóng đêm.

Quân Mạc thấy sắc mặt anh bình thường – chỉ cần anh uống một chút rượu thì sắc mặt cũng đã hơi hơi ửng hồng – không nhận được tò mò hỏi, “Tiệc rượu hôm nay anh không phải uống sao?” Hàn Tự Dương đi đến bên cạnh cô, thấy cô mặc áo ngủ mỏng manh, trong nhà cũng mở điều hòa, nhú mày nói, “Cả đêm em làm gì vậy? Cũng không cảm thấy lạnh sao?”

Quân Mạc cũng không tự chủ được đưa tay sờ trán, cười nói, “Anh xem, em toát cả mồ hôi rồi này, nóng muốn chết.” Mặt cô quả thật hơi đỏ, mềm mềm giống như da trẻ con vậy. Theo ánh mắt của cô anh vào thư phòng, máy tính phát ra ánh sáng yếu ớt, không khỏi cất bước đi vào: “Em soạn xong giáo án rồi sao?” Quân Mạc đột nhiên chặn anh lại, “Anh làm cái gì đấy? Đã muộn thế này còn không đi tắm rửa à?”

Hàn Tự Dương đứng lại, nhìn ngón tay mảnh khảnh đang kéo áo mình, không khỏi cười nói, “Nhìn thử xem em làm thế nào rồi, sao lại căng thẳng vậy?”

Quân Mạc ngượng ngùng buông tay ra, “Em còn chưa làm xong. Anh đừng nhìn.”

Hàn Tự Dương hơi hơi nheo mắt, “Em không muốn đi tới tiệc rượu với anh, nói là muốn chuẩn bị giáo án – vậy buổi tối em làm gì? Nói đi, có việc gì giấu anh phải không?” Anh cẩn thận nhìn ánh mắt cô, Quân Mạc có chút khó chịu, hơi hơi hờn dỗi nói, “Em không muốn đi tiệc rượu, em thích ở nhà lên mạng.” Cô xoay người đi vào thư phòng xem máy tính, lưu lại Hàn Tự Dương một người đứng ngơ ngác trong phòng khách, một chút đều không nghĩ tới đột nhiên cô lại nóng nảy vậy.

Chờ anh tắm xong đi ra, trong nhà đã yên lặng không một tiếng động – nhớ tới còn có mấy bức email cần trả lời, liền đi vào thư phòng, laptop của Quân Mạc còn chưa đóng, thuận tay mở ra.

Nhập địa chỉ e-mail vào thanh địa chỉ, rồi cuộc dùng máy cô không thuận tay, con chuột nhảy sang một tab lạ – tốc độ mạng giờ này cực nhanh, cũng không kịp tắt đi thì đã hiện ra đầy đủ trang web, cứ nhiên là một trang web trắc nghiệm chỉ số thông minh.

Hàn Tự Dương chậm rãi nhìn xuống, ý cười trên khóe miệng dần tăng, vợ yêu của anh, sau nửa giờ làm xong một bài, được 64 điểm, rõ ràng được đánh giá là màu đỏ - nhược trí.

Thảo nào sắc mặt lại không tốt như vậy, anh nhẹ giọng bật cười, biết cô từ trước đến giờ với vấn đề logic này nọ đều rất mơ hồ. Trong lúc nhất thời cũng cảm thấy có hứng thú, đơn giản điền đáp án vào, một câu lại một câu làm tiếp xuống dưới – cũng chỉ là mấy vấn đề như sắp xếp thứ tự các số, quay các hộp giấy, hầu như không cần phải nghĩ ngợi gì đã làm xong, ấn vào nút nộp bài, kết quả trắc nghiệm – 147, thiên tài, điểm tối đa là 150.

Tay trái nhẹ nhàng xoa thái dương, xử lý xong e-mail, xóa lịch sử vào trang web trắc nghiệm chỉ số thông minh vừa rồi, xác nhận thành tích vừa rồi đã bị xóa, lúc này mới đóng máy tính. Đi vào phòng ngủ, chỉ nghe tiếng cô hít thở nhỏ, cẩn thận nằm bên cạnh người cô, rèm cửa sổ không kéo kín, ánh sáng mờ mờ xuyên qua, mặt cô gần như chôn vào trong chiếc chăn mềm mại, thân hình cuộn lại một bên giường.

Anh đưa tay ôm lấy cô, Quân Mạc ngủ say chẳng biết gì, trở mình ôm lấy tay anh, nhin không được nhe hôn lên mặt cô, cũng an tâm nhắm mắt.

Buổi sáng anh dậy sớm hơn cô một chút, theo thói quen nhìn cô với mái tóc dài rối bù trải trên gối, sau đó dậy pha cà phê, mới thấy cô hai mắt mơ màng từ phòng ngủ đi ra hỏi, “Mấy giờ rồi anh?”

Lập tức rối loạn.

Hàn Tự Dương thở dài, đem cà phê đổ vào chiếc ly cô vẫn mang theo người, “Để anh đưa em đi?”

“Em không cần!” Quân Mạc vừa kéo túi xách vừa đi ra ngoài. Trong lòng oán giận cái xe của anh quá nổi bật.

Buổi tối. Hàn Tự Dương khó lúc nào về nhà sớm như vậy. Quân Mạc thấy anh về, nhin không được gọi, “Anh qua đây chút.”

Anh đứng sau cô, cúi đầu nhìn màn hình máy tính, trang web quen thuộc.

“Anh làm nhanh một lần đi.” Quân Mạc đứng dậy nhường ghế cho anh, “Làm hết sức vào đây.”

Hàn Tự Dương thuận theo ngồi xuống, chậm rãi làm từng câu từng câu một. Quân Mạc cau mày nhìn anh làm xong, xác nhận điểm, thở phào một hơi.

“Em đã nói đề trắc nghiệm này có vấn đề mà!” Cô không nhin được ý cười tràn đầy, “Chồng em thông minh như vậy, làm sao chỉ làm được có 60 điểm chứ?” Cô cười rạng rỡ như vậy, Hàn Tự Dương không nhin được cúi đầu bật cười, “Em làm không?”

Quân Mạc nhẹ nhàng cắn môi, liên tục lắc đầu, “Không làm. Anh làm còn thấp điểm như vậy, em không muốn làm.” Trong mắt cô tràn đầy ý cười, Hàn Tự Dương kéo cô qua, đặt cô ngồi trên gối, ôm thật chặt, “Sao hôm qua lại nổi cáu với anh?” ý cười âm ập hiện lên trong mắt.

Quân Mạc đưa tay ôm cổ anh, “Làm gì có?”

Anh cười nhẹ, nhẹ nhàng hôn xuống

21. Chương 21: Ngoại Truyện 3 : Chuyện Du Lịch (1)

“Tổng giám đốc Hàn, đây là quyển tài liệu ngài cần.” Thư ký Tiểu Lâm đem quyển sách giới thiệu các điểm du lịch của các quốc gia châu Âu được in cực kỳ tinh xảo đặt trước mặt Hàn Tự Dương, tò mò nhìn mười ngón tay đang gõ trên bàn phím của tổng giám đốc, anh ngẩng đầu gật gật với cô, “Cảm ơn.” Lập tức lại chuyển chú làm việc.

Tiểu Lâm không khỏi thở dài, quay về văn phòng, một đám con gái bắt đầu vây quanh, “Tổng giám đốc Hàn muốn đi châu Âu à? Lần này phòng thư ký ai đi cùng?”

Chị Trần vừa xin nghỉ phép một tuần, điều này nghĩa là sẽ có một người được nữ thần may mắn ưu ái, có cơ hội được đi cùng Hàn Tự Dương – mặc dù tổng giám đốc Hàn trẻ tuổi nhiều tiền này đã kết hôn, hơn nữa lại nổi tiếng trong ngoài công ty là yêu thương vợ – vợ của anh không nổi bật lắm, hình như từ lúc kết hôn đến giờ còn chưa đến tòa nhà Thụy Minh, nhưng vẫn có người gặp qua cô ấy, thích mặc đồ trắng, không thích trang điểm. Thật ra là cô ấy có đến hay không cũng chẳng vấn đề gì, vì nghe nói Tổng giám đốc Hàn trước đây cũng phải trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng mới tu thành chính quả – “Đường Tăng lấy kinh cũng đến vậy mà thôi”, có một lần giám đốc Mã uống rượu đã nói với đồng nghiệp như vậy.

Tiểu Lâm cười xua đám thư ký ra, “Có phải nhầm lẫn gì không đây? Tổng giám đốc Hàn muốn nghỉ phép, đi hai người.”

“À” một tiếng, mấy cô gái không giấu được sự ao ước cùng thất vọng, ầm ào một chút rồi tản ra làm việc.

Quân Mạc về nhà, nhìn quyển sách giới thiệu du lịch để trên bàn, hưng phấn kêu một tiếng, “Anh lấy ở đâu vậy?”

Hàn Tự Dương từ trong phòng đi ra, mỉm cười nhìn cô, “Thích không?”

“Anh nhìn này!” Cô chỉ vào một hình rồi đưa cho anh nhìn, “Vừa lúc có thể cho sinh viên của em xem trên lớp!” Nói xong cúi đầu chắc chắn khen ngợi, “Hình ảnh thật rõ ràng, so với hình ảnh tìm được ở trên mạng thì đẹp hơn nhiều!” – đây là sách giới thiệu du lịch do các quốc gia tự in và phát hành, chất lượng rất tốt, có tiền cũng mua không được.

Hàn Tự Dương đứng sau cô, mỉm cười nhìn cô lật từng trang giấy trong sách, “Em thích lắm à?”

Quân Mạc rất mệt, muốn nằm bò ra rồi, vì thế lười biếng dựa ra phía sau, tựa vào lòng anh tổ khổ, “Luận văn của em lại không được rồi, sắp bị giáo sư Tôn bức đến điên thôi.”

Anh ôm thắt lưng cô, dịu dàng an ủi, “Không cần phải gấp, chẳng phải kỳ sau mới nộp sao? Nếu không ra ngoài giải sầu cho khuây khỏa chút? Trước tết âm lịch về?”

Anh đặc biệt chọn trùng với ngày nghỉ của cô – nửa năm này Quân Mạc cũng không rảnh hơn anh, lại chuẩn bị luận văn tốt nghiệp thạc sỹ, bản thân cô cũng không thích phiền phức, không trang điểm, nhưng sẵn làn da của cô đã trắng nõn sẵn rồi, hiện tại không làm ở khách sạn, càng không phải trang điểm, vì thế mỗi ngày đều mang đôi mắt gấu mèo đi đi về về, thấy mà đau lòng.

“Em còn chưa có nói với anh!” Quân Mạc tránh cái ôm của anh, đưa tay ôm lấy mình, “Thầy Tôn nói luận văn của em thiếu tư liệu thực tế, mấy ngày nghỉ này em phải đi thị trấn xx để lấy tư liệu thực tế.”

Giáo sư đang hướng dẫn Quân Mạc có tiếng nghiêm khắc, lúc đầu việc thực hiện báo cáo của cô cực kỳ không thuận lợi, liên tục phải thay đổi, cuối cùng khi chọn đề tài du lịch tại thị trấn xx mới thành công xóa bỏ tiền lệ của mấy đề tài trước.

Hàn Tự Dương trầm mặc một hồi, cầm laptop trên bàn giúp cô, “Vậy em đổi đề tài đi? Viết về du lịch văn hóa châu Âu được không?”

Quân Mạc cũng không quay đầu lại nhìn anh: “Anh điên rồi sao? Cái gì gọi là học đi đôi với hành? Em muốn vì nhân dân Trung Quốc phục vụ. Viết về du lịch nước ngoài chẳng phải là cổ vũ nền kinh tế tăng tỷ lệ nhập siêu à?”

“Vậy em nghĩ anh và em cầm một đồng tài liệu quảng cáo du lịch này về làm gì?” Anh ấn chặt tay cô, nhướn mày nhìn, “Hả?”

“Cái gì?” Quân Mạc mơ hồ nhìn anh, có chút không tập trung, “Chiều nay chúng ta ăn gì ấy hả?”

“Anh nói là, đi Châu Âu có thể lấy tư liệu thực tế. Giảng viên đi nước ngoài cũng không bị hạn chế chứ.” Anh nhàn nhạt nói với cô, ngày nghỉ của anh cũng khó mới có được.

“Anh nói là chúng ta đi châu Âu du lịch?” Quân Mạc nhìn tập ảnh trong tay, nuốt nước bọt một cái, “Thật sự sao?”

Anh mỉm cười trả lời cô, “Anh có nửa tháng nghỉ phép, cùng đợt với kỳ nghỉ đông của em.”

“Vây... Em đi hỏi thầy Tôn một chút.” Quân Mạc mặt mày hớn hở, tinh thần lập tức dâng cao.

Ngày thứ hai, Tiểu Lâm đang xác nhận lịch trình của ngày hôm đó với Hàn Tự Dương, đột nhiên Hàn Tự Dương ra hiệu cho cô im lặng rồi nhận điện thoại, “A lô?”. Giọng nói dịu dàng như vậy, ngoài trừ nói với vợ không còn có ai.

Hàn Tự Dương nghe xong một hồi, không nói gì.

“Sao?” Chân mày của anh bắt đầu chau lại.

Tiểu Lâm biết, thông thường lúc này tâm trạng Tổng giám đốc Hàn đang khó chịu, cấp dưới phải chú ý.

Nhưng mà cô sai mất rồi, cô hơi cúi đầu, nhìn qua giống như thật sự đang nhìn văn kiện, thật ra là lỗ tai đang dựng lên tập trung tinh thần nghe lén.

“Không cần phải buồn nữa.” Anh thấp giọng an ủi vợ, “Không đi cũng không sao, có khi là cơ hội – anh với em cùng đi trấn xx, không phải đó cũng là cổ trấn vùng sông nước sao? Cũng đều là nghỉ phép.”

Trong điện thoại, giọng nói của Quân Mạc quả thật có chút khổ sở, cô biết công việc của anh rất bận, kết hôn hơn hai năm, vẫn không thể ra ngoài du lịch – ngày cả tuần trắng mắt vì mình chuẩn bị thi nên cũng phải bỏ. Nhưng khi cô hỏi thầy Tôn xem có thể đổi đề tài không – thầy Tôn trợn mắt, kỳ thật thầy rất thích trợ giáo trẻ tuổi tên Quân Mạc này, “Đó hoàn toàn không phải là hướng nghiên cứu của em sao? Ưu thế của em là sự hiểu biết văn hóa rất sâu sắc kết hợp với khai phá du lịch.” Cuối cùng còn chốt hạ một câu, “Không được. Nghỉ đông này đem đồng tài liệu thực tế sửa sang lại, đầu xuân chúng ta thảo luận tiếp.”

Quân Mạc chỉ đành đáp ứng, xoay người gọi cho Hàn Tự Dương, tràn ngập tự trách.

Cô như vậy, mình còn có thể làm thế nào được nữa, Hàn Tự Dương đứng lên, đi lại trước cửa sổ, “Được rồi, đi chỗ nào cũng là đi du lịch, chẳng phải sao? Châu Âu anh cũng đi rất nhiều lần rồi, không phải buồn nữa.”

Nhưng lại làm Quân Mạc càng khổ sở, “Vấn đề là em chưa được đi lần nào mà...”

Hàn Tự Dương dở khóc dở cười, nói thế này hóa ra lại thành anh không phải với cô – vô duyên vô cớ đưa ra chủ ý đi du lịch, kết quả không đi được, còn khiến cô thêm buồn.

Anh nói chuyện càng thấp, giọng càng lúc càng nhỏ nhẹ, “Buổi tối chúng ta ăn gì đây em?”

Quả nhiên là đòn sát thủ, Quân Mạc bèn dời sự chú ý – “Buổi tối anh rảnh không?” Cô không khỏi nghi ngờ.

Hàn Tự Dương thấp giọng cười, “Anh đã lừa em bao giờ chưa?”

Quả thật không có, dù anh có việc, chỉ cần đã đồng ý với cô, chưa một lần nuốt lời.

“Tối nay sáu giờ, anh đến trường đón em.” Quân Mạc cười nói, “Đến lúc ấy nói sau – nếu không anh phải nấu cơm.”

“Được.” Anh đồng ý ngay tức khắc.

Hàn Tự Dương buông điện thoại, sắp xếp lại những suy tính của mình, “Buổi chiều là mấy giờ?”

Tiểu Lâm nghe lại ngẩn người, hoàn hồn thật nhanh, “2h ở tầng 21 phòng kế hoạch.”

“Được rồi.” Hàn Tự Dương lật xem tài liệu, theo lệ thường lịch sự nói, “Cảm ơn.”

Tiểu Lâm vừa mới ra đến cửa, lại bị gọi về, “Buổi tối có việc gì không?”

“Có ạ, cùng tổng giám đốc Dương dùng bữa tối.”

“Từ chối giúp tôi.” Anh cũng không ngần ngại lên nói, “Để phòng PR (quan hệ xã hội : public relations) xã giao một chút, không cần chậm trễ.”

“Vâng.” Tiểu Lâm đáp lời.

Ra khỏi phòng, cô thở dài một tiếng, khiến một đám nữ sắc tụ tập lại, “Hóng hớt được gì rồi?”

“Tôi thật sự không muốn nói – mỗi ngày đều bị kích thích như vậy, đi chỗ nào tìm được ông chồng tốt đến thế chứ?”

Cả phòng đồng cảm.

22. Chương 22: Ngoại Truyện 4 : Chuyện Vòng Tay

“Lý Quân Mạc , đây là cái gì?”

Mỗi lần khi anh gọi đầy đủ tên mình ra như vậy, vai Quân Mạc đều không tự chủ được mà rụt lại, rồi mới dám ngẩng đầu nhìn hai mắt đang mang theo lửa giận của anh.

Trong đầu cô nhanh chóng suy nghĩ một lần: Không cẩn thận làm mất tài liệu quan trọng của anh? (Chắc chắn là không, anh chưa bao giờ vứt đồ đạc hay tài liệu lung tung), sinh viên đưa thư tình tình bị phát hiện (Lại càng không thể, đó chỉ là tưởng tượng thôi, sẽ có vài cậu nhóc chưa lớn anh tuần thích mình).

Rốt cuộc là cái gì?

Cô chống tay vào bàn đứng lên, đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh – ban ngày cùng sinh viên tham gia hoạt động leo núi, rốt cuộc với thân mình già nua yếu ớt này, vừa về đến nhà cả người đều đau nhức.

Vừa mới quay đầu, cổ tay đã bị anh nắm lại, bắp chân trái cũng bắt đầu cảm giác khó chịu, Quân Mạc hơi lắc đầu một chút.

Hàn Tự Dương dường như đã quên nguyên nhân khởi binh vắn tội, nhíu mày hỏi cô, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Quân Mạc nói nhanh, “Anh... Vừa rồi muốn nói với em cái gì?”

Anh nâng cổ tay cô lên, đặt trước mặt cô, vẫn không nhúc nhích nhìn cô.

Quân Mạc nghi hoặc nháy mắt mấy cái, “Tay em không có vấn đề gì, lúc leo núi bị đụng phải là ở chân thôi.” Sau đó vội vàng nín miệng, chột dạ nhìn anh một cái – trong ấn tượng của cô anh chỉ tức giận một lần là mùa đông lạnh mà cô lại một hộp kem thật lớn, kết quả về ho hết nguyên tuần.

Quả nhiên anh cúi đầu nhìn chân cô, trầm giọng nói, “Để anh xem.”

Ngay đầu gối nhìn thấy một vết bầm xanh đen ghê người, nhìn xuống chút nữa, còn vài vết trầy da nhỏ, đã dán qua loa mấy miếng băng cá nhân.

“Không có gì, em xử lý qua rồi.” Cô cẩn thận nói.

Hàn Tự Dương nhìn vẻ mặt đau đớn của cô, cuối cùng không nhịn được đưa tay giúp đỡ cô đứng vững. Sau đó lại nghiêm mặt lại đưa vòng tay bạc ra trước mặt Quân Mạc , “Đây là lần thứ mấy em làm mất rồi?”

Quân Mạc bỗng nhớ ra, buổi sáng ra khỏi cửa thì mới nhớ tới là cùng lớp đi vận động, liền thuận tay tháo vòng xuống cho rảnh tay.

“Em sợ làm mất, mới không mang ra ngoài.” Cô lúng ta lung túng giải thích.

“Hả, sợ làm mất? Vậy nên để trên tủ giấy luôn sao, nếu anh không nhìn thấy, chỉ sợ đến giờ em cũng không nhớ tới việc mình “sợ làm mất” phải không?” Anh thản nhiên nhắc nhở cô.

Đây không phải lần đầu tiên của cô, có hai lần thuận tay đặt ở toilet – nhưng cuối cùng lại đem phòng ngủ đảo đến long trời lở đất để tìm. Một lần là ở trường – may mắn tan học nhưng còn ở lại hộp lớp, lớp trưởng đưa trả cô.

Cô cảm ơn rồi rít không thôi, hận không thể mời học sinh đi ăn cơm, về sau cũng nói cho anh biết – chỉ đổi lấy cái trừng mắt lạnh lùng từ anh.

“Em đi dạy tháo vòng tay ra làm gì?” Một lần Hàn Tự Dương hỏi cô, “Anh thật sự không nghĩ ra.”

“À, dạy xong một tay đầy bụi phấn, phải đi rửa tay, kết quả lúc vào dạy tiếp thấy ướt quá, liền tháo ra.” Cô nghĩ giải thích kể lể như vậy, anh sẽ không truy cứu.

“Em thật sự sợ đánh mất mới tháo xuống – quý như vậy, em làm sao có thể nghĩ là không cần được cơ chứ?” Đọc tạp chí thấy được giá của nó khiến người ta lú cả lưỡi, vài năm tiền lương của cô đó, làm sao mà có thể ném đi được cơ chứ. Quân Mạc phí công giải thích với anh.

Hàn Tự Dương lại giận dữ hơn mà cười nói, “Em cũng cảm thấy nó quý à?”

Cô ngăn người nhìn anh, rút cuộc cũng biết mình nói sai cái gì.

Miệng anh vẫn mang theo ý cười, lại cau mày nhìn cô, vì sao trước khi kết hôn lại không biết con người này của cô? Khi đó cô giỏi giang như vậy, một chút yếu thế cũng không chịu. Đường như tất cả đều gọn gàng ngăn nắp, khách hàng tín nhiệm cô cũng nhiều như vậy.

Quân Mạc nhanh tay cầm lấy cái vòng lạnh lạnh kia, đáng thương nằm trên tủ giấy cả một ngày, đeo vào tay, “Em thật sự không bao giờ ném lung tung nữa.”

Anh thở dài một hơi, xoay người đi ra khỏi phòng.

Khi trở lại, trong tay còn thêm lọ rượu thuốc bôi lên vết bầm. Nhận mệnh ngồi xổm xuống trước mặt cô, “Đưa chân lại đây.”

Quân Mạc chỉ nhìn thấy mái tóc ngắn đen nhánh của anh, anh đang cúi đầu nhẹ nhàng xoa nắn chỗ bầm ứ nơi đầu gối của mình. Lực đạo vừa vặn, cẩn thận từng chút một.

Cô nhịn không được vòng tay ôm anh, trong lòng chỉ cảm thấy ấm áp.

Tư thế của anh vốn xấu hổ, lại bị cô đụng vào tay, rượu thuốc rớt ra ngoài một ít, áo trắng bị nhiễm một vết bẩn nhỏ nơi ngực.

Nụ cười lại hiện bên môi, buông chai rượu thuốc trong tay, cẩn thận vòng tay ôm lấy cô, “Làm sao vậy?”

“Uhm, không có gì.” Quân Mạc cúi đầu nói, “Em đã từng nói với anh em rất thích anh chưa nhỉ.”

Nhưng câu này không phải một câu nghi vấn.

23. Chương 23: Phiên Ngoại 5 : Chuyện Du Lịch (2)

Sáng sớm tinh mơ, bởi vì đang là mùa hè nên bầu trời cũng đã sáng từ lâu, Hàn Tự Dương vào phòng khách, nhất thời không thể thích ứng với ánh sáng từ ban công chiếu vào – phòng ngủ luôn bị vài tầng rèm cửa che kín, một tia sáng cũng không thể lọt vào.

Ngoài phòng khách ba lô cô thường dùng đã được đặt chính tề trên bàn, trên đất là va li du lịch lớn. Anh mở ba lô, tìm ví của cô, mở ngăn giữa để lộ ra thẻ tín dụng. Nhìn lại thời gian, đã hơn 5 giờ, nhớ tới lần tranh chấp do chuyện du lịch này, anh chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Các thầy cô trong học viện của cô tổ chức đi Hongkong du lịch hè, cô vốn không vấn đề gì, dù sao trước đó làm ở khách sạn đã từng đi huấn luyện – chính là tư lịch chưa đủ nên vẫn nên ngoan ngoãn theo mọi người đi.

Trở về nói cho Hàn Tự Dương, anh liếc cô, “Đi thôi, thích cái gì thì cứ mua về.” – bây giờ không có cái gì mà ở thành phố này mua không được, chỉ là phụ nữ vẫn thích sự chênh lệch giá cả, trong lòng anh biết rõ ràng điểm ấy.

Quân Mạc lắc đầu nói cũng không muốn mua gì, anh buông tài liệu trong tay, không có ý tốt nhìn cô, “Lúc trước ai nói chế độ đãi ngộ của Thụy Minh đối với khách hàng rất tốt, chỉ ít có thể mua được một cái túi?”

Có lần cùng vợ chồng Ân Bình ăn cơm, Ân Bình uống rượu vào thì rất hào hứng mà nói, “Quân Mạc, cậu giỏi thật đấy, lúc trước còn nói không có ý đồ gì với Tổng giám đốc Hàn, chỉ làm tốt công việc của mình mà thôi, có thể lấy tiền thưởng mà mua mấy cái túi mới.” Cô hung hăng nhìn Phí Hân Nhiên vài lần – đúng một người chồng tốt, vợ mình uống nhiều vậy cũng không quẩn, chỉ biết ngời cười là sao chứ.

Cô đành phải mượn cớ, lúng túng giải thích, “Khi đó phải làm thành phần trí thức cao cấp, cũng chỉ mua một ít đồ xa xỉ cho đủ số.” – kỳ thật cũng không phải thứ quá xa xỉ đắt tiền, cô chỉ có vài cái túi có thể coi là hàng hiệu.

Hàn Tự Dương đưa thẻ cho cô, cô nhẹ nhàng đẩy ra, “Em thực sự không cần. Anh xem bình thường em cũng không dùng mấy thứ ấy.” Thật ra trong nhà có rất nhiều lễ phục, ví dụ tiệc khiến cho những người phụ nữ khác khi nhìn vào sẽ ao ước biết bao nhiêu, đều là do người ta muốn mời anh đi tham dự tiệc, đôi khi kèm đủ một bộ trang phục phụ nữ từ giày, váy, mũ rồi vì đưa cho cô – một bộ toàn nhãn hiệu khiến người khác phải hét chói tai, cô lại không đi, vì thế rất nhiều đồ cứ để đó không dùng.

Hàn Tự Dương nắm tay, mỉm cười khuyên cô, “Thế nào, dùng tiền chung không tốt sao?”

Cô vô tội tránh ra, đi lấy cái va li lớn của anh, “Không phải, em cũng có tiền mà.”

“Lấy va li lớn như vậy làm gì?” Anh nhún mày nhìn cô đi lấy va li, đứng đằng sau cô, dễ dàng giúp cô lấy xuống.

Cô xoay người, thở dài, lấy từ trong túi ra một tờ giấy thật dài, “Anh xem, em phải mua giúp mấy thứ này này.”

Giống như không để cho anh có cơ hội đưa thẻ ỉnh, Quân Mạc xoay người đi tắm.

Anh nhớ rõ ràng sáng sớm, đã để thẻ tín dụng vào trong ví của cô, coi như phòng ngừa vạn nhất. Lại nhìn bản báo cáo tài vụ, sau đó đi gọi cô rời giường. Quân Mạc rất nhanh đã rửa mặt chải đầu sạch sẽ, kéo tay anh, “Chúng ta ra ngoài ăn sáng.”

Đem hành lý của cô bỏ vào cốp sau, Hàn Tự Dương đem xe đậu trước cửa hàng sữa đậu nành Vĩnh Hòa, cùng cô ăn sữa đậu nành với bánh quẩy. Cô có thói quen rất lạ, đem bánh quẩy cắt nhỏ tẩm trong sữa đậu nành, lại dùng chiếc thìa gấp một miếng, nói với anh như ra lệnh, “Anh lại đây, há miệng nào.”

Anh ngoan ngoãn nghiêng người qua, cam tâm tình nguyện ăn. Nhân viên bán hàng đi qua thấy vậy cũng không khỏi mỉm cười.

Đến sân bay, xa xa thấy đoàn người, Hàn Tự Dương vừa đưa hành lý ra, Quân Mạc đã đưa tay nhận lấy, anh chậm trì hoãn, vẻ mặt thâm trầm, hừ lạnh một tiếng.

Quân Mạc hiểu ra, nhìn thoáng qua bốn phía một cái rồi hôn nhẹ lên mặt anh, vui vẻ nói, “Em đi đây.”

Cô gọi điện nói ngày hôm sau sẽ trở về, còn dặn dò anh, “Anh đừng tới đón em, trường có thuê xe, đưa về tận nhà.” Hàn Tự Dương nghe vậy thì hỏi cô, “Đi chơi thế nào?”

Giọng cô có chút ủ rũ, buồn ngủ mà nói, “Mệt chết thôi.” Mệt đến mức quên hỏi anh bỏ thẻ tín dụng vào ví mình lúc nào.

Thật sự rất mệt, chính mình cũng thích đi dạo phố, vô câu vô thúc, không muốn mua gì nhưng lần này số đồ được nhờ mua lại rất nhiều, hai ngày tự do hoạt động, mỗi rũ cả chân, mấy thứ đồ trang điểm như thế mà nặng, nặng đến nỗi muốn rụng cả tay.

Khi về cô thật sự muốn hỏi Hàn Tự Dương, đãi ngộ Thụy Minh dành cho Phí Hân Nhiên rất thấp sao? Tại sao Ân Bình lại có thể nhất định phải mua một chai sữa rửa mặt chỉ lời 200 đồng, mà còn mua đến bốn, năm chai!

Vì vậy túi lớn túi nhỏ trở lại khách sạn, hoa cả con mắt rồi – thật sự là điên cuồng, cái va li du lịch to như vậy vẫn thể đựng hết được sao? Chỉ có thể đi xuống cửa hàng bên dưới mua thêm hai cái túi du lịch nữa – cố gắng đem mọi thứ nhét vào.

Vì thế nên lúc lên máy bay, đều phải nhờ đồng nghiệp giúp đỡ. Nếu không cô đối mặt với đồng lớn đồng nhỏ này thực sự khóc không ra nước mắt.

Hơn hai giờ bay, Quân Mạc vẫn cứ ngủ gà ngủ gật. Đến khi xuống máy bay, đã gần 12 giờ rồi, nhóm đồng nghiệp thực sự mệt mỏi, nhưng cũng rất hưng phấn – dù sao cũng đã mua được rất nhiều thứ.

Lên xe, lái xe hỏi mọi người ở đâu, đến lượt cô, do dự một chút, lại đi nói tên một đường cách tiểu khu không xa.

Vì thế trong đêm tối, dưới ngọn đèn đường màu cam nhàn nhạt, một cô gái đối mặt với cái va li lớn và hai túi du lịch. Đầu của Quân Mạc đã đầy mồ hôi, đem một túi đặt lên trên vali, nhưng lại phát hiện ra cho dù như thế nào đi nữa thì vẫn còn một túi.

Nếu không thì bắt xe đi vậy? Nhưng rõ ràng là chỉ cách nhà có vài cái ngã tư mà gọi xe có phải rất ngốc không? Huống hồ, cũng không có xe nào chạy qua đây.

Bước từng bước một được hơn 10m, cô lấy điện thoại di động ra.

Giọng nói đầu kia điện thoại rất rõ ràng, hiển nhiên vẫn chưa ngủ.

“Em đang ở đâu?”

Quân Mạc nhanh chóng báo chỗ mình đang đứng.

Đối phương hung hăng tắt điện thoại.

Anh không lái xe, nhưng đi tới chỗ Quân Mạc đứng cũng mất 10 phút.

Không nói một lời cầm lấy mấy túi đồ của Quân Mạc, trầm mặc đi phía trước.

Quân Mạc lấy lòng đi theo sau, “Để em giúp anh cầm bớt một cái túi nha?”

Anh lạnh lùng nói, “Không cần.”

Quân Mạc có chút hối hận, quả thật cô cố tính đùa chút thôi, rõ ràng hôm nay về nhưng lại nói cho anh là ngày mai. Nhưng nguyên nhân – anh tất nhiên nghĩ sai rồi, kết hợp với biểu hiện trước kia của cô, anh hẳn cho rằng cô không nghĩ anh sẽ ra sân bay đón nên mới cố ý nói sẽ về muộn một ngày – tháng sáu tuyết rơi đó, cô chỉ đơn thuần muốn cho anh bất ngờ thôi mà.

Về nhà, anh đem đồ đạc bỏ lên trên sàn nhà sau đó lập tức vào thư phòng.

Quân Mạc chỉ có thể lấy trong vali ra một một gói to, gõ cửa phòng thư phòng, không có người trả lời – vì thế nhẹ nhàng đẩy cửa.

Bóng anh lười nhác ngồi đó, vừa mới tắt máy.

Quân Mạc đem gói quà lớn đó để trước mặt anh, nhìn sắc mặt của anh, như cười mà cũng như không.

Chỉ có thể nuốt lời giải thích vào bụng, yên lặng đi ra ngoài.

Hàn Tự Dương bèn giữ cô lại, “Như thế nào, muốn đi nhanh như vậy sao? Đây mà là xin lỗi à?”

.....

Nhưng có thể khẳng định, Quân Mạc mang theo oan uổng, buồn rầu nói, “Sao anh không thèm nghe em giải thích?”

Hàn Tự Dương miễn cưỡng cười cười, cúi đầu hôn cô, “Không cần.”

24. Chương 24: Ngoại Truyện 6 : Thêm Một Lễ Giáng Sinh Mới Nữa

Quân Mạc thích nhất là ngọn đèn màu vàng nhạt, cô luôn nói ánh đèn như vậy là ấm áp nhất. Hôm nay, ánh đèn màu vàng nhạt đó đang chiếu sáng rõ hai người, Hàn Tự dương lấy khuỷu tay huých nhẹ vào cô, “Đi nghe điện thoại.” Quân Mạc buông tay đang vo gạo, một đôi tay ướt sũng, trong lúc nhất thời cũng không tìm được khăn lau, cười khanh khách, cọ cọ sau lưng Hàn Tự Dương, cười nói, “Vây em đi nghe đã.”

Anh bắt đầu dĩ muốn tránh sang một bên, nhưng cũng không cố ý tránh, nhẹ nhàng cười, quay người đổ thịt bò xào vào đĩa.

Đợi đến khi đã nấu xong, bưng đồ ăn ra, Quân Mạc cũng đã tắt điện thoại, hỏi, “Cơm mang ra chưa anh?”

Hàn Tự Dương gạt đầu, bốn món ăn đã dọn ra bàn với chiếc khăn trải bàn có những bông hoa trắng đẹp mắt vừa lòng.

“Ai gọi thế? Nói lâu như vậy.” Anh nhúu mày hỏi cô.

“Mẹ.” Quân Mạc cười nói, mang theo một tia khiêu khích, giống như đang chờ mong phản ứng của anh.

Quả nhiên, anh thở dài một hơi, “Mẹ thật sự quên anh rồi.”

Quân Mạc ngồi xuống bên cạnh anh, gấp một gấp đồ ăn cho anh, biểu tình vô tội, “Em nói với mẹ là gọi anh ra nghe điện thoại, nhưng mà mẹ nói đừng quấy rầy anh nấu cơm, cho nên không có gọi anh nữa.”

Hàn Tự Dương làm như không có việc gì nói, “Anh quen rồi. Em ...người gặp người thích.”

Cô ngồi bên cạnh anh, đột nhiên nói, “Em thích nhất món thịt bò mà anh nấu.”

Cô đưa cho anh rất nhiều công thức về cách chế biến các món ăn từ thịt bò, cuối cùng cũng được ăn không biết chán.

Cô không nói gì, Hàn Tự Dương ngừng đùa, chăm chú nhìn cô, lúc ăn cơm cô luôn vui vẻ, giống như lúc anh nấu nướng, cũng thích việc tranh thủ thời gian xem cô vui vẻ ra ra vào vào trong nhà bếp, làm mấy việc nhỏ. Anh nghĩ cô biết vì sao cô lại thích ăn thịt bò như vậy. Về mặt Quân Mạc mang theo ý cười, vô thức cắn đùa, “Đó là món thịt bò ngon nhất em từng ăn.” Cô đứng dậy, “Em đi xối cơm, chúng ta ăn xong rồi ra ngoài đi dạo được không?”

Ra cửa, Quân Mạc kéo Hàn Tự Dương, hãnh diện, “Sau này lễ Noel chúng ta không cần phải lo lắng đi đâu ăn cơm nữa, phải không anh?” Anh đưa tay ôm cô, “Đi đâu đây vợ?”

Quân Mạc nhìn đồng hồ, “Còn sớm như vậy sao. Mới bảy rưỡi, chúng ta đi dạo phố đã.”

Khuôn mặt anh như một chấm nhỏ trong đêm đông, anh tuần lại mang theo sự nuông chiều, “Đi thôi.”

Trên đường vẫn nhiều người qua lại, tiếng ca phiêu đãng, làm cho con người ta nhớ đến hôm nay quả là một ngày thuộc về ba màu xanh lá, đỏ lửa và tuyết trắng. Mười ngón tay anh nắm chặt lấy tay cô, dường như sợ cô lạc mất trong đám người. Bọn họ đều không mang tất tay, da thịt hai người tiếp xúc với nhau, cảm thấy rất ấm áp. Quân Mạc kéo anh vào một cửa hàng, không tự chủ được mà dừng bước, “Cái khăn quàng kia vẫn còn bán sao?” Hàn Tự Dương nhìn hướng cô chỉ, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Đúng rồi.” Quân Mạc mỉm cười không nói gì, đột nhiên quay đầu nhìn anh, “Vẫn nên ra ngoài thôi anh. Mấy sợi làm em chóng mặt quá.” Mặt cô đỏ bừng, khí sắc cũng thản nhiên.

Bọn họ đi ra ngoài cửa hàng, ngoài quảng trường không còn nhiều người, ước chừng đã đến giờ ăn cơm.

“Anh có nhớ lần gọi điện thoại cho em, nói rất nhớ em không?”

Anh làm sao có thể không nhớ rõ chứ, chỉ sợ đó là thời khắc chặt vật nhất trong cuộc đời anh, tiền thoái lương nan, nhớ nhưng một cách mãnh liệt như vậy, lại sợ cô nhìn thấu tâm sự.

“Không nhớ rõ.” Anh thay cô chỉnh lại khăn quàng cổ, mỉm cười giấu đi ký ức đó.

“Không nhớ rõ?” Quân Mạc nhẹ nhàng lặp lại, “Chắc chắn anh vẫn còn nhớ. Khi đó là lần đầu tiên em cảm thấy cô độc.” Cô nhớ rõ mình ra ban công nhận điện thoại, mà cuối con đường cách đó không xa là một đôi tình nhân đang ôm nhau. Cô lại nói thêm một câu, “Lần này anh đi công tác lâu như vậy.” Quân Mạc cắn môi, có chút bốc đồng mà nói với anh, “Về sau không được vậy nữa.”

Anh đứng trước mặt, cúi đầu nhìn cô, lông mi lay động, ánh mắt sáng lên rạng rỡ, “Hôm nay là Giáng sinh, quà của anh đâu?”

Quân Mạc cười, trừng mắt nhìn anh, đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ áo anh, kiễng chân thật nhanh, chạm nhẹ vào bờ môi anh một chút, sau đó lùi lại phía sau vài bước rồi mỉm cười, “Được chưa?” Dải tóc đuôi ngựa của cô bị gió thổi sang một bên, nhẹ nhàng rơi xuống một bên vai, “Của em đâu?”

Hàn Tự Dương theo sát từng bước, cười như không cười mà nhìn cô, “Anh không phải là món quà tốt nhất rồi sao?”

Quân Mạc ủ rũ, cúi thấp đầu, “Anh không phải đang tính ngày lễ nào cũng nói câu này đấy chứ?” Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn để anh ôm vào ngực, nghe được tiếng anh nói, “Anh vẫn không quên. Làm sao có thể quên, anh nhớ em như vậy.”

Quân Mạc co người lại trong lòng anh, khoe miệng cũng nhẹ nhàng cong lên.

Thật lâu sau, rõ ràng là gió lạnh thấu xương, lại chỉ cảm thấy ấm áp.

Cuối cùng cô cũng tránh ra khỏi vòng ôm của anh, tựa đầu vào vai anh, “Em còn một món quà nữa muốn tặng anh.” Cô ghé đầu vào tai anh nói mấy câu, vừa nhìn người đàn ông trước nay vẫn bình tĩnh cẩn thận từng chút một thể mà trong thời khắc này lại đứng thất thần như vậy, rút cuộc ngũ quan tuần lảng không thể che giấu nổi niềm vui. Anh nắm tay cô, “về sau trời lạnh như thế này, không cho phép em ra ngoài nữa.” Cô để mặc anh nắm, không nói gì, chỉ mỉm cười rạng rỡ, như sắc màu ấm nơi đóa hoa tường vi nở rộ

25. Chương 25: Ngoại Truyện 7 : Ngày Quốc Tế Thiếu Nhi

Nhà hát nhỏ đã chật người – kỳ thật không thể nói đây là một nhà hát nhỏ được, nhiều nhất cũng chỉ là hội trường của một nhà trẻ, ngồi dưới là phụ huynh của lũ trẻ nhỏ.

Kỳ thực mười mấy tiết mục đã diễn được đến hơn một nửa rồi, ở hàng ghế đầu một người mẹ trẻ cứ thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn đồng hồ, có chút nóng vội. May mắn tiết mục của con gái bảo bối là tiết mục cuối cùng.... Nếu con gái phát hiện ba không ở dưới khán đài... Quân Mạc thấy đau cả đầu, chỉ có thể thở dài.

Điện thoại không tiếng động, rung lên, Quân Mạc nhìn thoáng qua, có một tin nhắn đến, “Anh ở cửa rồi, em ngồi ở đâu?”

Cô hơi nhòm người dậy nhìn thoáng qua phía sau, lập tức khiến các vị phụ huynh ngồi sau bất mãn – ở cửa rạp hát nhỏ có chút ánh sáng, chiếu lên một thân ảnh thon dài. Hiển nhiên cũng đã nhìn thấy cô, bước chân nhanh hơn.

Anh vẫn mặc âu phục tiếp khách lúc trưa, vào trong rạp hát nhỏ toàn người này thì lại cảm thấy nóng, ngồi xuống xong liền cởi áo khoác. Áo trắng quần đen, sự anh tuấn đơn thuần đó đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt từ mọi người xung quanh. Hàn Tự Dương quay sang nói khê với vợ, “Còn chưa có bắt đầu tiết mục của con đâu phải không?”

Quân Mạc nghiêng nghiêng nhìn anh một cái, mỉm cười, “May mà anh tới kịp.”

Anh đưa ánh mắt nhìn chăm chú về phía khán đài, “Tiết mục của con gái bảo bối, anh sao lại không tới xem được?”

Quân Mạc thở dài, “Vâng, anh là ông bố tốt, vai ác cứ để em làm cho.”

Hàn Tự Dương kéo bả vai cô, ngữ khí vô cùng thân thiết, “Được rồi, sao lại nói như thế? Là tiết mục kế tiếp sao?” Còn chưa nói xong, thấy trên sân khấu lộ ra một cái đầu nhỏ nhỏ, đội trên đầu mũ hình con én, đôi mắt trong sáng, một con én nhỏ thật sự rất xinh đẹp. Anh không nói gì, chỉ nháy mắt với con gái, khoe miệng hơi cong lên, cha và con gái ngẫm hiểu ý nhau, nhưng chỉ lát sau, cô bé con thăm dò xong rồi cũng liền trở vào.

Quân Mạc nhìn con gái diễn vai một con én nhỏ trong bụi hoa chui tới chui lui, bỗng nghiêng đầu hỏi anh, “Anh nói thử xem bộ dạng của con rút cuộc là giống ai đây?” Thật ra trong lòng cô cũng ngẫm tự hào vì cảm thấy con gái mình trong sáng, linh động như vậy, dù thế nào cũng làm cho người ta cảm thấy vui vẻ.

“Ánh mắt giống em.” Tay trái Hàn Tự Dương lơ đãng di chuyển, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, “Cái mũi có vẻ giống anh.”

Tiết mục diễn xong rồi, con gái chạy nhanh như chớp xuống dưới, ông bố trẻ tuổi ôm cô bé lên, thay bé lau vết bẩn trên má, thấp giọng khen, “Bảo bối, hôm nay con múa thật đẹp.”

Hàn Tự Thuấn ôm cổ ba, cười tươi như hoa, hít một hơi rồi nói, “Ba, con đói bụng.”

Quân Mạc giúp con gái chỉnh lại lớp tóc mai đã dính dăm mồ hôi, bàn bạc với Hàn Tự Dương: “Hôm nay Nam Đại có tiệc gia đình, nếu không đi xem một chút vậy?”

Ba người theo đoàn người đi ra, trợ lý còn chờ ở cửa, Hàn Tự Dương cầm chìa khóa, vừa nói, “Cậu về công ty trước đi, hôm nay tôi không về ctv.” Lại hỏi cậu trợ lý kia, “Mọi thứ chuẩn bị tốt chưa?”

Trợ lý cười cười, “Không thành vấn đề, đã gói tử tế rồi ạ.”

Lúc xe qua cửa hàng KFC, Hàn Tự Thuấn vẫn đang ngoan ngoãn ngồi trong lòng mẹ bắt đầu lộ cái đầu nhỏ ra ngoài cửa sổ nhìn. Lại nhu thuận nhìn sắc mặt mẹ, sau đó mếu máo nhìn ba.

Hàn Tự Dương nhìn thoáng qua gương, chậm rãi đỗ xe vào ven đường, sau đó quay đầu lại hỏi, “Hàn Tự Thuấn, con muốn ăn gì nào?”

Cô bé nhìn ba, nhưng lại cọ cọ vào một bên cổ mẹ, không nói gì.

Nhưng mà ba lại tươi cười giống như đang cổ vũ cô bé, vậy nên Hàn Tự Thuấn cuối cùng cũng sợ hãi nói, “Mẹ, con muốn ăn gà rán.”

Mặc cho cô bé mềm yếu ngọt ngào nói như cây kẹo đường, nhưng một chút cũng không làm Quân Mạc mềm lòng, cô trừng mắt nhìn Hàn Tự Dương, “Không được, Hàn Tự Dương, đó là đồ ăn không tốt cho sức khỏe, bên trong toàn là chất kích thích.”

Ánh mắt anh nhu hòa, nhìn con gái quay đang quay sang nhìn vợ, khuôn mặt trắng ngần đã bắt đầu ửng đỏ.

Chỉ là không nghĩ tới, con gái lại ôm mẹ, nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Nương.”

Quân Mạc thiếu chút nữa là bị sặc, người đàn ông ngồi trên ghế lái cũng không biết nên khóc hay nên cười, tuần lẳng mà khoan dung nhìn con gái yêu.

“Hàn Tự Dương, buổi tối anh lại cho con xem mấy thể loại phim truyền hình gì thế?” Quân Mạc rút cuộc cũng không nhịn cười được, mở cửa xe, thấp giọng dặn con, “Chỉ ăn một lần này thôi. Lần sau con còn quán lấy ba đòi ăn gà rán, mẹ sẽ không để ý đến con.”

Hàn Tự Thuấn âm ỉ muốn tự mình đi, Hàn Tự Dương đi sau hai người, nhìn đám người ồn ào trong cửa hàng, ngồi xổm xuống hỏi con gái, “Con ngoan, chúng ta mua về nhà ăn nhé?”

Cô bé lắc đầu thật mạnh, “Con muốn vào trong đó xem.” Cô bé chỉ vào đám trẻ con đang chơi vui vẻ ở đằng xa.

Cuối cùng không thay đổi được ý định của con gái, Quân Mạc dắt con tìm chỗ ngồi, chờ Hàn Tự Dương mang đồ ăn tới. Vài đôi tình nhân đi qua, không nhìn được quay đầu nhìn cô bé, có lẽ cảm thấy cô bé rất đáng yêu, nói nhỏ vài câu rồi rời đi. Cô nhạy cảm nghe được, thần nhiên mỉm cười, trong lúc nhất thời cảm thấy cô thật sự là một người mẹ đáng để kiêu ngạo vì có đứa con gái đáng yêu như vậy.

Thật ra Hàn Tự Dương ghét nhất hương vị fastfood, nhưng con gái lại thích ăn – lúc này vô cùng kiên nhẫn với con, lấy từng sợi khoai tây chiên chấm sốt cà chua cho con. Một ông bố trẻ dịu dàng như vậy, không để ý tới những người xung quanh, trong mắt tràn đầy yêu chiều, một bên dịu dàng chăm sóc cho con, “Ăn từ từ thôi.” Mà anh dường như cũng không chú ý tới ánh mắt của những người khác đang nhìn mình, trong mắt chỉ nhìn thấy con gái bảo bố đang ăn rất ngon lành mà thôi.

Không biết anh lấy từ nơi nào ra một cái hộp nhỏ với giấy gói quà là hình chú vịt Donan rất đáng yêu đưa cho con gái, “Bảo bố, ba có quà cho con.” Con gái thích nhất là vịt Donan, trong nhà từ áo ngủ, rèm cửa tới giấy dán tường đều là hình con vịt cổ quái này, cô bé đưa tay vẫn còn dính đầy dầu mỡ xé giấy gói, mở ra mới phát hiện là một món đồ chơi hình vịt Donald.

Hàn Tự Dương lấy đồ từ trong tay con gái, chỉ cách dùng cho con, “Đây là điện thoại ba đưa cho con, về sau nhớ ba mẹ, lấy điện thoại này gọi được không?”

Chiếc điện thoại rất đáng yêu, chỉ có hai nút, nút bên trái là để gọi ba, nút bên phải là để gọi mẹ, Hàn Tự Thuấn ấn nút bên trái, quả nhiên điện thoại của Hàn Tự Dương có chuông, vang lên bài hát “Trên đời chỉ có ba tốt.”

Thật ra về phương diện này anh hơi đơn giản gần như là đơn điệu, ví dụ chuông điện thoại mấy năm gần đây nhất định chỉ là tiếng chuông “tít tít”, dường như chỉ có ngoại lệ với con gái – ngay cả mình cũng không có đặc quyền này, cố ý đem mấy câu linh tinh mà cô hát làm nhạc chuông. Quân Mạc bắt đầu nhìn anh một cái, thở dài, nhìn con gái bắt đầu nghịch chiếc điện thoại, sau đó lại gọi cho cô, nhưng sẽ không để cho ba mẹ nhận điện thoại.

Khi con đi vào khu cầu trượt của trẻ nhỏ rồi, anh uống một ngụm đồ uống, mới nghe thấy giọng Quân Mạc có chút không hài lòng, “Hàn Tự Dương, di động có phóng xạ rất lớn. Sao anh lại đưa con dùng?”

Anh dường như anh biết cô sẽ hỏi câu này, một lúc sau mới chậm rãi nói, “Đây là thứ làm riêng cho con. Có người không muốn nhận đồ anh làm, nhưng con gái anh lại rất thích.” – anh là đang nói chuyện của cái Xmas kia, Quân Mạc hơi nhú mồm, cười, “Có người nào đó còn không đợi được nữa kia?”

Lúc này anh mới chuyển ánh mắt qua nhìn cô, đã nhiều năm đi qua, cô vẫn còn như lúc mới quen, làn da trắng nõn, ánh mắt trong sáng. Anh chưa bao giờ cảm thấy đó là xinh đẹp cả, nhưng lại yêu tới tận tâm khảm, chưa từng có một phút thấy chán ghét.

“Anh đâu thể xem trọng bên này mà coi nhẹ bên kia được, đã tặng em Xmas từ lâu rồi, con gái anh sao lại không có?” Anh đưa vỏ điện thoại cho cô nhìn, logo là hình vẽ của một cô bé đáng yêu: đầu nắm, đôi mắt thật lớn, đen trắng rõ ràng.

Cuối cùng cô cũng nhớ ra, trước đó có lần Mã Sơ Cảnh đã than vãn một không chịu nổi, chắc là vì cái di động này.

“Có giống không?” Ngữ khí của anh có chút đắc ý, Quân Mạc nghe ra, là sự kiêu ngạo của người làm ba.

Cô không thừa nhận cũng không được, hình này là bộ dáng khi con gái tức giận.

“Em yên tâm, phóng xạ rất nhỏ, đã làm thí nghiệm, sẽ không ảnh hưởng tới con đâu.” Anh yên tâm cười, nhìn con gái đang trượt xuống cầu thang, vui sướng khoa chân múa tay về phía ba mẹ.

Sau đó Hàn Tự Thuấn mệt mỏi người, ghé trên vai ba mà ngủ, khóe miệng còn vương chút nước miếng, thấm ướt cả áo sơ mi của ba. Mà Hàn Tự Dương một tay ôm con, tay kia nắm lấy bàn tay của vợ, bước chân trầm ổn.

Một nhà ba người trải qua ngày thiếu nhi như vậy

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-ly-ca-phe-tinh-yeu>